DOC 55 **3599/001**

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

29 septembre 2023

PROJET DE LOI

modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers sur la politique de retour proactive

Sommaire Pages

Résumé 3
Exposé des motifs 5
Avant-projet de loi 76
Analyse d'impact 92
Avis du Conseil d'État 98
Projet de loi 107
Tableau de correspondance directive – projet de loi 129
Tableau de correspondance projet de loi – directive 130
Coordination des articles 131

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

29 september 2023

WETSONTWERP

tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen inzake het aanklampend terugkeerbeleid

Inhoud Blz.

Samenvatting 3
Memorie van toelichting 5
Voorontwerp van wet 76
Impactanalyse 95
Advies van de Raad van State 98
Wetsontwerp 107
Concordantietabel Richtlijn – wetsontwerp 129
Concordantietabel wetsontwerp – Richtlijn 130
Coördinatie van de artikelen 154

Le gouvernement a déposé ce projet de loi le 29 septembre 2023.	*De regering heeft dit wetsontwerp op 29 september 2023 ingediend.*
Le "bon à tirer" a été reçu à la Chambre le 4 ocotbre 2023.	*De "goedkeuring tot drukken" werd op 4 oktober 2023 door de Kamer ontvangen.*

N-VA	:	*Nieuw-Vlaamse Alliantie*
Ecolo-Groen	:	*Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen*
PS	:	*Parti Socialiste*
VB	:	*Vlaams Belang*
MR	:	*Mouvement Réformateur*
cd&v	:	*Christen-Democratisch en Vlaams*
PVDA-PTB	:	*Partij van de Arbeid van België – Parti du Travail de Belgique*
Open Vld	:	*Open Vlaamse liberalen en democraten*
Vooruit	:	*Vooruit*
Les Engagés	:	*Les Engagés*
DéFI	:	*Démocrate Fédéraliste Indépendant*
INDEP-ONAFH	:	*Indépendant – Onafhankelijk*

Abréviations dans la numérotation des publications:		*Afkorting bij de nummering van de publicaties:*	
DOC 55 0000/000	*Document de la 55e législature, suivi du numéro de base et numéro de suivi*	*DOC 55 0000/000*	*Parlementair document van de 55e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer*
QRVA	*Questions et Réponses écrites*	*QRVA*	*Schriftelijke Vragen en Antwoorden*
CRIV	*Version provisoire du Compte Rendu Intégral*	*CRIV*	*Voorlopige versie van het Integraal Verslag*
CRABV	*Compte Rendu Analytique*	*CRABV*	*Beknopt Verslag*
CRIV	*Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)*	*CRIV*	*Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaalde beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)*
PLEN	*Séance plénière*	*PLEN*	*Plenum*
COM	*Réunion de commission*	*COM*	*Commissievergadering*
MOT	*Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)*	*MOT*	*Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)*

RÉSUMÉ

Ce projet de loi modifie la loi du 15 décembre 1980 (loi sur les étrangers) et la loi du 12 janvier 2007 (loi sur l'accueil) et vise, en application de l'accord de gouvernement fédéral, à inscrire dans la loi la politique de retour proactive.

L'accord de gouvernement fédéral prévoit une nouvelle approche de la politique de retour qui se concentre sur un accompagnement intensif et individualisé au retour avec pour principe directeur: volontaire si possible, forcé si nécessaire. Les alternatives à la détention sont maximisées et la détention est maintenue aussi courte que possible. D'autre part, une obligation de coopération sera inscrite dans la loi pour les personnes concernées et des conséquences y seront attachées.

Ce projet de loi vise à apporter les modifications suivantes à la loi sur les étrangers:

1. L'ancrage juridique de l'obligation de coopérer dans la procédure de refoulement, du transfert, du retour ou de l'éloignement;

2. L'ancrage juridique du trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert;

3. L'ancrage juridique des mesures préventives et des mesures de maintien moins coercitives;

4. L'ancrage juridique de la notion de "fuite" au sens de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III et de la compétence pour la prise d'une décision de prolongation du délai de transfert vers l'État membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale;

5. L'élargissement de l'offre d'escorteurs compétents;

6. La mise en conformité de l'incrimination du séjour illégal avec la jurisprudence de la Cour de Justice;

7. L'ancrage juridique de l'interdiction du maintien de familles avec des enfants mineurs dans des centres fermés.

Ce projet de loi vise à apporter à la loi sur l'accueil l'ancrage juridique des "places Dublin" et des "places

SAMENVATTING

Dit wetsontwerp wijzigt de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de wet van 12 januari 2007 (Opvangwet) en beoogt, in toepassing van het regeerakkoord, het aanklampend terugkeerbeleid wettelijk te verankeren.

Het regeerakkoord voorziet in een nieuwe aanpak van het terugkeerbeleid waarin wordt ingezet op een intensieve en individuele begeleiding van terugkeer met als leidraad: vrijwillig als het kan, gedwongen als het moet. Alternatieven voor detentie worden maximaal ontplooid en vasthouding wordt zo kort mogelijk gehouden. Daar staat tegenover dat voor de betrokken personen een medewerkingsplicht wordt ingevoerd.

Dit wetsontwerp beoogt volgende wijzigingen in de Vreemdelingenwet:

1. de wettelijke verankering van de medewerkingsplicht in het kader van de procedure tot overdracht, terugdrijving, terugkeer of verwijdering;

2. de wettelijke verankering van de aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure;

3. de wettelijke verankering van de preventieve maatregelen en de minder dwingende maatregelen voor vasthouding;

4. de wettelijke verankering van het begrip "onderduiken" in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening en van de bevoegdheid voor het nemen van een beslissing tot verlenging van de termijn voor overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming;

5. het verbreden van het aanbod van de bevoegde escorteurs;

6. het in overeenstemming brengen van de strafbaarstelling van illegaal verblijf met de rechtspraak van het Hof van Justitie;

7. de wettelijke verankering van het verbod op vasthouding van gezinnen met minderjarige kinderen in gesloten centra.

Dit wetsontwerp beoogt in de Opvangwet, de wettelijke verankering van de "Dublinplaatsen" en de "open

de retour ouvertes" dans certaines structures d'accueil communautaires de Fedasil.	*terugkeerplaatsen" in bepaalde collectieve opvangstructuren van Fedasil.*
Dès lors, ce projet de loi instaure une politique de retour cohérente, ferme et humaine, empêchant les étrangers de séjourner illégalement sur le territoire belge.	*Dit wetsontwerp voert aldus een coherent, kordaat en humaan terugkeerbeleid in, waarbij wordt vermeden dat vreemdelingen in illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied verblijven.*

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

I. — EXPOSÉ GÉNÉRAL

Le projet de loi qui vous est soumis modifie la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après dénommée "la loi sur les étrangers") et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci-après dénommée "la loi accueil").

Le présent projet de loi transpose et exécute partiellement les directives suivantes et les règlements suivants:

— la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE (ci-après dénommée "la directive 2004/38");

— la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après dénommée la "directive retour");

— la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte) (ci-après dénommée "la directive accueil");

— le règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte) (ci-après dénommé "le règlement Dublin III").

— le règlement (UE) 2019/1896 du Parlement européen et du Conseil du 13 novembre 2019 relatif au corps européen de garde-frontières et de garde-côtes

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

I. — ALGEMENE TOELICHTING

Het wetsontwerp dat u wordt voorgelegd, wijzigt de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "de Vreemdelingenwet") en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: "de Opvangwet").

Dit wetsontwerp voorziet in de gedeeltelijke omzetting en uitvoering van de volgende Richtlijnen en Verordeningen:

— de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: "de Richtlijn 2004/38");

— de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: "de terugkeerRichtlijn");

— de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: "de opvangRichtlijn");

— de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: "de Dublin III Verordening").

— de Verordening (EU) 2019/1896 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2019 betreffende de Europese grens- en kustwacht en tot intrekking van

et abrogeant les règlements (UE) n° 1052/2013 et (UE) 2016/1624 (ci-après dénommé: "le règlement Frontex").

Le présent projet de loi vise à mettre en œuvre l'accord de gouvernement, qui stipule:

"Un parcours de retour basé sur un accompagnement continu, soutenu, rapproché et humain sera élaboré avec l'ensemble des instances concernées pour les personnes en séjour illégal, par le biais d'un accompagnement et d'un soutien étendus combinés à un suivi régulier.

Les moyens de tous les acteurs impliqués dans le retour forcé seront renforcés de façon équilibrée pour que celui-ci soit mis en œuvre de façon correcte, humaine, déterminée et aussi rapide que possible, s'il ne peut avoir lieu volontairement, et ce afin de garantir une capacité suffisante.

Il conviendra de miser davantage sur le retour volontaire et de renforcer l'accompagnement dans toutes les phases de la procédure.

Les alternatives à la détention seront pleinement développées (maisons de retour, contrôles administratifs et/ou policiers réguliers, assignation à résidence, caution, surveillance électronique, …). Elles seront évaluées de façon systématique et, si nécessaire, adaptées.

La détention en vue du retour forcé doit être limitée à une durée la plus courte possible. Le gouvernement examinera toutes les possibilités de limiter davantage la durée moyenne de détention et d'accroître l'efficacité de la politique de retour. Parallèlement, il prendra des mesures pour empêcher que l'éloignement soit rendu impossible par une absence manifeste de collaboration.

[…] Des mineurs ne peuvent pas être détenus en centre fermé. Le gouvernement prendra également des mesures alternatives pour éviter qu'il soit abusé de ce principe pour rendre le retour impossible" (accord de gouvernement, 30 septembre 2020, p. 95).

L'objectif de ce projet de loi est de modifier la loi sur les étrangers et la loi accueil afin de favoriser l'accompagnement des étrangers dans leur retour ou leur transfert, de leur imposer les obligations nécessaires pour assurer le retour ou le transfert et de pouvoir procéder efficacement à l'éloignement si l'étranger n'a pas respecté volontairement l'obligation de quitter le territoire.

Plus précisément, ce projet de loi prévoit d'inscrire dans la loi sur les étrangers:

Verordening (EU) nr. 1052/2013 en Verordening (EU) 2016/1624 (hierna: "de Frontex-Verordening").

Dit wetsontwerp beoogt de uitvoering van het regeerakkoord, dat stelt:

"Er wordt een aanklampend en menselijk terugkeertraject uitgewerkt met alle betrokken instanties voor mensen in illegaal verblijf, via een doorgedreven begeleiding, ondersteuning en met een regelmatige opvolging.

De mogelijkheden van alle actoren betrokken bij de gedwongen terugkeer om deze correct, humaan, kordaat en zo snel mogelijk uit te voeren, als het vrijwillig niet kan, moeten versterkt worden en gelijke tred met elkaar houden om een voldoende capaciteit te garanderen.

Er moet meer ingezet worden op vrijwillige terugkeer, met een sterkere begeleiding in alle fases van de procedure.

Alternatieven voor detentie worden ten volle ontwikkeld (terugkeerhuizen, regelmatige administratieve en/of politionele controles, huisarrest, borg, elektronisch toezicht, …). Deze worden op een systematische manier geëvalueerd om ze indien nodig bij te sturen.

De vasthouding met het oog op gedwongen terugkeer, moet tot de kortst mogelijke duur beperkt worden. De regering onderzoekt alle mogelijkheden om de gemiddelde detentieduur verder te beperken en de efficiëntie van het terugkeerbeleid te verhogen. Tegelijk neemt de regering maatregelen om te verhinderen dat de verwijdering door manifest gebrek aan medewerking. *onmogelijk wordt gemaakt.*

[…] Minderjarigen kunnen niet vastgehouden worden in gesloten centra. De regering zal tegelijkertijd alternatieve maatregelen nemen om te vermijden dat dit misbruikt wordt om de terugkeer onmogelijk te maken." (regeerakkoord, 30 september 2020, p. 95).

Dit wetsontwerp beoogt de Vreemdelingenwet en de Opvangwet te wijzigen teneinde de ondersteuning van vreemdelingen bij hun terugkeer of overdracht te bevorderen, hen de nodige verplichtingen op te leggen om de terugkeer of de overdracht te verzekeren en om de verwijdering effectief te kunnen uitvoeren indien de vreemdeling niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten.

Meer specifiek voorziet dit wetsontwerp in de wettelijke verankering in de Vreemdelingenwet van:

— l'obligation de coopérer à l'organisation du refoulement, du transfert, du retour ou de l'éloignement (point 1);

— le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert, assuré par les coaches ICAM de l'Office des Étrangers (point 2);

— une liste des mesures préventives et des mesures de maintien moins coercitives (point 3);

— la notion de "fuite" au sens de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III (point 4);

— la compétence pour la prise d'une décision de prolongation du délai de transfert vers l'État membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale (point 5);

— l'élargissement de l'offre d'escorteurs compétents (point 6);

— la mise en conformité de l'incrimination du séjour illégal avec la jurisprudence de la Cour de Justice (point 7);

— l'interdiction du maintien de familles avec des enfants mineurs dans des centres fermés (punt 8).

En outre, ce projet de loi prévoit d'inscrire dans la loi accueil:

— les "places de retour ouvertes" et les "places Dublin" (point 9).

Dès lors, le présent projet de loi instaure une politique de retour cohérente, ferme et humaine, empêchant les étrangers de séjourner illégalement sur le territoire belge.

1. **Obligation de coopérer**

Une obligation de coopérer est introduite pour les étrangers qui ne sont pas, ou plus, admis ou autorisés à séjourner sur le territoire. En effet, on peut attendre d'eux qu'ils coopèrent à l'organisation de leur transfert, leur refoulement, leur retour ou leur éloignement afin d'en assurer le succès.

Le Rapport final de la Commission chargée de l'évaluation de la politique du retour volontaire et de l'éloignement forcé d'étrangers (Commission Bossuyt) a également souligné la nécessité d'inclure l'obligation de coopération de l'étranger dans la loi sur les étrangers. La recommandation à ce sujet est la suivante: "Afin de

— de medewerkingsplicht bij de organisatie van de overdracht, de terugdrijving, de terugkeer of de verwijdering (punt 1);

— de aanklampende begeleiding door de ICAM-coaches van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure (punt 2);

— een opsomming van de preventieve maatregelen en de minder dwingende maatregelen voor vasthouding (punt 3);

— het begrip "onderduiken" in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening (punt 4);

— de bevoegdheid voor het nemen van een beslissing tot verlenging van de termijn voor overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (punt 5);

— het verbreden van het aanbod van de bevoegde escorteurs (punt 6);

— het in overeenstemming brengen van de strafbaarstelling van illegaal verblijf met de rechtspraak van het Hof van Justitie (punt 7);

— het verbod op vasthouding van gezinnen met minderjarige kinderen in gesloten centra (punt 8).

Daarnaast voorziet dit wetsontwerp in de wettelijke verankering in de Opvangwet van:

— de "open terugkeerplaatsen" en "Dublin-plaatsen" (punt 9).

Huidig wetsontwerp voert aldus een coherent, kordaat en humaan terugkeerbeleid in, waarbij wordt vermeden dat vreemdelingen in illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied verblijven.

1. **Medewerkingsplicht**

Er wordt een medewerkingsplicht ingeschreven die geldt ten aanzien van de vreemdelingen die niet of niet langer toegelaten of gemachtigd zijn op het grondgebied. Van hen kan immers worden verwacht dat zij meewerken aan de organisatie van hun overdracht, terugdrijving, terugkeer of verwijdering, teneinde deze te laten slagen.

In het Eindverslag van de Commissie belast met de evaluatie van het beleid inzake de vrijwillige terugkeer en de gedwongen verwijdering van vreemdelingen (Commissie Bossuyt) werd de nood aan de inschrijving van de medewerkingsplicht van de vreemdeling in de Vreemdelingenwet benadrukt. De aanbeveling daartoe

pouvoir organiser le retour forcé dans les meilleurs délais et de ne plus perdre de temps pour obtenir un document de voyage lorsque l'étranger est en séjour irrégulier et qu'il n'a pas donné suite de manière autonome à un ordre de quitter le territoire, l'étranger doit être tenu de coopérer à son identification: obligation de collaborer et de remettre les documents de voyage (ou des copies de ceux-ci) à l'OE; obligation d'accepter un rendez-vous avec le consulat/l'ambassade s'il ne dispose pas de document de voyage (recommandation 1). (Rapport final de la Commission chargée de l'évaluation de la politique du retour volontaire et de l'éloignement forcé d'étrangers, Partie III,1.1 p. 131).

L'obligation de coopérer s'applique à tous les étrangers qui sont soumis à une obligation de départ. Il s'agit notamment des étrangers qui se trouvent en séjour illégal sur le territoire, des étrangers qui sont maintenus aux frontières en vue de leur refoulement, des étrangers qui doivent être transférés vers l'État membre responsable de l'examen de leur demande de protection internationale. Ces étrangers doivent quitter le territoire. On peut attendre d'eux qu'ils coopèrent pleinement avec l'autorité compétente afin de préparer et de faciliter efficacement ce départ. C'est l'étranger qui, en premier lieu, a l'obligation d'exécuter la mesure et de se conformer à son obligation de départ.

L'obligation de coopérer s'applique à toutes les étapes de la procédure de refoulement, de transfert, de retour ou d'éloignement, et peut donc s'appliquer avant même la délivrance de la mesure. En effet, la coopération peut également être nécessaire afin de recueillir des informations pour la prise de la mesure.

L'obligation de coopérer a un caractère progressif: plus les mesures prises dans le cadre de la procédure de refoulement, de transfert, de retour ou d'éloignement sont rigoureuses, plus l'obligation de coopération est élevée.

L'obligation de coopérer s'applique, par conséquent, à tout étranger qui doit quitter le territoire. Aucune distinction n'est faite sur la base du statut de l'étranger: tant les ressortissants de pays tiers que les citoyens de l'Union, tant les étrangers qui se trouvent sur le territoire que les étrangers qui sont maintenus à la frontière en vue de leur refoulement, sont soumis à cette obligation. Il n'y a pas non plus de distinction quant à la manière dont l'étranger retourne. Même si l'étranger indique qu'il va partir volontairement, on peut attendre de lui qu'il coopère pleinement avec les autorités compétentes (par exemple, coopérer au trajet d'accompagnement

luidt: "Ten einde, ingeval van onregelmatig verblijf en geen zelfstandige opvolging van een bevel om het grondgebied te verlaten, de gedwongen terugkeer zo snel mogelijk te kunnen organiseren en geen tijd meer te verliezen om een reisdocument te bekomen, dient de vreemdeling de verplichting te worden opgelegd om mee te werken aan de identificatie: verplichting om samen te werken en om de reisdocumenten (of de kopieën) te overhandigen aan DVZ; verplichting om, indien men geen reisdocument heeft, in te gaan op de afspraak met het consulaat/ambassade (aanbeveling 1)." (Eindverslag van de Commissie belast met de evaluatie van het beleid inzake de vrijwillige terugkeer en de gedwongen verwijdering van vreemdelingen, Deel III, 1.1, p. 135).

De verplichting tot medewerking geldt voor alle vreemdelingen die aan een vertrekverplichting zijn onderworpen. Het betreft met name vreemdelingen die illegaal op het grondgebied verblijven, vreemdelingen die aan de grens worden vastgehouden met het oog op hun terugdrijving, vreemdelingen die moeten worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. Deze vreemdelingen dienen het grondgebied te verlaten. Er mag van hen verwacht worden dat zij ten volle hun medewerking verlenen aan de bevoegde autoriteit, om dit vertrek ook effectief voor te bereiden en mogelijk te maken. Het is de vreemdeling die in de eerste plaats de verplichting heeft om de maatregel uit te voeren en aan zijn verplichting tot vertrek te voldoen.

De medewerkingsplicht geldt gedurende alle fasen van de terugdrijvings-, overdrachts-, terugkeer- of verwijderingsprocedure, en kan dus ook gelden nog voordat de maatregel werd afgegeven. De medewerking kan immers ook noodzakelijk zijn om informatie te verzamelen teneinde de maatregel te kunnen nemen.

De medewerkingsplicht heeft een progressief karakter: naarmate de maatregelen in het kader van de terugdrijvings-, overdrachts-, terugkeer- of verwijderingsprocedure dwingender worden, geldt ook een sterkere medewerkingsplicht.

De medewerkingsplicht geldt bijgevolg voor elke vreemdeling die het grondgebied dient te verlaten. Er wordt geen onderscheid gemaakt op basis van de hoedanigheid van de vreemdeling: zowel derdelanders als Unieburgers, zowel vreemdelingen die zich op het grondgebied bevinden als vreemdelingen die worden vastgehouden aan de grens met het oog op hun terugdrijving vallen onder deze verplichting. Evenmin wordt een onderscheid gemaakt naar de manier waarop de vreemdeling terugkeert. Ook indien de vreemdeling aangeeft vrijwillig te zullen vertrekken, wordt van hem alle medewerking verwacht met de bevoegde autoriteiten

intensif, tenir les autorités compétentes informées des démarches entreprises et du départ prévu, etc.).

Pour que la mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement puisse être exécutée, il est nécessaire que l'étranger coopère pleinement. L'ancrage juridique de l'obligation de coopérer a pour premier but d'éviter de devoir procéder à l'exécution forcée de la mesure. Si, néanmoins, l'exécution volontaire de la mesure n'aboutit pas, l'obligation de coopérer contribuera à augmenter les chances que la mesure soit exécutée de manière forcée. Les mesures coercitives et les mesures restrictives de liberté doivent être réservées aux personnes qui refusent obstinément de se conformer à leur obligation de départ.

L'obligation de coopérer reste également en vigueur en cas de nouvelle demande de séjour. Conformément à l'article 1/3 de la loi sur les étrangers, l'introduction d'une demande de séjour ou d'une demande de protection internationale ne modifie en rien l'existence de la mesure d'éloignement ou de refoulement. Toutefois, le caractère exécutoire de la mesure est suspendu, si, conformément aux dispositions de la loi et de ses arrêtés d'exécution, l'intéressé peut rester provisoirement sur le territoire dans l'attente d'une décision relative à cette demande de séjour ou cette demande de protection internationale

L'obligation de coopérer implique que l'étranger entreprenne un certain nombre d'actions nécessaires et spécifiques à chacune des étapes de la procédure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement à laquelle il est soumis. L'obligation de coopérer peut donc varier en fonction de l'étape de la procédure dans laquelle se trouve l'étranger.

Ce projet de loi prévoit une liste d'actions que l'on peut attendre de l'étranger. En outre, tant à la demande de l'étranger que de sa propre initiative, l'autorité compétente prendra des mesures pour identifier l'étranger ou pour l'aider à obtenir les documents nécessaires. L'autorité peut, entre autres, contacter elle-même les ambassades et les consulats, vérifier le statut de séjour dans d'autres États ou vérifier les liens familiaux.

Dans ce cadre, il est fait référence à l'arrêt *Mahdi* de la Cour de Justice du 5 juin 2014 (C-146/14, EU:C:2014:1320) dans lequel la Cour s'est prononcée sur l'appréciation de la notion de "non-coopération ". La Cour précise qu'afin d'apprécier si le comportement d'un étranger peut être interprété comme un manque de coopération, il est

(waaronder meewerken aan de aanklampende begeleiding, de bevoegde autoriteiten op de hoogte houden over ondernomen acties en het gepland vertrek…).

Om de uitvoering van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel te kunnen realiseren is het noodzakelijk dat de vreemdeling ten volle zijn medewerking hieraan verleent. Het doel van de wettelijke verankering van de medewerkingsplicht is dan ook in de eerste plaats te voorkomen dat er moet worden overgegaan tot de gedwongen uitvoering van de maatregel. Wanneer een vrijwillige uitvoering van de maatregel desondanks niet slaagt, zal de medewerkingsplicht ertoe moeten bijdragen dat de gedwongen uitvoering van de maatregel een grotere kans heeft op slagen. Dwang- en vrijheidsbeperkende maatregelen moeten voorbehouden blijven voor personen die blijvend weigeren gevolg te geven aan hun vertrekverplichting.

De medewerkingsplicht blijft bovendien gelden indien een nieuwe verblijfsaanvraag wordt ingediend. Overeenkomstig artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet tast de indiening van een verblijfsaanvraag of een verzoek om internationale bescherming het bestaan van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving niet aan. De uitvoerbaarheid van de maatregel wordt wel opgeschort indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van de wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht houdt in dat de vreemdeling een aantal noodzakelijke en specifieke handelingen verricht in elk stadium van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsprocedure waaraan hij is onderworpen. De medewerkingsplicht kan dus variëren naar gelang van de fase van de procedure waarin de vreemdeling zich bevindt.

Dit wetsontwerp voorziet een lijst van acties die kunnen worden verwacht van de vreemdeling. Zowel op vraag van de vreemdeling als op eigen initiatief zal de bevoegde autoriteit bovendien stappen ondernemen om de vreemdeling te identificeren of hem bij te staan in het verkrijgen van de nodige documenten. De autoriteit kan onder andere zelf contact opnemen met ambassades en consulaten, het verblijfsstatuut in andere staten nagaan of familiebanden nagaan.

In dit kader wordt herinnerd aan het arrest *Mahdi* van het Hof van Justitie van 5 juni 2014 (C-146/14, EU:C:2014:1320), waarbij het Hof zich uitspreekt over de beoordeling van het begrip "niet meewerken". Het Hof stelt dat, om te beoordelen of een gedraging van een vreemdeling kan geïnterpreteerd worden als gebrek

nécessaire d'examiner le comportement du ressortissant du pays tiers et de déterminer ainsi s'il est probable que, en raison de ce comportement du ressortissant du pays tiers, l'éloignement prendra plus de temps que prévu.

Selon la Cour, il convient d'examiner si les services compétents ont fait des efforts raisonnables et si la personne concernée a coopéré (ou non) avec eux. Cette appréciation implique, encore selon la Cour, un examen des éléments factuels. La Cour conclut donc qu'un ressortissant d'un pays tiers "[…] ne peut être considéré comme "non coopérant "au sens de cette disposition que si l'examen du comportement de ce ressortissant pendant la période de rétention montre qu'il n'a pas coopéré à l'exécution de l'éloignement et qu'en raison de ce comportement, l'éloignement risque de durer plus longtemps que prévu, […]".

La coopération doit donc être appréciée sur la base du comportement de la personne concernée, plutôt que sur le résultat obtenu. Pour chaque situation, il faut évaluer si le fait que l'étranger n'a pas exécuté son obligation de départ est dû à son comportement et si d'autres éléments, indépendants du comportement ou de l'attitude de l'étranger, doivent être pris en compte.

Le nouvel article 74/22 de la loi sur les étrangers établit une liste des actions que l'on peut attendre de l'étranger, notamment coopérer à son identification, entreprendre les démarches nécessaires pour obtenir les documents de voyage requis, coopérer à l'organisation de son retour, coopérer aux examens médicaux nécessaires et fournir des certificats et attestations médicaux…

Certaines informations médicales peuvent être exigées par le transporteur ou le pays de destination ou de transit, comme dans le cadre de la crise de la COVID-19 où des restrictions de voyage sont imposées aux voyageurs qui ne peuvent pas présenter un test PCR négatif et/ou qui ne peuvent pas présenter un certificat de vaccination ou un certificat de rétablissement. Dans ce contexte, la présentation de la preuve d'une vaccination complète ou d'un test effectué relève de l'obligation de coopérer.

De plus, la présentation des informations médicales disponibles peut rendre inutile les examens médicaux, y compris ceux prévus par le nouvel article 74/23 de la loi sur les étrangers. Cela démontre donc l'importance d'une bonne coopération de la part de l'étranger. En coopérant pleinement, les mesures de contrainte dans le cadre d'un examen médical, telles que définies dans le nouvel article 74/23, peuvent être évitées, ce qui est

aan medewerking, het vereist is dat het gedrag van de derdelander onderzocht wordt en daarbij bepaalt of het waarschijnlijk is dat wegens dat gedrag van de derdelander de verwijdering meer tijd vergt dan voorzien.

Er moet volgens het Hof worden onderzocht of de bevoegde diensten redelijke inspanningen hebben geleverd en of de betrokkene (al dan niet) met hen heeft meegewerkt. Deze beoordeling impliceert, volgens het Hof, een onderzoek naar feitelijke elementen. Het Hof concludeert dan ook dat een derdelander: "[…] enkel kan worden geacht "niet mee te werken" in de zin van deze bepaling indien uit het onderzoek van het gedrag van deze onderdaan tijdens het bewaringstijdvak blijkt dat hij niet heeft meegewerkt aan de uitvoering van de verwijdering en deze verwijdering wegens dat gedrag wellicht meer tijd zal vergen dan voorzien, […]".

De medewerking dient dus te worden beoordeeld op basis van het gedrag van de betrokkene, en niet op basis van het behaalde resultaat. Voor elke situatie moet er worden beoordeeld of het feit dat de vreemdeling zijn vertrekverplichting niet heeft uitgevoerd te wijten is aan zijn gedrag en of andere elementen, die losstaan van het gedrag of de houding van de vreemdeling, in aanmerking moeten worden genomen.

In het nieuwe artikel 74/22 van de Vreemdelingenwet wordt een lijst van acties opgesomd die van de vreemdeling kunnen worden verwacht, waaronder het meewerken aan zijn identificatie, de nodige stappen zetten om de noodzakelijke reisdocumenten te verkrijgen, het meewerken aan de organisatie van zijn terugkeer, het meewerken aan de noodzakelijke medische onderzoeken en het overmaken van medische attesten en certificaten…

De vervoerder of het land van bestemming of doorreis kunnen bepaalde medische informatie eisen, zoals tijdens de COVID-crisis waar reisbeperkingen worden opgelegd aan reizigers die geen negatieve PCR-test en/of geen vaccinatiebewijs of herstelcertificaat kunnen voorleggen. In dat kader valt het voorleggen van het bewijs van volledige vaccinatie of een uitgevoerde test onder de medewerkingsplicht.

Het voorleggen van de beschikbare medische informatie kan bovendien het uitvoeren van medische onderzoeken, zoals die waarin het nieuwe artikel 74/23 van de Vreemdelingenwet voorziet, overbodig maken. Dit toont dan ook het belang aan van een goede medewerking door de vreemdeling. Door zijn volle medewerking te verlenen kunnen dwangmaatregelen in het kader van een medisch onderzoek, zoals omschreven in het

dans l'intérêt tant de l'étranger que des autorités compétentes et de la société.

S'il est constaté qu'un étranger ne coopère pas à l'exécution de la mesure dont il fait l'objet, le ministre ou son délégué en tient compte lors de l'évaluation du risque de fuite conformément à l'article 1er, § 2, 3° de la loi. L'article 1, § 2, 3°, de la loi sur les étrangers fait explicitement référence au manque de coopération comme critère d'appréciation du risque de fuite: "l'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de l'exécution et/ou de la surveillance du respect de la réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et l'éloignement des étrangers;".

— Examens médicaux aux fins de l'exécution forcée de la mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement.

Un article spécifique (nouvel article 74/23) est consacré à l'obligation de coopérer aux examens médicaux dans le cadre de l'exécution forcée de la mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement lorsqu'un tel examen est exigé par le transporteur ou le pays de destination ou de transit.

Cet article prévoit que l'étranger peut être obligé de se soumettre à un examen médical. Il est, en outre, prévu que l'examen médical peut être effectué sous la contrainte si l'étranger refuse de s'y soumettre. L'article règle les modalités selon lesquelles l'examen et, éventuellement, l'exercice de la contrainte peuvent être appliqués.

L'obligation de se soumettre à un tel examen peut être justifiée par le danger pour la santé publique des autres voyageurs ou de la population du pays de destination ou de transit. Les transporteurs ou le pays de destination ou de transit peuvent, pour cette raison, exiger que les voyageurs subissent un examen médical avant le départ.

L'exemple le plus récent est le test médical visant à établir si la personne est infectée par le virus SRAS-CoV-2, responsable d'une pandémie mondiale, et pour lequel plusieurs pays d'Europe et du monde entier exigent que les voyageurs prouvent qu'ils ne sont pas infectés par le virus au moment du voyage. Le transport d'une personne infectée présente un risque important pour les autres voyageurs et peut contribuer à la propagation du virus ou de l'une de ses variantes. Il est, dès lors,

nieuwe artikel 74/23, vermeden worden, hetgeen in het belang is van zowel de vreemdeling als de bevoegde autoriteiten en de samenleving.

Als gevolg van de vaststelling dat een vreemdeling niet meewerkt aan de uitvoering van de maatregel, zal de minister of zijn gemachtigde dit bij de beoordeling van het risico op onderduiken in overweging nemen overeenkomstig artikel 1, § 2, 3° van de wet. Artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet verwijst immers expliciet naar een gebrek van medewerking als criterium voor de beoordeling van het risico op onderduiken: "de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;".

— Medische onderzoeken met het oog op de gedwongen uitvoering van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel

Er wordt een specifiek artikel (nieuw artikel 74/23) gewijd aan de verplichting tot medewerking aan medische onderzoeken in het kader van de gedwongen uitvoering van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel wanneer een dergelijk onderzoek wordt geëist door de vervoerder of het land van bestemming of doorreis.

Dit artikel bepaalt dat de vreemdeling kan worden verplicht zich aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Voorts wordt bepaald dat het medisch onderzoek met gebruik van dwang kan worden uitgevoerd indien de vreemdeling weigert zich aan het onderzoek te onderwerpen. Het artikel regelt de modaliteiten van het onderzoek en eventueel van het gebruik van dwang.

De verplichting om een dergelijk onderzoek te ondergaan kan worden gerechtvaardigd door het gevaar voor de volksgezondheid, voor de gezondheid van medereizigers of de bevolking in het land van bestemming of doorreis. De vervoerders of het land van bestemming of doorreis kunnen om die reden eisen dat reizigers zich voor vertrek aan een medisch onderzoek onderwerpen.

Het meest actuele voorbeeld is de medische test om vast te stellen of de betrokkene besmet is met het SARS-CoV-2-virus, dat verantwoordelijk is voor een wereldwijde pandemie en waarbij verschillende landen in Europa en over de hele wereld van reizigers een bewijs eisen dat zij op het moment van de reis niet besmet zijn met het virus. Een besmet persoon vervoeren houdt een groot risico in voor de medereizigers en kan bijdragen aan een verdere verspreiding van het virus of een van de

nécessaire de déterminer, sur la base des circonstances réelles, si un test PCR, ou un autre test moins invasif, est nécessaire avant le début du voyage, non seulement pour la santé de l'étranger lui-même, mais aussi pour celle des autres voyageurs et de la population du pays de destination ou de transit.

Ainsi, il s'agit d'examiner le risque que l'intéressé peut présenter pour les tiers en raison de son état de santé, lorsque cet examen a été imposé par le transporteur ou le pays de destination ou de transit. Une personne qui peut infecter les passagers du moyen de transport ou la population du pays de destination ou de transit avec une maladie à potentiel épidémique (très) élevé telle que le SRAS-CoV-2, n'est pas apte à voyager.

C'est donc une attente légitime qu'un voyageur prouve qu'il ne représente aucune menace pour lui-même ou les autres voyageurs dans le contexte de cette crise. Toutefois, on constate que, depuis le début de la pandémie, le refus de l'examen requis est utilisé par l'étranger pour empêcher son départ effectif.

Le refus de subir un examen d'aptitude au voyage constitue un obstacle à l'exécution de la mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement. Le fait que l'étranger doive quitter le territoire n'est pas contesté. Une politique d'asile et de migration crédible et cohérente présuppose que toute décision de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement puisse être effectivement exécutée. Il n'est pas acceptable que le droit à la liberté physique fasse l'objet d'abus afin de rendre impossible une exécution effective de la mesure. C'est dans ce contexte que les autorités compétentes doivent pouvoir ordonner à l'étranger de se soumettre à un test, si le transporteur ou le pays de destination ou de transit exigent un tel test, et procéder à ce test par la contrainte si l'intéressé refuse.

L'année 2021 a été une année marquée par la fermeture des frontières et les restrictions de voyage, lesquels ont inévitablement eu un impact majeur sur les transferts, les refoulements et les éloignements. Durant l'année 2021, 306 des 3091 vols réservés n'ont pas pu être effectués simplement parce que l'étranger avait refusé de se soumettre à un test PCR et ne pouvait donc pas répondre aux exigences de voyage fixées par le pays de destination ou de transit ou par le transporteur. Cela concerne 27 % de l'ensemble des réservations qui n'ont finalement pas pu être effectuées.

varianten. Het is daarom noodzakelijk om, op basis van de concrete omstandigheden, vast te stellen of een PCR-test of een andere, minder invasieve test noodzakelijk is alvorens de reis te laten aanvatten, niet alleen voor de gezondheid van de vreemdeling zelf, maar ook voor de gezondheid van de medereizigers en de bevolking van het land van bestemming of doorreis.

Het betreft daarom het onderzoek naar het risico dat de betrokkene kan vormen voor derden wegens zijn gezondheidstoestand wanneer dit onderzoek door de vervoerder of het land van bestemming of doorreis is opgelegd. Een persoon die passagiers op het vervoermiddel of de bevolking van het land van bestemming of doorreis kan besmetten met een (zeer) hoog epidemisch potentieel, zoals SARS-CoV-2, is niet geschikt om te reizen.

Het is dus een terechte verwachting dat een reiziger aantoont geen bedreiging te vormen voor zichzelf of zijn medereizigers in het kader van deze crisis. Er wordt echter vastgesteld dat sinds de start van de pandemie, het weigeren van het vereiste onderzoek gebruikt wordt door de vreemdeling om zijn effectief vertrek te verhinderen.

De weigering om een onderzoek naar de geschiktheid om te reizen te ondergaan, vormt een belemmering voor de uitvoering van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel. Het feit dat de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten, wordt niet betwist. Een geloofwaardig en coherent asiel- en migratiebeleid veronderstelt dat elke beslissing tot overdracht, terugdrijving, terugkeer of verwijdering effectief kan worden uitgevoerd. Het is niet aanvaardbaar dat het recht op fysieke vrijheid wordt misbruikt om een effectieve uitvoering van de maatregel onmogelijk te maken. Het is in deze context dat het voor de bevoegde autoriteiten mogelijk moet zijn om, indien zulks vereist is door de vervoerder of het land van bestemming of doorreis, de vreemdeling op te leggen een dergelijke test te ondergaan en, indien deze weigert, de test uit te voeren met gebruik van dwang.

Het jaar 2021 werd getekend door grenssluitingen en reisbeperkingen, wat onvermijdelijk grote gevolgen had voor overdrachten, terugdrijvingen en verwijderingen. Gedurende het jaar 2021 konden 306 van de 3091 geboekte vluchten niet worden uitgevoerd omdat de vreemdeling had geweigerd een PCR-test te ondergaan en bijgevolg niet aan de door het land van bestemming of doorreis of aan de vervoerder gestelde reisvoorwaarden kon voldoen. Dit betrof 27 % van alle boek ingen die uiteindelijk niet konden worden uitgevoerd.

Le fait que l'épidémie en Europe semble être à bout de souffle ne change rien à la nécessité de cette mesure. Plusieurs pays de destination, dont beaucoup en Europe de l'Est, en Afrique ou au Moyen-Orient, connaissent une évolution moins favorable de l'épidémie, avec un taux de vaccination beaucoup plus faible et donc un risque toujours élevé pour la population locale. De surcroît, il ne peut être contesté que l'évolution de l'épidémie – également en Europe – semble très imprévisible et qu'il n'est pas exclu que de nouvelles mesures (ou la réintroduction d'anciennes mesures) doivent être prises à la suite de résurgences épidémiques. La restriction des voyages est généralement la première mesure logique pour éviter ou ralentir la propagation du virus entre les pays. Ainsi, il faut donc s'attendre à ce que certaines restrictions de voyage, comme l'exigence d'un certificat de vaccination ou de test, soient maintenues par de nombreux pays pendant un certain temps encore.

Cependant, le test PCR obligatoire ne peut être justifié que tant que ce test est nécessaire. L'étranger pourra être tenu de procéder à un test PCR en vue de son transfert, de son refoulement ou de son éloignement tant que le transporteur ou le pays de destination ou de transit impose une telle exigence dans le cadre de la gestion de la crise sanitaire. La possibilité pour les autorités compétentes d'obliger l'étranger de procéder à un tel test dépendra des mesures restrictives prises pour faire face à une pandémie ou une épidémie et/ou éviter un rebond. Si ces mesures nécessitent d'effectuer un test préalablement au voyage, les autorités compétentes pourront imposer à l'étranger de se soumettre au test requis, et le cas échéant, par la contrainte. Dès l'instant où la pandémie ou l'épidémie évolue à un point tel que le dépistage systématique des voyageurs ne se justifie plus et que les transporteurs et les pays de destination ou de transit de ce fait, n'exigent plus le test, le test obligatoire ne se justifie plus.

Si l'étranger refuse de se soumettre aux examens nécessaires, il doit être possible de recourir à la contrainte, pour autant que le refus de se soumettre au test a pour effet de bloquer l'exécution de la mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement. Le refus de se soumettre aux examens médicaux nécessaires entrave l'efficacité de la procédure de retour et conduit l'étranger à se soustraire *de facto* à l'exécution du transfert, du refoulement ou de l'éloignement.

L'article 22 de la Constitution et l'article 8 de la CEDH garantissent le droit à la vie privée, y compris le droit à l'intégrité physique. Toutefois, il autorise qu'il soit dérogé

Dat de epidemie in Europa op haar laatste benen lijkt te lopen, verandert niets aan de noodzaak van deze maatregel. Verschillende bestemmingslanden, waarvan velen in Oost-Europa, Afrika of het Midden-Oosten, kennen een minder gunstig verloop van de epidemie, met een veel lager vaccinatiepercentage en dus nog steeds een groot risico voor de lokale bevolking. Bovendien valt niet te betwisten dat het verder verloop van de epidemie – ook in Europa – zeer onvoorspelbaar blijkt en nieuwe maatregelen (of herinvoering van oude maatregelen) zullen moeten worden genomen in het kielzog van epidemische opflakkeringen. Het beperken van reizen is daarbij doorgaans een eerste logische maatregel om de verspreiding van het virus tussen de landen te vermijden of te vertragen. Het valt dus te verwachten dat bepaalde reisbeperkingen, zoals het vereisen van een vaccinatie- of testcertificaat, door vele landen nog enige tijd zullen behouden blijven.

Het verplichten van de PCR-test kan echter enkel verantwoord worden zolang deze test noodzakelijk is. Van de vreemdeling kan worden verlangd dat hij een PCR-test ondergaat met het oog op zijn overdracht, terugdrijving of verwijdering, zolang de vervoerder of het land van bestemming of doorreis een dergelijke eis stelt in het kader van de beheersing van de gezondheidscrisis. Of de bevoegde autoriteiten kunnen eisen dat de vreemdeling een dergelijke test ondergaat, hangt af van de beperkende maatregelen die genomen zijn om het hoofd te bieden aan een pandemie of epidemie en/of om een heropleving te voorkomen. Indien deze maatregelen het ondergaan van een test voor de aanvang van de reis vereisen, kunnen de bevoegde autoriteiten eisen dat de vreemdeling de vereiste test ondergaat, zo nodig onder dwang. Eenmaal de pan- of epidemie in dergelijke mate evolueert dat het systematisch testen van reizigers niet meer verantwoord kan worden en de vervoerders en de landen van bestemming of doorreis bijgevolg de test niet meer vereisen, zal een verplichte test niet meer verantwoord kunnen worden.

Indien de vreemdeling weigert de noodzakelijke onderzoeken te ondergaan, moet kunnen worden overgegaan tot het gebruik van dwang, voor zover het weigeren van het ondergaan van de test tot gevolg heeft dat de uitvoerig van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel geblokkeerd wordt. Het weigeren om zich te onderwerpen aan noodzakelijke medische onderzoeken, staat een efficiënt terugkeerproces immers in de weg en leidt ertoe dat de vreemdeling zich *de facto* onttrekt aan de uitvoering van de overdracht, de terugdrijving of de verwijdering.

Artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM waarborgen het recht op privéleven met inbegrip van het recht op fysieke integriteit. Het laat echter toe dat

à ce droit par la loi et dans la mesure où cela est légitime et proportionné, notamment en vue de protéger la santé publique. Le droit à la vie privée et à l'intégrité physique n'est donc pas absolu et ne s'applique que dans la mesure où cette liberté ne présente aucun risque pour la santé de la personne concernée ou d'autrui. Le présent projet de loi a pour objet de sauvegarder la santé, tant de l'étranger concerné que celle des autres passagers à bord du moyen de transport et de la population du pays de destination ou de transit, et constitue, par conséquent, une dérogation justifiée au droit à la vie privée.

La mesure est proportionnée, le test n'est effectué que lorsqu'il est nécessaire de déterminer si le voyageur concerné peut voyager sans mettre en danger sa propre santé ou celle des autres voyageurs ou de la population du pays de destination ou de transit, compte tenu des conditions imposées par le transporteur ou le pays de destination ou de transit. Un examen ne peut donc en aucun cas être effectué systématiquement sur tous les étrangers qui font l'objet d'une mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement. Au contraire, il sera évalué au cas par cas si un examen médical est nécessaire pour atteindre l'objectif visé.

Cette exigence de nécessité signifie également qu'un examen médical ne peut être effectué s'il existe un autre moyen d'assurer la sécurité pendant le voyage et à l'arrivée. Par exemple, dans le contexte du virus SRAS-CoV-2, le test PCR ne sera pas effectué si une quarantaine est suffisante pour garantir que la personne n'est pas infectée par le virus, à condition que le transporteur et les pays de destination ou de transit acceptent cette quarantaine comme alternative à un test PCR. Toutefois, tant que les transporteurs et les pays de destination ou de transit imposent un test PCR à tout voyageur souhaitant entrer sur leur territoire, l'absence d'alternatives, telles que la quarantaine, ne peut être considérée comme une raison pour laquelle un test PCR ne devrait pas être effectué.

En outre sur la base des conditions imposées par le transporteur ou le pays de destination ou de transit, un examen médical peut ne pas être nécessaire si l'étranger prouve qu'il est complètement vacciné ou peut produire un certificat de rétablissement, comme l'exige le nouvel article 74/22, § 1er, alinéa 2, 9°, de la loi sur les étrangers en fonction des conditions de voyage stipulées par le transporteur ou le pays de destination ou de transit. Cependant, si l'étranger refuse de communiquer son statut vaccinal et fait ainsi obstacle au

van dit recht wordt afgeweken bij wet en voor zover dit legitiem en proportioneel is, onder andere met het oog op de bescherming van de volksgezondheid. Het recht op privéleven en fysieke integriteit is bijgevolg niet absoluut en geldt slechts in de mate dat deze vrijheid geen risico's inhoudt voor de gezondheid van de betrokkene zelf of van anderen. Huidig wetsontwerp heeft tot doel de gezondheid van zowel de betrokken vreemdeling, als zijn medepassagiers op het voertuig en de bevolking van het land van bestemming of doorreis te vrijwaren en het is dus een gerechtvaardigde afwijking op het recht op privéleven.

De maatregel is proportioneel, de test wordt enkel uitgevoerd indien deze noodzakelijk is om vast te stellen of de betrokken reiziger kan reizen zonder een gevaar te betekenen voor zijn eigen gezondheid of de gezondheid van medereizigers of de bevolking van het land van bestemming of doorreis, rekening houdend met de voorwaarden die zijn opgelegd door de vervoerder of het land van bestemming of doorreis. Een onderzoek mag dus in geen geval systematisch worden uitgevoerd bij alle vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van de uitvoering van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel. Integendeel, er zal geval per geval worden beoordeeld of een medisch onderzoek noodzakelijk is voor het bereiken van het beoogde doel.

Deze noodzakelijkheidsvereiste houdt eveneens in dat een medisch onderzoek niet kan worden uitgevoerd indien er een andere manier bestaat om de veiligheid tijdens de reis en bij aankomst te garanderen. In het kader van het SARS-CoV-2-virus zal, bijvoorbeeld, de PCR-test niet worden afgenomen indien een quarantaine volstaat om te garanderen dat de betrokkene niet besmet is met het virus, voor zover de vervoerder en de landen van bestemming of doorreis deze quarantaine accepteren als alternatief voor een PCR-test. Zolang de vervoerders en landen van bestemming of doorreis echter een PCR-test opleggen voor elke reiziger die hun grondgebied wenst te betreden, kan het achterwege blijven van alternatieven, zoals de quarantaine, niet gelden als reden waarom een PCR-test niet zou mogen worden uitgevoerd.

Bovendien kan een medisch onderzoek, op basis van de voorwaarden die de vervoerder of het land van bestemming of doorreis oplegt, niet noodzakelijk zijn indien de vreemdeling aantoont dat hij volledig gevaccineerd is of een herstelcertificaat kan voorleggen, zoals vereist wordt in het nieuwe artikel 74/22, § 1, tweede lid, 9°, van de Vreemdelingenwet afhankelijk van de reisvoorwaarden die zijn vastgelegd door de vervoerder of door het land van bestemming of doorreis. Indien de vreemdeling echter weigert zijn vaccinatiestatus mee te delen

transfert, au refoulement ou à l'éloignement, il peut encore être nécessaire de procéder à l'examen afin de pouvoir exécuter la mesure.

Cette appréciation devra donc prendre en compte tous les éléments des circonstances concrètes, tant la situation de l'étranger lui-même, comme le statut vaccinal ou un certificat de rétablissement, que les exigences imposées par le transporteur ou le pays de destination ou de transit pour le transport ou l'entrée, que la situation concernant le virus lui-même, comme par exemple l'émergence de (nouveaux) variants dont il faut empêcher la propagation.

En outre, le Roi est habilité, sur proposition conjointe du secrétaire d'État à l'Asile et la Migration et du ministre de la Santé Publique, à déterminer les examens médicaux qui peuvent être imposés à l'étranger en application de ce nouvel article 74/23. Il sera nécessaire de déterminer quels tests sont disponibles et quels tests sont suffisants pour atteindre l'objectif visé. Si un test totalement non invasif peut suffire dans les conditions imposées par le transporteur ou le pays de destination ou de transit, le recours à un test invasif ne peut être justifié. En outre, l'examen n'est pas effectué s'il présente un risque pour la santé de la personne concernée. Le personnel médical agit conformément aux règles en vigueur et à la déontologie de sa profession, notamment le nouveau Code de déontologie médicale du 3 mai 2018 et le Code de déontologie des infirmiers belges du 14 novembre 2017.

En réponse à un commentaire du Conseil d'État, on peut noter que l'absence d'une procédure spécifique de recours préalable est justifiée par le fait que la mise en place d'une telle procédure compliquerait très sérieusement l'exécution de la mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement et que, par conséquent, l'introduction de l'obligation de se soumettre à un examen médical n'aurait plus d'utilité.

En effet, les tests médicaux visés doivent souvent être effectués par l'étranger concerné très peu de temps avant la mise en œuvre de la mesure. Un exemple est celui du test PCR pour le virus SARS-CoV-2: dans ce cas, de nombreux pays appliquent un délai selon lequel le test doit être effectué 24 à 72 heures avant le départ. Toutefois, si une procédure d'appel était prévue, l'issue de cette procédure serait souvent tardive et la mesure ne pourrait pas être mise en œuvre. Au minimum, l'efficacité de la procédure d'éloignement s'en trouverait gravement compromise, si le résultat de la procédure

en op die manier de overdracht, de terugdrijving of de verwijdering blokkeert, kan het alsnog noodzakelijk zijn om het onderzoek uit te voeren teneinde de maatregel te kunnen uitvoeren.

Bij deze beoordeling zal dus rekening moeten worden gehouden met alle elementen van de concrete omstandigheden, zowel de situatie van de vreemdeling zelf, zoals de vaccinatiestatus of een herstelcertificaat, als de vereisten die de vervoerder of het land van bestemming of doorreis stellen voor het vervoer of de binnenkomst, als de toestand betreffende het virus zelf, zoals bijvoorbeeld het ontstaan van (nieuwe) varianten waarvan de verspreiding voorkomen moet worden.

Bovendien wordt de Koning gemachtigd om, op gezamenlijk voorstel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en de minister van Volksgezondheid, de medische onderzoeken die in toepassing van dit nieuw artikel 74/23 verplicht kunnen worden opgelegd, te bepalen. Er zal moeten worden nagegaan welke tests beschikbaar zijn en welke tests volstaan om het beoogde doel te bereiken. Indien een volledig niet-invasieve test kan volstaan volgens de voorwaarden opgelegd door de vervoerder of het land van bestemming of doorreis, zal het gebruik van een invasieve test niet kunnen worden verantwoord. Het onderzoek wordt bovendien niet uitgevoerd indien dit onderzoek een risico inhoudt voor de gezondheid van de betrokkene. Het medisch personeel handelt volgens de geldende regels en de deontologie van zijn beroep, waaronder de nieuwe code van medische deontologie van 3 mei 2018 en de deontologische code voor Belgische verpleegkundigen van 14 november 2017.

Als antwoord op een opmerking van de Raad van State, kan worden opgemerkt dat het ontbreken van een specifieke voorafgaande beroepsprocedure wordt verantwoord door het gegeven dat het voorzien van een dergelijke procedure de uitvoering van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel zeer ernstig zou bemoeilijken en hierdoor de invoering van de verplichting tot het ondergaan van een medisch onderzoek niet langer nuttig zou zijn.

De medische onderzoeken die geviseerd worden, dienen namelijk vaak zeer kort voor de uitvoering van de maatregel te worden ondergaan door de betrokken vreemdeling. Hierbij valt bijvoorbeeld te denken aan het ondergaan van een PCR-test voor het SARS-CoV-2 virus: hierbij hanteren vele landen een termijn dat de test moet worden afgenomen 24 tot 72 uur voor het vertrek. Indien echter een beroepsprocedure zou worden voorzien, zou de uitkomst in deze procedure in vele gevallen laattijdig komen, en zou de maatregel niet kunnen worden uitgevoerd. Minstens zou dit de efficiëntie van

devait être communiqué peu de temps avant la mise en œuvre effective de la mesure.

En tout état de cause, la réalisation d'un examen médical obligatoire, si nécessaire par la contrainte, est encadrée par un grand nombre de garanties juridiques. L'examen médical ne peut être effectué que s'il est nécessaire pour la santé de la personne, des autres voyageurs ou de la population du pays de destination, et s'il est imposé comme condition d'entrée ou de transit par le pays de destination ou de transit ou comme condition de voyage par le transporteur, et seulement dans le cadre d'une urgence de santé publique de portée internationale déclarée par l'Organisation mondiale de la santé, et dans la mesure où les attestations médicales disponibles ne sont pas acceptées comme étant suffisantes par le pays de destination ou de transit ou par le transporteur. L'examen médical obligatoire ne peut être effectué que par du personnel médical qualifié, qui ne peut recourir qu'à l'examen médical le moins invasif, compte tenu des conditions imposées par le pays de destination ou de transit ou par le transporteur, et à condition qu'un tel examen soit disponible. Le personnel médical peut décider de ne pas effectuer l'examen à tout moment si celui-ci risque de mettre en danger la santé de l'étranger. L'étranger est informé au préalable, de manière détaillée, de l'examen médical, de la manière dont il sera effectué, de l'objectif de l'examen, de l'impact possible sur sa santé et de la possibilité, en cas de refus de coopérer, de procéder à l'examen médical par la contrainte. Le recours à la contrainte lors de l'examen médical n'est autorisé que si l'objectif ne peut être atteint par des moyens moins coercitifs. Le recours à la contrainte ne peut être effectué que par un délégué du ministre qui a reçu une formation spécifique à cet effet. Les moyens de contrainte autorisés sont énumérés de manière exhaustive dans la loi et ne peuvent être utilisés que dans les limites de l'article 37 de la loi sur la police. Ces garanties juridiques sont examinées en détail dans l'introduction générale et dans le commentaire article par article. Par conséquent, l'absence d'une procédure de recours préalable spécifique est justifiée par ces garanties, qui assurent le respect de l'article 22 de la Constitution et de l'article 8 de la CEDH.

L'interdiction de la torture et des traitements inhumains ou dégradants en vertu de l'article 3 de la CEDH est un droit absolu. Aucune loi ne peut déroger à ce droit fondamental. Les examens médicaux qui seraient menés en application de cette loi devraient donc être appréciées à la lumière de cet article. Pour l'interprétation des notions

het verwijderingsproces ernstig bemoeilijken, indien de uitkomst van de procedure geringe tijd voor de effectieve uitvoering zou worden betekend.

Hoe dan ook wordt het uitvoeren van een verplicht medisch onderzoek, indien nodig met gebruik van dwang, omkaderd door een groot aantal wettelijke waarborgen. Het medisch onderzoek kan enkel worden uitgevoerd indien het noodzakelijk is voor de gezondheid van de persoon, zijn medereizigers of de bevolking van het land van bestemming, en indien het is opgelegd als voorwaarde tot binnenkomst of doorreis door het land van bestemming of doorreis of als reisvoorschrift door de vervoerder, en enkel in het kader van een door de Wereldgezondheidsorganisatie uitgeroepen noodsituatie van internationaal belang op het vlak van de volksgezondheid, en voor zover de beschikbare medische attesten niet als toereikend worden aanvaard door het land van bestemming of doorreis of door de vervoerder. Het verplicht medisch onderzoek kan enkel worden uitgevoerd door medisch geschoold personeel, die enkel het minst invasieve medisch onderzoek mogen toepassen, rekening houdend met de voorwaarden die door het land van bestemming of doorreis of door de vervoerder zijn opgelegd en voor zover dat onderzoek beschikbaar is. Het medisch personeel kan op elk moment beslissen om het onderzoek niet uit te voeren indien het onderzoek de gezondheid van de vreemdeling in gevaar kan brengen. De vreemdeling wordt vooraf omstandig geïnformeerd over het medisch onderzoek, over de wijze waarop het wordt uitgevoerd, het doel van het onderzoek, de mogelijke impact ervan op zijn gezondheid en over de mogelijkheid, bij weigering van medewerking, tot het uitvoeren van het medisch onderzoek met gebruik van dwang. Het gebruik van dwang bij het uitvoeren van het medisch onderzoek is enkel toegestaan indien het doel niet met minder dwingende middelen kan worden bereikt. Het gebruik van dwang kan enkel worden uitgevoerd door een gemachtigde van de minister die daarvoor een specifieke opleiding heeft genoten. De toegelaten dwangmiddelen worden limitatief opgesomd in de wet en kunnen enkel binnen de grenzen van artikel 37 van de wet op het politieambt gehanteerd worden. Deze wettelijke waarborgen worden in de algemene inleiding en de artikelsgewijze bespreking verder uitgebreid besproken. Het ontbreken van een specifieke voorafgaande beroepsprocedure wordt bijgevolg verantwoord door deze waarborgen, die de naleving van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM garanderen.

Het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling van artikel 3 EVRM is een absoluut recht. Geen wet kan van dit basisrecht afwijken. De medische onderzoeken die in toepassing van deze wet zouden worden uitgevoerd dienen bijgevolg aan dit artikel te worden getoetst. Voor de invulling van de

de “torture” et de “traitement inhumain ou dégradant”, il faut tenir compte de l’interprétation donnée par la CEDH, notamment dans l’Affaire grecque et dans l’affaire Irlande contre Royaume-Uni (CEDH 18 janvier 1978, n° 5310/71 Irlande contre Royaume-Uni). Ce faisant, il faut toujours tenir compte des circonstances concrètes, telles que la personne qui subit l’acte, le but de l’acte allégué, la durée de l’acte et l’intensité et la cruauté de l’acte.

Par conséquent, le Roi devra vérifier si les examens qu’il souhaite imposer à l’étranger sont obligatoires pour les pays de destination ou de transit ou pour les transporteurs, si les examens sont nécessaires à la protection de la santé de l’intéressé, des autres voyageurs ou de la population du pays de destination ou de transit, et si l’examen ne viole pas l’interdiction de la torture et des traitements inhumains ou dégradants.

Ni le test PCR utilisé pour détecter le virus SARS-CoV-2 ni les mesures coercitives prévues par ce projet de loi ne peuvent être considérés comme de la torture ou des traitements inhumains ou dégradants. On ne peut pas prétendre que le test PCR, qui consiste à prélever un écouvillon du nez ou de la gorge, est un acte extrêmement douloureux. La Cour constitutionnelle a admis que le test pouvait occasionner “un léger et bref inconfort” tout en précisant que ce “léger et bref inconfort” ne constitue pas un préjudice grave difficilement réparable au sens de l’article 20, 1°, de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour constitutionnelle (CC,10 juin 2021, n° 89/2021). De plus, ce test est systématiquement imposé à l’ensemble de la population belge et, par extension, européenne, voire même mondiale, et est donc accepté comme une mesure proportionnée pour lutter contre la pandémie de COVID-19. Le seul but du test est de déterminer la contagiosité d’une personne, en vue de son éloignement, ce qui constitue un objectif légitime en application de la loi.

En outre, les mesures coercitives proposées sont limitées à un nombre très sélectif de types d’actes, qui n’ont pas d’effets douloureux sur les personnes concernées et sont d’une durée très courte, puisque la contrainte ne peut durer plus longtemps que ce qui est absolument nécessaire pour effectuer l’examen, qui lui-même ne doit pas durer plus longtemps que ce qui est absolument nécessaire. Ce projet de loi définit donc les modalités de l’examen et de la contrainte afin d’assurer le respect de l’article 3 de la CEDH.

Dans chaque situation, il faudra examiner au préalable si l’obligation de coopérer, qui est également

begrippen “foltering” en “onmenselijke of vernederende behandeling” dient gekeken te worden naar de invulling die het EHRM eraan heeft gegeven, onder andere in *The Greek Case* en de zaak Ierland tegen het Verenigd Koninkrijk (EHRM 18 januari 1978, nr. 5310/71 *I*erland t. VK). Daarbij dient steeds rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, zoals de persoon die de handeling ondergaat, het doel van de gestelde handeling, de duur van de handeling en de intensiteit en wreedheid van de handeling.

De Koning zal bijgevolg moeten nagaan of de onderzoeken die hij verplicht wenst op te leggen aan de vreemdeling, verplicht worden opgelegd door de landen van bestemming of doorreis of door de vervoerders, of de onderzoeken noodzakelijk zijn voor het beschermen van de gezondheid van de betrokkene, zijn medereizigers of de bevolking van het land van bestemming of doorreis en of het onderzoek geen schending inhoudt van het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

De PCR-test die gebruikt wordt om het SARS-CoV-2-virus op te sporen, noch de in dit wetsontwerp voorziene dwangmiddelen kunnen worden beschouwd als een foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Er kan niet worden beweerd dat de PCR-test, waarbij een uitstrijkje wordt genomen in de neus of keel, een buitengewoon pijnlijke handeling is. Het Grondwettelijk Hof erkent dat de test een “licht en kortstondig ongemak” kan veroorzaken, maar preciseert dat dit “licht en kortstondig ongemak” geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is in de zin van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (GwH,10 juni 2021, nr. 89/2021). Deze test wordt bovendien systematisch opgelegd aan de gehele Belgische, en bij uitbreiding Europese en zelfs wereldbevolking, en wordt in dat kader aanvaard als een proportionele maatregel voor de bestrijding van de COVID-19-pandemie. De test heeft als enige doel de besmettelijkheid van een persoon vast te stellen, met het oog op de verwijdering, hetgeen een legitiem doel is in toepassing van de wet.

De voorgestelde dwangmaatregelen zijn bovendien beperkt tot een zeer selectief omschreven aantal vormen van handelingen, die geen pijnlijke effecten hebben voor de betrokkenen en slechts van zeer korte duur zijn, aangezien de dwang niet langer kan duren dan absoluut noodzakelijk is voor het uitvoeren van het onderzoek, dat op zichzelf niet langer mag duren dan absoluut noodzakelijk. Dit wetsontwerp bepaalt dan ook de modaliteiten van het onderzoek en de dwang, teneinde de naleving van artikel 3 EVRM te garanderen.

In elke situatie zal voorafgaand moeten worden onderzocht of de medewerkingsplicht, die ook bij dit

introduite par ce projet de loi, peut être suffisante pour convaincre l'étranger de soumettre les attestations et certificats médicaux nécessaires. La présentation de ces informations nécessaires, telles que, par exemple, la preuve d'une vaccination complète ou un certificat de rétablissement, peut, selon la situation spécifique, permettre d'éviter un examen médical. La mesure imposant un examen médical est, dès lors, conforme au principe de subsidiarité.

Enfin, dans ce contexte, il peut être fait référence au langage impératif utilisé dans la directive retour, et plus particulièrement à son article 8, paragraphes 1er et 4, ainsi qu'à l'arrêt *El Didri* de la Cour de Justice, dans lequel elle confirme le caractère obligatoire des mesures d'éloignement par rapport aux États membres:

"Dans cette dernière hypothèse mais aussi dans une situation dans laquelle l'obligation de retour n'a pas été respectée dans le délai accordé pour le départ volontaire, il ressort de l'article 8, paragraphes 1er et 4, de la directive 2008/115 que, dans le but d'assurer l'efficacité des procédures de retour, ces dispositions imposent à l'État membre, qui a adopté une décision de retour à l'encontre d'un ressortissant de pays tiers en séjour irrégulier, l'obligation de procéder à l'éloignement, en prenant toutes les mesures nécessaires, y compris, le cas échéant, des mesures coercitives, de manière proportionnée et dans le respect, notamment, des droits fondamentaux". (C.J.U.E. 28 avril 2011, C-61/11, EU:C:2011:268, point 38).

Il appartient aux États membres de veiller à ce que les procédures de retour, telles que définies dans la directive retour, soient mises en œuvre de manière efficace. En cas de non-respect de l'obligation de retour, les États membres sont tenus de prendre les mesures coercitives nécessaires pour exécuter l'éloignement.

2. **Trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert**

La loi sur les étrangers introduit quelques nouvelles alternatives à la détention, dont notamment le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert pour les étrangers qui se trouvent en séjour illégal en Belgique et doivent quitter le territoire.

La notion "alternatives à la détention" n'est définie nulle part et peut être interprétée de manière très large. L'International Detention Coalition (IDC) définit les alternatives à la détention comme: "*Any law, policy or practice by which persons are able to reside in the community, without being detained for migration-related reasons*."

wetsontwerp wordt ingevoerd, kan volstaan om de vreemdeling ervan te overtuigen om de vereiste medische attesten en certificaten voor te leggen. Door het voorleggen van deze noodzakelijke informatie, zoals bijvoorbeeld het leveren van bewijs van volledige vaccinatie of een herstelcertificaat, kan, afhankelijk van de concrete situatie, een medisch onderzoek worden vermeden. De maatregel tot het opleggen van een medisch onderzoek is derhalve conform aan het subsidiariteitsbeginsel.

Er kan in deze context tot slot gewezen worden op het imperatieve taalgebruik in de TerugkeerRichtlijn, en meer in het bijzonder artikel 8, leden 1 en 4, en in het arrest *El Didri* van het Hof van Justitie waarin deze het verplichtende karakter van de verwijderingsmaatregelen ten aanzien van de lidstaten bevestigt:

"In het laatste geval, maar ook in de situatie dat niet binnen de voor het vrijwillige vertrek toegestane termijn aan de terugkeerverplichting is voldaan, volgt uit artikel 8, leden 1 en 4, van Richtlijn 2008/115 dat, teneinde de doeltreffendheid te verzekeren van de terugkeerprocedures, die bepalingen aan de lidstaat die een terugkeerbesluit heeft genomen tegen een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land, de verplichting opleggen om door het nemen van de nodige maatregelen, met inbegrip van eventuele dwangmaatregelen, op evenredige wijze en, met name, met eerbiediging van de grondrechten, over te gaan tot verwijdering." (HvJ, 28 april 2011, C-61/11, EU:C:2011:268, punt 38).

Het is aan de lidstaten om te verzekeren dat de terugkeerprocedures, zoals omschreven in de TerugkeerRichtlijn, doeltreffend worden uitgevoerd, waarbij, wanneer niet vrijwillig aan de terugkeerverplichting is voldaan, de lidstaten de verplichting wordt opgelegd over te gaan tot het nemen van de nodige dwangmaatregelen om te kunnen overgaan tot verwijdering.

2. **Aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure**

In de Vreemdelingenwet worden enkele nieuwe alternatieven voor detentie ingeschreven, waaronder de verplicht te volgen aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure voor vreemdelingen die illegaal in België verblijven en het grondgebied dienen te verlaten.

Het begrip "alternatieven voor detentie" wordt nergens juridisch gedefinieerd en kan zeer ruim worden ingevuld. De International Detention Coalition (IDC) omschrijft alternatieven voor detentie als "*Any law, policy or practice by which persons are able to reside in the community, without being detained for migration-related*

(International Detention Coalition, *A handbook for preventing unnecessary immigration detention* (*revised edition*), 2015, p. 7). Contrairement à l'avis du Conseil d'État, ce projet de loi utilise une définition très large des alternatives à la détention. Une alternative à la détention est donc toute action qui incite une personne en séjour illégal à se conformer à la décision de retour, sans avoir recours à la coercition et à la détention.

La Recommandation (UE) 2017/2338 de la Commission du 16 novembre 2017 établissant un "manuel sur le retour" commun devant être utilisé par les autorités compétentes des États membres lorsqu'elles exécutent des tâches liées au retour (ci-après: "le Manuel sur le retour") fait référence à la nécessité d'identifier les alternatives à la détention, tout en soulignant les avantages et les inconvénients des alternatives à la détention:

"Les avantages des alternatives à la rétention peuvent engendrer des taux de retour plus élevés (y compris le départ volontaire), une meilleure coopération avec les personnes concernées par une mesure de retour pour obtenir la documentation nécessaire, des avantages financiers (moins de coûts pour l'État) et moins de coûts humains (en évitant l'épreuve de la rétention).

Parmi les risques citons une probabilité plus élevée de fuite, la création possible de facteurs d'attraction (les centres de rétention alternatifs tels que les unités familiales peuvent être perçus comme attractifs par les migrants irréguliers potentiels) et des tensions sociales possibles dans le voisinage des centres ouverts.

Recommandation: le défi consiste à trouver des solutions intelligentes alliant comme il se doit récompenses et facteurs dissuasifs. L'absence complète de facteurs dissuasifs peut générer des taux d'éloignement insuffisants. Par ailleurs, un système trop répressif avec une rétention systématique peut également être inefficace, puisque la personne visée par une mesure de retour est peu encouragée à coopérer dans le cadre de la procédure de retour. Les États membres doivent développer et utiliser une large gamme d'alternatives pour faire face à la situation de différentes catégories de ressortissants de pays tiers. Un coaching individuel sur mesure, habilitant la personne concernée à prendre en main son retour, un engagement rapide et une gestion globale des cas centrée sur la résolution se sont avérés fructueux. Il convient d'offrir un coaching horizontal systématique à toutes les personnes visées par une mesure de retour, avec des conseils sur les possibilités de séjour régulier/asile ainsi que sur le retour volontaire/forcé à un stade précoce (et pas seulement lorsque la

reasons." (International Detention Coalition, *A handbook for preventing unnecessary immigration detention* (*revised edition*), 2015, p. 7). In afwijking van het advies van de Raad van State hanteert dit wetsontwerp een zeer ruime definitie van alternatieven voor detentie. Een alternatief voor detentie is bijgevolg elke actie die een persoon in illegaal verblijf aanzet om gevolg te geven aan de terugkeerbeslissing, zonder dat daarbij dwang en vasthouding moet worden gebruikt.

De Aanbeveling 2017/2338 van de Commissie tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken (hierna: het Terugkeerhandboek) duidt op de noodzaak tot het vaststellen van alternatieven voor detentie, en wijst tegelijkertijd op de voor- en nadelen van de alternatieven voor detentie:

"Mogelijke voordelen van alternatieven voor bewaring zijn onder meer hogere terugkeerpercentages (inclusief vrijwillig vertrek), een betere samenwerking met repatrianten bij het verkrijgen van de benodigde documenten, financiële voordelen (lagere kosten voor de overheid) en minder menselijk leed (vermijden van ontberingen in verband met bewaring).

Tot de risico's behoren een verhoogde kans op onderduiken, het mogelijk creëren van aantrekkingsfactoren (alternatieven voor bewaring zoals gezinswoningen kunnen aantrekkelijk lijken voor potentiële irreguliere immigranten) en eventuele sociale spanningen in de buurt van open centra.

Aanbeveling: de uitdaging ligt in het bedenken van intelligente oplossingen met een passende mix van beloning en afschrikking. Het volledig ontbreken van afschrikmiddelen kan leiden tot te lage verwijderingspercentages. Tegelijkertijd kan een overdreven repressief systeem met systematische inbewaringstelling ook inefficiënt zijn, omdat de repatriant dan onvoldoende wordt geprikkeld of aangemoedigd om aan de terugkeerprocedure mee te werken. De lidstaten moeten een breed scala aan alternatieven ontwikkelen en gebruiken om de situatie van verschillende categorieën onderdanen van derde landen aan te pakken. Individuele begeleiding op maat, die de repatriant in staat stelt zijn terugkeer zelf in de hand te nemen, vroegtijdige betrokkenheid en holistisch casemanagement gericht op oplossingen zijn succesvol gebleken. Er moet worden gestreefd naar een systematische horizontale begeleiding van alle potentiële repatrianten, waarbij zij in een vroeg stadium (en niet pas op het moment dat een besluit tot gedwongen verwijdering wordt genomen) worden geadviseerd over

*d*écision d'éloignement forcé est prise)." (Manuel sur le retour, PB L339 de 19.12.2017, p. 141).

La loi sur les étrangers et la loi accueil prévoyaient déjà des alternatives à la détention, notamment la possibilité de prolonger le délai accordé pour quitter le territoire (art. 74/14 de la loi sur les étrangers), le suivi spécifique des familles (art. 74/9 de la loi sur les étrangers) et le trajet de retour individualisé dans une structure d'accueil (art. 6/1 de la loi accueil). Ce projet de loi répond à cette recommandation du Manuel sur le retour en inscrivant le trajet d'accompagnement intensif comme alternative à la détention. L'accent est mis sur l'orientation et l'encouragement de l'étranger à rechercher une solution à sa situation. Cet accompagnement est donc le moyen privilégié d'éviter une détention.

Chaque année, entre 30.000 et 50.000 décisions de retour sont prises, dont plus de 20.000 sont des premières décisions de retour. Les décisions de retour sont, par exemple, rendues à la suite d'une décision négative concernant une procédure de séjour, une procédure relative à la protection internationale, la fin d'un droit de séjour, ou à la suite d'une interception pour séjour illégal en Belgique.

La philosophie de ce trajet d'accompagnement est qu'il est dans l'intérêt de tous de trouver une perspective d'avenir durable pour cet étranger, soit dans son pays d'origine, soit en Belgique (si l'étranger remplit les conditions de séjour), soit dans un autre pays où l'étranger a un droit de séjour. Il faut éviter que des étrangers restent en séjour illégal en Belgique après l'expiration du délai qui leur a été accordé pour quitter le territoire.

Afin de faciliter et de promouvoir le retour volontaire, le présent projet de loi prévoit la possibilité pour l'Office des Étrangers de suivre et de superviser intensivement, sur une base individuelle, les étrangers qui ont reçu un ordre de quitter le territoire par le biais d'un trajet d'accompagnement intensif. Ce trajet d'accompagnement intensif vise un suivi individualisé et soutenu de ces étrangers en vue de parvenir à une solution durable pour l'étranger et de mettre fin à son séjour illégal.

Le Commission Bossuyt a également conclu que l'accompagnement est nécessaire pour éviter la détention: Le coaching semble être l'alternative la plus efficace au maintien. Après une première décision négative, un coach

de mogelijkheden van een legaal verblijf/asiel en over vrijwillige/gedwongen terugkeer." (Terugkeerhandboek, PB L339 van 19.12.2017, p. 141).

In de Vreemdelingenwet en de Opvangwet werden reeds alternatieven voor detentie ingeschreven, waaronder de mogelijkheid tot verlenging van de termijn die wordt verleend om het grondgebied te verlaten (art. 74/14 van de Vreemdelingenwet), de specifieke opvolging van gezinnen (art. 74/9 van de Vreemdelingenwet) en het geïndividualiseerd terugkeertraject in een opvangstructuur (artikel 6/1 van de Opvangwet). Met dit wetsontwerp wordt tegemoet gekomen aan deze aanbeveling van het Terugkeerhandboek, door het inschrijven van de aanklampende begeleiding als alternatief voor detentie. Er wordt ingezet op de oriëntatie en stimulering van de vreemdeling om een oplossing te zoeken voor zijn situatie. Deze begeleiding is dan ook het middel bij uitstek om vasthouding te vermijden.

Jaarlijks worden tussen de 30.000 en 50.000 terugkeerbesluiten genomen, waarvan ruim 20.000 eerste terugkeerbesluiten zijn. De terugkeerbesluiten worden bijvoorbeeld afgegeven naar aanleiding van een negatieve beslissing inzake een verblijfsprocedure, een procedure betreffende internationale bescherming, de beëindiging van een verblijfsrecht of na een interceptie omwille van illegaal verblijf in België.

De filosofie van deze aanklampende begeleiding is dat het in ieders belang is dat er voor deze vreemdeling een duurzaam toekomstperspectief wordt gevonden, hetzij in het land van herkomst, hetzij in België (indien de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf), hetzij in een ander land waar de vreemdeling een recht op verblijf heeft. Er moet vermeden worden dat vreemdelingen in illegaal verblijf in België blijven nadat de termijn die hen werd toegekend om het grondgebied te verlaten, verstreken is.

Voor het faciliteren en bevorderen van de vrijwillige terugkeer, voegt het huidig wetsontwerp de mogelijkheid in voor de Dienst Vreemdelingenzaken om vreemdelingen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen, individueel en intensief op te volgen en te begeleiden via een aanklampende begeleiding. Deze aanklampende begeleiding beoogt een geïndividualiseerde en intensieve opvolging van deze vreemdelingen met het oog op het bereiken van een duurzame oplossing voor de vreemdeling en het beëindigen van zijn illegaal verblijf.

Ook de Commissie Bossuyt kwam tot de vaststelling dat de coaching noodzakelijk is om vasthouding te vermijden: "Als alternatief voor vasthouding lijkt coaching het meest effectief te zijn. Na een eerste negatieve

est désigné afin d'assurer un accompagnement intensif (approche intensive) – gestion individuelle des cas." (Rapport final de la Commission chargée de l'évaluation de la politique du retour volontaire et de l'éloignement forcé d'étrangers, Fiche 6, p. 58).

À cette fin, un service a été mis en place au sein de l'Office des Étrangers, chargé du *Individual Case Management Support* (ICAM). Les coaches ICAM s'occupent du suivi individuel des étrangers qui bénéficient de ce service. Le coach informe l'étranger sur la législation belge en matière de séjour et sur sa situation concrète, et recherche avec lui une perspective d'avenir durable. Ensemble, ils recherchent les possibilités de retour et s'efforcent d'éliminer les obstacles qui entravent ce retour. S'il y a des éléments qui peuvent indiquer un possible droit de séjour en Belgique pour l'étranger, le coach informe l'étranger des conditions qui s'appliquent et de la procédure à suivre pour demander ce séjour.

L'objectif est de permettre à l'étranger de réfléchir et de discuter de son avenir en Belgique et ailleurs dans un environnement sûr. Des trajets de retour spécifiques aux groupes cibles sont élaborés à cette fin, avec des approches d'accompagnement intensif différentes en fonction du groupe cible. Une approche diversifiée est prévue au sein d'un même groupe cible. Les contacts entre l'étranger et le coach sont humains et étroits. Entre autres, des bureaux ICAM seront mis en place au niveau local et un réseau de personnes de confiance et d'intermédiaires sera développé en fonction des besoins des étrangers.

L'étranger sera invité à se présenter afin de pouvoir bénéficier d'un premier moment de consultation. Dans ce cadre, il est très important que l'étranger se conforme à l'obligation de coopérer, en premier lieu pour permettre au coach de contacter l'étranger et rendre possible une première consultation. Ces obligations sont donc spécifiquement énumérées séparément dans le nouvel article 74/22, § 1, de la loi sur les étrangers. Cela signifie que l'étranger est censé fournir des coordonnées correctes où il peut effectivement être contacté, répondre en temps utile et de manière appropriée aux invitations et aux questions du coach ICAM, et prendre les mesures nécessaires pour réaliser le retour effectif. S'il s'avère que l'étranger ne coopère pas, cela peut, sur la base de l'article 1, § 2, 3°, de la loi sur les étrangers, conduire à la constatation d'un risque de fuite.

beslissing, wordt een coach toegewezen voor intensieve begeleiding (aanklampende benadering) – individueel case management." (Eindverslag van de Commissie belast met de evaluatie van het beleid inzake de vrijwillige terugkeer en de gedwongen verwijdering van vreemdelingen, Fiche 6, p. 60).

Binnen de Dienst Vreemdelingenzaken werd hiertoe een dienst opgericht, belast met *Individual Case Management Support* (hierna "ICAM"). ICAM-coaches verzorgen de individuele opvolging van de vreemdelingen die hiervoor in aanmerking komen. De coach informeert de vreemdeling over de Belgische verblijfswetgeving en zijn concrete situatie en zoekt samen met hem naar een duurzaam toekomstperspectief. Er wordt samen gezocht naar de mogelijkheden tot terugkeer en gewerkt aan het wegwerken van obstakels die de terugkeer belemmeren. Indien er elementen voorliggen die kunnen wijzen op een mogelijk verblijfsrecht in België voor de vreemdeling informeert de coach de vreemdeling over de voorwaarden die gelden en de procedure die dient gevolgd te worden om dit verblijf aan te vragen.

Er wordt naar gestreefd de vreemdeling in een veilige omgeving te laten nadenken en overleggen over zijn toekomst in België en elders. Er worden daarvoor doelgroep-specifieke terugkeertrajecten ontwikkeld, met verschillende benaderingen van terugkeerbegeleiding naargelang de doelgroep. Er wordt daarbij een gediversifieerde aanpak voorzien binnen eenzelfde doelgroep. De contacten tussen de vreemdeling en de coach zijn menselijk en nabij. Er worden onder andere ICAM-bureaus ingericht op lokaal niveau en een netwerk van vertrouwenspersonen en tussenschakels uitgewerkt op basis van de noden van de vreemdelingen.

De vreemdeling zal worden uitgenodigd om zich te melden teneinde een eerste overlegmoment te kunnen hebben. In dat kader is het van zeer groot belang dat de vreemdeling zich houdt aan de medewerkingsplicht, in eerste instantie teneinde de coach in staat te stellen de vreemdeling te kunnen contacteren en een eerste contactmoment mogelijk te maken. Deze verplichtingen worden dan ook afzonderlijk specifiek opgesomd in het nieuwe art. 74/22, § 1, van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat van de vreemdeling verwacht wordt dat hij correcte contactgegevens meedeelt waarop hij daadwerkelijk bereikbaar is, tijdig en gepast reageert op uitnodigingen en vragen van de ICAM-coach en de nodige stappen onderneemt om de effectieve terugkeer te realiseren. Wanneer blijkt dat de vreemdeling niet meewerkt kan dit op basis van artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet leiden tot een vaststelling dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Les étrangers qui n'ont pas d'adresse connue ou qui sont en séjour illégal en Belgique depuis longtemps doivent également être en mesure d'entreprendre un tel trajet d'accompagnement. Des journées portes ouvertes peuvent être organisées à leur intention dans les bureaux régionaux ICAM.

Les étrangers qui souhaitent retourner volontairement sont systématiquement orientés par les coaches ICAM vers les conseillers en retour de l'Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil), dans les centres d'accueil ou, s'ils ne se trouvent pas dans un centre d'accueil, vers un guichet retour de Fedasil. Les conseillers en retour de Fedasil coordonnent le retour volontaire avec l'Office des Étrangers si nécessaire et suivent le processus de réintégration avec les partenaires (OIM, Caritas, etc.).

S'il est établi qu'il existe des obstacles temporaires au retour, l'Office des Étrangers peut prolonger le délai accordé à l'étranger pour quitter le territoire en vertu de l'article 74/14, § 1er, de la loi sur les étrangers. La prolongation doit être demandée par l'étranger, le coach ICAM pourra le conseiller et l'aider dans cette démarche.

Si le trajet d'accompagnement montre qu'il existe des raisons sérieuses de demander un titre de séjour, temporaire ou non, en Belgique, le coach ICAM conseille l'étranger à ce sujet. Il informe l'étranger des conditions dans lesquelles il peut être autorisé au séjour et de la procédure à suivre. Toutefois, le coach ne peut pas prendre lui-même de décision quant à la demande de séjour, ni réexaminer les décisions prises à cet égard.

Bien qu'une coopération dans le cadre d'un trajet d'accompagnement intensif puisse entraîner une prolongation du délai de quitter le territoire, s'il est établi que, malgré la coopération, l'étranger n'a pas pu quitter le territoire à temps, aucun droit de séjour ne peut être accordé sur la base du seul fait que l'étranger a coopéré. L'Office des Étrangers reste lié par les conditions fixées par la loi pour l'octroi du droit de séjour.

Au cours de ce trajet d'accompagnement, conformément aux dispositions de la loi, une mesure préventive peut être imposée afin d'éviter tout risque de fuite. Il est possible, par exemple, d'imposer une obligation de se présenter chez le coach ICAM, ou de conserver les documents de voyage lorsqu'un vol a été réservé dans le cadre du retour, afin de s'assurer que l'étranger pourra prendre ce vol.

Pour assurer ce trajet d'accompagnement intensif, l'Office des Étrangers travaillera étroitement avec les

Ook vreemdelingen die geen gekend adres hebben of reeds langere tijd illegaal in België verblijven, moeten in een dergelijk begeleidingstraject kunnen stappen. Voor hen kunnen open zitdagen worden georganiseerd in de regionale ICAM-bureaus.

Vreemdelingen die vrijwillig willen terugkeren worden door de ICAM-coaches systematisch doorgestuurd naar de terugkeerconsulenten van het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers (Fedasil) in de opvangcentra of, indien ze niet in de opvang zitten, naar een terugkeerloket van Fedasil. De terugkeerconsulenten van Fedasil coördineren de vrijwillige terugkeer met de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer noodzakelijk en volgen het re-integratietraject op met de partners (IOM, Caritas,.).

Indien wordt vastgesteld dat er tijdelijke obstakels voor terugkeer zijn, kan de Dienst vreemdelingezaken de termijn die de vreemdeling kreeg om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet verlengen. De verlenging moet worden aangevraagd door de vreemdeling, de ICAM-coach zal hem daar in kunnen adviseren en bijstaan.

Indien uit het begeleidingstraject blijkt dat er grondige redenen zijn om alsnog een, al dan niet tijdelijk, verblijf in België aan te vragen, adviseert de ICAM-coach hem hierover. Hij deelt de vreemdeling mee onder welke voorwaarden hij het verblijfsrecht kan bekomen en welke procedure moet gevolgd worden. De coach kan echter zelf geen beslissing nemen over de verblijfsaanvraag noch de ter zake genomen beslissingen herzien.

Terwijl het meewerken aan de aanklampende begeleiding tot gevolg kan hebben dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt verlengd indien vaststaat dat de vreemdeling, ondanks de medewerking, niet tijdig kon vertrekken, kan geen verblijfsrecht worden toegekend op basis van het loutere feit dat de vreemdeling meewerkte. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft voor het toekennen van het verblijfsrecht gebonden door de voorwaarden zoals die zijn vastgelegd in de wet.

Tijdens dit begeleidingstraject kan, conform de bepalingen van de wet, een preventieve maatregel worden opgelegd teneinde elk risico op onderduiken te vermijden. Zo kan een meldingsplicht bij de ICAM-coach worden opgelegd, of kunnen reisdocumenten in bewaring worden gehouden wanneer in het kader van de terugkeer een vlucht geboekt is, teneinde te verzekeren dat de vreemdeling deze vlucht zal kunnen nemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken zal voor deze aanklampende begeleiding nauw samenwerken met de

autorités qui ont également des compétences dans ce domaine, comme Fedasil et les administrations locales, y compris les centres publics d'aide sociale, et les organisations qui connaissent le groupe cible de par leurs activités, par exemple les centres d'aide sociale générale ou les organisations d'aide aux sans-abris. Les compétences et les services de ces autorités peuvent se chevaucher, c'est pourquoi il est évidemment important qu'il y ait une communication claire et cohérente entre elles et avec l'étranger sur sa situation en Belgique et l'assistance vers une solution durable. En effet, les informations que fournissent toutes ces autorités et organisations aux étrangers sur les conséquences de l'ordre de quitter le territoire, les possibilités qui leur sont offertes et leur situation en Belgique doivent être rationalisées. Les informations sur le déroulement de la procédure, les options concernant le retour volontaire et la possibilité de procéder à un éloignement forcé doivent être claires et correctes. À cette fin, les autorités peuvent convenir entre elles d'une coopération en ce qui concerne des dossiers concrets d'étrangers. L'Office des Étrangers peut lancer des projets pilotes avec ces partenaires à cette fin.

La coopération avec ces organismes peut, mais ne doit pas, être systématique. Il peut également s'agir de conclure des accords de coopération ou de discuter de situations spécifiques.

Cette coopération met en œuvre la recommandation de la Commission Bossuyt, qui stipule que: "Une approche coordonnée entre les administrations fédérales (Fedasil, OE), les services de la ville (CPAS, police…) et les organisations de la société civile (par exemple, les CAW), où le rôle, la compétence et l'expertise de chacun sont reconnus, permettra une assistance au retour plus efficace (communication d'informations uniforme et correcte) et un suivi des étrangers en séjour irrégulier." (Rapport Final de la Commission chargée de l'évaluation de la politique du retour volontaire et de l'éloignement forcé d'étrangers, p. 49).

Le trajet d'accompagnement intensif peut être proposé aux étrangers qui doivent retourner dans leur pays d'origine ou dans un autre pays où ils peuvent séjourner, mais le trajet peut également être proposé aux demandeurs de protection internationale pour lesquels il a été établi qu'un autre État membre est responsable pour examiner leur demande de protection internationale et qui, par conséquent, doivent être transférés vers cet État membre.

Il va de soi que le trajet d'accompagnement dans le cadre des transferts liés à l'application du règlement Dublin III sera différent puisque pour ce groupe cible

overheden die eveneens bevoegdheden hebben op dit vlak, zoals Fedasil en de lokale besturen, met inbegrip van Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn, en organisaties die door hun activiteiten kennis hebben over de doelgroep, zoals bijvoorbeeld de Centra voor Algemeen Welzijn of daklozenorganisaties. De bevoegdheden en dienstverleningen van deze instanties kunnen immers overlappen, waardoor het vanzelfsprekend van belang is dat er onderling en naar de vreemdeling duidelijk en coherent wordt gecommuniceerd over zijn situatie in België en de begeleiding naar een duurzame oplossing. De informatie die door al deze overheden en organisaties wordt meegedeeld aan de vreemdelingen over de gevolgen van het bevel om het grondgebied te verlaten, de mogelijkheden van de vreemdelingen en hun situatie in België moet immers gestroomlijnd zijn. Informatie over het verloop van de procedure, de opties inzake vrijwillige terugkeer en de mogelijkheid om over te gaan tot gedwongen verwijdering moet duidelijk en correct zijn. De instanties kunnen hiervoor onderling afspraken maken over de samenwerking in concrete dossiers van vreemdelingen. De Dienst Vreemdelingenzaken kan hiervoor bijvoorbeeld pilootprojecten opstarten met deze partners.

De samenwerking met deze instanties kan, maar hoeft niet, systematisch te zijn. Het kan ook gaan om het sluiten van samenwerkingsafspraken of het bespreken van specifieke situaties.

Deze samenwerking vormt een uitvoering van de aanbeveling van de Commissie Bossuyt, waarin wordt vastgesteld dat "een gecoördineerde aanpak tussen federale administraties (Fedasil, DVZ) stedelijke diensten (OCMW, politie) en middenveldorganisaties (bijvoorbeeld CAW), waarbij éénieders rol, bevoegdheid en expertise wordt erkend, zal leiden tot een efficiëntere terugkeerbegeleiding (uniforme en correcte informatieverstrekking) en opvolging van vreemdelingen in onregelmatig verblijf". (Eindverslag van de Commissie belast met de evaluatie van het beleid inzake de vrijwillige terugkeer en de gedwongen verwijdering van vreemdelingen, p. 51).

De aanklampende begeleiding kan worden aangeboden aan vreemdelingen die dienen terug te keren naar hun land van herkomst of een ander land waar zij kunnen verblijven, maar kan ook worden aangeboden aan verzoekers om internationale bescherming ten aanzien van wie werd vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming en bijgevolg moeten worden overgedragen naar die lidstaat.

De begeleiding bij deze overdracht zal in ieder geval anders ingevuld worden, gezien het voor deze doelgroep duidelijk is dat de duurzame oplossing waarnaar wordt

la solution durable recherchée n'est pas en Belgique. Afin d'obtenir une décision sur sa demande de protection internationale, le demandeur doit se rendre dans l'État membre responsable. Les éléments pertinents qui pourraient donner lieu à l'application de la clause discrétionnaire prévue à l'article 17 du règlement Dublin III, permettant à la Belgique d'assumer la responsabilité de l'examen de la demande, auront déjà été examinés dans le cadre de la procédure de détermination de l'État membre responsable et ne doivent pas, en principe, être examinés à nouveau.

En outre, la Belgique est liée par l'effet direct du règlement et doit donc respecter et mettre en œuvre ses dispositions.

Enfin, il convient de souligner que le retour reste toujours une obligation individuelle et que même si l'étranger, pour quelque raison que ce soit, ne se voit pas proposer le trajet d'accompagnement intensif, il reste, néanmoins, soumis à l'obligation de coopérer à son retour. Il est tenu de faire les démarches nécessaires pour retourner effectivement. S'il a besoin d'un accompagnement à cet égard, il peut faire appel au programme de retour volontaire proposé par Fedasil ou se présenter aux journées de permanence des coaches ICAM dans les bureaux régionaux qui sont organisées à cet effet.

3. **Mesures préventives et mesures de maintien moins coercitives**

Outre le trajet d'accompagnement intensif, deux autres formes d'alternatives à la détention sont élaborées dans la loi sur les étrangers, d'une part, les mesures préventives, et, d'autre part, les mesures de maintien moins coercitives. Contrairement à l'avis du Conseil d'État, ce projet de loi utilise une définition très large des alternatives à la détention. Une alternative à la détention est donc toute action qui incite une personne en séjour illégal à se conformer à la décision de retour, sans avoir recours à la coercition et à la détention.

Les situations dans lesquelles une mesure préventive ou une mesure de maintien moins coercitive peut être imposée sont déjà définies dans la loi sur les étrangers.

Des mesures préventives peuvent être imposées pour éviter tout risque de fuite pendant le délai accordé à l'étranger pour quitter le territoire ou pendant le délai de report temporaire de l'éloignement (articles 44*quater*,

gezocht, zich niet in België bevindt. Om een beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming te ontvangen, moet de verzoeker zich naar die bevoegde lidstaat begeven. Relevante elementen die aanleiding kunnen geven tot het toepassen van de discretionaire clausule van de Dublin III Verordening (artikel 17 van de Dublin III Verordening) waardoor België alsnog de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek op zich kan nemen, zullen reeds onderzocht zijn in het kader van de procedure tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, en dienen in de regel niet opnieuw te worden overwogen.

België is bovendien gebonden door de rechtstreekse werking van de Verordening en dient bijgevolg de bepalingen van de Verordening te respecteren en uit te voeren.

Tenslotte dient nog te worden benadrukt dat terugkeer steeds een individuele verplichting voor de vreemdeling blijft en dat indien aan de vreemdeling, om welke reden dan ook, geen aanklampende begeleiding wordt aangeboden, hij verplicht blijft mee te werken aan zijn terugkeer. Ook indien er geen begeleiding wordt opgestart, is hij verplicht de nodige stappen te ondernemen om effectief terug te keren. Indien hij hierbij nood heeft aan begeleiding, kan hij beroep doen op het vrijwillige terugkeerprogramma dat wordt aangeboden door Fedasil of kan hij zich melden op de open zitdagen van de ICAM-coaches in de regionale kantoren die met dit doel worden georganiseerd.

3. **Preventieve maatregelen en minder dwingende maatregelen voor vasthouding**

Naast de aanklampende begeleiding worden nog twee vormen van alternatieven voor detentie uitgewerkt in de Vreemdelingenwet: enerzijds, de preventieve maatregelen en, anderzijds, de minder dwingende maatregelen voor vasthouding. In afwijking van het advies van de Raad van State hanteert dit wetsontwerp een zeer ruime definitie van alternatieven voor detentie. Een alternatief voor detentie is elke actie die een persoon in illegaal verblijf aanzet om gevolg te geven aan de terugkeerbeslissing, zonder dat daarbij dwang en vasthouding moet worden gebruikt.

De situaties waarin een preventieve maatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding kunnen worden opgelegd, worden reeds bepaald in de Vreemdelingenwet.

Preventieve maatregelen kunnen worden opgelegd om elk risico op onderduiken te vermijden tijdens de termijn die de vreemdeling krijgt om het grondgebied te verlaten of tijdens de termijn van een tijdelijk uitgestelde

alinéa 2, 44*sexies*, alinéa 2, 74/14, § 2, alinéa 2, 74/17, § 2, alinéa 3 de la loi sur les étrangers).

Des mesures de maintien moins coercitives peuvent être imposées dans les cas où un étranger doit être éloigné vers son pays d'origine ou transféré vers l'État membre responsable de l'examen de sa demande de protection internationale ou pendant la procédure de détermination de l'État membre responsable de l'examen de sa demande de protection internationale ou pendant l'examen de sa demande de protection internationale en Belgique (articles 7, 8*bis*, 27, 44*septies*, 51/5, 51/5/1, 74/6, 74/9 de la loi sur les étrangers).

Le présent projet de loi ne vise donc qu'à énumérer les mesures préventives ou les mesures de maintien moins coercitives qui peuvent être imposées.

Jusqu'à présent, les mesures préventives étaient énumérées dans l'article 110*quaterdecies* de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 relatif à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers (ci-après dénommé "l'arrêté royal sur les étrangers"). Dans ce projet de loi, il a été choisi d'inscrire dans la loi les mesures préventives et les mesures de maintien moins coercitives et de les regrouper dans un même chapitre.

Les mesures préventives sont la transposition des articles 7, paragraphe 3, et 9, paragraphe 3, de la directive retour.

Les mesures de maintien moins coercitives sont la transposition de l'article 15, paragraphe 1er, de la directive retour, de l'article 8, paragraphes 2 et 4, de la directive accueil et de l'article 28, paragraphe 2, du règlement Dublin III.

Des mesures de maintien moins coercitives ne peuvent être imposées aux étrangers arrêtés à la frontière pour ne pas avoir respecté les conditions d'entrée. Ceci se justifie par le fait qu'ils n'ont pas accès au territoire et que, dès lors, les mesures prévues par ce projet de loi ne peuvent leur être appliquées en pratique (voir aussi l'arrêt de la Cour constitutionnelle, n° 23/2021, du 25 février 2021, B.119-B.122.12).

Une mesure préventive ou une mesure de maintien moins coercitive ne peut servir d'alternative à la détention que si elle peut être imposée efficacement. À cet égard,

verwijdering (artikelen 44*quater*, tweede lid, 44*sexies*, tweede lid, 74/14, § 2, tweede lid, 74/17, § 2, derde lid Vreemdelingenwet).

Minder dwingende maatregelen voor vasthouding kunnen worden opgelegd in de gevallen waarin een vreemdeling moet worden verwijderd naar zijn land van herkomst of moet worden overgedragen naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of tijdens de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in België (artikelen 7, 8*bis*, 27, 44*septies*, 51/5, 51/5/1, 74/6, 74/9 Vreemdelingenwet).

Huidig wetsontwerp beoogt dan ook enkel de opsomming van de preventieve maatregelen of de minder dwingende maatregelen voor vasthouding die kunnen worden opgelegd.

Preventieve maatregelen werden tot op heden opgesomd in artikel 110*quaterdecies* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "het vreemdelingenbesluit"). Er wordt bij dit wetsontwerp geopteerd om de preventieve maatregelen en de minder dwingende maatregelen voor vasthouding te verankeren in de wet en ze te bundelen onder één hoofdstuk.

De preventieve maatregelen zijn de omzetting van de artikelen 7, lid 3, en 9, lid 3, van de TerugkeerRichtlijn.

De minder dwingende maatregelen voor vasthouding zijn de omzetting van artikel 15, lid 1, van de TerugkeerRichtlijn, artikel 8, leden 2 en 4, van de OpvangRichtlijn en van artikel 28, lid 2, van de Dublin III Verordening.

Minder dwingende maatregelen voor vasthouding kunnen niet worden opgelegd aan vreemdelingen die wegens het niet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden worden tegengehouden aan de grens. Dit wordt verantwoord door het feit dat zij geen toegang hebben tot het grondgebied en de maatregelen die bij dit wetsontwerp worden voorzien, in de praktijk daardoor niet toepasbaar zijn (zie ook arrest Grondwettelijk Hof, nr. 23/2021, van 25 februari 2021, B.119-B.122.12).

Een preventieve maatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding kan enkel dienen als alternatief voor detentie indien deze doeltreffend kan worden

il convient de faire en sorte que l'effort de l'administration soit à la hauteur du résultat qui peut être obtenu.

L'obligation de se présenter sera donc plutôt utile pour faire respecter l'obligation de coopérer dans le cadre du trajet d'accompagnement intensif. En dehors du contexte du trajet d'accompagnement intensif, ces mesures ne seront efficaces que dans des situations limitées.

Pour ce qui est de la conservation des documents de voyage, elle peut être utilisée si les préparatifs du retour volontaire sont déjà très avancés, par exemple lorsque le voyage a été réservé et que le coach estime que la conservation des documents augmentera les chances que l'étranger se présente effectivement au moment où il doit commencer son voyage. Dans la plupart des cas, la conservation des documents pendant la phase d'éloignement n'empêchera pas l'étranger de prendre la fuite.

Par conséquent, dans de nombreuses situations, l'obligation de se présenter régulièrement ou l'obligation de déposer des documents d'identité ou de voyage ne suffiront pas à elles seules à empêcher la fuite de l'étranger au moment où son retour effectif est prévu. Ces mesures peuvent servir d'alternative à la détention si celle-ci est efficace dans les circonstances spécifiques et en combinaison avec d'autres mesures.

Ces règles concernant le dépôt des documents d'identité ou de voyage s'écartent des règles existantes qui étaient incluses dans l'article 110*quaterdecies* de l'arrêté royal sur les étrangers. Cela se justifie par le fait que la nouvelle description est motivée par le trajet d'accompagnement intensif et la garantie du départ de l'étranger concerné.

L'article 110*quaterdecies* de l'arrêté royal sur les étrangers prévoit, outre l'obligation de se présenter et la remise de documents d'identité, encore une troisième mesure comme alternative à la détention, à savoir le dépôt d'une garantie (caution) financière. La pratique a, toutefois, démontré que les étrangers susceptibles d'être soumis à cette garantie ne disposent généralement pas de ressources suffisantes. En outre, cette possibilité se heurte à divers problèmes pratiques, tels que la possibilité de libérer la caution une fois que l'étranger se trouve dans le pays tiers d'origine. Ces éléments ont également été soulignés dans le Rapport final de la Commission Bossuyt (Rapport final de la Commission d'évaluation de la politique de retour volontaire et d'éloignement forcé des étrangers, p. 55). Cette mesure n'est donc pas incluse dans ce projet de loi.

opgelegd. In dat verband zal de inspanning van de administratie in overeenstemming moeten zijn met het resultaat dat behaald kan worden.

De meldingsplicht zal dan ook eerder nuttig zijn om de medewerkingsplicht in het kader van de aanklampende begeleiding van de vreemdeling af te dwingen. Buiten de aanklampende begeleiding zullen deze maatregelen slechts in beperkte situaties doeltreffend kunnen zijn.

Wat betreft de inhouding van de reisdocumenten kan dit worden aangewend indien de voorbereiding van de vrijwillige terugkeer reeds zeer vergevorderd is, zo bijvoorbeeld wanneer de reis geboekt is en de coach inschat dat het inhouden van de documenten zal bijdragen tot de kans dat de vreemdeling effectief opdaagt op het ogenblik dat hij zijn reis dient aan te vatten. Het inhouden van de documenten in de fase van verwijdering zal in de meeste gevallen de vreemdeling niet verhinderen onder te duiken.

Bijgevolg zullen louter de verplichting om zich regelmatig te melden of de verplichting tot het in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten in veel situaties op zich niet volstaan om te voorkomen dat de vreemdeling onderduikt op het ogenblik dat de effectieve terugkeer dient plaats te vinden. Deze maatregelen zullen kunnen dienen als alternatief voor detentie indien dat in de concrete omstandigheid doeltreffend is en in combinatie met andere maatregelen.

Deze regeling omtrent het in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten wijkt af van de bestaande regeling die hierover werd opgenomen in artikel 110*quaterdecies* van het vreemdelingenbesluit. Dit wordt verantwoord doordat de nieuwe omschrijving is ingegeven vanuit de aanklampende begeleiding en het verzekeren van het vertrek van de betrokken vreemdeling.

Artikel 110*quaterdecies* van het vreemdelingenbesluit voorziet naast de meldingsplicht en het overhandigen van identiteitsdocumenten nog een derde maatregel als alternatief voor detentie, met name het storten van een gepaste financiële waarborg. Uit de praktijk blijkt echter dat de vreemdelingen aan wie deze waarborg kan worden opgelegd, doorgaans niet over voldoende middelen beschikken. Bovendien botst deze mogelijkheid op verschillende praktische problemen, zoals de mogelijkheden tot het vrijgeven van de waarborg eenmaal de vreemdeling zich in het derde land van herkomst bevindt. Dit werd ook vastgesteld in het eindverslag van de Commissie Bossuyt (Eindverslag van de Commissie belast met de evaluatie van het beleid inzake de vrijwillige terugkeer en de gedwongen verwijdering van vreemdeling, p. 57). Deze maatregel wordt daarom niet hernomen in dit wetsontwerp.

Quant à l'assignation à résidence comme alternative à la détention, il faut souligner qu'elle ne peut pas avoir la même efficacité qu'une détention dans un centre fermé, puisque l'étranger sera, par exemple, dans son propre domicile, protégé par l'article 15 de la Constitution, et que l'autorité compétente sera donc toujours dépendante de la coopération de l'étranger pour l'éloignement ou le transfert effectif. L'assignation à résidence ne peut donc être effective que si l'Office des Étrangers a de bonnes raisons de croire que l'étranger concerné coopérera effectivement à son éloignement et ne se cachera pas chez lui. En effet, préparer un éloignement ou un transfert nécessite de nombreux efforts de la part des services concernés (tant l'Office des Étrangers que les services de police). Or, de tels efforts seraient vains s'il existait une chance réelle que, lors de l'éloignement ou du transfert effectif de l'étranger, celui-ci se trouve à l'endroit auquel il a été assigné mais rende impossible l'exécution de la mesure d'éloignement ou de transfert par les services.

S'il est établi qu'une mesure de maintien moins coercitive ne peut être efficace dans un cas concret, le maintien constituera, dès lors, le seul moyen d'éloigner efficacement l'étranger. En outre, ce projet de loi énumère certaines situations où l'on soupçonne qu'une mesure de maintien moins coercitive ne sera pas efficace pour réaliser le retour, l'éloignement ou le transfert.

Ainsi, en cas d'échec du trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert ou si une mesure préventive ou une mesure de maintien moins coercitive imposée précédemment n'a pas été respectée, le maintien d'un étranger dans le cadre de l'exécution de son éloignement ou son transfert sera justifié sans qu'une mesure de maintien moins coercitive ne soit imposée au préalable.

Il importe de souligner que les mesures ne doivent pas être privatives de liberté et ne doivent donc aboutir qu'à une restriction de la liberté de l'étranger. Pour l'examen de ces aspects, il peut être renvoyé notamment à l'arrêt de la Cour de Justice *JZ/Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście*, dans lequel la Cour définit la privation de liberté comme suit: "outre l'incarcération, toute mesure ou tout ensemble de mesures imposées à la personne concernée, qui, en raison de leur genre, de leur durée, de leurs effets et de leurs modalités d'exécution, privent la personne concernée de sa liberté de manière comparable à une incarcération". Et elle a jugé que "[…] si des mesures telles qu'une assignation à résidence

Wat betreft de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats als alternatief voor detentie, moet benadrukt worden dat deze niet dezelfde doeltreffendheid kan hebben als een vasthouding in een gesloten centrum, aangezien de vreemdeling zich bijvoorbeeld zal bevinden in zijn eigen woning, beschermd door artikel 15 van de Grondwet, en de bevoegde instantie bijgevolg bij de effectieve verwijdering of overdracht nog steeds afhankelijk zal zijn van de medewerking van de vreemdeling. De aanwijzing van een verplichte verblijfplaats kan bijgevolg enkel doeltreffend zijn indien de Dienst Vreemdelingenzaken gegronde redenen heeft om aan te nemen dat de betrokken vreemdeling effectief zal meewerken aan zijn verwijdering en zich niet zal verschansen in zijn woning. De voorbereiding van een verwijdering of overdracht vergt veel inspanningen van de betrokken diensten (zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als de politiediensten). Deze inspanningen zouden echter tevergeefs zijn als er een reële kans bestaat dat de vreemdeling, wanneer hij effectief dient te worden verwijderd of overgedragen, zich wel op de aangewezen plaats bevindt, maar het voor de diensten onmogelijk maakt om de verwijderings- of overdrachtsmaatregel uit te voeren.

Indien uit de feiten blijkt dat een minder dwingende maatregel voor vasthouding niet doeltreffend kan zijn, zal de vasthouding de enige manier zijn om de vreemdeling effectief te verwijderen. In dit wetsontwerp worden bovendien enkele situaties opgesomd waarbij vermoed wordt dat een minder dwingende maatregel voor vasthouding niet doeltreffend zal zijn om de terugkeer, verwijdering of overdracht te realiseren.

In geval van mislukken van de aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure of indien een eerder opgelegde preventieve maatregel of minder dwingende maatregel voor vasthouding niet gerespecteerd werd, zal de vasthouding van een vreemdeling in het kader van de uitvoering van zijn verwijdering of overdracht dan ook gerechtvaardigd zijn zonder dat er alsnog een minder dwingende maatregel voor vasthouding moet worden opgelegd.

Benadrukt wordt dat de maatregelen geen vrijheidsberovend karakter mogen hebben en bijgevolg slechts mogen leiden tot een beperking van de vrijheid van de vreemdeling. Voor de afweging van deze aspecten kan onder andere verwezen worden naar arrest *JZ* tegen *Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście*, van het Hof van Justitie, waarin het Hof de vrijheidsbeneming omschrijft als "het naast gevangenzetting ziet op elke aan de betrokkene opgelegde maatregel of elk samenstel van aan hem opgelegde maatregelen die vanwege hun aard, duur, gevolgen en uitvoeringsmodaliteiten de betrokkene zijn vrijheid ontnemen op een wijze die vergelijkbaar is met gevangenzetting." En heeft het geoordeeld dat: "[…]

d'une durée de neuf heures pendant la nuit, assortie d'une surveillance de la personne concernée au moyen d'un bracelet électronique, une obligation de se présenter quotidiennement ou plusieurs fois par semaine à un commissariat de police à des heures fixes ainsi qu'une interdiction de solliciter la délivrance de documents permettant de voyager à l'étranger restreignent assurément la liberté de mouvement de la personne concernée, en principe, elles ne sont pas, cependant, à ce point contraignantes pour emporter un effet privatif de liberté et, ainsi, être qualifiées de "détention", au sens de l'article 26, paragraphe 1, de la décision-cadre 2002/584." (arrêt de la Cour de Justice du 28 juillet 2016, n° C-294/16 PPU, punt 47)

En raison du fait que ces mesures n'auront pas un caractère privatif de liberté, le Conseil du Contentieux des Étrangers sera, sur la base de l'article 63 de la loi sur les étrangers, compétent en tant que juge d'annulation pour connaître des recours introduits contre les décisions imposant ces mesures.

4. **Insertion de la notion de "fuite" au sens de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III**

La notion de "fuite", telle que visée à l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III n'est pas définie par le règlement. Néanmoins, elle a fait l'objet d'une interprétation par la Cour de Justice de l'Union européenne (ci-après dénommée "la CJUE"), suite à l'arrêt rendu le 19 mars 2019 dans le cadre de l'affaire *Jawo c. Bundesrepublik Deutschland* (voyez le point 4.1.). Par ailleurs, le Conseil du contentieux des étrangers (ci-après dénommé "le CCE") a, suite à la position prise par la CJUE, tenté de déterminer les conditions dans lesquelles il pouvait être présumé que le demandeur "prenait la fuite" (voyez le point 4.2.).

Par conséquent, les modifications législatives envisagées dans le présent projet font suite à cette jurisprudence.

4.1. ***Affaire Jawo c. Bundesrepublik Deutschland du 19 mars 2019***

Dans l'affaire *Jawo c. Bundesrepublik Deutschland*, la CJUE rappelle que le terme "fuite", au sens de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, n'est pas défini dans le droit de l'Union. Cependant, la CJUE indique "qu'un demandeur "prend la fuite", au sens de cette disposition, lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin de faire échec à ce dernier. Il peut être présumé que tel est le cas lorsque ce transfert ne peut être mis à exécution en raison du fait que ce demandeur a quitté le

hoewel maatregelen zoals een huisarrest van negen uur gedurende de nacht, gekoppeld aan toezicht op de betrokkene middels een elektronische enkelband, aan een verplichting om zich dagelijks of verscheidene keren per week op gezette tijden te melden op een politiebureau en aan een verbod om documenten aan te vragen waarmee naar het buitenland kan worden gereisd, ongetwijfeld de bewegingsvrijheid van de betrokkene beperken, doch in beginsel niet dermate dwingend zijn dat zij een vrijheidsbenemend effect meebrengen en dat zij aldus zouden moeten worden gekwalificeerd als „vrijheidsbeneming" (hechtenis) in de zin van artikel 26, lid 1, van kaderbesluit 2002/584" (Hof van Justitie, 28 juli 2016, nr. C-294/16 PPU, punten 47 en 54).

Als gevolg van het feit dat deze maatregelen geen vrijheidsberovend karakter zullen hebben, zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van artikel 63 van de Vreemdelingenwet bevoegd zijn om als annulatierechter kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen de beslissingen waarbij deze maatregelen worden opgelegd.

4. **Invoeging van het begrip "onderduiken" in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening**

Het begrip "onderduiken" als bedoeld in artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening wordt in de Verordening niet gedefinieerd. Niettemin is het uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: "HvJ"), naar aanleiding van het arrest van 19 maart 2019 in de zaak *Jawo v. Bundesrepublik Deutschland* (zie punt 4.1.). Voorts heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV"), in navolging van het standpunt van het HvJ, getracht te bepalen onder welke voorwaarden de verzoeker kan worden geacht te zijn "ondergedoken". (zie punt 4.2.).

De in dit wetsontwerp beoogde wetswijzigingen volgen derhalve deze rechtspraak.

4.1. ***Zaak Jawo v. Bundesrepublik Deutschland van 19 maart 2019***

In *Jawo v. Bundesrepublik Deutschland*, herinnert het HvJ eraan dat het begrip "onderduiken" in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening niet in het EU-recht is gedefinieerd. Het HvJ preciseert evenwel dat "een verzoeker „onderduikt" in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer

lieu de résidence qui lui a été attribué sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence, à condition qu'il ait été informé de ses obligations à cet égard, ce qu'il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier. Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités." (C.J. (Grande chambre), arrêt *Jawo c. Bundesrepublik Deutschland*, 19 mars 2019, C-163/17, EU:C:2019:218, point 70).

La CJUE estime que l'élément intentionnel est présumé lorsque la personne concernée a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans en informer les autorités nationales compétentes, pour autant que ladite personne ait été, au préalable, informée de cette obligation.

Notons également qu'en ce qui concerne cet élément intentionnel, la CJUE précise que, "compte tenu des difficultés considérables susceptibles d'être rencontrées par les autorités compétentes pour apporter la preuve des intentions de la personne concernée, le fait d'exiger une telle preuve de leur part serait susceptible de permettre aux demandeurs de protection internationale qui ne souhaitent pas être transférés vers l'État membre désigné comme responsable de l'examen de leur demande par le règlement Dublin III d'échapper aux autorités de l'État membre requérant jusqu'à l'expiration du délai de six mois, afin que la responsabilité de cet examen incombe à ce dernier État membre, en application de l'article 29, paragraphe 2, première phrase, de ce règlement." (C.J. (Grande chambre), arrêt *Jawo c. Bundesrepublik Deutschland,* 19 mars 2019, C-163/17, EU:C:2019:218, point 61).

Il s'ensuit que, lorsque le transfert de la personne concernée ne peut être mis à exécution en raison du fait qu'elle a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence, la CJUE n'exige pas que les autorités nationales compétentes apportent la preuve que la personne concernée avait effectivement l'intention de se soustraire aux autorités afin de faire échec à son transfert, à condition que ladite personne ait été dûment informée de ses obligations dans le cadre de la procédure de Dublin et des conséquences de leur non-respect telles que la prolongation du délai de transfert en cas de fuite (en ce sens, voyez, C.J. (Grande chambre), arrêt *Jawo c. Bundesrepublik Deutschland*, 19 mars 2019, C-163/17, EU:C:2019:218, points 63 et 64).

die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten."(HvJ, (Grote kamer), arrest *Jawo v. Bundesrepublik Deutschland*, 19 maart 2019, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 70).

Het HvJ is van mening dat het opzettelijk element wordt vermoed wanneer de betrokkene de hem toegewezen verblijfplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten daarvan in kennis te stellen, mits de betrokkene vooraf op deze verplichting was gewezen.

Met betrekking tot dit opzettelijk element merkt het HvJ ook nog op: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die Verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat." (HvJ, (Grote kamer), arrest *Jawo v. Bundesrepublik Deutschland*, 19 maart 2019, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 61).

Hieruit volgt dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende verblijfplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, het HvJ niet van de bevoegde nationale autoriteiten verlangt dat zij bewijzen dat de betrokkene daadwerkelijk de bedoeling had de autoriteiten te omzeilen om zijn of haar overdracht te belemmeren, mits de betrokkene naar behoren was geïnformeerd over zijn of haar verplichtingen in het kader van de Dublinprocedure en over de gevolgen van niet-nakoming daarvan, zoals de verlenging van de termijn voor overdracht in geval van onderduiken (zie in die zin HvJ (Grote kamer), arrest *Jawo v. Bundesrepublik*, 19 maart 2019, C-163/17, EU:C:2019:218, punten 63 en 64).

Enfin, la CJUE souligne que, “dans la mesure où l’existence de raisons valables justifiant le fait que le demandeur n’a pas informé les autorités compétentes de son absence ne saurait être exclue, celui-ci doit conserver la possibilité de démontrer qu’il n’avait pas l’intention de se soustraire à ces autorités” (C.J. (Grande chambre), arrêt *Jawo c. Bundesrepublik Deutschland*, 19 mars 2019, C-163/17, EU:C:2019:218, point 65).

4.2. ***Jurisprudence du CCE***

Pour pouvoir déterminer si l’intéressé a pris ou non la fuite au sens de l’article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, le CCE a, dans chacun de ses arrêts, procédé à un examen individuel de la situation de la personne concernée au regard des éléments objectifs propres au cas d’espèce.

Ainsi, le CCE a estimé que l’intéressé pouvait être considéré comme ayant pris la fuite lorsque celui-ci avait quitté le centre dans lequel il était accueilli sans laisser l’adresse de son nouveau domicile; et ce quand bien même la personne concernée avait, par la suite, communiqué, son adresse par le biais de l’introduction d’une demande d’autorisation de séjour (CCE, 27 mars 2016, n° 164.810. Dans le même sens, voyez également: CCE, 12 décembre 2017, n° 196.433).

Dans une autre affaire, le CCE a également précisé que “la preuve de la fuite a été apportée par le fait que la partie défenderesse ne pouvait pas savoir que la partie requérante séjournait à la gare du Nord à Bruxelles au moment où la décision de prolonger à dix-huit mois le délai de transfert a été prise” (CCE, 13 novembre 2017, n° 194.889, traduction libre).

En outre, il peut être établi que la personne concernée a pris la fuite lorsqu’elle ne s’est pas rendue au centre d’accueil qui lui a été désigné (en ce sens, voyez: CCE, 26 octobre 2017, n° 194.386; CCE, 27 septembre 2017, n° 192.595 et CCE, 2 juin 2017, n° 187.917). Lorsqu’il ressort d’un contrôle d’adresse que la personne concernée n’a pu être trouvée et que son cohabitant déclare que celle-ci est domiciliée à l’adresse de son avocat, selon le CCE, on peut raisonnablement présumer que la personne a délibérément voulu se soustraire à la procédure puisqu’elle ne s’est pas physiquement installée chez son avocat et qu’elle ne semble pas avoir fourni d’informations quant à sa résidence effective en Belgique (CCE, 21 septembre 2017, n° 192.358).

Une personne peut également être considérée comme ayant pris la fuite lorsque, par son comportement, elle rend délibérément impossible la réalisation de son transfert (CCE, 23 janvier 2020, n° 231.705). Dans le cas d’espèce, l’intéressé s’était retranché dans un domicile

Ten slotte herinnert het HvJ eraan: “Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.” (HvJ, (Grote kamer), arrest *Jawo v. Bundesrepublik*, 19 maart 2019, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 65).

4.2. ***Rechtspraak van de RvV***

Om te bepalen of de betrokkene al dan niet is ondergedoken in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening, heeft de RvV in elk van zijn arresten de situatie van de betrokkene individueel onderzocht in het licht van de objectieve elementen die eigen zijn aan het geval.

Zo oordeelde de RvV dat de betrokkene kan worden geacht te zijn ondergedoken toen hij het centrum waarin hij was ondergebracht, verliet zonder het adres van zijn nieuwe woning achter te laten, ook al had de betrokkene nadien zijn adres meegedeeld door een aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen (RvV, 27 maart 2016, nr. 164.810. Zie in dezelfde zin ook: RvV, 12 december 2017, nr. 196.433).

In een andere zaak stelde de RvV: “het bewijs van onderduiking is geleverd nu de verwerende partij niet op de hoogte kan zijn dat de verzoekende partij verbleef in het Noordstation te Brussel op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot het verlengen van de termijn tot overname op achttien maanden” (RvV, 13 november 2017, nr. 194.889).

Voorts kan worden vastgesteld dat de betrokkene is ondergedoken wanneer hij zich niet heeft begeven naar het hem toegewezen opvangcentrum (zie in die zin: RvV, 26 oktober 2017, nr. 194.386; RvV, 27 september 2017, nr. 192.595 en RvV, 2 juni 2017, nr. 187.917). Indien uit een adrescontrole blijkt dat betrokkene niet kon worden gevonden en zijn samenwonende partner verklaart dat hij woonachtig is op het adres van zijn advocaat, kan volgens de RvV redelijkerwijs worden aangenomen dat betrokkene zich opzettelijk aan de procedure heeft willen onttrekken, aangezien hij niet fysiek bij zijn advocaat is ingetrokken en geen informatie lijkt te hebben verstrekt over zijn effectieve verblijfplaats in België (RvV, 21 september 2017, nr. 192.358).

Een persoon kan ook worden geacht te zijn ondergedoken indien hij, door zijn gedrag, opzettelijk de uitvoering van de overdracht onmogelijk maakt (RvV, 23 januari 2020, nr. 231.705). In dit geval had de betrokkene zijn toevlucht gezocht in een privéwoning om het

privé afin d'y attendre l'expiration du délai de transfert de six mois.

5. **Compétence pour la prise d'une décision de prolongation du délai de transfert vers l'État membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale**

Ce projet de loi fournit une base juridique pour prendre la décision de prolonger le délai de transfert vers l'État membre responsable en vertu de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III si l'étranger, en raison de son emprisonnement ou de sa fuite, ne peut être transféré dans le délai de six mois. Cette modification vise à combler une lacune de la loi.

Conformément à l'article 29, paragraphe 1er, du règlement Dublin III, l'État membre qui a demandé la prise ou la reprise en charge d'un demandeur de protection internationale par l'État membre responsable dispose, en principe, d'un délai de six mois pour transférer effectivement l'intéressé vers cet État membre. Ce délai commence à courir à compter de l'acceptation explicite ou implicite de la requête aux fins de prise ou de reprise en charge de l'intéressé, ou, en cas de recours ou de demande de révision suspensif à l'égard de la décision de transfert, à compter de la décision définitive rendue à cet égard.

Toutefois, ce délai de six mois peut être porté à douze mois au maximum si le transfert n'a pas pu avoir lieu en raison d'un emprisonnement (dans un établissement pénitentiaire), et à dix-huit mois au maximum dans l'hypothèse où la personne concernée a pris la fuite (article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III). L'État membre requérant doit, dans ce cas et dans le délai de six mois susmentionné, informer l'État membre responsable des raisons pour lesquelles le transfert n'a pas pu être effectué dans les six mois (article 9, paragraphe 2, du règlement (CE) n ° 1560/2003 de la Commission du 2 septembre 2003 portant modalités d'application du règlement (CE) n ° 343/2003 du Conseil établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des États membres par un ressortissant d'un pays tiers).

Lorsque le transfert n'a pas eu lieu dans le délai de six mois, ou dans le délai porté à douze ou à dix-huit mois, la responsabilité de l'examen de la demande de protection internationale est transférée de plein droit à l'État membre requérant (article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III), sans qu'il soit nécessaire que l'État membre responsable refuse de prendre en charge ou de reprendre en charge la personne concernée

verstrijken van de overdrachtstermijn van zes maanden af te wachten.

5. **Bevoegdheid voor het nemen van een beslissing tot verlenging van de termijn voor overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming**

Dit wetsontwerp voorziet in een rechtsgrond voor het nemen van de beslissing tot verlenging van de termijn voor overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat op grond van artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, kan worden overgedragen. Deze wijziging beoogt een leemte in de wet te dichten.

Overeenkomstig artikel 29, lid 1, van de Dublin III Verordening heeft de lidstaat die heeft verzocht tot overname of terugname van een verzoeker om internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat, in beginsel zes maanden de tijd om de betrokkene daadwerkelijk aan die lidstaat over te dragen. Deze termijn begint te lopen vanaf de uitdrukkelijke of stilzwijgende aanvaarding van het verzoek tot overname of terugname van de betrokkene, of, vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft.

Deze termijn van zes maanden kan echter worden verlengd tot maximaal twaalf maanden indien de overdracht niet kon plaatsvinden wegens gevangenzetting (in een strafinrichting), en tot maximaal achttien maanden indien de betrokkene is ondergedoken (artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening). De verzoekende lidstaat moet in dit geval en binnen de bovengenoemde termijn van zes maanden de verantwoordelijke lidstaat in kennis stellen van de redenen waarom de overdracht niet binnen zes maanden kon worden uitgevoerd (artikel 9, lid 2, van Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend).

Indien de overdracht niet heeft plaatsgevonden binnen de termijn van zes maanden of binnen de tot twaalf of achttien maanden verlengde termijn, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van rechtswege overgedragen aan de verzoekende lidstaat (artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening), zonder dat de verantwoordelijke lidstaat de overname of de terugname van

(C.J. (Grande chambre), arrêt *Shiri c. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, 25 octobre 2017, C-201/16, EU:C:2017:805, point 34).

Le présent projet de loi modifie les articles 51/5 et 51/5/1 de la loi sur les étrangers afin de fournir une base légale dans la loi aux décisions, prises par l'Office des Étrangers, qui, conformément à l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, prolongent le délai de transfert vers l'État membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale (ci-après dénommées "les décisions de prolongation du délai de transfert de Dublin").

Ces modifications résultent tout d'abord de deux arrêts du CCE rendus, en chambres réunies, le 8 mai 2018 (CCE, 8 mai 2018, n° 203.684 et n° 203.685). Dans ces arrêts, le CCE considère que la décision implicite de prolongation du délai de transfert de Dublin est un acte administratif attaquable qui doit être formalisé dans une décision écrite motivée et notifiée au demandeur (en ce sens, voyez également, CCE, 17 décembre 2020, n° 246.276 et CCE, 5 janvier 2021, n° 246.871). En effet, le demandeur doit avoir la possibilité de s'adresser à un juge puisque cette prolongation du délai de transfert de Dublin a une incidence sur la détermination de l'État membre responsable. Dès lors, le CCE doit pouvoir effectuer un contrôle juridictionnel effectif.

En outre, dans deux autres arrêts, le CCE annulent respectivement une décision de prolongation du délai de transfert de Dublin pour des raisons liées à la compétence.

En effet, dans un arrêt du 26 octobre 2020, le CCE estime qu'il ne semble pas y avoir d'élément qui démontre "qu'un attaché de l'Office des Étrangers soit compétent pour prendre une décision de prolongation du délai de transfert. Le Conseil observe également que la délégation de ce pouvoir n'est pas prévue par l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences et abrogeant l'arrêté ministériel du 17 mai 1995 portant délégation des pouvoirs du ministre en matière d'accès au territoire, de séjour, d'établissement et d'éloignement des étrangers, de sorte qu'il ne semble même pas qu'un quelconque membre du personnel de l'Office des Étrangers ait le pouvoir de prendre la décision contestée." (CCE, 26 octobre 2020, n° 242.980, traduction libre).

Par ailleurs, dans un arrêt du 12 janvier 2021, le CCE relève, à nouveau, l'incompétence d'un membre

de betrokkene hoeft te weigeren (HvJ. (Grote kamer), arrest *Shiri v. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, 25 oktober 2017, C-201/16, EU:C:2017:805, punt 34).

Dit wetsontwerp wijzigt de artikelen 51/5 en 51/5/1 van de Vreemdelingenwet teneinde een rechtsgrond te geven aan beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken die, overeenkomstig artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening, de termijn voor overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verlengen (hierna: "beslissingen tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn").

Deze wijzigingen vloeien in de eerste plaats voort uit twee arresten van de RvV in gevoegde zaken van 8 mei 2018 (RvV, 8 mei 2018, nr. 203.684 en nr. 203.685). In deze uitspraken overweegt de RvV dat de impliciete beslissing om de termijn voor de Dublinoverdracht te verlengen een voor beroep vatbare administratieve handeling is die moet worden geformaliseerd in een schriftelijke, met redenen omklede beslissing en aan de verzoeker moet worden meegedeeld (zie in die zin ook RvV, 17 december 2020, nr. 246.276 en RvV, 5 januari 2021, nr. 246.871). De verzoeker moet zich namelijk tot de rechter kunnen wenden, aangezien deze verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn gevolgen heeft voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. Daarom moet de RvV in staat zijn een doeltreffende rechterlijke toetsing uit te voeren.

Daarnaast heeft de RvV in twee andere arresten respectievelijk een beslissing tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn nietig verklaard om redenen die verband houden met de bevoegdheid.

In een arrest van 26 oktober 2020 oordeelt de RvV immers dat er geenszins blijkt "dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn te nemen. De Raad stelt ook vast dat de delegatie van deze bevoegdheid niet is geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat zelfs niet blijkt dat enig personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te nemen." (RvV, 26 oktober 2020, nr. 242.980).

Bovendien heeft de RvV, in een arrest van 12 januari 2021 opnieuw vastgesteld dat een personeelslid van de

du personnel de l'Office des Étrangers pour prendre une décision de prolongation du délai de transfert de Dublin. De surcroît, il souligne que: "La base juridique d'une décision de refus de séjour n'est pas la même que celle d'une décision prolongeant le délai de transfert de Dublin. La partie défenderesse ne peut pas se référer à l'article 51/5 de la loi sur les étrangers. Cet article ne prévoit nulle part que le délégué puisse prendre une décision de prolongation du délai de transfert de Dublin" (CCE, 12 janvier 2021, n° 247.279, traduction libre).

Compte tenu de cette jurisprudence du CCE, les décisions de prolongation du délai de transfert de Dublin ne peuvent être actuellement prises que par le ministre (le secrétaire d'État), faute de délégation au personnel de l'Office des Étrangers. Dès lors, pour que cette délégation soit possible, une base juridique est requise dans la loi.

6. **Élargissement de l'offre d'escorteurs compétents**

Actuellement, seuls deux articles de la loi abordent la question de l'éloignement forcé sous escorte et de l'usage de la contrainte dans ce cadre. Il s'agit de l'article 44*quinquies*, § 2, et de l'article 74/15, § 2, de la loi. L'article 44*quinquies*, § 2 concerne le retour forcé du citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille. L'article 74/15, § 2, quant à lui, concerne le retour forcé du ressortissant d'un pays tiers.

Toutefois, en dehors de ces deux hypothèses, la loi prévoit d'autres mesures pour lesquelles il serait opportun de réglementer leur exécution forcée. Il s'agit:

— des refus d'entrée et des refoulements aux frontières extérieures tels que visés à l'article 3 de loi;

— des transferts à l'État membre responsable du traitement de la demande de protection internationale tels que visés à l'article 51/5, § 4, alinéa 2, de la loi (demande introduite en Belgique), et à l'article 51/5/1, § 2, alinéa 2, de la loi (demande introduite dans un autre État membre).

Compte tenu de ces cas de figure, le présent projet de loi insère donc les nouveaux articles 28/1, 28/2 et 28/3 dans le Chapitre VII du Titre Ier de la loi. Ce chapitre VII comporte les différentes mesures de sûreté complémentaires qui sont susceptibles d'être prises dans le cadre de l'application de la loi.

Dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd is om een beslissing tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn te nemen. Daarnaast wijst de RvV erop dat: "De juridische grondslag voor een beslissing tot weigering van verblijf, is niet dezelfde als voor een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. De verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. In dit artikel wordt nergens bepaald dat de gemachtigde een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer kan nemen" (RvV, 12 januari 2021, nr. 247.279).

Gelet op deze rechtspraak van de RvV kunnen beslissingen tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn momenteel alleen door de minister (staatssecretaris) worden genomen, aangezien er geen sprake is van delegatie aan het personeel van de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor een dergelijke delegatie is derhalve een rechtsgrond in de wet vereist.

6. **Het verbreden van het aanbod van de bevoegde escorteurs**

Momenteel komt de kwestie van de gedwongen verwijdering onder escorte en van het gebruik van dwang in dat kader slechts in twee artikelen van de wet aan bod. Het betreft artikel 44*quinquies*, § 2, en artikel 74/15, § 2, van de wet. Artikel 44*quinquies*, § 2, heeft betrekking op de gedwongen terugkeer van de burger van de Unie of van zijn familielid. Artikel 74/15, § 2, heeft betrekking op de gedwongen terugkeer van de onderdaan van een derde land.

Naast deze twee hypotheses voorziet de wet echter in andere maatregelen waarvoor het gepast zou zijn om de gedwongen tenuitvoerlegging ervan te reglementeren. Het betreft:

— weigeringen van binnenkomst en terugdrijvingen aan de buitengrenzen zoals bedoeld in artikel 3 van de wet;

— overdrachten naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming zoals bedoeld in artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de wet (verzoek ingediend in België) en in artikel 51/5/1, § 2, tweede lid, van de wet (verzoek ingediend in een andere lidstaat).

Rekening houdend met die gevallen worden bij dit wetsontwerp de nieuwe artikelen 28/1, 28/2 en 28/3 ingevoegd in hoofdstuk VII van titel I van de wet. Dat hoofdstuk VII bevat de verschillende aanvullende veiligheidsmaatregelen die kunnen worden genomen in het kader van de toepassing van de wet.

Afin que ces nouveaux articles soient les seules dispositions de la loi qui traitent des modalités relatives à l'exécution forcée d'une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement sous escorte, et du recours à la contrainte dans ce cadre, les paragraphes 2 et 3 de l'article 44*quinquies* ainsi que les paragraphes 2 et 3 de l'article 74/15 sont abrogés, pour être insérés dans les nouveaux articles 28/1, 28/2 et 28/3 de la loi.

Ce projet de loi fait suite aux recommandations émises dans le rapport final de la Commission chargée de l'évaluation de la politique du retour volontaire et de l'éloignement forcé d'étrangers présidée par le professeur émérite Marc Bossuyt (ci-après: "la Commission Bossuyt")[1].

En effet, dans son rapport final, la Commission Bossuyt relève, notamment, le problème suivant: "Les éloignements accusent du retard en raison d'un manque de personnel au sein de la Police fédérale. Compte tenu de l'expansion des centres fermés, il sera nécessaire de recourir davantage à des "escorteurs" pour organiser et exécuter les éloignements forcés en peu de temps. Il est inutile d'augmenter la capacité d'accueil des centres fermés si les éloignements effectifs ne peuvent être réalisés faute de personnel suffisant. En effet, l'effectif actuel ne permettrait pas de répondre à cette expansion. Lors d'événements majeurs nécessitant le déploiement d'un grand nombre de policiers fédéraux, les éloignements sont à nouveau réduits à pratiquement zéro à l'aéroport de Zaventem. L'exécution des éloignements est également compromise durant les "jours rouges" à l'aéroport (périodes de vacances)." (voyez la fiche 18 du rapport final intitulée "Eloignement avec escorte effectuée par la Police fédérale", p. 98).

Dès lors, la Commission Bossuyt recommande:

"Afin de remédier à la pénurie de personnel de la LPA (la police aéronautique) et de ne pas compromettre l'exécution des éloignements avec escorte, il est nécessaire:

— d'augmenter le nombre d'escorteurs pouvant être mobilisés au sein de la Police fédérale;

— de renforcer le déploiement du pool d'escorteurs de Frontex;

[1] Le rapport final de la Commission chargée de l'évaluation de la politique du retour volontaire et de l'éloignement forcé d'étrangers a été présenté le 15 septembre 2020 à Madame Maggie De Block, ministre de l'Asile de la Migration.

Opdat deze nieuwe artikelen de enige bepalingen van de wet zijn die de nadere regels betreffende de gedwongen tenuitvoerlegging van een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel onder escorte en betreffende het gebruik van dwang in dit kader behandelen, worden de paragrafen 2 en 3 van artikel 44*quinquies*, alsook de paragrafen 2 en 3 van artikel 74/15 opgeheven om te worden ingevoegd in de nieuwe artikelen 28/1, 28/2 en 28/3 van de wet.

Dit wetsontwerp geeft gevolg aan de aanbevelingen verstrekt in het eindverslag van de Commissie voor de evaluatie van het beleid inzake de vrijwillige terugkeer en de gedwongen verwijdering van vreemdelingen onder het voorzitterschap van Em. Prof. Dr. Marc Bossuyt (hierna: "de Commissie Bossuyt")[1].

In haar eindverslag wijst de Commissie Bossuyt immers met name op het volgende probleem: "De verwijderingen lopen vertraging op wegens een tekort aan personeel bij de Federale Politie. Rekening houdende met de uitbreiding van de gesloten centra, zal er een grote bijkomende nood zijn aan "escorteurs" om de gedwongen verwijderingen binnen korte tijd te organiseren en uit te voeren. Uitbreiding van het aantal plaatsen in de gesloten centra heeft geen zin indien de uitvoering van de effectieve verwijdering niet kan volgen wegens personeelstekort. Op dit ogenblik zou het personeelsbestand niet voldoen voor de uitbreiding. Ook nu worden de verwijderingen tot praktisch nul herleid op de luchthaven van Zaventem in geval van grote evenementen waarbij veel Federale Politie wordt ingezet. Tijdens de "rode dagen" (vakantieperiodes) in de luchthaven, staat de uitvoering van verwijderingen eveneens onder druk."(zie fiche 18 van het eindverslag getiteld "Verwijdering met escorte door de Federale Politie", p. 102-103).

Derhalve beveelt de Commissie Bossuyt het volgende aan:

"Om het tekort aan personeel bij LPA (luchtvaartpolitie) op te lossen en de verwijdering met escorte niet in het gedrang te brengen, is er nood aan:

— een verhoging van het aantal inzetbare escorteurs van de Federale Politie;

— een verhoging van de inzet van de Frontex-pool van escorteurs;

[1] Het eindverslag van de Commissie voor de evaluatie van het beleid inzake de vrijwillige terugkeer en de gedwongen verwijdering van vreemdelingen werd op 15 september 2020 aangeboden aan mevrouw Maggie De Block, minister voor Asiel en Migratie.

— d'élargir les compétences en matière d'exécution des escortes: soit à un autre service public, soit en faisant appel à des sociétés privées.

Cela nécessite des modifications législatives et budgétaires." (voyez la fiche 18 du rapport final intitulée "Eloignement avec escorte effectuée par la Police fédérale", p. 99).

L'article 28/1 tient compte des recommandations de la Commission Bossuyt et élargit le pool d'escorteurs pour effectuer des escortes par voie aérienne.

Enfin, ce projet de loi a pour objet de transposer partiellement l'article 8, paragraphes 4 et 5, de la directive retour.

7. **Mise en conformité de l'incrimination du séjour illégal avec la jurisprudence de la Cour de Justice**

Le 29 septembre 2022, la Commission européenne a engagé une procédure d'infraction à l'encontre de la Belgique en lui envoyant une lettre de mise en demeure. Cette procédure d'infraction concerne la non-conformité de l'article 75 de la loi sur les étrangers avec la directive retour et la jurisprudence de la Cour de Justice. L'article 75 contient les dispositions pénales relatives à l'entrée illégale et au séjour illégal.

L'actuel article 75 de la loi sur les étrangers stipule ce qui suit:

"Sous réserve de l'article 79, l'étranger qui entre ou séjourne illégalement dans le Royaume est puni d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de vingt-six francs à deux cents francs ou d'une de ces peines seulement.

(…)

En cas de récidive dans le délai de trois ans d'une des infractions prévues aux alinéas 1 et 2, ces peines sont portées à un emprisonnement d'un mois à un an et à une amende de cent francs à mille francs ou à une de ces peines seulement."

La Commission estime que la Belgique manque aux obligations qui lui incombent en vertu des articles 8, 15 et 16 de la directive retour, tels qu'interprétés par la Cour de Justice dans sa jurisprudence constante, en permettant à l'article 75 de la loi sur les étrangers d'imposer l'emprisonnement aux étrangers en séjour

— een uitbreiding van de bevoegdheden inzake de uitvoering van de escortes: ofwel naar een andere overheidsdienst, ofwel naar de mogelijkheid om private maatschappijen te kunnen inzetten.

Hiertoe zijn wetswijzigingen en budgettaire wijzigingen nodig." (zie fiche 18 van het eindverslag getiteld "Verwijdering met escorte door de Federale Politie", p. 103).

Artikel 28/1 komt tegemoet aan deze aanbevelingen van de Commissie Bossuyt en breidt de pool van escorteurs voor het uitvoeren van escortes via de luchtweg uit.

Tenslotte heeft dit wetsontwerp tot doel in een gedeeltelijke omzetting te voorzien van artikel 8, leden 4 en 5, van de TerugkeerRichtlijn..

7. **Strafbaarstelling van illegaal verblijf in overeenstemming brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie**

Op 29 september 2022 heeft de Europese Commissie een inbreukprocedure ingeleid tegen België door een ingebrekestelling te versturen. Deze inbreukprocedure betreft de niet-conformiteit van artikel 75 Vreemdelingenwet met de TerugkeerRichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie. Artikel 75 bevat de strafbepalingen voor illegale binnenkomst en illegaal verblijf.

Huidig artikel 75 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onder voorbehoud van artikel 79, wordt de vreemdeling die onwettig het Rijk binnenkomt of er verblijft, gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot tweehonderd frank of met een van die straffen alleen.

(…)

In geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar van een van de misdrijven bedoeld in het eerste en het tweede lid, worden die straffen gebracht op gevangenisstraf van een maand tot een jaar en op geldboete van honderd frank, tot duizend frank of op een van die straffen alleen."

De Commissie is van mening dat België zijn verplichtingen die op hem rusten krachtens de artikelen 8, 15 en 16 van de TerugkeerRichtlijn, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie in zijn vaste rechtspraak, niet naleeft doordat artikel 75 van de Vreemdelingenwet toelaat om vreemdelingen in illegaal verblijf een gevangenisstraf

illégal pour le seul motif qu'ils entrent ou séjournent illégalement sur le territoire belge.

7.1. ***La jurisprudence de la Cour de Justice relative à l'imposition d'une peine d'emprisonnement pour séjour illégal***

Dans l'affaire *El Dridi* (C-61/11 PPU, 28 avril 2011, EU:C:2011:268), la Cour de Justice a estimé que la directive retour, "notamment ses articles 15 et 16, doit être interprétée en ce sens qu'elle s'oppose à une réglementation d'un État membre (…) qui prévoit l'infliction d'une peine d'emprisonnement à un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier pour le seul motif que celui-ci demeure, en violation d'un ordre de quitter le territoire de cet État dans un délai déterminé, sur ledit territoire sans motif justifié."

En outre, dans l'affaire *Achughbabian* (C-329/11, 6 décembre 2011, EU:C:2011:807), la Cour de Justice a conclu que cette directive "doit être interprétée en ce sens qu'elle:

— s'oppose à une réglementation d'un État membre réprimant le séjour irrégulier par des sanctions pénales, pour autant que celle-ci permet l'emprisonnement d'un ressortissant d'un pays tiers qui, tout en séjournant irrégulièrement sur le territoire dudit État membre et n'étant pas disposé à quitter ce territoire volontairement, n'a pas été soumis aux mesures coercitives visées à l'article 8 de cette directive et n'a pas, en cas de placement en rétention en vue de la préparation et de la réalisation de son éloignement, vu expirer la durée maximale de cette rétention; et

— ne s'oppose pas à une telle réglementation pour autant que celle-ci permet l'emprisonnement d'un ressortissant d'un pays tiers auquel la procédure de retour établie par ladite directive a été appliquée et qui séjourne irrégulièrement sur ledit territoire sans motif justifié de non-retour."

Dans l'affaire *Sagor* (C-430/11, 6 décembre 2012, EU:C:2012:777), la Cour, citant les deux affaires précitées, a estimé qu'un État membre ne saurait appliquer une réglementation pénale susceptible de mettre en péril la réalisation des objectifs poursuivis par la directive retour et de priver ainsi celle-ci de son effet utile (point 32).

Dans l'affaire *Celaj* (C-290/14, 1er octobre 2015, EU:C:2015:640), la Cour a estimé que la directive retour

op te leggen op de enkele grond dat zij illegaal het grondgebied binnenkomen of er verblijven.

7.1. ***De rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het opleggen van een gevangenisstraf wegens illegaal verblijf***

In de zaak *El Dridi* (C-61/11 PPU, 28 april 2011, EU:C:2011:268) oordeelde het Hof van Justitie dat de TerugkeerRichtlijn, "in het bijzonder de artikelen 15 en 16 ervan, aldus moet worden uitgelegd dat deze zich verzet tegen een regeling van een lidstaat als in het hoofdgeding aan de orde, krachtens welke aan een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land een gevangenisstraf wordt opgelegd op de enkele grond dat die persoon, in strijd met een bevel om het grondgebied van die staat binnen een bepaalde termijn te verlaten, zonder geldige reden zijn verblijf op dat grondgebied voortzet."

In de zaak *Achughbabian* (C-329/11, 6 december 2011, EU:C:2011:807) concludeerde het Hof van Justitie daarnaast dat deze Richtlijn "aldus [moet] worden uitgelegd dat zij:

— zich verzet tegen een regeling van een lidstaat waarbij illegaal verblijf wordt tegengegaan met strafrechtelijke sancties, voor zover die regeling toestaat dat een gevangenisstraf wordt opgelegd aan een onderdaan van een derde land die weliswaar illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft en niet bereid is dat grondgebied vrijwillig te verlaten, doch op wie niet de in artikel 8 van deze Richtlijn bedoelde dwangmaatregelen zijn toegepast en voor wie, in geval van vreemdelingenbewaring met het oog op de voorbereiding en de uitvoering van zijn verwijdering, de maximale duur van die bewaring nog niet is verstreken; en

— zich niet verzet tegen een dergelijke regeling voor zover deze toestaat dat een gevangenisstraf wordt opgelegd aan een onderdaan van een derde land op wie de bij die Richtlijn ingestelde terugkeerprocedure is toegepast en die, zonder geldige reden om niet terug te keren, illegaal op dat grondgebied verblijft."

In de zaak *Sagor* (C-430/11, 6 december 2012, EU:C:2012:777), waarin naar beide bovengenoemde zaken wordt verwezen, heeft het Hof geoordeeld dat een lidstaat geen strafrechtelijke regeling mag toepassen die kan afdoen aan de verwezenlijking van de door de TerugkeerRichtlijn nagestreefde doelstellingen en die Richtlijn daardoor haar nuttige werking kan ontnemen (punt 32).

In de zaak *Celaj* (C-290/14, 1 oktober 2015, EU:C:2015:640) heeft het Hof geoordeeld dat de

ne s'opposait pas, en principe, à une réglementation d'un État membre qui prévoit l'infliction d'une peine d'emprisonnement à un ressortissant d'un pays tiers en situation de séjour irrégulier qui, après être retourné dans son pays d'origine dans le cadre d'une procédure de retour antérieure, entre de nouveau irrégulièrement sur le territoire dudit État en violation d'une interdiction d'entrée.

En outre, dans l'affaire *Affum* (C-47/15, 7 juin 2016, EU:C:2016:408), la Cour a confirmé que la directive retour s'oppose à une réglementation d'un État membre qui permet, du seul fait de l'entrée irrégulière par une frontière intérieure conduisant au séjour irrégulier, l'emprisonnement d'un ressortissant d'un pays tiers, pour lequel la procédure de retour établie par cette directive n'a pas encore été menée à son terme.

7.2. ***Mise en demeure par la Commission européenne***

Dans l'affaire El Dridi, la Cour de Justice a jugé que les États membres "doivent aménager leur législation [dans le domaine de l'immigration clandestine et du séjour irrégulier,] de manière à assurer le respect du droit de l'Union" et qu' "en particulier, lesdits États ne sauraient appliquer une réglementation, fût-elle en matière pénale, susceptible de mettre en péril la réalisation des objectifs poursuivis par une directive et, partant, de priver celle-ci de son effet utile" (points 54 et 55).

En vertu des normes et procédures communes établies par la directive retour, un ressortissant d'un pays tiers en situation de séjour irrégulier doit faire l'objet d'une procédure de retour, dont l'ordre de déroulement des étapes correspond à une gradation des mesures à prendre en vue de l'exécution de la décision de retour, et qui permet, s'agissant d'une privation de liberté, tout au plus la rétention dans un centre spécialisé, laquelle est toutefois strictement encadrée, en application des articles 15 et 16 de la directive retour, dans le but d'assurer le respect des droits fondamentaux des ressortissants de pays tiers concernés (voyez, notamment, arrêt du 28 avril 2011, *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, points 41 et 42).

La Commission européenne souligne qu'il ressort clairement de l'article 8, paragraphes 1er et 4, de la directive retour que les termes "mesures" et "mesures coercitives" y figurant se réfèrent à toute intervention qui conduit, de manière efficace et proportionnée, au retour de l'intéressé. L'article 15 de ladite directive prévoit que la rétention de l'intéressé n'est permise qu'aux fins de préparer et de permettre l'éloignement.

TerugkeerRichtlijn zich in beginsel niet verzet tegen een nationale regeling waarbij een gevangenisstraf wordt opgelegd aan een illegaal verblijvende derdelander die, nadat hij in het kader van een eerdere terugkeerprocedure naar zijn land van herkomst was teruggekeerd, in weerwil van een inreisverbod opnieuw illegaal het grondgebied van die staat binnenkomt.

Voorts heeft het Hof in de zaak *Affum* (C-47/15, 7 juni 2016, EU:C:2016:408) bevestigd dat de TerugkeerRichtlijn zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan aan een onderdaan van een derde land voor wie de bij deze Richtlijn ingevoerde terugkeerprocedure nog niet geheel is doorlopen, enkel wegens illegale binnenkomst via een binnengrens en het daaruit voortvloeiende illegale verblijf een gevangenisstraf kan worden opgelegd.

7.2. ***Ingebrekestelling door de Europese Commissie***

In de zaak El Dridi heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat lidstaten "hun wetgeving [op het gebied van illegale immigratie en illegaal verblijf] zodanig moeten inrichten dat de eerbiediging van het Unierecht wordt gewaarborgd" en dat "die staten geen regeling [mogen] toepassen, ook niet op strafrechtelijk gebied, die de verwezenlijking van de door een Richtlijn nagestreefde doelstellingen in gevaar kan brengen en deze haar nuttig effect kan ontnemen" (punten 54 en 55).

Volgens de gemeenschappelijke normen en procedures van de TerugkeerRichtlijn moet een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land worden onderworpen aan een terugkeerprocedure, waarvan de achtereenvolgens te nemen stappen overeenstemmen met een trapsgewijze verzwaring van de ter tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen, en die, wat vrijheidsbeneming betreft, als zwaarste maatregel bewaring in een gespecialiseerd centrum mogelijk maakt, een maatregel die streng geregeld is, overeenkomstig de artikelen 15 en 16 van de TerugkeerRichtlijn, met name om de eerbiediging van de grondrechten van de betrokken onderdanen van derde landen te waarborgen (zie met name arrest van 28 april 2011, *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punten 41 en 42).

De Europese Commissie wijst er op dat uit artikel 8, leden 1 en 4, van de TerugkeerRichtlijn duidelijk blijkt dat de daarin gebruikte uitdrukkingen "maatregelen" en "dwangmaatregelen" verwijzen naar elke interventie die op doeltreffende en evenredige wijze tot de terugkeer van de betrokkene leidt. Artikel 15 van deze Richtlijn bepaalt dat bewaring van de betrokkene alleen is toegestaan met het oog op de voorbereiding en de uitvoering van de verwijdering.

Elle conclut qu'à l'évidence, l'imposition et l'exécution d'une peine d'emprisonnement ne contribuent pas à la réalisation de l'éloignement que cette procédure poursuit, à savoir le transfert physique de l'intéressé hors de la Belgique.

L'actuel article 75 de la loi sur les étrangers prévoit une peine d'emprisonnement pour les ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier au seul motif qu'ils entrent ou séjournent irrégulièrement sur le territoire, alors que, conformément aux normes et procédures communes établies par les articles 6, 8, 15 et 16 de la directive retour, ces ressortissants de pays tiers doivent, en priorité, faire l'objet d'une procédure de retour et peuvent, s'agissant d'une privation de liberté, faire tout au plus l'objet d'une décision de rétention.

La Commission européenne estime que l'actuel article 75 de la loi sur les étrangers est susceptible de faire échec à l'application des normes et des procédures communes établies par la directive retour et de retarder l'éloignement, portant ainsi atteinte à l'effet utile de cette directive.

Pour cette raison, la Belgique a été mise en demeure. L'article 75 de la loi sur les étrangers doit être mis en conformité avec la jurisprudence de la Cour de Justice, plus précisément avec ce que la Cour de justice a statué dans l'affaire *Achughbabian*.

8. **L'ancrage juridique de l'interdiction du maintien des familles avec des enfants mineurs dans des centres fermés**

L'accord de gouvernement du 30 septembre 2020 prévoit que les mineurs ne peuvent pas être maintenus dans des centres fermés. Les articles 74/8, § 2 et 74/9 de la loi sur les étrangers sont, dès lors, modifiés, afin de légalement consacrer l'interdiction de maintenir des familles avec des enfants mineurs dans des centres fermés. Toutefois, le maintien de familles avec des enfants mineurs dans des lieux d'hébergement reste possible. En effet, le maintien dans un lieu d'hébergement se distingue du maintien dans un centre fermé puisque les membres d'une famille maintenus dans un lieu d'hébergement sont libres de le quitter sous certaines conditions.

L'interdiction du maintien des mineurs non accompagnés est déjà inscrite dans la loi. Les articles 44*octies* et 74/19 précisent que les mineurs étrangers non accompagnés ne peuvent être maintenus dans des lieux au sens de l'article 74/8, § 2 de la loi: Ainsi, les mineurs étrangers non accompagnés ne peuvent être maintenus dans un centre fermé, ni dans un lieu d'hébergement.

Ze concludeert dat het duidelijk is dat het opleggen en ten uitvoer leggen van een gevangenisstraf niet bijdraagt tot de uitvoering van de verwijdering die met deze procedure wordt beoogd, te weten de fysieke verwijdering uit de lidstaat.

Huidig artikel 75 Vreemdelingenwet voorziet in een gevangenisstraf voor illegaal verblijvende onderdanen van derde landen op de enkele grond dat zij onwettig het grondgebied binnenkomen of er verblijven, terwijl een dergelijke onderdaan van een derde land volgens de gemeenschappelijke normen en procedures van de artikelen 6, 8, 15 en 16 van de TerugkeerRichtlijn bij voorrang het voorwerp moet uitmaken van een terugkeerprocedure en, wat vrijheidsbeneming betreft, hooguit in bewaring kan worden gehouden.

De Europese Commissie besluit dat huidig artikel 75 Vreemdelingenwet derhalve de toepassing van de bij de TerugkeerRichtlijn, vastgestelde gemeenschappelijke normen en procedures in de weg staan en de verwijdering vertragen, waardoor de nuttig werking van de Richtlijn wordt ondermijnd.

Om die reden werd België door de Commissie in gebreke gesteld. Artikel 75 van de Vreemdelingenwet dient, via dit wetsontwerp, in overeenstemming te worden gebracht met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald met hetgeen het Hof in de zaak *Achughbabian* heeft gesteld.

8. **Wettelijke verankering van het verbod op vasthouding van gezinnen met minderjarige kinderen in gesloten centra**

Het regeerakkoord van 30 september 2020 voorziet dat minderjarigen niet kunnen worden vastgehouden in gesloten centra. De artikelen 74/8, § 2 en 74/9 van de Vreemdelingenwet worden dus gewijzigd om het verbod om gezinnen met minderjarige kinderen in gesloten centra vast te houden wettelijk te verankeren. De vasthouding van gezinnen met minderjarige kinderen in een woonunit blijft echter mogelijk. Vasthouding in een woonunit verschilt van vasthouding in een gesloten centrum, aangezien de leden van een gezin die in een woonunit worden vastgehouden, deze onder bepaalde voorwaarden vrij kunnen verlaten.

Het verbod op vasthouding van niet-begeleide minderjarigen is reeds wettelijk verankerd. De artikelen 44*octies* en 74/19 stellen dat niet-begeleide minderjarige vreemdelingen niet kunnen worden vastgehouden op plaatsen in de zin van artikel 74/8, § 2 van de wet: Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen kunnen dus niet worden vastgehouden in een gesloten centrum, noch in een woonunit.

9. “Places de retour ouvertes” et “places Dublin”

En Belgique, une grande partie des demandeurs de protection internationale est d’abord passée par un autre État membre partie au règlement Dublin III. En 2020, 55 % des personnes demandant la protection internationale en Belgique étaient concernées par le règlement Dublin III. C’est donc une proportion importante du public que l’Agence pour l’accueil des demandeurs d’asile (ci-après: “l’Agence”) accueille.

Depuis octobre 2015, l’Agence a prévu, par le biais d’une instruction, un trajet d’accueil spécifique pour les bénéficiaires de l’accueil à l’égard desquels une décision de refus de séjour sur pied de l’article 51/5, § 4, alinéa 1er de la loi sur les étrangers est prise.

Conformément aux enseignements de l’arrêt *Cimade* de la Cour de Justice du 27 septembre 2012 (C-179/11, EU:C:2012:594), l’aide matérielle leur est octroyée jusqu’à leur transfert effectif éventuel dans l’État membre responsable de l’examen de leur demande de protection internationale. Cet accueil est prévu au sein de places d’accueil “Dublin”, où les travailleurs sociaux ont des connaissances approfondies sur les procédures fixées dans le règlement Dublin III et les voies de recours ouvertes contre les décisions rendues dans ce cadre et peuvent accompagner plus adéquatement les bénéficiaires de l’accueil. Il est également prévu qu’un agent de l’Office des Étrangers soit présent dans ces places à intervalles réguliers, pour répondre aux questions des bénéficiaires de l’accueil et les assister dans l’organisation de leur transfert vers l’État membre responsable, le cas échéant.

Cette pratique est tout à fait conforme à l’arrêt de la Cour de Justice et à l’idée portée par le règlement Dublin III. S’il incombe à l’Agence de continuer à octroyer une aide matérielle au demandeur “dubliné” jusqu’à son transfert effectif vers l’État membre responsable, il est aussi du devoir des autorités belges de déployer les moyens nécessaires pour mettre en œuvre le transfert, sous peine de vider le système instauré par le règlement Dublin III de sa substance.

Le rôle de chaque instance est toutefois strictement défini et l’Agence a mis à jour ses documents de travail et d’information pour rendre compte de manière plus transparente des frontières entre les compétences respectives de ses collaborateurs et celles des agents de l’Office des Étrangers présents dans ses structures.

9. “Open terugkeerplaatsen” en “Dublin-plaatsen”

In België is een groot deel van de verzoekers om internationale bescherming eerst gepasseerd via een andere lidstaat die partij is bij de Dublin III Verordening. In 2020 viel 55 % van de personen die in België internationale bescherming aanvroegen, onder de Dublin III Verordening. Het gaat dus om een belangrijk percentage van de doelgroep die door het Federaal Agentschap voor Opvang van Asielzoekers (hierna: het Agentschap) wordt opgevangen.

Sinds oktober 2015 heeft het Agentschap door middel van een instructie een specifiek opvangtraject uitgetekend voor de begunstigden van de opvang ten aanzien van wie een beslissing tot weigering van verblijf wordt genomen op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig de conclusies van het arrest *Cimade* van het Hof van Justitie van 27 september 2012 (C-179/11, EU:C:2012:594), wordt er materiële hulp aan hen verleend tot hun effectieve overdracht naar de lidstaat die instaat voor het onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. Deze opvang vindt plaats in “Dublin”-opvangplaatsen, waar de maatschappelijk werkers een grondige kennis hebben van de procedures die zijn vastgelegd in de Dublin III Verordening en van de beroepsmogelijkheden die openstaan tegen de in dit kader genomen beslissingen, en waar ze de begunstigden van de opvang passender kunnen begeleiden. Het is ook de bedoeling dat een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op deze plaatsen op regelmatige tijdstippen aanwezig is om vragen van begunstigden van de opvang te beantwoorden en hen in voorkomend geval bij te staan bij het organiseren van hun overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat.

Deze praktijk is volledig in overeenstemming met het arrest van het Hof van Justitie en met de gedachte achter de Dublin III Verordening. Hoewel het de taak van het Agentschap is om materiële hulp te blijven verlenen aan de Dublin-verzoeker tot zijn daadwerkelijke overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, is het ook de taak van de Belgische autoriteiten om de nodige middelen in te zetten voor de totstandbrenging van de overdracht, omdat anders het door de Dublin III Verordening ingevoerde systeem wordt uitgehold.

De rol van elke instantie is echter strikt afgebakend en het Agentschap heeft zijn werk- en informatiedocumenten bijgewerkt om de grenzen tussen de respectieve bevoegdheden van zijn personeel en die van de in zijn structuren aanwezige medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken transparanter weer te geven.

Toutefois, nombre de résidents désignés en places “Dublin ne s”y rendent pas (seuls 16 % s’y rendent effectivement). L’écrasante majorité des demandeurs concernés disparait ou se maintient dans la structure d’accueil initiale en exécution d’une décision de justice le temps que la Belgique devienne responsable de l’examen de la demande de protection internationale par l’effet de l’écoulement du temps.

Depuis 2018, les désignations en places “Dublin” sont les décisions de l’Agence qui sont les plus contestées devant les juridictions.

Un des reproches adressés à l’Agence était que la désignation vers une place “Dublin” constituait le début d’exécution du transfert vers l’État membre responsable et méconnaissait le droit au recours effectif contre la décision de refus de séjour fondée sur l’article 51/5, § 4 de la loi sur les étrangers. Si l’accompagnement qui y est octroyé n’est pas critiqué, la présence d’un agent de l’Office des Étrangers est perçue comme constituant une pression psychologique poussant les bénéficiaires de l’accueil à quitter la place d’accueil ou à ne pas s’y rendre, les mettant *de facto* dans une situation de dénuement qui les empêche d’exercer effectivement leur droit de recours.

La Cour de Justice a rendu, le 26 mars 2021, deux ordonnances C-92/21 et C-134/21 qui clarifient ce point puisqu’il en ressort que:“L’article 27 du règlement (UE) n° 604/2013 doit être interprété en ce sens qu’il ne s’oppose pas à ce qu’un État membre adopte, à l’égard d’un demandeur ayant introduit un recours contre une décision de transfert vers un autre État membre au sens de l’article 26, paragraphe 1, de ce règlement, des mesures préparatoires à ce transfert, telles que l’attribution d’une place dans une structure d’accueil spécifique au sein de laquelle les personnes hébergées bénéficient d’un accompagnement pour préparer leur transfert.” La Cour ajoute que “les mesures […] ne constituent pas le début de la procédure d’exécution de la décision de transfert […] mais des mesures préparatoires à la procédure d’exécution”.

Malgré cette jurisprudence, qui apporte des éclaircissements importants, il apparait essentiel de donner une base légale claire à ce trajet d’accueil.

C’est aussi l’occasion pour l’Agence de donner, par souci de cohérence, une base légale aux désignations en places ouvertes de retour, qui interviennent également dans ce qui est, en principe, un trajet d’accompagnement dispensé en fin de parcours au sein du réseau d’accueil. Ces désignations ont lieu dans le cadre du trajet de retour, mis en place depuis 2015. Elles visent, d’une part, à

Veel van de bewoners aan wie een Dublin-plaats is toegewezen, gaan er echter niet heen (slechts 16 % gaat er daadwerkelijk heen). De overgrote meerderheid van de betrokken verzoekers verdwijnt of blijft in de oorspronkelijke opvangstructuur ter uitvoering van een gerechtelijke beslissing, totdat België verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming als gevolg van het verstrijken van de tijd.

Sinds 2018 zijn de toewijzingen van een Dublin-plaats de meest aangevochten beslissingen van het Agentschap in de rechtbanken.

Een van de verwijten aan het Agentschap was dat de toewijzing van een Dublin-plaats het begin vormde van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en voorbijging aan het recht op een doeltreffend beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet. Hoewel de geboden begeleiding niet wordt bekritiseerd, wordt de aanwezigheid van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken ervaren als een psychologische druk op de begunstigden van de opvang om de opvangplaats te verlaten of er niet heen te gaan, waardoor zij *de facto* in een situatie van armoede terechtkomen die hen belet hun recht op beroep daadwerkelijk uit te oefenen.

Het Hof van Justitie heeft op 26 maart 2021 twee beschikkingen C-92/21 en C-134/21 uitgevaardigd die dit punt verduidelijken door te stellen dat: “artikel 27 van de Dublin III-Verordening aldus moet worden uitgelegd dat het er zich niet tegen verzet dat een lidstaat ten aanzien van een verzoeker die beroep heeft ingesteld tegen een besluit om hem over te dragen aan een andere lidstaat in de zin van artikel 26, lid 1, van deze Verordening, maatregelen treft ter voorbereiding van deze overdracht, zoals de toewijzing van een plaats in een specifieke opvangstructuur waar de opgevangen personen worden begeleid bij de voorbereiding van hun overdracht.” Het Hof voegt eraan toe dat de “maatregelen […] niet het begin vormen van de procedure tot tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit […] maar maatregelen ter voorbereiding van de uitvoeringsprocedure”.

Ondanks deze rechtspraak, die belangrijke verduidelijkingen aanbrengt, lijkt het van essentieel belang een duidelijke rechtsgrond te geven aan dit opvangtraject.

Het is ook een gelegenheid voor het Agentschap om, met het oog op samenhang, een rechtsgrond te geven aan de toewijzingen in de open terugkeerplaatsen, die ook plaatsvinden in wat in beginsel een begeleidingstraject is dat aan het einde van het traject binnen het opvangnetwerk wordt aangeboden. Deze toewijzingen vinden plaats in het kader van het terugkeertraject,

donner le signal clair au bénéficiaire débouté définitivement de sa procédure de protection internationale traitée par la Belgique, qu'il est en fin de parcours. Cette étape semble, en effet, particulièrement importante pour initier le chemin psychologique nécessaire dans l'acceptation de la décision rendue. Elles permettent, d'autre part, à ces bénéficiaires de recevoir un accompagnement de la part de travailleurs sociaux, spécialement formés pour accompagner les personnes qui se trouvent dans cette situation administrative particulière. Ces derniers examinent avec eux les options dont ils disposent, en termes de retour volontaire ou de procédures de séjour annexes. C'est pour l'Agence une étape cruciale qui permet de ne pas laisser le bénéficiaire de l'accueil brusquement seul une fois débouté, une occasion de le mettre en garde sur les risques du séjour illégal et de faire, le cas échéant, le lien avec le retour volontaire, qui est également une mission de l'Agence. Comme dans les places Dublin, un agent de l'Office des Étrangers est aussi présent à intervalles réguliers au sein des places ouvertes de retour pour faciliter l'accès aux services de l'Office aux bénéficiaires de l'accueil et pour les assister dans l'organisation de leur retour vers le pays d'origine, le cas échéant.

ingevoerd sinds 2015. Enerzijds beogen zij een duidelijk signaal te geven aan de rechthebbende van wie de door België behandelde procedure voor internationale bescherming definitief is afgewezen, dat hij het einde van zijn traject heeft bereikt. Deze fase lijkt inderdaad bijzonder belangrijk om de noodzakelijke psychologische weg naar de aanvaarding van de genomen beslissing aan te vangen. Anderzijds maken de toewijzingen het mogelijk dat deze rechthebbenden begeleiding krijgen van maatschappelijk werkers die speciaal zijn opgeleid om personen in deze bijzondere administratieve situatie te begeleiden. Zij onderzoeken samen met hen de beschikbare opties, op het vlak van vrijwillige terugkeer of bijkomende verblijfsprocedures. Voor het Agentschap is dit een cruciale fase die ervoor zorgt dat de begunstigde van de opvang niet plotseling alleen komt te staan nadat hij is uitgeprocedeerd, een gelegenheid om hem te waarschuwen voor de risico's van illegaal verblijf en om eventueel de link te leggen met vrijwillige terugkeer, wat ook een opdracht van het Agentschap is. Net als in de Dublin-plaatsen is ook in de open terugkeerplaatsen op regelmatige tijdstippen een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken aanwezig om de toegang tot de diensten van de Dienst te vergemakkelijken voor de begunstigden van de opvang en om hen in voorkomend geval bij te staan bij het organiseren van hun terugkeer naar het land van herkomst.

II. — **COMMENTAIRE DES ARTICLES**

CHAPITRE 1

Dispositions générales

Art. 1

Cette disposition est de type purement juridico-technique. Elle découle de l'article 83 de la Constitution selon lequel chaque proposition ou projet de loi doit indiquer si la règle est une matière visée aux articles 74, 77 ou 78 de la Constitution.

Art. 2

Cette disposition est de type purement juridico-technique. Elle vise à respecter les prescrits de:

— l'article 40, § 1er, alinéa 2, de la directive 2004/38/CE;

— l'article 20, § 1er, de la directive 2008/115/CE;

II. — **TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN**

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Art. 1

Deze bepaling is van louter juridisch-technische aard. Ze vloeit voort uit artikel 83 van de Grondwet volgens welk elk voorstel of ontwerp van wet moet aangeven of het een materie regelt bedoeld bij de artikelen 74, 77 of 78 van de Grondwet.

Art. 2

Deze bepaling is van louter juridisch-technische aard. Ze eerbiedigt de voorschriften van:

— artikel 40, lid 1, tweede alinea, van de Richtlijn 2004/38/EG;

— artikel 20, lid 1, van de Richtlijn 2008/115/EG;

— l'article 31 de la directive 2013/33/UE.

Ces articles prescrivent que lorsque les États membres mettent en vigueur les dispositions législatives et réglementaires pour se conformer aux dispositions des directives, ces dispositions contiennent une référence auxdites directives ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle.

Art. 3

Cette disposition est de type purement juridico-technique. Elle prescrit que ce projet de loi prévoit la mise en œuvre partielle du règlement Dublin III et du règlement Frontex (garde-frontières et de garde-côtes).

CHAPITRE 2

Modifications de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

Art. 4

Les nouvelles dispositions sous les 34° et 35° de l'article 1, § 1er de la loi sur les étrangers définissent les notions de "centre fermé" et de "lieu d'hébergement". Ces définitions sont reprises dans la loi en raison de la modification des articles 74/8, § 2 et 74/9.

En effet, l'accord de gouvernement du 30 septembre 2020 prévoit que les mineurs ne peuvent pas être maintenus dans des centres fermés. Les articles 74/8, § 2 et 74/9 de la loi sur les étrangers sont modifiés en conséquence. Il convient toutefois de faire la distinction entre le maintien dans un centre fermé et le maintien dans des lieux d'hébergement.

La distinction fondamentale entre les lieux d'hébergement et les centres fermés est que les premiers peuvent, sous certaines conditions, être quittés par leurs occupants. Or, les centres fermés, sauf exception, ne peuvent pas être quittés.

Le maintien des familles dans les centres fermés est actuellement régie par l'arrêté royal du 2 août 2002 fixant le régime et les règles de fonctionnement applicables aux lieux situés sur le territoire belge, gérés par l'Office des Étrangers, où un étranger est détenu, mis à la disposition du gouvernement ou maintenu, en application des dispositions citées dans l'article 74/8, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le

— artikel 31 van de Richtlijn 2013/33/EU.

Deze artikelen stellen dat wanneer de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden om aan de bepalingen van de Richtlijnen te voldoen, in deze bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze Richtlijnen moet worden verwezen.

Art. 3

Deze bepaling is van louter juridisch-technische aard. Ze stelt dat dit wetsontwerp voorziet in een gedeeltelijke uitvoering van de Dublin III Verordening en de Frontex-Verordening (Europese grens- en kustwacht).

HOOFDSTUK 2

Wijzigingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Art. 4

In de nieuwe bepalingen onder 34° en 35° van artikel 1, § 1, van de Vreemdelingenwet worden de definities van "gesloten centrum" en "woonunit" voorzien. Deze definities worden in de wet opgenomen omwille van de wijziging van de artikelen 74/8, § 2 en 74/9.

Het regeerakkoord van 30 september 2020 voorziet namelijk dat minderjarigen niet kunnen worden vastgehouden in gesloten centra. De artikelen 74/8, § 2 en 74/9 van de Vreemdelingenwet worden in deze zin aangepast. Het is evenwel noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen de vasthouding in een gesloten centrum en de vasthouding in woonunits.

Het fundamentele onderscheid tussen woonunits en de gesloten centra, is dat de woonunits, onder bepaalde voorwaarden, mogen worden verlaten door de bewoners. Dit in tegenstelling tot de gesloten centra, die, behoudens uitzondering, niet mogen worden verlaten.

De vasthouding van gezinnen in gesloten centra wordt thans geregeld in het koninklijk besluit van 2 augustus 2002 houdende vaststelling van het regime en de werkingsmaatregelen, toepasbaar op de plaatsen gelegen op het Belgisch grondgebied, beheerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, waar een vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld

séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après: "l'arrêté royal du 2 août 2002"). Compte tenu de l'article 74/9 modifié, il ne sera plus possible de maintenir des familles avec des enfants mineurs dans ces lieux.

Toutefois, le législateur souhaite que les familles avec enfants mineurs puissent encore, dans certains cas, être maintenues dans des lieux d'hébergement. Le fonctionnement de ces lieux d'hébergement est actuellement réglementé par l'arrêté royal du 14 mai 2009 fixant le régime et les règles de fonctionnement applicables aux lieux d'hébergement au sens de l'article 74/8, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après: "l'arrêté royal du 14 mai 2009").

Les définitions des "lieux d'hébergement" et des "centres fermés" permettent de faire la distinction entre ces modalités de maintien.

Les lieux d'hébergement peuvent être quittés, aux conditions déterminées par le Roi (voir l'arrêté royal du 14 mai 2009). Les centres fermés, en revanche, ne bénéficient pas d'un tel régime. Ils ont un caractère fermé.

Art. 5

L'article 5 du présent projet de loi abroge l'article 7, alinéa 4, de la loi sur les étrangers. Cet alinéa 4 prévoit l'assignation à résidence comme une mesure de maintien moins coercitive. L'assignation à résidence comme une mesure de maintien moins coercitive est désormais prévue dans le nouvel article 74/28.

Art. 6

L'article 6 du présent projet de loi insère un nouvel article 28/1 dans la loi sur les étrangers. Le nouvel article 28/1 vise l'élargissement de l'offre d'escorteurs compétents. Pour une explication plus détaillée, il est renvoyé à l'introduction générale (point 6).

Le paragraphe 1er du nouvel article 28/1 prévoit que, lorsque l'étranger s'oppose à l'exécution d'une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement, ou lorsqu'il présente un risque de dangerosité, la mesure dont il

in artikel 74/8, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "het koninklijk besluit van 2 augustus 2002"). Op basis van het gewijzigde artikel 74/9 zal het niet meer mogelijk zijn om gezinnen met minderjarige kinderen in deze plaatsen vast te houden.

De wetgever wenst echter dat het nog steeds mogelijk blijft dat gezinnen met minderjarige kinderen, in bepaalde gevallen, kunnen worden vastgehouden in woonunits. De werking van deze woonunits wordt thans geregeld door het koninklijk besluit van 14 mei 2009 houdende vaststelling van het regime en de werkingsmaatregelen, toepasbaar op de woonunits, als bedoeld in artikel 74/8, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "het koninklijk besluit van 14 mei 2009").

Uit de definities van "woonunits" en "gesloten centra" kunnen de verschillende modaliteiten inzake vasthouding worden afgeleid.

Woonunits kunnen namelijk, onder door de Koning bepaalde voorwaarden (zie koninklijk besluit van 14 mei 2009), worden verlaten. Gesloten centra daarentegen kennen een dergelijk regime niet. Zij hebben een gesloten karakter.

Art. 5

Artikel 5 van dit wetsontwerp heft artikel 7, vierde lid, van de Vreemdelingenwet op. Dit vierde lid voorziet de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats als minder dwingende maatregel voor vasthouding. Het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats als minder dwingende maatregel voor vasthouding wordt nu voorzien in het nieuwe artikel 74/28.

Art. 6

Artikel 6 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 28/1 in. Nieuw artikel 28/1 beoogt het verbreden van het aanbod van de bevoegde escorteurs. Voor een uitgebreidere bespreking wordt verwezen naar de algemene inleiding (punt 6).

Paragraaf 1 van het nieuwe artikel 28/1 voorziet dat, wanneer de vreemdeling zich tegen de tenuitvoerlegging van een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel verzet of wanneer hij een risico op gevaar vormt,

fait l'objet pourra être exécutée de manière forcée sous escorte, avec la possibilité de recourir à la contrainte si nécessaire.

L'escorte administratif et l'escorte humanitaire lors de l'exécutions d'une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement n'impliquant pas l'usage de la contrainte, n'entrent pas dans le champ d'application de l'article 28/1. L'escorte administratif comprend l'escorte de personnes qui indiquent vouloir partir sans opposer de résistance et pour laquelle l'obligation d'escorte est imposée par un tiers (compagnie aérienne, autorités locales de l'aéroport de transit ou de la destination finale…). L'escorte humanitaire peut s'appliquer pour des personnes qui peuvent être confuses, qui doivent prendre des médicaments, qui sont facilement impressionnables, qui ne sont pas en mesure de prendre un vol de transit (correspondance) de manière autonome et qui ont besoin d'aide pour le transfert sur place… L'Office des Étrangers peut toujours décider, de manière autonome, d'engager une personne comme accompagnateur. Il peut s'agir d'un membre du personnel de l'Office des Étrangers, d'un médecin, d'une personne de confiance, d'un psychologue, etc. L'Office des Étrangers conserve la responsabilité finale.

Le paragraphe 2 du nouvel article 28/1 désigne les personnes compétentes pour assurer l'escorte visée au paragraphe 1er dans le cadre de l'exécution forcée d'une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement. Il s'agit:

— des membres du cadre opérationnel de la police fédérale qui, dans le cadre de leurs fonctions, sont chargés de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

— les membres du personnel de l'Office des Étrangers qui, dans le cadre de leurs fonctions, sont chargés de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

— des membres du contingent permanent de Frontex, visés à l'article 54, § 2, du règlement Frontex, qui, à la demande ou avec l'accord de la Belgique, sont déployés sur le territoire belge.

Par "membres du contingent permanent de Frontex visés à l'article 54, § 2, du règlement Frontex", on entend les membres du contingent permanent de Frontex déployés dans le cadre des équipes affectées à la gestion des frontières, des équipes d'appui à la gestion des flux

de maatregel onder escorte, desgevallend met mogelijkheid tot gebruik van dwang, kan worden uitgevoerd.

Administratieve escorte en humanitaire escorte bij tenuitvoerlegging van een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel waarbij geen dwang wordt gebruikt, vallen buiten het toepassingsgebied van het artikel 28/1. Administratieve escorte omvat de begeleiding van personen die te kennen geven te willen vertrekken zonder verzet en waarbij de verplichting tot begeleiding wordt opgelegd door een derde (luchtvaartmaatschappij, lokale autoriteiten op transitluchthaven of eindbestemming, …). Humanitaire escorte kan worden toegepast voor personen die mogelijks verward kunnen zijn, medicatie moeten nemen, snel onder de indruk zijn, niet zelfstandig een transitvlucht kunnen nemen en hulp nodig hebben bij de overdracht ter plaatse… De Dienst Vreemdelingenzaken kan steeds autonoom beslissen om een persoon in te zetten als begeleider. Het kan gaan om een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken, een arts, een vertrouwenspersoon, een psycholoog, enz. De Dienst Vreemdelingenzaken behoudt hierbij de eindverantwoordelijkheid.

In de tweede paragraaf van het nieuwe artikel 28/1 worden de personen aangewezen die bevoegd zijn voor het uitvoeren van de in de eerste paragraaf bedoelde escorte in het kader van de gedwongen tenuitvoerlegging van een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel. Dit zijn:

— de leden van het operationele kader van de federale politie die in het kader van hun functies, belast zijn met de gedwongen tenuitvoerlegging van overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen;

— de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, in het kader van hun functies, belast zijn met de gedwongen tenuitvoerlegging van overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen;

— de leden van het Frontex permanent korps, bedoeld in artikel 54, § 2, van de Frontex-Verordening, die, op vraag van of met akkoord van België, op Belgisch grondgebied worden ingezet.

Onder "leden van het Frontex permanent korps, bedoeld in artikel 54, § 2, van de Frontex-Verordening" worden de leden van het Frontex permanent korps die worden ingezet in het kader van grensbeheerteams, ondersteuningsteams voor migratiebeheer of terugkeerteams

migratoires ou des équipes affectées aux opérations de retour (à ce sujet, voyez également la définition de “membre des équipes” prévue à l’article 2, 17), du règlement).

Lorsque le transfert, le refoulement ou l’éloignement est exécuté par voie aérienne, les escorteurs de l’OE et Frontex exécutent leurs missions d’escorte sous l’autorité, la direction et la coordination opérationnelles d’un fonctionnaire de police. L’exécution de ces missions d’escorte se fait en présence de ce fonctionnaire de police. Les escorteurs de l’OE et Frontex sont soumis aux ordres, instructions et directives de ce dernier.

Pour les transfèrements d’étrangers vers la frontière dans le cadre de la procédure d’éloignement du Royaume, effectués par les collaborateurs de sécurité-chauffeurs de l’Office des Étrangers, le cadre légal actuel reste d’application (art. 74/9, §§ 3 et 6 de la loi sur les étrangers et l’arrêté royal fixant le régime et les règles applicables lors du transfèrement, exécuté par les collaborateurs de sécurité-chauffeurs de l’Office des Étrangers, des étrangers visés à l’article 74/8, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers). Ces transfèrements vers la frontière ne relèvent pas du champ d’application de l’article 28/1.

Le paragraphe 3 du nouvel article 28/1, prévoit que, lorsqu’il s’agit d’un transfert, un refoulement ou un éloignement exécuté par voie aérienne, les mesures qui sont prises à cet effet doivent être conformes aux orientations communes d’éloignement par voie aérienne annexées à la décision 2004/573/CE.

Art. 7

L’article 7 du présent projet de loi insère un nouvel article 28/2 dans la loi sur les étrangers.

Les escorteurs de l’OE visés à l’article 28/1, § 2, alinéa 1er, 2°, qui exécutent une mission d’escorte conformément à l’article 28/1, § 2, alinéa 2, peuvent exercer une contrainte à l’égard de l’étranger, pour autant qu’ils aient reçu la formation nécessaire à cet effet. Toutefois, cette formation doit encore être élaborée par le Roi et il ne sera possible d’appliquer cette coercition, ainsi que les pouvoirs spéciaux prévus à l’article 28/2, alinéa 2, qu’une fois cette formation achevée.

bedoeld (zie in dit verband ook de definitie van “teamlid” in artikel 2, punt 17, van de Verordening).

Wanneer de overdracht, de terugdrijving of de verwijdering via een luchtweg wordt uitgevoerd, voeren de DVZ-escorteurs en Frontex-escorteurs hun begeleidingsopdrachten uit onder het gezag en de operationele leiding en coördinatie van een politieambtenaar. Het uitvoeren van deze begeleidingsopdrachten gebeurt in aanwezigheid van deze politieambtenaar. De DVZ-escorteurs en Frontex-escorteurs zijn onderworpen aan de bevelen, onderrichtingen en Richtlijnen van deze laatste.

Voor de overbrengingen van vreemdelingen naar de grens in het kader van de procedure voor de verwijdering uit het Rijk, uitgevoerd door veiligheidsmedewerkers-chauffeurs van de Dienst Veemdelingenzaken blijft het huidig juridisch kader van toepassing (art. 74/9, §§ 3 en 6 van de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 8 december 2008 houdende vaststelling van het regime en de regels toepasbaar op de overbrenging, uitgevoerd door veiligheidsmedewerkers-chauffeur van de Dienst Vreemdelingenzaken, van vreemdelingen bedoeld in artikel 74/8, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Deze grensleidingen vallen buiten het toepassingsgebied van artikel 28/1.

De derde paragraaf van het nieuwe artikel 28/1 voorziet dat, wanneer het gaat om een overdracht, terugdrijving of verwijdering die langs een luchtweg wordt uitgevoerd, de maatregelen die daartoe worden genomen in overeenstemming moeten zijn met de gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht, gevoegd bij beschikking 2004/573/EG.

Art. 7

Artikel 7 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 28/2 in.

De in artikel 28/1, § 2, eerste lid, 2° bedoelde DVZ-escorteurs die een begeleidingsopdracht uitvoeren overeenkomstig artikel 28/1, § 2, tweede lid, mogen dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, voor zover zij daartoe de nodige opleiding hebben genoten. Deze opleiding dient evenwel nog verder uitgewerkt te worden door de Koning en het zal slechts na het volgen van deze opleiding mogelijk zijn om deze dwang, evenals de bijzondere bevoegdheden vervat in artikel 28/2, tweede lid, toe te passen.

En effet, l'alinéa 2 de l'article 28/2 énumère certains pouvoirs coercitifs, contenus dans la loi sur la fonction de police, pour lesquelles les escorteurs de l'OE exécutant une mission d'escorte conformément à l'article 28/1, § 2, alinéa 2 – sous la supervision d'un fonctionnaire de police – seront assimilés à des officiers de police. Il s'agit des articles 28, § 1, 37, 37*bis* et 37*ter* de la loi sur la fonction de police, qui sont des pouvoirs coercitifs dans le cadre de la fouille de sécurité, de l'usage de la force et du menottage.

Cet article 28/2 vise donc à accorder aux escorteurs de l'OE les pouvoirs coercitifs nécessaires à l'accomplissement de leurs missions afin qu'ils puissent les accomplir de manière autonome – mais toujours sous la supervision d'un fonctionnaire de police.

Art. 8

L'article 8 du présent projet de loi insère un nouvel article 28/3 dans la loi sur les étrangers.

Cet article prévoit que le Roi désigne l'instance indépendante chargée d'assurer le contrôle de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement ou d'éloignement, et détermine les modalités de ce contrôle. Le nouvel article 28/3 reprend l'habilitation faite au Roi telle qu'elle était prévue dans les articles 44*quinquies*, § 3, et 74/15, § 3, de la loi, puisque ces paragraphes sont abrogés par le présent projet de loi.

Actuellement, l'Inspection générale de la police fédérale et de la police locale (AIG) est l'instance chargée d'assurer le contrôle des retours forcés (voyez les articles 9/1 à 9/4 de l'arrêté royal du 20 juillet 2001 relatif au fonctionnement et au personnel de l'inspection générale de la police fédérale et de la police locale). L'AIG reste l'instance indépendante chargée d'assurer le contrôle de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement ou d'éloignement.

L'alinéa 3 de l'article 28/3 contient l'ancrage juridique de la publication des rapports respectifs de l'AIG concernant ses missions de contrôle des retours forcés.

Art. 9

L'article 9 du présent projet de loi apporte deux modifications à l'article 44*quater* de la loi sur les étrangers. D'une part, un pouvoir de délégation clair du ministre pour imposer des mesures préventives est inscrit dans la loi. D'autre part, l'habilitation au Roi de déterminer

Het tweede lid van artikel 28/2 somt immers enkele dwangmogelijkheden op, vervat in de wet op het politieambt, waarvoor de DVZ-escorteurs die een begeleidingsopdracht uitvoeren overeenkomstig artikel 28/1, § 2, tweede lid – onder het toezicht van een politieambtenaar – gelijkgesteld zullen worden met politieambtenaren. Het betreffen de artikelen 28, § 1, 37, 37*bis* en 37*ter* van de wet op het politieambt, zijnde dwangmogelijkheden in het kader van veiligheidsfouillering, gebruik van geweld en het boeien.

Dit artikel 28/2 heeft aldus als doel om de DVZ-escorteurs de dwangmogelijkheden toe te kennen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van hun opdrachten, zodat zij deze zelfstandig – doch steeds onder toezicht van een politieambtenaar – kunnen uitvoeren.

Art. 8

Artikel 8 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 28/3 in.

Dit artikel bepaalt dat de Koning de onafhankelijke instantie aanduidt die belast is met de controle op de gedwongen tenuitvoerlegging van de overdrachts-, terugdrijvings- en verwijderingsmaatregelen, en dat Hij de regels van deze controle bepaalt. Het nieuwe artikel 28/3 bevat de aan de Koning verleende machtiging zoals die bepaald was in de artikelen 44*quinquies*, § 3, en 74/15, § 3, van de wet, omdat die paragrafen worden opgeheven bij dit wetsontwerp.

Momenteel is de Algemene Inspectie van de Federale en Lokale Politie (AIG) de instantie die belast is met de controle op gedwongen terugkeer (zie artikelen 9/1 tot 9/4 van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale en lokale politie). De AIG blijft de onafhankelijke instantie die belast is met de controle op de gedwongen tenuitvoerlegging van overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen.

Het derde lid van artikel 28/3 bevat de wettelijke verankering van de publicatie van de respectievelijke rapporten van het AIG met betrekking tot haar opdrachten van controle op de gedwongen terugkeer.

Art. 9

Artikel 9 van dit wetsontwerp brengt twee wijzigingen aan in artikel 44*quater* van de Vreemdelingenwet. Enerzijds wordt een duidelijke delegatiebevoegdheid van de minister voor het opleggen van preventieve maatregelen ingeschreven in de wet. Anderzijds wordt

les mesures préventives par arrêté royal est abrogée. Les mesures préventives sont désormais prévues dans le nouvel article 74/27.

Art. 10

L'article 10 du présent projet de loi abroge respectivement les paragraphes 2 et 3 de l'article 44*quinquies* de la loi sur les étrangers, afin que les nouveaux articles 28/1, 28/2 et 28/3 soient les seules dispositions de la loi sur les étrangers qui traitent des modalités relatives à l'exécution forcée d'une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement sous escorte, et de l'usage de la contrainte dans ce cadre.

Art. 11

L'article 11 du présent projet de loi apporte trois modifications à l'article 44*sexies* de la loi sur les étrangers:

1° un pouvoir de délégation clair du ministre pour imposer des mesures préventives est inscrit dans la loi;

2° l'habilitation au Roi de déterminer les mesures préventives par arrêté royal est abrogée;

3° l'assignation à résidence comme une mesure préventive est abrogée.

Les mesures préventives, y compris l'assignation à résidence, sont désormais prévues dans le nouvel article 74/27.

Art. 12

L'article 12 du présent projet de loi vise à modifier l'article 51/5 de la loi sur les étrangers qui met en place la procédure de Dublin pour les étrangers qui ont introduit une demande de protection internationale en Belgique.

L'actuel paragraphe 6 qui prévoit l'habilitation au Roi de déterminer les mesures de maintien moins coercitives par arrêté royal (alinéa 1er) et l'assignation à résidence comme mesure de maintien moins coercitive (alinéa 2) est abrogé. Les mesures de maintien moins coercitives, y compris l'assignation à résidence, sont désormais prévues dans le nouvel article 74/28.

de machtiging aan de Koning om de preventieve maatregelen bij koninklijk besluit te regelen opgeheven. De preventieve maatregelen worden nu voorzien in het nieuwe artikel 74/27.

Art. 10

Artikel 10 van dit wetsontwerp heft de paragrafen 2 en 3 van artikel 44*quinquies* van de Vreemdelingenwet op, zodat de nieuwe artikelen 28/1, 28/2 en 28/3 de enige bepalingen van de Vreemdelingenwet zijn die de nadere regels betreffende de gedwongen tenuitvoerlegging van een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel onder escorte en betreffende het gebruik van dwang in dit kader behandelen.

Art. 11

Artikel 11 van dit wetsontwerp brengt drie wijzigingen aan in artikel 44*sexies* van de Vreemdelingenwet:

1° een duidelijke delegatiebevoegdheid van de minister voor het opleggen van preventieve maatregelen wordt ingeschreven in de wet;

2° de machtiging aan de Koning om de preventieve maatregelen bij koninklijk besluit te regelen wordt opgeheven;

3° de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats als preventieve maatregel wordt opgeheven.

De preventieve maatregelen, waaronder de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats, worden nu voorzien in het nieuwe artikel 74/27.

Art. 12

Artikel 12 van dit wetsontwerp strekt tot wijziging van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet dat de Dublinprocedure instelt voor vreemdelingen die in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Huidige paragraaf 6 dat voorziet in een machtiging aan de Koning om de minder dwingende maatregelen voor vasthouding bij koninklijk besluit te regelen (eerste lid) en in de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats als minder dwingende maatregel voor vasthouding (tweede lid), wordt opgeheven. De minder dwingende maatregelen voor vasthouding, waaronder de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats, worden nu voorzien in het nieuwe artikel 74/28.

Le paragraphe 6 est remplacé par une nouvelle disposition. Pour une explication plus détaillée, il est renvoyé à l'introduction générale (points 4 et 5).

Le premier alinéa du nouveau paragraphe 6 fournit la base légale aux décisions qui, conformément à l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, prolongent le délai de transfert vers l'État membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale. Dès lors, l'Office des Étrangers prend à l'égard de l'intéressé une décision de prolongation du délai de transfert de Dublin, distincte de la décision de refus de séjour avec mesure de transfert prise sur la base de l'article 51/5, § 4, de la loi sur les étrangers. Cette décision est motivée et fait partie des "décisions individuelles prises en application des lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers" à l'encontre desquelles un recours en annulation peut être introduit devant le CCE, conformément aux articles 39/1 et 39/2, § 2, de la loi sur les étrangers.

Contrairement à l'avis du Conseil d'État, la terminologie "emprisonnement" est retenue dans cet alinéa: il s'agit également de la terminologie littérale utilisée dans le règlement Dublin III, telle qu'interprétée par la Cour de Justice dans l'affaire C-231/21 (31 mars 2022, EU:C:2022:237). Il ne s'agit donc nullement d'un "maintien" comme le soutient le Conseil d'État dans son avis.

L'alinéa 2 du nouveau paragraphe 6 définit, de manière générale, la notion de fuite, visée à l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, comme étant le fait de démontrer une volonté de se soustraire aux autorités compétentes chargées d'effectuer le transfert vers l'État membre responsable, et ce afin d'empêcher ledit transfert. La fuite ne pourra être établie que dans la mesure où l'intéressé aura été préalablement informé des obligations qui lui incombent dans le cadre de la procédure de Dublin et des conséquences liées au non-respect de celles-ci.

L'alinéa 3 du nouveau paragraphe 6 énumère six hypothèses dans lesquelles un demandeur de protection internationale est présumé comme ayant pris la fuite au sens de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III.

La première hypothèse vise celle du demandeur de protection internationale qui ne s'est pas rendu dans la structure d'accueil que Fedasil lui a désigné conformément à la loi accueil, ou l'a abandonné, et qui n'a pas fourni à l'Office des Étrangers l'adresse de sa résidence effective en Belgique par écrit (par exemple par courrier ordinaire, par courrier électronique…) dans un délai de

Paragraaf 6 wordt vervangen door een nieuwe bepaling. Voor een uitgebreidere bespreking wordt verwezen naar de algemene inleiding (punten 4 en 5).

Het eerste lid van de nieuwe paragraaf 6 vormt de rechtsgrond voor beslissingen waarbij, overeenkomstig artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening, de termijn voor overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt verlengd. Daarom neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn voor de betrokkene, die los staat van de beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsmaatregel, die op grond van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt genomen. Deze beslissing is met redenen omkleed en behoort tot de "individuele beslissingen genomen ter uitvoering van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" waartegen een annulatieberoep kan worden ingesteld bij de RvV, overeenkomstig de artikelen 39/1 en 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet.

In afwijking van het advies van de Raad van State wordt de terminologie "gevangenzetting" in dit lid behouden: dit is ook de letterlijke terminologie die gebruikt wordt in de Dublin III Verordening, zoals reeds geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in de zaak C-231/21 (31 maart 2022, EU:C:2022:237). Het gaat hier dus geenszins om een "vasthouding" zoals de Raad van State in haar advies stelt.

In het tweede lid van de nieuwe paragraaf 6 wordt het begrip onderduiken, als bedoeld in artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening, in algemene bewoordingen omschreven als het blijk geven van de wil zich te onttrekken aan de bevoegde autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, teneinde deze overdracht te voorkomen. Het onderduiken kan alleen worden vastgesteld indien de betrokkene van tevoren in kennis is gesteld van zijn verplichtingen in het kader van de Dublinprocedure en van de gevolgen van niet-naleving daarvan.

In het derde lid van de nieuwe paragraaf 6 worden zes situaties opgesomd waarin een verzoeker om internationale bescherming wordt geacht te zijn ondergedoken in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening.

De eerste hypothese betreft de verzoeker om internationale bescherming die zich niet heeft begeven naar de opvangstructuur die hem door Fedasil is toegewezen, of die deze toegewezen structuur heeft verlaten, en die geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk (vb. via gewone brief, via e-mail…) heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken binnen de drie werkdagen.

trois jours ouvrables. Ce délai commence à courir à partir de la constatation que la personne n'est pas arrivée à la structure d'accueil ou l'a quittée. Il est précisé que, dans tous les cas, Fedasil informe sans délai l'Office des Étrangers du fait que l'étranger ne s'est pas rendu dans la structure d'accueil qui lui a été désignée, ou l'a quittée. Cette information permettra à l'Office des Étrangers, d'une part, de garantir un meilleur suivi dans le traitement de la demande de protection internationale de l'intéressé, et, d'autre part, le cas échéant, d'organiser, dans les meilleurs délais, le transfert effectif de l'intéressé vers l'État membre responsable de l'examen de sa demande de protection internationale.

La deuxième hypothèse concerne la situation où il apparaît, sur la base d'un ou plusieurs contrôles de résidence, que le demandeur de protection internationale, ne peut être trouvé à l'adresse qu'il avait communiquée à l'Office des Étrangers. Dans certains cas, un seul contrôle de résidence suffira. C'est notamment en cas d'adresses fictives, ou si la personne ne réside manifestement pas à l'adresse déclarée ou si délibérément de manière systématique des nouvelles adresses sont transmises, rendant un contrôle de résidence très difficile ou impossible. Dans certains cas, plusieurs contrôles de résidence peuvent être nécessaires. Cette nécessité dépend également de la question de savoir si l'on peut aussi déduire d'autres éléments que le demandeur a pris la fuite. Aucune présomption de fuite ne peut être déduite de la réalisation d'un seul contrôle de résidence, qui ne fait que constater l'absence d'une personne au moment du contrôle de résidence, sans que d'autres éléments (par exemple, une enquête de voisinage) ne montrent qu'elle n'habite pas à l'adresse déclarée.

La troisième hypothèse est celle du demandeur de protection internationale qui ne se présente pas aux entretiens planifiés dans le cadre d'un trajet d'accompagnement intensif en vue d'un transfert effectif tel que visé à l'article 74/25, et ce sans fournir par écrit de motif valable à ce sujet dans les trois jours ouvrables.

La quatrième hypothèse est celle du demandeur de protection internationale qui ne se conforme pas à l'obligation de coopérer, imposée par l'article 74/23, en vue de l'exécution de la mesure de transfert. Elle vise la situation du demandeur qui refuse de se soumettre à un examen médical si cet examen est nécessaire afin d'effectuer son transfert à l'État membre responsable.

Deze termijn begint te lopen vanaf de vaststelling dat de persoon niet is aangekomen in de opvangstructuur of deze heeft verlaten. Er wordt bepaald dat Fedasil in alle gevallen de Dienst Vreemdelingenzaken onverwijld in kennis stelt van het feit dat de vreemdeling zich niet naar de toegewezen opvangstructuur heeft begeven of deze heeft verlaten. Aan de hand van deze informatie kan de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds zorgen voor een betere follow-up van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en anderzijds, indien nodig, zo spoedig mogelijk de feitelijke overdracht van de betrokkene organiseren aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

De tweede hypothese betreft de situatie waaruit blijkt, op grond van één of meerdere woonstcontroles, dat de verzoeker om internationale bescherming, niet kan worden aangetroffen op het adres dat hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken had meegedeeld. In bepaalde gevallen zal één woonstcontrole volstaan. Dit is met name in het geval van fictieve adressen, of indien de persoon klaarblijkelijk niet verblijft op het aangegeven adres of indien bewust stelselmatig nieuwe adressen worden doorgegeven waardoor een woonstcontrole uiterst moeilijk of onmogelijk wordt gemaakt. In bepaalde gevallen kunnen meerdere woonstcontroles noodzakelijk zijn. Deze noodzaak hangt mede af van het gegeven of op basis van andere elementen ook kan worden afgeleid dat de verzoeker is ondergedoken. Uit het uitvoeren van één woonstcontrole, waaruit louter blijkt dat een persoon niet aanwezig is op het moment van de woonstcontrole, zonder dat uit andere elementen (bijvoorbeeld buurtonderzoek) blijkt dat hij niet woont op het aangegeven adres, kan geen vermoeden van onderduiken worden afgeleid.

De derde hypothese betreft de verzoeker om internationale bescherming die zich niet aanbiedt op de gesprekken die in het kader van een aanklampende begeleiding met het oog op effectieve overdracht in de zin van artikel 74/25 zijn gepland, zonder dat hij daarvoor een geldige reden schriftelijk opgeeft binnen de drie werkdagen.

De vierde hypothese betreft de verzoeker om internationale bescherming die niet voldoet aan de in artikel 74/23 opgelegde medewerkingsplicht met het oog op de tenuitvoerlegging van de overdrachtsmaatregel. Deze hypothese betreft dus de verzoeker die weigert een medisch onderzoek te ondergaan indien een dergelijk onderzoek noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

La cinquième hypothèse est celle du demandeur de protection internationale qui n'a pas respecté une mesure de maintien moins coercitive prise à son encontre.

La sixième hypothèse est celle du demandeur de protection internationale qui a quitté, sans y être autorisé, le lieu où il était maintenu et n'a pas communiqué par écrit à l'Office des Étrangers une adresse de résidence effective en Belgique dans les trois jours ouvrables.

L'énumération de ces six situations n'est pas exhaustive et n'exclut pas que, dans d'autre situations, l'Office des Étrangers considère que le demandeur de protection internationale démontre une volonté de se soustraire aux autorités compétentes chargées d'effectuer son transfert.

Les articles 2 et 3 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant certains éléments de la procédure à suivre par le service de l'Office des Étrangers chargé de l'examen des demandes d'asile sur la base de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers prévoient la mise à la disposition du demandeur de protection internationale d'une brochure d'information, explicitant notamment le déroulement de la procédure de protection internationale. L'article 4 du règlement Dublin III mentionne que, dès l'instant où "*une demande de protection internationale est introduite au sens de l'article 20, paragraphe 2, dans un État membre, ses autorités compétentes informent le demandeur de l'application du présent règlement*". Dès lors, la brochure visée aux articles 2 et 3 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 susmentionné contient les informations relatives à l'application éventuelle du règlement Dublin III. Par ailleurs, les cas et les conditions dans lesquels le délai de six mois pour effectuer le transfert vers l'État membre responsable sera porté à douze ou à dix-huit mois y seront également expliqués. Outre la remise d'une brochure d'information, le demandeur sera informé oralement du contenu de celle-ci. Il se verra également remettre un document par lequel il attestera avoir reçu et compris la brochure ainsi que les explications concernant la procédure de demande de protection internationale. De surcroît, lors de la notification de toute décision administrative prise dans le cadre de la procédure de Dublin, l'intéressé sera plus spécifiquement informé de ses obligations et des conséquences si celles-ci ne sont pas respectées (par exemple: la prolongation du délai de transfert pour cause de fuite).

De vijfde hypothese betreft de verzoeker om internationale bescherming die een minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem werd opgelegd, niet heeft gerespecteerd.

De zesde hypothese betreft de verzoeker om internationale bescherming die de plaats waar hij wordt vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De opsomming van deze zes situaties is niet limitatief en sluit niet uit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in andere situaties van oordeel is dat de verzoeker om internationale bescherming blijk geeft van een wil om zich te onttrekken aan de bevoegde autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van zijn overdracht.

De artikelen 2 en 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzien in de terbeschikkingstelling van een informatiebrochure aan de verzoekers om internationale bescherming, waarin met name het verloop van de procedure van internationale bescherming wordt toegelicht. In artikel 4 van de Dublin III Verordening is bepaald dat "*Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze Verordening*". Bijgevolg bevat de brochure bedoeld in de artikelen 2 en 3 van bovengenoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 de informatie over de eventuele toepassing van de Dublin III Verordening. Voorts zal ook worden toegelicht in welke gevallen en onder welke voorwaarden de termijn van zes maanden voor de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat wordt verlengd tot twaalf of achttien maanden. De verzoeker ontvangt niet alleen een informatiebrochure, maar wordt ook mondeling ingelicht over de inhoud ervan. Hij zal ook een document ontvangen waaruit blijkt dat hij de brochure en de uitleg over de procedure voor het aanvragen van internationale bescherming heeft ontvangen en begrepen. Bovendien zal de betrokkene bij de kennisgeving van elk administratieve beslissing die in het kader van de Dublinprocedure wordt genomen, meer specifiek worden geïnformeerd over zijn verplichtingen en de gevolgen indien deze niet worden nageleefd (bijvoorbeeld de verlenging van de overdrachtstermijn wegens onderduiken).

Art. 13

L'article 13 du présent projet de loi vise à modifier l'article 51/5/1 de la loi sur les étrangers qui régit la procédure de Dublin à suivre lorsqu'un étranger, ayant introduit une demande de protection internationale dans un autre État membre, se trouve en séjour illégal sur le territoire du Royaume, sans introduire une nouvelle demande de protection internationale. Si l'autre État membre, en application du règlement Dublin III, est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, la Belgique adresse une demande de reprise en charge de l'étranger à cet État membre.

L'actuel paragraphe 4 qui prévoit l'habilitation au Roi de déterminer les mesures de maintien moins coercitives par arrêté royal (alinéa 1er) et l'assignation à résidence comme mesure de maintien moins coercitive (alinéa 2) est abrogé. Les mesures de maintien moins coercitives, y compris l'assignation à résidence, sont désormais prévues dans le nouvel article 74/28.

Le paragraphe 4 est remplacé par une nouvelle disposition, par analogie avec le nouveau paragraphe 6 de l'article 51/5 de la loi sur les étrangers. Pour une explication plus détaillée, il est renvoyé à l'introduction générale (points 4 et 5).

L'alinéa 1er du nouveau paragraphe 4 fournit la base légale aux décisions qui, conformément à l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, prolongent le délai de transfert vers l'État membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale (voyez *supra* le commentaire de l'article 12 du présent projet).

Contrairement à l'avis du Conseil d'État, la terminologie "emprisonnement" est retenue dans cet alinéa: il s'agit également de la terminologie littérale utilisée dans le règlement Dublin III, telle qu'interprétée par la Cour de Justice dans l'affaire C-231/21 (31 mars 2022, EU:C:2022:237). Il ne s'agit donc nullement d'un "maintien" comme le soutient le Conseil d'État dans son avis.

L'alinéa 2 du nouveau paragraphe 4 définit, de manière générale, la notion de fuite, visée à l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III (voyez *supra* le commentaire de l'article 12 du présent projet).

L'alinéa 3 du nouveau paragraphe 4 énumère quatre situations dans lesquelles la personne visée à l'article 51/5/1

Art. 13

Artikel 13 van dit wetsontwerp strekt tot wijziging van artikel 51/5/1 van de Vreemdelingenwet dat de Dublinprocedure regelt die moet worden gevolgd wanneer een vreemdeling die in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, illegaal op het grondgebied van het Koninkrijk verblijft, zonder een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Indien de andere lidstaat, in toepassing van de Dublin III Verordening, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zal België een verzoek tot terugname van de vreemdeling tot deze lidstaat richten.

Huidige paragraaf 4 dat voorziet in een machtiging aan de Koning om de minder dwingende maatregelen voor vasthouding bij koninklijk besluit te regelen (eerste lid) en in de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats als minder dwingende maatregel voor vasthouding (tweede lid), wordt opgeheven. De minder dwingende maatregelen voor vasthouding, waaronder de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats, worden nu voorzien in het nieuwe artikel 74/28.

Paragraaf 4 wordt vervangen door een nieuwe bepaling naar analogie met nieuwe paragraaf 6 van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Voor een uitgebreidere bespreking wordt verwezen naar de algemene inleiding (punten 4 en 5).

Het eerste lid van de nieuwe paragraaf 4 vormt de rechtsgrond voor beslissingen waarbij, overeenkomstig artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening, de termijn voor overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt verlengd (zie *supra* de toelichting bij artikel 12 van dit ontwerp).

In afwijking van het advies van de Raad van State wordt de terminologie "gevangenzetting" in dit lid behouden: dit is ook de letterlijke terminologie die gebruikt wordt in de Dublin III Verordening, zoals reeds geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in de zaak C-231/21 (31 maart 2022, EU:C:2022:237). Het gaat hier dus geenszins om een "vasthouding" zoals de Raad van State in haar advies stelt.

In het tweede lid van de nieuwe paragraaf 4 wordt het begrip onderduiken, als bedoeld in artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening, in algemene bewoordingen omschreven (zie *supra* de toelichting bij artikel 12 van dit ontwerp).

In het derde lid van de nieuwe paragraaf 4 worden vier situaties opgesomd waarin de in artikel 51/5/1 bedoelde

est présumée comme ayant pris la fuite au sens de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III.

La première hypothèse est celle de l'étranger qui ne se présente pas aux entretiens planifiés dans le cadre d'un trajet d'accompagnement intensif en vue d'un transfert effectif tel que visé à l'article 74/25, et ce sans fournir par écrit de motif valable à ce sujet dans les trois jours ouvrables.

La deuxième hypothèse est celle de l'étranger qui ne se conforme pas à l'obligation de coopérer, imposée par l'article 74/23, en vue de l'exécution de la mesure de transfert. Elle vise la situation de l'étranger qui refuse de se soumettre à un examen médical si cet examen est nécessaire afin d'effectuer son transfert à l'État membre responsable.

La troisième hypothèse est celle de l'étranger qui n'a pas respecté une mesure de maintien moins coercitive prise à son encontre.

La quatrième hypothèse est celle de l'étranger qui a quitté, sans y être autorisé, le lieu où il était maintenu et n'a pas communiqué par écrit à l'Office des Étrangers une adresse de résidence effective en Belgique dans les trois jours ouvrables.

L'énumération de ces quatre situations n'est pas exhaustive et n'exclut pas que, dans d'autre situations, l'Office des Étrangers considère que la personne visée à l'article 51/5/1 démontre une volonté de se soustraire aux autorités compétentes chargées d'effectuer son transfert.

Art. 14

L'article 14 du présent projet de loi modifie l'article 68 de la loi sur les étrangers. Il s'agit d'adaptations techniques résultant de l'abrogation des différentes dispositions de la loi relatives à l'assignation à résidence comme mesure préventive ou comme mesure de maintien moins coercitive et de l'insertion des nouveaux articles 74/27 et 74/28 énumérant les mesures préventives et les mesures de maintien moins coercitives, y compris l'assignation à résidence.

L'étranger auquel est imposé une assignation à résidence comme mesure préventive ou mesure de maintien moins coercitive peut, outre le recours auprès du ministre pour la levée de la mesure de sûreté, comme prévu à l'article 68 de la loi sur les étrangers, introduire un recours en annulation devant le CCE. Le CCE a

persoon wordt geacht te zijn ondergedoken in de zin van artikel 29, lid 2, van de Dublin III Verordening.

De eerste hypothese betreft de vreemdeling die zich niet aanbiedt op de gesprekken die in het kader van een aanklampende begeleiding met het oog op effectieve overdracht in de zin van artikel 74/25 zijn gepland, zonder dat hij daarvoor een geldige reden schriftelijk opgeeft binnen de drie werkdagen.

De tweede hypothese betreft de vreemdeling die niet voldoet aan de in artikel 74/23 opgelegde medewerkingsplicht met het oog op de tenuitvoerlegging van de overdrachtsmaatregel. Deze hypothese betreft de vreemdeling die weigert een medisch onderzoek te ondergaan indien een dergelijk onderzoek noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

De derde hypothese betreft de vreemdeling die een minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem werd opgelegd, niet heeft gerespecteerd.

De vierde hypothese betreft de vreemdeling die de plaats waar hij wordt vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De opsomming van deze vier situaties is niet limitatief en sluit niet uit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in andere situaties van oordeel is dat de in artikel 51/5/1 bedoelde persoon blijk geeft van een wil om zich te onttrekken aan de bevoegde autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van zijn overdracht.

Art. 14

Artikel 14 van dit wetsontwerp wijzigt artikel 68 van de Vreemdelingenwet. Het betreffen technische aanpassingen als gevolg van de opheffing van de verschillende bepalingen in wet inzake het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats als preventieve maatregel of als minder dwingende maatregel voor vasthouding en de invoeging van de nieuwe artikelen 74/27 en 74/28 die een opsomming bevatten van de preventieve maatregelen en de minder dwingende maatregelen voor vasthouding waaronder de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats.

De vreemdeling aan wie een verplichte verblijfplaats als preventieve maatregel of als minder dwingende maatregel voor vasthouding wordt opgelegd, kan naast het beroep bij de minister tot opheffing van de veiligheidsmaatregel, zoals voorzien in artikel 68 van de Vreemdelingenwet, ook een annulatieberoep indienen bij de RvV. De RvV

statué en ce sens dans son arrêt du 25 février 2021 (CCE, 25 février 2021, 250.009, point 2.4).

Art. 15

L'article 15 du présent projet de loi apporte une adaptation technique à l'article 74 de la loi sur les étrangers découlant de l'abrogation de l'article 7, alinéa 4, de la loi sur les étrangers.

Art. 16

L'article 16 du présent projet de loi apporte deux modifications à l'article 74/6 de la loi sur les étrangers.

Dans le paragraphe 1er, les alinéas 8 et 9 prévoyant l'habilitation au Roi de déterminer les mesures de maintien moins coercitives par arrêté royal et l'assignation à résidence comme mesure de maintien moins coercitive, sont abrogés. Les mesures de maintien moins coercitives, y compris l'assignation à résidence, sont désormais prévues dans le nouvel article 74/28.

Dans le paragraphe 2, une adaptation technique est apportée en raison de l'abrogation de l'article 7, alinéa 4, de la loi sur les étrangers.

Art. 17

L'article 17 du projet de loi modifie l'article 74/8, § 2, de la loi. Le régime et les règles de fonctionnement applicables aux lieux d'hébergement seront désormais déterminés par le Roi par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

Art. 18

L'article 18 du projet de loi modifie l'article 74/9 de la loi sur les étrangers. L'article 74/9, §§ 1 et 2 de la loi sur les étrangers sont modifiés en ce sens qu'il n'est plus possible de maintenir des familles avec des enfants mineurs dans les centres fermés définis dans la nouvelle disposition sous le 34° de l'article 1, § 1er, de la loi sur les étrangers.

Ceci fait suite à l'accord de gouvernement du 30 septembre 2020, qui prévoit que les mineurs ne peuvent pas être maintenus dans des centres fermés.

oordeelde in die zin in zijn arrest van 25 februari 2021 (RvV, 25 februari 2021, 250.009, punt 2.4).

Art. 15

Artikel 15 van dit wetsontwerp brengt een technische aanpassing aan in artikel 74 van de Vreemdelingenwet als gevolg van de opheffing van artikel 7, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

Art. 16

Artikel 16 van dit wetsontwerp voorziet twee wijzigingen in artikel 74/6 van de Vreemdelingenwet.

In paragraaf 1 worden het achtste en negende lid die voorzien in een machtiging aan de Koning om de minder dwingende maatregelen voor vasthouding bij koninklijk besluit te regelen en in de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats als minder dwingende maatregel voor vasthouding, opgeheven. De minder dwingende maatregelen voor vasthouding, waaronder de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats, worden nu voorzien in het nieuwe artikel 74/28.

In paragraaf 2 wordt een technische aanpassing aangebracht als gevolg van de opheffing van artikel 7, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

Art. 17

Artikel 17 van het wetsontwerp wijzigt artikel 74/8, § 2, van de wet. Het regime en de werkingsmaatregelen die toepasbaar zijn op woonunits worden voortaan door de Koning bepaald bij een in Ministerraad overlegd besluit.

Art. 18

Artikel 18 van het wetsontwerp wijzigt artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/9, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet worden in die zin aangepast dat het niet langer mogelijk is om gezinnen met minderjarige kinderen vast te houden in een gesloten centrum, zoals gedefinieerd in de nieuwe bepaling onder 34° van artikel 1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Dit is in navolging van het regeerakkoord van 30 september 2020 waarin wordt voorzien dat minderjarigen niet kunnen worden vastgehouden in gesloten centra.

Toutefois, le maintien des familles reste possible si elles sont maintenues dans des lieux d'hébergement. Ces lieux d'hébergement sont définis dans la nouvelle disposition sous le 35° de l'article 1, § 1er, de la loi sur les étrangers.

La structure de cet article n'a pas été modifiée afin d'éviter que des renvois dans cette loi ou dans d'autres réglementations (par exemple l'arrêté royal du 17 septembre 2014 déterminant le contenu de la convention et les sanctions pouvant être prises en exécution de l'article 74/9, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers) ne doivent également être adaptés.

Art. 19

L'article 19 du présent projet de loi modifie l'article 74/11 de la loi sur les étrangers. Il est précisé que, pour la détermination de la durée de l'interdiction d'entrée, il est tenu compte du manque de coopération éventuel de l'étranger dans le cadre de la procédure de retour ou d'éloignement.

On peut se référer au Manuel sur le retour: "La durée d'une interdiction d'entrée doit être déterminée conformément à la législation nationale transposant la directive "retour" en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres au cas concerné. Lors de cette détermination, il convient de tenir compte des circonstances aggravantes ou atténuantes connues de l'autorité qui prononce l'interdiction, à savoir: […]

— le ressortissant de pays tiers a coopéré ou s'est montré réticent à l'idée de coopérer dans le cadre de la procédure de retour,

— le ressortissant de pays tiers s'est montré disposé à quitter le territoire volontairement."

(Recommandation 2017/2338 du 16 novembre 2017 de la Commission établissant un "manuel sur le retour" commun devant être utilisé par les autorités compétentes des États membres lorsqu'elles exécutent des tâches liées au retour, PB L339 de 19.12.2017, p 126).

Art. 20

L'article 20 du présent projet de loi apporte deux modifications à l'article 74/14, § 2, de la loi sur les étrangers. D'une part, un pouvoir de délégation clair du ministre

De vasthouding van gezinnen is evenwel nog mogelijk indien deze worden vastgehouden in een woonunit. Deze woonunits worden gedefinieerd in de nieuwe bepaling onder 35° van artikel 1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Aan de structuur van dit artikel werd niet geraakt om te vermijden dat kruisverwijzingen in deze wet of in andere regelgeving (vb. koninklijk besluit van 17 september 2014 tot bepaling van de inhoud van de overeenkomst die wordt gesloten en de sancties die kunnen worden opgelegd krachtens artikel 74/9, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) tevens moeten worden aangepast.

Art. 19

Artikel 19 van dit wetsontwerp wijzigt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Er wordt verduidelijkt dat bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met het eventueel gebrek aan medewerking door de vreemdeling in het kader van de terugkeer- of verwijderingsprocedure.

Hiervoor kan worden verwezen naar het Terugkeerhandboek: "De duur van het inreisverbod moet worden bepaald overeenkomstig de nationale wetgeving tot omzetting van de terugkeerRichtlijn, waarbij terdege rekening wordt gehouden met alle relevante omstandigheden van het individuele geval. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of verzachtende omstandigheden waarvan de uitvaardigende autoriteit op de hoogte is, zoals de vraag of: […]

— de onderdaan van een derde land medewerking heeft verleend dan wel zich niet bereid heeft getoond mee te werken aan de terugkeerprocedure;

— de onderdaan van een derde land zich bereid heeft getoond vrijwillig te vertrekken"

(Aanbeveling 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken, PB L339 van 19.12.2017, p 126).

Art. 20

Artikel 20 van dit wetsontwerp brengt twee wijzigingen aan in artikel 74/14, § 2, van de Vreemdelingenwet. Enerzijds wordt een duidelijke delegatiebevoegdheid

pour imposer des mesures préventives est inscrit dans la loi. D'autre part, l'habilitation au Roi de déterminer les mesures préventives par arrêté royal est abrogée. Les mesures préventives sont désormais prévues dans le nouvel article 74/27.

Art. 21

L'article 21 du présent projet de loi abroge les paragraphes 2 et 3 de l'article 74/15 de la loi sur les étrangers, afin que les nouveaux articles 28/1, 28/2 et 28/3 soient les seules dispositions de la loi sur les étrangers qui traitent des modalités relatives à l'exécution forcée d'une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement sous escorte, et de l'usage de la contrainte dans ce cadre.

Art. 22

L'article 22 du présent projet de loi apporte deux modifications à l'article 74/17, § 2, de la loi sur les étrangers. D'une part, un pouvoir de délégation clair du ministre pour imposer des mesures préventives est inscrit dans la loi. D'autre part, l'assignation à résidence comme une mesure préventive est abrogée. Les mesures préventives, y compris l'assignation à résidence, sont désormais prévues dans le nouvel article 74/27.

Art. 23

L'article 23 du présent projet de loi insère un nouveau Titre III*sexies* dans la loi sur les étrangers concernant les obligations de l'étranger dans le cadre du transfert, du refoulement, du retour ou de l'éloignement. Ce titre regroupe les articles qui traitent de ces mesures, notamment l'obligation de coopérer de l'étranger, le trajet d'accompagnement intensif qui est fourni et les mesures préventives ou les mesures de maintien moins coercitives qui peuvent être imposées.

Art. 24

L'article 24 du présent projet de loi insère un Chapitre Ier sous le nouveau Titre III*sexies*, qui traite l'obligation de coopérer de l'étranger.

van de minister voor het opleggen van preventieve maatregelen ingeschreven in de wet. Anderzijds wordt de machtiging aan de Koning om de preventieve maatregelen bij koninklijk besluit te regelen opgeheven. De preventieve maatregelen worden nu voorzien in het nieuwe artikel 74/27.

Art. 21

Artikel 21 van dit wetsontwerp heft de paragrafen 2 en 3 van artikel 74/15 van de Vreemdelingenwet op, zodat de nieuwe artikelen 28/1, 28/2 en 28/3 de enige bepalingen van de Vreemdelingenwet zijn die de nadere regels betreffende de gedwongen tenuitvoerlegging van een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel onder escorte en betreffende het gebruik van dwang in dit kader behandelen.

Art. 22

Artikel 22 van dit wetsontwerp brengt twee wijzigingen aan in artikel 74/17, § 2, van de Vreemdelingenwet. Enerzijds wordt een duidelijke delegatiebevoegdheid van de minister voor het opleggen van preventieve maatregelen ingeschreven in de wet. Anderzijds wordt de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats als preventieve maatregel opgeheven. De preventieve maatregelen, waaronder de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats, worden nu voorzien in het nieuwe artikel 74/27.

Art. 23

Artikel 23 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuwe Titel III*sexies* in betreffende de verplichtingen van de vreemdeling in het kader van de overdracht, de terugdrijving, de terugkeer of de verwijdering. Onder deze titel worden de artikelen gegroepeerd die betrekking hebben op deze maatregelen, waaronder de medewerkingsplicht van de vreemdeling, de aanklampende begeleiding die wordt voorzien en de preventieve maatregelen of minder dwingende maatregelen voor vasthouding die kunnen worden opgelegd.

Art. 24

Artikel 24 van dit wetsontwerp voegt onder de nieuwe Titel III*sexies* een Hoofdstuk I in, dat handelt over de medewerkingsplicht van de vreemdeling.

Art. 25

L'article 25 du présent projet de loi insère un nouvel article 74/22 dans la loi sur les étrangers, qui prévoit l'obligation de coopérer pour tout étranger pour lequel une mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement est envisagée ou faisant l'objet d'une telle mesure. Pour une explication plus détaillée sur le champ d'application, il est renvoyé à l'introduction générale (point 1er).

Le paragraphe 1er du nouvel article 74/22 énumère les formes de coopération que l'on peut attendre de l'étranger pour lequel une mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement est envisagée ou faisant l'objet d'une telle mesure. Les actions à entreprendre peuvent varier en fonction de la situation de l'étranger.

Les actions énumérées dans cet article sont:

1 °Coopérer à sa propre identification et celle des membres de sa famille qui l'accompagnent;

Dans le cadre de son identification, l'étranger est tenu de présenter aux autorités compétentes tout document permettant d'établir ou de vérifier son identité et sa nationalité. Tout document que l'étranger peut supposer qu'il peut contribuer à son identification doit être soumis.

Pour l'interprétation de la notion de données biométriques, il est renvoyé à l'article 30*bis*, § 1er de la loi sur les étrangers et aux règlements européens imposant la production de ces données (par exemple le règlement Eurodac).

2 °Coopérer à l'obtention des documents de voyage nécessaires pour lui-même et les membres de sa famille qui l'accompagnent;

L'étranger est censé contacter les autorités compétentes du pays de destination ou de transit qui peuvent délivrer les documents de voyage nécessaires, y compris les consulats et les ambassades, adresser à ces autorités les demandes nécessaires, fournir les informations et les déclarations nécessaires pour s'identifier et coopérer pleinement à toutes les mesures à prendre afin d'obtenir les documents de voyage.

Dans le cadre de l'obligation de coopérer, il peut être demandé à l'étranger de fournir la preuve des actions entreprises.

Art. 25

Artikel 25 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 74/22 in, dat voorziet in een medewerkingsplicht voor elke vreemdeling ten aanzien van wie een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel wordt overwogen of die aan een dergelijke maatregel is onderworpen. Voor een uitgebreidere bespreking van dit toepassingsgebied wordt verwezen naar de algemene inleiding (punt 1).

Paragraaf 1 van het nieuwe artikel 74/22 somt de vormen van medewerking op die kunnen worden verwacht van de vreemdeling voor wie een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel wordt overwogen of die het voorwerp uitmaakt van een dergelijke maatregel. De te ondernemen acties kunnen verschillen naargelang de situatie van de vreemdeling.

De in dit artikel genoemde acties zijn:

1° het meewerken aan zijn eigen identificatie en die van zijn vergezellende familieleden;

In het kader van zijn identificatie wordt van de vreemdeling verwacht dat hij elk document waaruit zijn identiteit en nationaliteit vastgesteld of geverifieerd kan worden, voorlegt aan de bevoegde autoriteiten. Elk document waarvan de vreemdeling kan veronderstellen dat het kan bijdragen tot zijn identificatie dient te worden voorgelegd.

Voor de interpretatie van het begrip biometrische gegevens wordt verwezen naar artikel 30*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet en naar de Europese Verordeningen die de overlegging van dergelijke gegevens voorschrijven (bijvoorbeeld de Eurodac-Verordening).

2° het meewerken aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en zijn vergezellende familieleden;

Van de vreemdeling wordt verwacht dat hij contact opneemt met de bevoegde autoriteiten van het land van bestemming of doorreis die de nodige reisdocumenten kunnen afleveren, waaronder consulaten en ambassades, dat hij bij die autoriteiten de nodige verzoeken tot het verkrijgen van een reisdocument indient, dat hij de nodige informatie en verklaringen verstrekt om zich te identificeren en dat hij ten volle meewerkt aan alle stappen die moeten worden doorlopen teneinde de reisdocumenten te verkrijgen.

In het kader van de medewerkingsplicht kan de vreemdeling worden verzocht het bewijs van de ondernomen acties voor te leggen.

3° communiquer l'adresse de sa résidence effective et les coordonnées auxquelles il peut être effectivement joint;

En vue de l'exécution de la mesure, l'étranger doit respecter les moments de contact avec l'autorité compétente. Pour être joignable, l'étranger doit fournir l'adresse de sa résidence effective et les coordonnées où il peut effectivement être joint.

4° se présenter en personne aux rendez-vous avec les autorités compétentes pour l'exécution de la mesure;

L'étranger doit se présenter à tous les rendez-vous fixés par ou avec l'autorité compétente et répondre aux demandes d'informations des autorités compétentes.

Compte tenu du délai accordé à l'étranger pour quitter le territoire, l'absence à un rendez-vous peut être justifiée uniquement dans des circonstances très exceptionnelles. Ce n'est que lorsqu'il lui est impossible d'être présent pour des raisons indépendantes de sa volonté que l'absence de l'étranger peut être justifiée. Il appartient alors à l'étranger, en collaboration avec l'autorité compétente, d'établir un autre rendez-vous dans un délai très court, en tenant compte du temps qui lui a été accordé pour quitter le territoire.

5° répondre dans les délais impartis aux demandes d'information des autorités compétentes pour l'exécution de la mesure;

6° rester accessible et disponible pendant toute la période nécessaire à l'exécution de la mesure;

7° présenter ou mettre en dépôt les documents d'identité ou de voyage auprès des autorités compétentes, si cela est demandé;

8° coopérer aux examens médicaux nécessaires à l'exécution d'une mesure de transfert, de refoulement de retour ou d'éloignement;

9° la transmission aux autorités compétentes des attestations et certificats médicaux nécessaires à l'exécution d'une mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement.

L'étranger est tenu de fournir les informations nécessaires concernant sa situation médicale, dans la mesure où ces informations sont pertinentes pour l'exécution de la mesure.

3° het meedelen van het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden;

Met het oog op de uitvoering van de maatregel, zal de vreemdeling de contactmomenten met de bevoegde autoriteit moeten respecteren. Teneinde bereikbaar te zijn, dient de vreemdeling het adres van effectieve verblijfplaats en de contactgegevens op te geven waarop hij daadwerkelijk kan worden bereikt.

4° het in persoon verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

De vreemdeling zal moeten opdagen op elke afspraak die door of met de bevoegde autoriteit wordt gemaakt en moeten reageren op de verzoeken om inlichtingen van de bevoegde autoriteiten.

Gezien de termijn om het grondgebied te verlaten die aan de vreemdeling werd verleend, kan de afwezigheid op een afspraak slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden verantwoord. Enkel wanneer het om redenen onafhankelijk van de wil van de vreemdeling onmogelijk is om aanwezig te zijn, kan de afwezigheid worden gerechtvaardigd. Het is dan aan de vreemdeling om samen met de bevoegde autoriteit op zeer korte tijd, rekening houdend met de termijn die hem werd toegekend om het grondgebied te verlaten, een ander afspraak vast te leggen.

5° het tijdig antwoorden op verzoeken om informatie van de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

6° het bereikbaar en beschikbaar blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel;

7° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten bij de bevoegde autoriteiten, indien daarom wordt verzocht;

8° het meewerken aan de medische onderzoeken die vereist zijn voor de uitvoering van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel;

9° het overmaken aan de bevoegde autoriteiten van de medische attesten en certificaten die vereist zijn voor de uitvoering van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Van de vreemdeling wordt verwacht dat hij de nodige informatie betreffende zijn medische situatie overmaakt, voor zover deze informatie relevant is voor de uitvoering van de maatregel.

Le paragraphe 2 du nouvel article 74/22 prévoit que l'étranger est dûment informé, en temps utile et au plus tard lors de la notification de la mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement, de l'obligation de coopérer, y compris des actions concrètes attendues de lui, et des conséquences d'un refus de coopérer.

Chaque fois que l'étranger est explicitement invité à entreprendre une action spécifique, il est à nouveau informé de son obligation de coopérer et des conséquences d'un refus de coopérer.

La constatation de la coopération ou de l'absence de coopération de l'étranger sera prise en compte dans l'évaluation, entre autres, de:

1° l'imposition des mesures préventives à l'étranger;

2° la décision concernant la prolongation du délai accordé à l'étranger pour quitter le territoire;

3° l'exécution de l'éloignement;

4° le maintien de l'étranger en vue de son transfert ou son éloignement ou l'imposition d'une mesure de maintien moins coercitive qui peut être efficacement appliquée;

5° la durée de l'interdiction d'entrée.

Si un manque de coopération est constaté, cela peut constituer un critère pour déterminer l'existence d'un risque de fuite, au regard de l'article 1 § 2, 3°, de la loi. Si, sur la base de l'évaluation individuelle du dossier, ce risque est établi, cet élément est pris en compte dans la décision concernant l'imposition des mesures préventives, d'une mesure de maintien moins coercitive ou dans la décision de maintien en vue du transfert ou de l'éloignement, la prolongation du maintien ou la décision d'un nouveau maintien.

Art. 26

L'article 26 du présent projet insère un nouvel article 74/23 dans la loi sur les étrangers, qui fixe les modalités des examens médicaux obligatoires. Cette obligation s'applique à tout étranger qui fait l'objet d'une mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement, dans la mesure où le transporteur ou le pays de destination ou de transit exige cet examen dans le cadre

Paragraaf 2 van het nieuwe artikel 74/22 voorziet dat de vreemdeling tijdig en ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel, afdoende geïnformeerd wordt over de medewerkingsplicht, met inbegrip van de concrete acties die van hem verwacht worden, en de gevolgen die kunnen worden verbonden aan een weigering tot medewerking.

Telkens de vreemdeling uitdrukkelijk wordt gevraagd een specifieke actie te ondernemen, zal hij opnieuw geïnformeerd worden over zijn medewerkingsplicht en de mogelijke gevolgen van een weigering tot medewerking.

De vaststelling dat de vreemdeling al dan niet meewerkt zal in rekening worden genomen bij de beoordeling van, onder andere:

1° het opleggen van preventieve maatregelen aan de vreemdeling;

2° de beslissing betreffende de verlenging van de termijn die aan de vreemdeling werd toegekend om het grondgebied te verlaten;

3° het overgaan tot verwijdering;

4° de vasthouding van de vreemdeling met het oog op zijn overdracht of verwijdering, of het opleggen van een minder dwingende maatregel voor vasthouding die doeltreffend kan worden toegepast;

5° de duur van het inreisverbod.

Indien een gebrek aan medewerking wordt vastgesteld, kan dit – gelet op artikel 1, § 2, 3°, van de wet – een criterium zijn waardoor het bestaan van een risico op onderduiken kan worden vastgesteld. Indien op basis van de individuele beoordeling van het dossier dit risico wordt vastgesteld, zal dit element meegenomen worden in de beslissing betreffende het opleggen van preventieve maatregelen, een minder dwingende maatregel voor vasthouding of de beslissing tot de vasthouding met het oog op overdracht of verwijdering, de verlenging van de vasthouding of de beslissing tot nieuwe vasthouding.

Art. 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 74/23 in, dat de modaliteiten voor verplichte medische onderzoeken vaststelt. Deze verplichting geldt voor elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel, voor zover de vervoerder of het land van bestemming

d'une urgence de santé publique de portée internationale déclarée par l'Organisation mondiale de la santé, et que les attestations médicales disponibles ne sont pas acceptées comme étant suffisantes par le pays de destination ou de transit, ou par le transporteur. La notion d'"urgence de santé publique de portée internationale" est définie dans le Règlement sanitaire international (art. 1er) comme étant un événement extraordinaire dont il est déterminé, 1) qu'il constitue un risque pour la santé publique dans d'autres États en raison du risque de propagation internationale de maladies; et 2) qu'il peut requérir une action internationale coordonnée. Pour une explication plus détaillée, il est renvoyé à l'introduction générale (point 1).

L'étranger est dûment informé de l'obligation de coopérer à l'examen médical qui lui est imposé, de la manière dont il sera effectué, de l'objectif de l'examen, de son éventuel effet sur sa santé et de la possibilité, en cas de refus de coopérer, de procéder à l'examen médical par voie de contrainte. Ces informations lui sont communiquées par écrit à l'avance et il doit avoir la possibilité d'en prendre connaissance et de prendre sa décision sereinement.

Si l'étranger refuse de se soumettre à l'examen médical et que l'objectif ne peut être garanti par des moyens moins coercitifs (par exemple, une quarantaine à l'arrivée dans le pays d'origine), l'examen peut être effectué par voie de contrainte.

L'article habilite le Roi, sur proposition conjointe du secrétaire d'État à l'asile et la migration et du ministre de la Santé Publique, à déterminer, par un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres, les examens médicaux qui peuvent être imposés à l'étranger sur une base obligatoire.

Le paragraphe 2 du nouvel article 74/23 fixe les modalités d'utilisation de la contrainte. Toutefois, le recours à la contrainte lors de l'examen médical est exclu pour les mineurs.

La contrainte peut être exercée par le délégué du ministre qui a reçu une formation spécifique à cet effet.

Les moyens de contrainte qui peuvent être utilisés sont énumérés de manière exhaustive dans le projet de loi, à savoir: 1) la contrainte physique, 2) la clef de bras, 3) des menottes aux poignets et/ou aux pieds. La coercition doit toujours être proportionnée à l'objectif, la mesure à utiliser est toujours adaptée à la situation

of doorreis dit onderzoek vereist in het kader van een door de Wereldgezondheidsorganisatie uitgeroepen noodsituatie van internationaal belang op het gebied van de volksgezondheid en voor zover de beschikbare medische attesten niet als toereikend worden aanvaard door het land van bestemming of doorreis of door de vervoerder. Het begrip "noodsituatie van internationaal belang op het gebied van de volksgezondheid" wordt in de Internationale Gezondheidsregeling (art. 1) gedefinieerd als een buitengewone gebeurtenis ten aanzien waarvan wordt bepaald dat (1) deze een volksgezondheidsrisico vormt in andere Staten door het risico op internationale verspreiding van ziekte en (2) dat hierbij mogelijks een gecoördineerde internationale aanpak nodig is. Voor een uitgebreidere bespreking wordt verwezen naar de algemene inleiding (punt 1).

De vreemdeling wordt afdoende geïnformeerd over de medewerkingsplicht inzake het medisch onderzoek dat hem wordt opgelegd, alsmede over de wijze waarop het zal worden uitgevoerd, het doel van het onderzoek, de mogelijke impact ervan op zijn gezondheid en over de mogelijkheid, bij weigering tot medewerking, tot het uitvoeren van het medisch onderzoek met gebruik van dwang. Deze informatie wordt hem vooraf schriftelijk meegedeeld en hij krijgt de kans deze ongestoord na te lezen en zijn beslissing te nemen.

Indien de vreemdeling weigert het medisch onderzoek te ondergaan en het doel niet met minder dwingende middelen kan worden gewaarborgd (vb. een quarantaine bij aankomst in het land van herkomst), kan het onderzoek met gebruik van dwang worden uitgevoerd.

Het artikel voorziet een machtiging aan de Koning om, op gezamenlijk voorstel van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en de minister van Volksgezondheid, bij een in Ministerraad overlegd besluit, vast te stellen welke medische onderzoeken verplicht kunnen worden opgelegd aan de vreemdeling.

Paragraaf 2 van het nieuwe artikel 74/23 bepaalt de modaliteiten van het gebruik van dwang. Het gebruik van dwang bij het uitvoeren van het medisch onderzoek is echter uitgesloten voor minderjarigen.

De dwang kan worden uitgevoerd door de gemachtigde van de minister die daartoe een specifieke opleiding heeft genoten.

De dwangmiddelen die mogen worden toegepast worden limitatief opgesomd in het wetsontwerp, met name: 1) de fysieke aansporing, 2) de houdgreep, en 3) de hand- en/of voetboeien. De dwang moet steeds evenredig zijn aan het doel, de te gebruiken maatregel wordt steeds aangepast aan de concrete situatie en

concrète et au comportement de l'étranger. La contrainte doit être aussi courte que possible et ne doit pas être plus longue que ce qui est absolument nécessaire pour l'exécution de l'examen médical.

En réponse à un commentaire du Conseil d'État, l'attention est attirée sur le fait que ces trois moyens de contrainte sont différents en intensité, la contrainte physique étant la forme la plus légère. La nature du moyen de contrainte à utiliser dans un cas concret dépend des circonstances concrètes. La contrainte physique, qui est la forme la plus légère de contrainte, peut être utilisée lorsque la simple incitation verbale ne suffit pas et consiste à guider la personne, par exemple en la tenant par le bras, pour qu'elle suive une certaine direction.

Le nouvel article 74/23 prévoit également un rapport sur l'examen mené en utilisant la contrainte, indiquant au moins les moyens de contrainte utilisés, la durée de l'utilisation de la contrainte et la justification de celle-ci.

Le paragraphe 3 du nouvel article 74/23 stipule que les examens médicaux sont uniquement réalisés par du personnel médicalement qualifié, conformément à la réglementation en vigueur, notamment la loi coordonnée du 10 mai 2015 relative à l'exercice des professions de santé, mais aussi les exceptions prévues dans le cadre de la détection de la pandémie de COVID-19 par la loi du 4 novembre 2020 portant diverses mesures sociales en réponse à la pandémie de COVID-19 et toute réglementation future.

Seul l'examen le moins invasif est appliqué. Dans l'exemple de la recherche de l'infection par le virus SRAS-CoV-2, le test qui a le moins d'impact sur l'étranger est choisi, en tenant compte des conditions de voyage imposées par le transporteur ou le pays de destination ou de transit. Dans la situation actuelle, un test PCR avec un écouvillon du nez et/ou de la gorge est généralement nécessaire. Si, dans l'avenir, un test moins invasif est possible, ce test sera choisi.

Art. 27

L'article 27 du présent projet de loi insère un Chapitre II sous le nouveau Titre III*sexies*. Sous ce chapitre sont regroupés les articles relatifs au trajet accompagnement intensif. Pour une explication plus détaillée, il est renvoyé à l'introduction générale (point 2).

het gedrag van de vreemdeling. De dwang dient zo kort mogelijk te gebeuren en niet langer dan absoluut noodzakelijk voor het uitvoeren van het medisch onderzoek.

Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State wordt de aandacht erop gevestigd dat deze drie dwangmiddelen verschillen in intensiteit, met fysieke aansporing als lichtste vorm. De aard van een in een concreet geval te gebruiken dwangmiddel hangt af van de concrete omstandigheden. De fysieke aansporing, als lichtste vorm van dwang, kan gebruikt worden wanneer louter mondelinge aansporing niet volstaat en houdt in dat betrokkene bijvoorbeeld aan de arm sturend wordt begeleid om mee te komen in een bepaalde richting.

Nieuw artikel 74/23 voorziet verder in een rapportering van de onderzoeken die met gebruik van dwang worden uitgevoerd, met minstens vermelding van de gebruikte dwangmiddelen, de duur van het gebruik van de dwang en de rechtvaardiging daarvoor.

Paragraaf 3 van het nieuwe artikel 74/23 bepaalt dat de medische onderzoeken enkel kunnen worden uitgevoerd door daartoe medisch geschoold personeel volgens de geldende regelgeving, waaronder de gecoördineerde wet van 10 mei 2015 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, maar ook de uitzonderingen die werden voorzien in het kader van de opsporing van de COVID-19-pandemie door de wet van 4 november 2020 inzake verschillende sociale maatregelen ingevolge de COVID-19-pandemie en eventuele toekomstige regelgeving.

Enkel het minst invasieve onderzoek wordt toegepast. In het voorbeeld van het onderzoek naar een besmetting met het SARS-CoV-2 virus wordt bijgevolg, rekening houdend met de reisvoorwaarden die gesteld zijn door de vervoerder of het land van bestemming of doorreis, geopteerd voor de test die de minste impact heeft op de vreemdeling. In huidige situatie wordt doorgaans een PCR-test met een uitstrijkje van neus en/of keel vereist. Indien in de toekomst een minder invasieve test mogelijk is, zal voor deze test worden geopteerd.

Art. 27

Artikel 27 van dit wetsontwerp voegt onder de nieuwe Titel III*sexies* een Hoofdstuk II in. In dit hoofdstuk worden de artikelen betreffende de aanklampende begeleiding gegroepeerd. Voor een uitgebreidere bespreking wordt verwezen naar de algemene inleiding (punt 2).

Art. 28

L'article 28 du présent projet de loi insère un nouvel article 74/24 dans la loi sur les étrangers, qui décrit le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour. L'objectif de cet accompagnement est de surveiller intensivement l'étranger afin d l'empêcher de rester en séjour illégal en Belgique. L'accompagnement est assuré par un coach ICAM, qui informe l'étranger sur sa situation de séjour en Belgique et son retour, et travaille activement avec l'étranger à la réalisation d'une perspective d'avenir durable.

Le coach peut inviter l'étranger qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire à se présenter à un entretien afin d'examiner sa perspective d'avenir durable. L'étranger est tenu, par son obligation de coopérer, d'accepter cette invitation et de collaborer au trajet d'accompagnement. Suite à un commentaire du Conseil d'État, l'article 74/24 précise que le trajet d'accompagnement intensif ne s'applique pas (plus) dans le cadre d'un retour forcé, c'est-à-dire pour les étrangers qui font l'objet d'une mesure de maintien ou d'une mesure de maintien moins coercitive.

Le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour vise un suivi individualisé de l'étranger en séjour illégal en vue de parvenir à une perspective d'avenir durable et de mettre fin à son séjour illégal.

Le trajet d'accompagnement se déroule en plusieurs étapes. Au cours d'un premier entretien, le coach ICAM explique le déroulement du trajet d'accompagnement. L'étranger peut parcourir avec le coach ICAM sa situation administrative et poser des questions sur les décisions et les procédures. L'étranger peut également fournir des informations supplémentaires grâce auxquelles le coach analysera en profondeur la situation administrative. Il peut s'agir, par exemple, de membres de la famille résidant déjà en Belgique ou de documents d'identité qui peuvent être utiles pour son dossier. Le coach ICAM doit avoir une vision aussi claire que possible de la situation de l'étranger pour assurer un suivi approprié.

Lors d'un deuxième entretien, le coach ICAM informera l'étranger de l'analyse de son dossier et de ses conclusions. Il tiendra toujours compte des éléments supplémentaires que l'étranger lui aura transmis.

La suite du trajet d'accompagnement variera alors d'un cas à l'autre. Il existe trois possibilités:

Art. 28

Artikel 28 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 74/24 in, dat de aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeerprocedure beschrijft. Deze begeleiding heeft tot doel de vreemdeling aanklampend op te volgen teneinde te voorkomen dat deze in illegaal verblijf in België blijft. De begeleiding wordt uitgevoerd door een ICAM-coach die de vreemdeling informeert over zijn verblijfssituatie in België en zijn terugkeer, en actief met de vreemdeling werkt aan het bereiken van een duurzaam toekomstperspectief.

De coach kan de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten uitnodigen zich te melden voor een gesprek omtrent zijn duurzaam toekomstperspectief. De vreemdeling is door de medewerkingsplicht verplicht in te gaan op deze uitnodiging en mee te werken aan het begeleidingstraject. Gevolg gevend aan een opmerking van de Raad van State wordt in het artikel 74/24 verduidelijkt dat de aanklampende begeleiding niet (meer) geldt in het kader van gedwongen terugkeer, dit wil zeggen voor vreemdelingen aan wie een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd.

De aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeerprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling in illegaal verblijf met het oog op het bereiken van een duurzaam toekomstperspectief en het beëindigen van zijn illegaal verblijf.

Het begeleidingstraject verloopt in verschillende stappen. Tijdens een eerste gesprek legt de ICAM-coach het verloop van het begeleidingstraject uit. De vreemdeling overloopt samen met de coach zijn administratieve situatie en kan vragen stellen over beslissingen en procedures. De vreemdeling kan ook bijkomende informatie verschaffen waarmee de ICAM-coach de administratieve situatie grondig zal analyseren. Dat kan bijvoorbeeld gaan over familie die al in België verblijft of over identiteitsdocumenten die van belang kunnen zijn voor zijn dossier. De ICAM-coach moet een zo duidelijk mogelijk beeld van de situatie van de vreemdeling hebben om een goede opvolging te verzekeren.

Bij een tweede gesprek zal de ICAM-coach de vreemdeling informeren over de analyse van het dossier en zijn conclusies. Hierbij wordt altijd rekening gehouden met de aanvullende elementen die de vreemdeling heeft doorgegeven.

Het verdere verloop van het traject zal vervolgens verschillen van geval tot geval. Er zijn drie mogelijkheden:

(1) Option d'un séjour légal possible en Belgique

S'il s'avère qu'il y a des raisons sérieuses de demander un titre de séjour, temporaire ou non, en Belgique, le coach ICAM lui explique quelles sont les procédures possibles. Le coach ICAM n'entame pas ces procédures pour l'étranger, mais lui explique les informations et la procédure à suivre.

(2) Pas d'option d'un séjour légal en Belgique – retour volontaire

S'il n'y a pas de possibilité de séjour légal en Belgique, le coach ICAM explique les options possibles pour éviter un retour forcé. Le coach ICAM fournira également des informations précises sur le retour volontaire. Avec l'étranger, le coach examinera les possibilités de retour dans des conditions optimales par le biais de Fedasil.

Le coach planifiera les entretiens de suivi nécessaires pour évaluer les possibilités de retour de l'étranger, identifier les obstacles potentiels au retour et chercher des solutions pour y remédier, en concertation avec Fedasil.

Aux fins de l'organisation du retour volontaire, le coach peut également demander à l'étranger d'accomplir les démarches nécessaires pour obtenir et présenter les documents requis pour le retour.

Les étrangers qui souhaitent retourner volontairement sont systématiquement orientés par les coaches ICAM vers les conseillers en retour de Fedasil, dans les centres d'accueil ou, s'ils ne se trouvent pas dans un centre d'accueil, vers un guichet retour de Fedasil le plus facilement accessible. Les conseillers en retour de Fedasil coordonnent le retour volontaire avec l'Office des Étrangers si nécessaire et assurent le suivi du processus de réintégration avec les partenaires (OIM, Caritas, etc.).

À la demande du Conseil d'État, l'attention est également attirée sur l'importance de la réintégration de l'étranger dans son pays d'origine. Le programme de réintégration de Fedasil (cf. article 54 de la loi accueil) est un outil essentiel pour lever les obstacles au retour volontaire et rendre le retour plus stable. Dans le cadre du programme de réintégration, des parcours et des outils destinés à des groupes cibles (par exemple, mineurs, besoins médicaux, …) ont été et sont en cours de développement.

À cette fin, Fedasil a formalisé une coopération structurelle avec les partenaires de réintégration Caritas International et l'Organisation internationale pour les migrations (OIM) depuis 2006. Ces partenaires disposent

(1) Optie van mogelijk wettig verblijf in België

Indien blijkt dat er grondige redenen zijn om alsnog een, al dan niet tijdelijk, verblijf in België aan te vragen, zal de ICAM-coach uitleggen wat de mogelijke procedures zijn. De ICAM-coach zal deze procedures niet voor de vreemdeling opstarten maar hem hiervoor wel de juiste informatie en werkwijze toelichten.

(2) Geen optie van mogelijk wettig verblijf in België – vrijwillige terugkeer

Als er geen wettig verblijf in België mogelijk is, zal de ICAM-coach de mogelijke opties toelichten om een gedwongen terugkeer te vermijden. De ICAM-coach zal ook gerichte informatie verschaffen over vrijwillige terugkeer. De ICAM-coach zal samen met de vreemdeling de mogelijkheden bekijken om via Fedasil in optimale omstandigheden terug te keren.

De coach zal de nodige opvolgingsgesprekken plannen om de terugkeermogelijkheden van de vreemdeling te beoordelen, de mogelijke obstakels van terugkeer te identificeren en te zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen, in samenspraak met Fedasil.

Met het oog op de organisatie van de vrijwillige terugkeer kan de coach de vreemdeling ook vragen de nodige stappen te ondernemen om de voor terugkeer vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.

Vreemdelingen die vrijwillig willen terugkeren, worden door de ICAM-coaches systematisch doorgestuurd naar de terugkeerconsulenten van Fedasil in de opvangcentra of, indien ze niet in de opvang zitten, naar het gemakkelijkst bereikbare terugkeerloket van Fedasil. De terugkeerconsulenten van Fedasil coördineren de vrijwillige terugkeer met de Dienst Vreemdelingezaken wanneer noodzakelijk en volgen het re-integratietraject op met de partners (IOM, Caritas,.).

Op vraag van de Raad van State wordt ook de aandacht gevestigd op het belang van de re-integratie van de vreemdeling in zijn land van herkomst. Het re-integratieprogramma van Fedasil (cf. artikel 54 Opvangwet) is een essentieel instrument in het wegwerken van drempels die een vrijwillige terugkeer verhinderen en de terugkeer stabieler maken. Binnen het re-integratieprogramma werden en worden trajecten en tools voor doelgroepen ontwikkeld (bijvoorbeeld minderjarigen, medische noden, …).

Hiervoor heeft Fedasil sinds 2006 een structurele samenwerking met de re-integratiepartners Caritas International en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) geformaliseerd. Deze partners beschikken over

d'implantations solides en Belgique et peuvent s'appuyer sur un réseau mondial de partenaires capables d'accompagner tous les étrangers, quelle que soit leur procédure, avant et après leur départ, et de leur offrir un parcours sur mesure.

(1) Pas d'option d'un séjour légal en Belgique – pas de coopération pour le retour volontaire

Si, après les entretiens de suivi nécessaires, l'étranger déclare qu'il ne veut pas coopérer au retour volontaire, le coach ICAM lui expliquera les conséquences de l'arrêt du trajet d'accompagnement. En arrêtant le trajet d'accompagnement, l'étranger risque un retour forcé. Le coach ICAM explique à l'étranger comment se déroule l'éloignement forcé (par exemple, la possibilité de maintien dans un centre fermé) et quelles en sont les conséquences (par exemple, une interdiction d'entrée).

Au cours des différentes étapes de ce trajet d'accompagnement, l'étranger est clairement informé, de son obligation de coopérer et des actions spécifiques qui lui sont demandées à chaque étape de ce trajet d'accompagnement, ainsi que des conséquences d'un refus de coopération.

Le paragraphe 2 du nouvel article 74/24 prévoit la possibilité pour le délégué du ministre de coopérer avec les autres autorités et organisations de la société civile compétentes ou chargées du suivi et de l'accompagnement des étrangers en séjour illégal. Cela permet de rationaliser les informations données à l'étranger concernant sa situation en Belgique et de lui fournir des informations précises et sans ambiguïté concernant sa situation en Belgique.

Art. 29

L'article 29 du présent projet de loi insère un nouvel article 74/25 dans la loi sur les étrangers afin d'instaurer le trajet d'accompagnement intensif pour les étrangers qui doivent être transféré vers l'État membre responsable de l'examen de leur demande de protection internationale, en application du règlement de Dublin III et des articles 51/5 et 51/5/1, de la loi sur les étrangers.

Cet accompagnement sera quelque peu différent de celui prévu par le nouvel article 74/24, entre autres en raison de la période de transfert stricte à laquelle la Belgique est tenue dans le cadre du règlement Dublin III, mais aussi parce que leur situation (en ce compris les éléments médicaux et familiaux) a déjà été prise en compte dans la décision de déterminer l'État membre

robuuste vestigingen in België en kunnen rekenen op een wereldwijd partnernetwerk die alle vreemdelingen, ongeacht hun procedure, zowel vóór als na vertrek kunnen begeleiden en een traject op maat kunnen aanbieden.

(2) Geen optie van mogelijk wettig verblijf in België – geen medewerking aan vrijwillige terugkeer

Als de vreemdeling, na de nodige opvolggesprekken, verklaart niet te willen meewerken aan vrijwillige terugkeer, zal de ICAM-coach hem de gevolgen toelichten van het stopzetten van het begeleidingstraject. Door het stopzetten van het begeleidingstraject, riskeert de vreemdeling een gedwongen verwijdering. De ICAM-coach zal de vreemdeling uitleggen hoe de gedwongen verwijdering verloopt (vb. mogelijkheid tot vasthouding in een gesloten centrum) en wat de gevolgen zijn (vb. inreisverbod).

Tijdens de verschillende stappen van dit begeleidingstraject wordt de vreemdeling telkens duidelijk geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties of medewerking die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

Paragraaf 2 van het nieuwe artikel 74/24 voorziet de mogelijkheid voor de gemachtigde van de minister om samen te werken met andere overheden en middenveldorganisaties die bevoegd zijn of instaan voor de opvolging en ondersteuning van vreemdelingen in illegaal verblijf. Hierdoor kan de informatie die aan de vreemdeling wordt gegeven inzake zijn situatie in België worden gestroomlijnd en wordt hem eenduidige en correcte informatie verstrekt omtrent zijn situatie in België.

Art. 29

Artikel 29 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 74/25 in, waarin een aanklampende begeleiding wordt ingevoerd voor vreemdelingen die moeten worden overgedragen naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming, in toepassing van de Dublin III Verordening en de artikelen 51/5 en 51/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Deze begeleiding zal er enigszins anders uitzien dan de begeleiding voorzien in het nieuwe artikel 74/24, onder andere omwille van de strikte overdrachtstermijnen waaraan België gebonden is in het kader van de Dublin III Verordening, maar ook aangezien hun situatie (waaronder medische en familiale elementen) reeds in rekening werd genomen bij de beslissing tot vaststelling van de

responsable. La perspective d'avenir durable pour ce groupe cible se situe généralement dans l'État membre responsable, car c'est là que sera examinée leur demande de protection internationale.

Art. 30

L'article 30 du présent projet de loi insère un nouvel article 74/26 dans la loi sur les étrangers, qui prévoit des possibilités supplémentaires pour le coach ICAM de fournir l'accompagnement intensif. Le coach tentera de joindre l'étranger par le biais des coordonnées connues. Si nécessaire, le coach peut, sur la base de ce nouvel article 74/26, se rendre au dernier lieu de résidence effective connu afin de vérifier si l'étranger y réside toujours et, le cas échéant, afin de l'informer sur le trajet d'accompagnement intensif.

Le coach ne procédera à une telle visite à domicile que s'il établit qu'un étranger ne répond pas aux invitations ou aux demandes d'information. Cette visite à domicile est une option pour le coach, qui évalue lui-même pour quels étrangers cela est nécessaire ou utile. L'organisation ou non d'une visite à domicile n'a aucune incidence sur la détermination de la coopération de l'étranger. Plus précisément, si le coach doit organiser une visite à domicile, il y a déjà une présomption que l'étranger ne coopère pas, car il aurait dû répondre aux invitations précédentes.

Si l'étranger ne répond pas à ses invitations, le coach peut également demander au bourgmestre de vérifier si l'étranger réside toujours à l'adresse indiquée. Il se contente alors de constater que l'intéressé réside à l'adresse qu'il a fournie et d'en informer le coach, qui peut alors évaluer si le démarrage ou la poursuite du trajet d'accompagnement intensif est encore possible.

Art. 31

L'article 31 du présent projet de loi insère un Chapitre III sous le nouveau Titre III*sexies*, qui énumère les mesures préventives et les mesures de maintien moins coercitives.

Ce chapitre présente ces mesures et leurs modalités. Toutefois, il ne réglemente pas la base juridique sur laquelle ces mesures peuvent être imposées. Ces bases juridiques sont déjà prévues dans d'autres dispositions de la loi sur les étrangers.

Ces mesures sont des alternatives à la détention qui s'ajoutent, entre autres, au trajet d'accompagnement

verantwoordelijke lidstaat. Het duurzaam toekomstperspectief voor deze doelgroep zal doorgaans in de verantwoordelijke lidstaat liggen, omdat hun verzoek om internationale bescherming daar zal worden behandeld.

Art. 30

Artikel 30 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 74/26 in, dat bijkomende mogelijkheden biedt voor de ICAM-coach om aanklampende begeleiding te verstrekken. De coach zal trachten de vreemdeling te bereiken via de gekende contactgegevens. Indien dat nodig blijkt, kan de coach zich op basis van dit nieuw artikel 74/26 naar de laatst gekende effectieve verblijfplaats begeven om na te gaan of de vreemdeling daar nog steeds verblijft en hem in voorkomend geval te informeren over de aanklampende begeleiding.

De coach zal een dergelijk huisbezoek enkel uitvoeren indien deze vaststelt dat een vreemdeling niet reageert op uitnodigingen of verzoeken om informatie. Dit huisbezoek is een mogelijkheid voor de coach, die zelf inschat voor welke vreemdelingen dit nodig of nuttig is. Het al dan niet organiseren van een huisbezoek heeft geen invloed op de vaststelling of de vreemdeling meewerkt. Meer zelfs, indien de coach een huisbezoek moet inplannen, is er reeds een vermoeden dat de vreemdeling niet meewerkt, aangezien deze had moeten reageren op eerdere uitnodigingen.

Indien de vreemdeling niet op zijn uitnodigingen reageert, kan de coach ook aan de burgemeester verzoeken na te gaan of de vreemdeling nog op het opgegeven adres verblijft. Deze stelt dan louter het verblijf van de betrokkene op dat adres vast en informeert de coach, waarna deze kan beoordelen of het opstarten of verderzetten van de aanklampende begeleiding nog mogelijk is.

Art. 31

Artikel 31 van dit wetsontwerp voegt onder de nieuwe Titel III*sexies* een Hoofdstuk III in, waarin de preventieve maatregelen en de minder dwingende maatregelen voor vasthouding worden opgesomd.

Dit hoofdstuk beschrijft deze maatregelen en hun modaliteiten. Het regelt echter niet de rechtsgrond op basis waarvan deze maatregelen kunnen worden opgelegd. Deze rechtsgronden zijn immers reeds geregeld in andere bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Deze maatregelen zijn alternatieven voor detentie, naast onder andere de aanklampende begeleiding zoals

intensif tel que visé aux nouveaux articles 74/24 et 74/25 et aux alternatives à la détention déjà prévues par la loi.

Pour une explication plus détaillée de ces mesures préventives et de ces mesures de maintien moins coercitives, il est renvoyé à l'introduction générale (point 3).

Art. 32

L'article 32 du présent projet de loi insère un nouvel article 74/27 dans la loi sur les étrangers. Cet article 74/27 énumère les mesures préventives qui peuvent être imposées par le ministre ou son délégué pendant le délai de départ volontaire (en vertu des articles 44*quater*, alinéa 2, ou 74/14, § 2 de la loi sur les étrangers) ou pendant le délai de report temporaire d'éloignement (en vertu des articles 44*sexies*, alinéa 2, ou 74/17, § 2 de la loi sur les étrangers) afin d'éviter tout risque de fuite.

Trois mesures préventives sont envisagées:

1° la présentation ou le dépôt des documents d'identité ou de voyage à l'autorité compétente

Le ministre ou son délégué peut obliger l'étranger à présenter ou déposer ses documents d'identité ou de voyage. Cette mesure ne sera généralement efficace que si elle est accompagnée d'un trajet d'accompagnement intensif et si le coach ICAM estime dans chaque cas que la mesure contribuera à un retour effectif.

2° l'obligation de se présenter

Cette obligation de se présenter peut être faite auprès du délégué du ministre ou de la police locale. Les modalités peuvent être imposées par le ministre ou son délégué dans la décision.

3° l'assignation à résidence

La loi sur les étrangers prévoyait déjà la possibilité pour le ministre ou son délégué d'assigner à résidence comme une mesure préventive. Afin de regrouper toutes les mesures préventives dans ce chapitre, l'assignation à résidence est également incluse ici et abrogée dans les autres articles de la loi.

voorzien in de nieuwe artikelen 74/24 en 74/25 en de in de wet reeds voorziene alternatieven voor detentie.

Voor een uitgebreidere bespreking van deze preventieve maatregelen en minder dwingende maatregelen voor vasthouding wordt verwezen naar de algemene inleiding (punt 3).

Art. 32

Artikel 32 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 74/27 in. Dit artikel 74/27 bevat een opsomming van de preventieve maatregelen die door de minister of zijn gemachtigde tijdens de termijn van vrijwillig vertrek (op grond van de artikelen 44*quater*, tweede lid, of 74/14, § 2, Vreemdelingenwet) of tijdens de termijn van tijdelijk uitgestelde verwijdering (op grond van de artikelen 44*sexies*, tweede lid, of 74/17, § 2, Vreemdelingenwet) kunnen worden opgelegd teneinde elk risico op onderduiken te voorkomen.

Er worden drie preventieve maatregelen voorzien:

1° het overhandigen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten aan de bevoegde autoriteit

De minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling verplichten om zijn identiteits- of reisdocumenten voor te leggen of in bewaring te geven. Deze maatregel zal doorgaans slechts doeltreffend zijn indien deze gepaard gaat met de aanklampende begeleiding en de ICAM-coach in het individuele geval beoordeelt dat de maatregel zal bijdragen tot een effectieve terugkeer.

2° de meldingsplicht

Deze meldingsplicht kan plaatsvinden bij de gemachtigde van de minister of de lokale politie. De modaliteiten kunnen door de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing worden opgelegd.

3° het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats

De Vreemdelingenwet voorzag reeds de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om een verplichte verblijfplaats aan te wijzen als preventieve maatregel. Teneinde de preventieve maatregelen te groeperen onder dit hoofdstuk, wordt de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats hier opgenomen en in de andere artikelen, verspreid over de wet, opgeheven.

Art. 33

L'article 33 du présent projet de loi insère un nouvel article 74/28 dans la loi sur les étrangers. Cet article 74/28 énumère les mesures de maintien moins coercitives que le ministre ou son délégué peut imposer en vertu de la loi.

Des mesures de maintien moins coercitives peuvent être imposées dans les cas où un étranger doit être éloigné vers son pays d'origine ou transféré vers l'État membre responsable de l'examen de sa demande de protection internationale ou pendant la procédure de détermination de l'État membre responsable de l'examen de sa demande de protection internationale ou pendant l'examen de sa demande de protection internationale en Belgique (articles 7, 8*bis*, 27, 44*septies*, 51/5, 51/5/1, 74/6, 74/9 de la loi sur les étrangers).

Deux mesures de maintien moins coercitives sont envisagées:

1° l'obligation de se présenter

Cette obligation de se présenter peut être faite auprès du délégué du ministre ou de la police locale. Les modalités peuvent être imposées par le ministre ou son délégué dans la décision.

3° l'assignation à residence

La loi sur les étrangers prévoyait déjà la possibilité pour le ministre ou son délégué d'assigner à résidence comme une mesure de maintien moins coercitive. Afin de regrouper toutes les mesures de maintien moins coercitives dans ce chapitre, l'assignation à résidence est également incluse ici et abrogée dans les autres articles de la loi.

Comme l'a remarqué le Conseil d'État dans son avis, la remise ou le dépôt de documents de voyage ou d'identité est prévue comme mesure préventive mais pas comme mesure de maintien moins coercitive. Il s'agit d'un choix délibéré, car la remise ou le dépôt des documents de voyage ou d'identité n'est qu'une mesure légère qui ne semble pas appropriée en tant que mesure de maintien moins coercitive significative, c'est-à-dire pour les étrangers pour lesquels le risque de fuite est si élevé que le maintien est justifiée en principe.

Une mesure de maintien moins coercitive ne peut être imposée que si elle est efficace pour exécuter

Art. 33

Artikel 33 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 74/28 in. Dit artikel 74/28 bevat een opsomming van de minder dwingende maatregelen voor vasthouding die de minister of zijn gemachtigde op grond van de wet kan opleggen.

Minder dwingende maatregelen voor vasthouding kunnen worden opgelegd in de gevallen waarin een vreemdeling moet worden verwijderd naar zijn land van herkomst of moet worden overgedragen naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of tijdens de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in België (artikelen 7, 8*bis*, 27, 44*septies*, 51/5, 51/5/1, 74/6, 74/9 Vreemdelingenwet).

Er worden twee minder dwingende maatregelen voor vasthouding voorzien:

2° de meldingsplicht

Deze meldingsplicht kan plaatsvinden bij de gemachtigde van de minister of een andere instantie, bijvoorbeeld de lokale politie. De modaliteiten kunnen door de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing worden opgelegd.

4° het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats

De Vreemdelingenwet voorzag reeds de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om een verplichte verblijfplaats aan te wijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding. Teneinde de minder dwingende maatregelen voor vasthouding te groeperen onder dit hoofdstuk, wordt de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats hier opgenomen en in de andere artikelen, verspreid over de wet, opgeheven.

Zoals de Raad van State in haar advies heeft opgemerkt, wordt de overhandiging of inbewaringgeving van reis- of identiteitsdocumenten wel voorzien als preventieve maatregel maar niet als minder dwingende maatregel voor vasthouding. Dit is een bewuste keuze, aangezien de overhandiging of inbewaringgeving van reis- of identiteitsdocumenten slechts een lichte maatregel is die niet dienstig lijkt als zinvolle minder dwingende maatregel voor vasthouding, dit wil zeggen voor vreemdelingen waarvoor het risico op onderduiken dermate hoog is dat in principe een vasthouding gerechtvaardigd is.

Een minder dwingende maatregel voor vasthouding kan enkel worden opgelegd, indien deze maatregel

l'éloignement ou le transfert ou pour parvenir à la détermination de l'État membre responsable ou d'examen de la demande de protection internationale en Belgique. Pour une explication plus détaillée sur cette efficacité, il est renvoyé à l'introduction générale (point 3). S'il est établi, sur la base des circonstances, qu'une mesure de maintien moins coercitive n'est pas efficace, l'étranger est maintenu, pour autant que les autres conditions de la présente loi soient remplies.

Dans certaines situations, une mesure de maintien moins coercitive est considérée comme inefficace. Il s'agit de situations où l'on peut déjà supposer que l'étranger ne se conformera pas à la mesure ou que la mesure ne sera pas suffisante pour atteindre les objectifs mentionnés ci-dessus.

Il peut s'agir des situations suivantes:

— lorsque l'étranger n'a pas respecté une mesure préventive ou une mesure de maintien moins coercitive imposée précédemment;

— lorsque l'étranger n'a pas rempli son obligation de coopérer, ou lorsqu'il n'a pas coopéré au trajet d'accompagnement intensif qui lui a été proposé, le cas échéant;

— lorsque l'étranger constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale;

— lorsque l'étranger séjourne illégalement sur le territoire et ne s'est jamais présenté aux autorités compétentes ou n'a jamais accompli les démarches nécessaires pour régler sa situation de séjour.

L'énumération de ces situations n'est pas exhaustive et n'exclut pas que, dans d'autre situations, l'Office des Étrangers considère qu'une mesure de maintien moins coercitive n'est pas efficace.

En vertu de l'article 72 de la loi sur les étrangers, le juge apprécie la légalité de la mesure de maintien administrative. Cela inclut dès lors de vérifier si l'Office des Étrangers, avant de procéder au maintien, a estimé qu'aucune mesure de maintien moins coercitive ne pouvait encore être appliquée efficacement. Le juge ne peut pas évaluer l'opportunité de la mesure de maintien imposée.

doeltreffend is om de verwijdering of de overdracht uit te voeren of om de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat of om de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België te verwezenlijken. Voor een uitgebreidere bespreking van deze doeltreffendheid wordt verwezen naar de algemene inleiding (punt 3). Indien op basis van de omstandigheden wordt vastgesteld dat een minder dwingende maatregel voor vasthouding niet doeltreffend is, wordt overgegaan tot vasthouding van de vreemdeling, voor zover aan de overige voorwaarden van deze wet is voldaan.

In enkele situaties wordt een minder dwingende maatregel voor vasthouding geacht niet doeltreffend te zijn. Het zijn situaties waarin reeds kan worden verondersteld dat de vreemdeling zich niet aan de maatregel zal houden of dat de maatregel niet zal volstaan om de hierboven vermelde doelstellingen te realiseren.

Het kunnen volgende situaties zijn:

— indien de vreemdeling een eerder opgelegde preventieve maatregel of minder dwingende maatregel voor vasthouding niet heeft gerespecteerd;

— indien de vreemdeling niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht of geen medewerking heeft verleend aan de aanklampende begeleiding die hem werd aangeboden;

— indien de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

— indien de vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft en zich nooit bij de bevoegde overheden heeft aangeboden of de nodige handelingen heeft gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

De opsomming van deze situaties is niet limitatief en sluit niet uit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in andere situaties een minder dwingende maatregel voor vasthouding niet doeltreffend acht.

De rechter toetst op basis van huidig artikel 72 van de Vreemdelingenwet de wettigheid van de administratieve vasthoudingsmaatregel. Dit omvat voortaan ook de wettigheidstoetsing of de Dienst Vreemdelingenzaken, alvorens tot vasthouding te zijn overgegaan, heeft geoordeeld dat er geen minder dwingende maatregel voor vasthouding nog doeltreffend kon worden opgelegd. De opportuniteit van de opgelegde vasthoudingsmaatregel kan de rechter niet beoordelen.

Art. 34

Les articles 34 et 35 du présent projet de loi remplacent l'article 75 de la loi sur les étrangers.

Le nouvel article 75 de la loi porte sur l'incrimination de l'entrée illégale et du séjour illégal dans le Royaume (actuel article 75, alinéas 1er et 3).

Le nouvel article 75/1 de la loi porte sur l'incrimination de l'étranger qui se soustrait, sans motif valable, à l'obligation de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé (actuel article 75, alinéas 2 et 3).

Le niveau de la peine pour ces infractions est inchangé, à savoir, soit une peine d'emprisonnement de huit jours à trois mois (en cas de récidive dans un délai de trois ans, une peine d'emprisonnement d'un mois à un an) ainsi qu'une amende de vingt-six euros à deux cents euros (en cas de récidive dans un délai de trois ans, une amende de cent euros à mille euros), soit l'une de ces peines seulement.

Le paragraphe 1er porte sur l'incrimination des étrangers aux frontières extérieures pour non-respect des conditions d'entrée. Ce paragraphe vise, d'une part, l'étranger qui se présente au point de passage frontalier aux frontières extérieures, se soumet au contrôle mais dont il s'avère, à l'issue des contrôles, qu'il ne remplit pas les conditions d'entrée, par exemple, parce qu'il a produit des documents faux ou falsifiés, a fait de fausses déclarations, n'était pas muni du visa requis, etc. Ce paragraphe vise, d'autre part, aussi le cas de l'étranger qui a été intercepté ou arrêté lors du franchissement des frontières extérieures par les autorités chargées du contrôle aux frontières alors qu'il ne remplissait pas les conditions d'entrée. Il peut s'agir, par exemple, de l'étranger qui cherche à échapper ou à se soustraire aux contrôles qui sont effectués par les gardes-frontières ou encore de l'étranger dont il est établi ou dont il y a lieu de penser qu'il a commis d'autres infractions et qui de ce fait est remis aux autorités judiciaires. Dans les deux cas, il n'y a donc pas de séjour illégal puisque l'étranger n'est pas admis sur le territoire du Royaume.

En réponse à un commentaire du Conseil d'État, il convient de préciser que les situations de fraude ou de comportements frauduleux mentionnées ci-dessus n'ont été citées qu'à titre d'exemple et qu'il n'était pas dans l'intention de l'auteur du projet de loi de limiter cette incrimination à la fraude ou aux comportements frauduleux. Il convient toutefois de souligner que l'incrimination prévue de l'étranger aux frontières extérieures

Art. 34

De artikelen 34 en 35 van dit wetsontwerp vervangen artikel 75 van de Vreemdelingenwet.

Het nieuwe artikel 75 van de wet betreft de strafbaarstelling van illegale binnenkomst en illegaal verblijf in het Rijk (het huidige artikel 75, eerste en derde lid).

Het nieuwe artikel 75/1 van de wet betreft de strafbaarstelling van de vreemdeling die zich, zonder geldige reden, onttrekt aan de opgelegde verplichting om bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven (huidig artikel 75, tweede en derde lid).

De strafmaat voor deze misdrijven blijft ongewijzigd, met name hetzij een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden (in geval van herhaling binnen een termijn van drie jaar, een gevangenisstraf van een maand tot een jaar) en een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro (in geval van herhaling binnen een termijn van drie jaar, een geldboete van honderd euro tot duizend euro), hetzij één van die straffen alleen.

Paragraaf 1 betreft de strafbaarstelling van vreemdelingen aan de buitengrenzen wegens het niet-voldoen van de binnenkomstvoorwaarden. Deze paragraaf heeft enerzijds betrekking op de vreemdeling die zich bij de grensdoorlaatpost aan de buitengrenzen meldt, zich aan de controle onderwerpt, maar na de controle niet aan de binnenkomstvoorwaarden blijkt te voldoen, bijvoorbeeld omdat hij valse of vervalste documenten heeft voorgelegd, valse verklaringen heeft afgelegd, niet over het vereiste visum beschikte, enz. Deze paragraaf heeft anderzijds ook betrekking op de vreemdeling die bij het overschrijden van de buitengrenzen door de met grenscontrole belaste overheden is onderschept of aangehouden terwijl hij niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldeed. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn bij een vreemdeling die de controles van de grenswachters tracht te ontduiken of te omzeilen, of bij een vreemdeling van wie bekend is of vermoed wordt dat hij andere strafbare feiten heeft gepleegd en die daarom aan de gerechtelijke autoriteiten wordt overgedragen. In beide gevallen is er geen sprake van illegaal verblijf, omdat de vreemdeling niet wordt toegelaten tot het grondgebied van het Rijk.

Naar aanleiding van een opmerking van de Raad van State dient er te worden verduidelijkt dat de hierboven vermelde situaties van fraude of bedrieglijke gedragingen louter als voorbeelden werden aangehaald en dat het niet de bedoeling was van de steller van het wetsontwerp om deze strafbaarstelling te beperken tot fraude of bedrieglijke gedragingen. Wel dient er te worden benadrukt dat de beoogde strafbaarstelling

pour non-respect des conditions d'entrée n'est possible qu'en cas de dol général de la part de l'étranger, c'est-à-dire l'intention d'adopter en connaissance de cause le comportement incriminé par la loi. Il y a adoption du comportement en connaissance de cause lorsqu'une personne est consciente qu'une circonstance existe ou pourrait exister dans l'ordre normal des choses ou qu'une conséquence adviendra ou pourra advenir dans le cours normal des événements.

Enfin, il convient de préciser qu'il se peut que l'autorité compétente autorise la personne à entrer sur le territoire bien qu'il ne remplisse pas les conditions d'entrée, soit parce que la loi le lui impose, soit parce que la loi l'y autorise. Dans un tel cas, l'entrée ayant été légalement autorisée, il ne sera pas possible de reprocher à l'intéressé d'être entré illégalement. Ce cas de figure doit toutefois être bien distingué de celui où l'intéressé entre physiquement sur le territoire pour être maintenu dans un lieu assimilé à un lieu déterminé aux frontières, dans l'attente qu'il soit statué sur l'autorisation de son entrée ou dans l'attente de son refoulement. Dans ce cas, l'intéressé n'est pas autorisé à entrer sur le territoire à proprement parler, l'autorité compétente devant encore statuer sur sa situation et/ou procéder à son refoulement et une incrimination sur la base du paragraphe 1er est possible.

Ces cas du paragraphe 1er correspondent à ceux visés à l'article 2, § 2, a), de la directive retour. Conformément à l'article 74/10, de la loi, les règles communes établies par la directive retour ne trouvent pas à s'appliquer dans ces cas. Par conséquent, la jurisprudence européenne précitée ne trouve pas à s'appliquer à eux de sorte que la peine d'emprisonnement peut continuer à s'appliquer comme à l'heure actuelle.

Le paragraphe 2 porte sur l'incrimination de séjour illégal, notamment la présence sur le territoire d'un étranger qui ne remplit pas ou ne remplit plus les conditions d'accès au territoire ou de séjour (définition de séjour illégal dans l'article 1, § 1er, 4°, de la loi sur les étrangers). Cette incrimination relève du champ d'application de la directive retour.

L'entrée illégale par une frontière intérieure relève également du champ d'application de la directive retour. La Cour a jugé dans l'affaire *Affum* (C-47/15, 7 juin 2016, EU:C:2016:408) que "l'article 2, paragraphe 2, sous a), de la directive 2008/115 ne saurait permettre aux États membres de soustraire des ressortissants de

van de vreemdeling aan de buitengrenzen wegens het niet-voldoen van de binnenkomstvoorwaarden, enkel mogelijk is bij algemeen opzet van de vreemdeling, namelijk het voornemen om met kennis van zaken het door de wet strafbaar gestelde gedrag aan te nemen. Er is sprake van het met kennis van zaken aannemen van het gedrag indien een persoon zich er bewust van is dat een omstandigheid bestaat of kan bestaan in de normale gang van zaken of dat een gevolg zich zal voordoen of zou kunnen voordoen binnen het normale verloop van de gebeurtenissen.

Tenslotte dient ook te worden verduidelijkt dat het mogelijk is dat de bevoegde autoriteit de persoon toelaat het grondgebied binnen te komen hoewel hij niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet, hetzij omdat de wet het verplicht, hetzij omdat de wet het toestaat. In dat geval zal de betrokkene, aangezien de binnenkomst wettig werd toegestaan, niet kunnen worden vervolgd voor illegale binnenkomst. Dit geval moet echter worden onderscheiden van het geval waarin de betrokkene het grondgebied fysiek binnenkomt om, in afwachting van een beslissing over zijn toelating tot binnenkomst of in afwachting van zijn terugdrijving, te worden vastgehouden op een plaats die gelijkgesteld wordt met een welbepaalde plaats, gesitueerd in het grensgebied. In dat geval is de betrokkene niet toegelaten tot binnenkomst op het grondgebied aangezien de bevoegde autoriteit nog een beslissing moet nemen over zijn situatie en/of zijn terugdrijving moet uitvoeren en is strafbaarstelling op grond van paragraaf 1 wel mogelijk.

Deze gevallen van paragraaf 1 komen overeen met die bedoeld in artikel 2, lid 2, onder a), van de TerugkeerRichtlijn. Volgens artikel 74/10 van de Vreemdelingenwet zijn de gemeenschappelijke regels van de TerugkeerRichtlijn niet van toepassing op deze gevallen. Daarom is de bovengenoemde Europese rechtspraak niet op hen van toepassing, zodat de gevangenisstraf kan blijven worden opgelegd zoals dit momenteel het geval is.

Paragraaf 2 betreft de strafbaarstelling van illegaal verblijf, met name de aanwezigheid op het grondgebied, van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied (definitie van illegaal verblijf in artikel 1, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet). Deze strafbaarstelling valt onder het toepassingsgebied van de TerugkeerRichtlijn.

Ook illegale binnenkomst via een binnengrens valt onder toepassingsgebied van de TerugkeerRichtlijn. Het Hof stelde in de zaak *Affum* (C-47/15, 7 juni 2016, EU:C:2016:408) dat "artikel 2, lid 2, onder a), van Richtlijn 2008/115, de lidstaten niet de mogelijkheid biedt om illegaal verblijvende derdelanders wegens hun illegale

pays tiers en séjour irrégulier du champ d'application de cette directive au motif de leur entrée irrégulière par une frontière intérieure." (arrêt *Affum*, points 69 et 77).

La Cour stipule: "Il résulte de cette définition (de "séjour illégal" – art. 3, 2°, directive Retour) que tout ressortissant d'un pays tiers qui est présent sur le territoire d'un État membre sans remplir les conditions d'entrée, de séjour ou de résidence dans celui-ci se trouve, de ce seul fait, en séjour irrégulier sans que cette présence soit soumise à une condition de durée minimale ou d'intention de rester sur ce territoire. En outre, le caractère seulement temporaire ou transitaire [sic] d'une telle présence ne figure pas non plus parmi les motifs, énumérés à l'article 2, paragraphe 2, de la directive 2008/115, pour lesquels les États membres peuvent décider de soustraire un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier du champ d'application de cette directive." (arrêt *Affum*, point 48).

L'alinéa 1er prévoit que le séjour illégal peut être puni, dans les limites prévues à l'alinéa 2, d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d'une de ces peines seulement.

Toutefois, conformément à la jurisprudence européenne, l'emprisonnement ne peut être imposé que dans certaines limites, prévues à l'alinéa 2. L'emprisonnement pourra être prononcé uniquement si les mesures coercitives nécessaires à l'exécution de la décision de retour ont déjà été appliquées et que, malgré les mesures prises, l'étranger se maintient illégalement sur le territoire sans motif justifié de non-retour. Ces conditions découlent de l'arrêt *Achughbabian* de la Cour de Justice.

Une amende pour séjour illégal peut toujours être infligée. La Cour de Justice a jugé dans l'affaire *Sagor* (C-430/11, 6 décembre 2012, EU:C:2012:777, point 36) que "la possibilité que ladite poursuite pénale conduise à une peine d'amende n'est pas non plus susceptible d'entraver la procédure de retour établie par la directive 2008/115. En effet, l'infliction d'une peine pécuniaire n'empêche en aucune manière qu'une décision de retour soit prise et mise en œuvre dans le plein respect des conditions énoncées aux articles 6 à 8 de la directive 2008/115 et ne porte pas non plus atteinte aux normes communes en matière de privation de liberté énoncées aux articles 15 et 16 de cette directive." (voyez également l'ordonnance *Mbaye*, C-522/11, 21 mars 2013, EU:C:2013:190, point 28).

binnenkomst via een binnengrens aan de werkingssfeer van deze Richtlijn te onttrekken." (arrest *Affum*, punten 69 en 77).

Het Hof stelde: "Uit deze definitie (van "illegaal verblijf" – artikel 3, 2°, TerugkeerRichtlijn) vloeit voort dat iedere derdelander die op het grondgebied van een lidstaat aanwezig is zonder te voldoen aan de voorwaarden voor toegang tot dan wel verblijf of vestiging in deze lidstaat, alleen al daardoor illegaal op dit grondgebied verblijft, zonder dat zijn aanwezigheid een bepaalde minimumduur moet overschrijden of dat hij het voornemen moet hebben om op dat grondgebied te blijven. Bovendien behoort de louter tijdelijke of kortstondige aard van deze aanwezigheid niet tot de in artikel 2, lid 2, van Richtlijn 2008/115 opgesomde gronden waarop de lidstaten kunnen besluiten een illegaal verblijvende derdelander aan de werkingssfeer van deze Richtlijn te onttrekken." (arrest *Affum*, punt 48).

Het eerste lid bepaalt dat illegaal verblijf, binnen de in het tweede lid bepaalde grenzen, kan worden gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met een van die straffen alleen.

Overeenkomstig de Europese rechtspraak kan een gevangenisstraf echter slechts binnen bepaalde grenzen, zoals bepaald in het tweede lid, worden opgelegd. Een gevangenisstraf kan alleen worden opgelegd indien de voor de tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit noodzakelijke dwangmaatregelen reeds ten uitvoer zijn gelegd en de vreemdeling, ondanks de genomen maatregelen, illegaal op het grondgebied blijft zonder een geldige reden om niet terug te keren. Deze voorwaarden vloeien voort uit het arrest *Achughbabian* van het Hof van Justitie.

Een geldboete wegens illegaal verblijf kan wel altijd worden opgelegd. Het Hof van Justitie oordeelde in de zaak *Sagor* (C-430/11, 6 december 2012, EU:C:2012:777, punt 36) dat "aan de bij Richtlijn 2008/115 ingestelde terugkeerprocedure evenmin afbreuk kan worden gedaan door het feit dat de voornoemde strafvervolging mogelijkerwijs tot de oplegging van een geldboete leidt. Dat een dergelijke geldboete kan worden opgelegd, belet immers niet dat een terugkeerbesluit wordt genomen en uitgevoerd waarbij de voorwaarden van de artikelen 6 tot en met 8 van Richtlijn 2008/115 integraal worden nageleefd, en doet evenmin afbreuk aan de gemeenschappelijke normen die de artikelen 15 en 16 van die Richtlijn op het gebied van vrijheidsberoving formuleren." (zie ook beschikking *Mbaye*, C-522/11, 21 maart 2013, EU:C:2013:190, punt 28).

Pour une explication plus détaillée, il est renvoyé à l'introduction générale (point 7).

Le paragraphe 3 porte sur l'incrimination de l'entrée illégale et du séjour illégal dans le Royaume en cas de récidive dans le délai de trois ans. Ce paragraphe reprend l'alinéa 3 de l'actuel article 75.

Dans un arrêt du 30 novembre 2011, la Cour de cassation a estimé que l'article 75, alinéa 3, est conforme à la directive retour et à la jurisprudence de la Cour de Justice:

"En vertu de la directive 2008/115/CE, telle qu'interprétée par l'arrêt de la Cour de Justice du 28 avril 2011 (El Dridi), l'État membre ne peut prévoir l'infliction d'une peine privative de liberté à un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier pour le seul motif que celui-ci demeure, en violation d'un ordre de quitter le territoire de cet État dans un délai déterminé, sur ledit territoire sans motif légitime; cette directive n'interdit toutefois pas de prévoir une telle sanction à la suite d'une première transgression d'un ordre de quitter le territoire. La prévention en cause mentionne l'existence d'une condamnation antérieure du demandeur du chef de séjour illégal. En condamnant le demandeur à une peine d'emprisonnement aux motifs qu'il séjournait illégalement sur le territoire malgré une première condamnation prononcée de ce chef, les juges d'appel n'ont pas violé la directive." (Cass. 30 novembre 2011, RG P.11.1497.F).

Le nouvel article 75 ne s'applique pas aux demandeurs de protection internationale visés à l'article 53 de la loi sur les étrangers. Conformément à l'article 53, un demandeur de protection internationale qui tente d'entrer dans le Royaume sans remplir les conditions fixées aux articles 2 et 3, ou en séjour illégal dans le Royaume, ne peut pas faire l'objet de poursuites pénales pour ce motif tant qu'une décision finale négative n'a pas été prise sur sa demande de protection internationale.

Art. 35

L'article 35 du présent projet de loi insère un nouvel article 75/1 dans la loi sur les étrangers. Le nouvel article 75/1 reprend les alinéas 2 et 3 de l'actuel article 75 et porte sur l'incrimination de l'étranger qui se soustrait, sans motif valable, à l'obligation de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé.

Voor een uitgebreidere bespreking wordt verwezen naar de algemene inleiding (punt 7).

Paragraaf 3 betreft de strafbaarstelling van illegale binnenkomst en illegaal verblijf in het Rijk in geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar. Deze paragraaf herneemt het huidig artikel 75, derde lid.

Het Hof van Cassatie heeft in een arrest van 30 november 2011 gesteld dat artikel 75, derde lid, in overeenstemming is met de TerugkeerRichtlijn en met de rechtspraak van het Hof van Justitie:

"Krachtens Richtlijn 2008/115/EG, zoals zij wordt uitgelegd bij arrest van het Hof van Justitie van 28 april 2011 (El Dridi), kan een lidstaat aan een onderdaan van een derde land die illegaal op haar grondgebied verblijft, geen vrijheidsstraf opleggen om de enige reden dat laatstgenoemde in strijd met een bevel om het grondgebied van die Staat binnen een bepaalde termijn te verlaten, zonder geldige reden op dat grondgebied aanwezig blijft; die Richtlijn verbiedt evenwel niet om in dergelijke sanctie te voorzien na een eerste overtreding van een bevel om het grondgebied te verlaten. De tenlastelegging in deze zaak vermeldt het bestaan van een eerder veroordeling van de eiser wegens onwettig verblijf. De appelrechters die de eiser tot gevangenisstraf veroordelen omdat hij onwettig op het grondgebied verbleef ondanks een eerste veroordeling om die reden, schenden de Richtlijn niet." (Cass. 30 november 2011, AR P.11.1497.F).

Het nieuwe artikel 75 is niet van toepassing op verzoekers om internationale bescherming bedoeld in artikel 53 van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 53 kan een verzoeker om internationale bescherming die het Rijk tracht binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen of die illegaal in het Rijk verblijft, hiervoor niet strafrechtelijk vervolgd worden zolang er geen definitieve negatieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming is genomen.

Art. 35

Artikel 35 van dit wetsontwerp voegt in de Vreemdelingenwet een nieuw artikel 75/1 in. Het nieuwe artikel 75/1 herneemt het huidige artikel 75, tweede en derde lid, en betreft de strafbaarstelling van een vreemdeling die zich, zonder geldige reden, onttrekt aan de hem opgelegde verplichting om bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven.

Le nouvel article 75/1 peut s'appliquer aux étrangers qui se sont vu imposer une telle mesure de sécurité en vertu de l'article 26, alinéa 1er, ou de l'article 57/32, § 2, alinéa 1er, de la loi sur les étrangers et qui ne la respectent pas.

Le nouvel article 75/1 ne s'applique pas aux étrangers qui, dans le cadre d'une procédure de retour, se voient assigner un lieu de résidence à titre de mesure préventive ou de mesure de maintien moins coercitive. Toutefois, les personnes faisant l'objet d'une telle mesure peuvent faire l'objet de poursuites judiciaires pour séjour illégal dans les limites du nouvel article 75, § 2, de la loi. Suite à un commentaire du Conseil d'État et compte tenu du principe de sécurité juridique, cette précision est incluse dans le nouvel article 75/1, alinéa 3.

Het nieuwe artikel 75/1 kan van toepassing zijn op vreemdelingen die een dergelijke veiligheidsmaatregel op grond van artikel 26, eerste lid, of artikel 57/32, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet opgelegd krijgen en deze niet respecteren.

Het nieuwe artikel 75/1 is niet van toepassing op vreemdelingen aan wie, in het kader van een terugkeerprocedure, een verplichte verblijfplaats wordt aangewezen als preventieve maatregel of als minder dwingende maatregel voor vasthouding. Personen die het voorwerp uitmaken van een dergelijke maatregel kunnen evenwel strafrechtelijk worden vervolgd wegens illegaal verblijf binnen de marges van het nieuwe artikel 75, § 2, van de wet. Gevolg gevend aan een opmerking van de Raad van State en gelet op het rechtszekerheidsbeginsel wordt deze precisering opgenomen in het nieuw artikel 75/1, derde lid.

CHAPITRE 3

Modifications de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers

Art. 36

L'article 36 du présent projet de loi ajoute dans l'article 2 de la loi accueil, deux nouvelles définitions à la liste de définitions des termes utilisés dans la loi accueil: les termes "une place Dublin" et "une place ouverte de retour" sont définis. Pour une explication plus détaillée, voir également l'introduction générale (point 9).

La définition de "la place Dublin" précise que ces places se trouvent au sein de structures d'accueil communautaires et que l'aide matérielle y est dispensée, dans toutes ses composantes, comme partout ailleurs dans le réseau d'accueil. Y sont désignés les bénéficiaires de l'accueil à qui une décision de refus de séjour avec mesure de transfert prise sur pied de l'article 51/5, § 4, alinéa 1er de la loi sur les étrangers a été notifiée. La définition donne une explication sur ce que l'accompagnement social a de spécifique au sein de ces places: des informations sur la procédure Dublin, les voies de recours ouvertes contre la décision de refus de séjour et la façon dont le transfert vers l'État membre responsable peut s'organiser. La définition précise également qu'un agent de l'Office des Étrangers est présent à intervalles réguliers dans le centre. C'est une manière de faciliter l'accès au trajet d'accompagnement intensif de l'Office

HOOFDSTUK 3

Wijzigingen van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen

Art. 36

Artikel 36 van dit wetsontwerp voegt in artikel 2 van de Opvangwet twee nieuwe definities toe aan de lijst van definities van begrippen die in de Opvangwet worden gebruikt: de begrippen "een Dublin-plaats" en "een open terugkeerplaats" worden gedefinieerd. Voor een uitgebreidere bespreking wordt ook verwezen naar de algemene inleiding (punt 9).

In de definitie van "de Dublin-plaats" wordt gespecificeerd dat deze plaatsen zich binnen de collectieve opvangstructuren bevinden en dat er materiële hulp wordt verleend in al zijn aspecten, zoals overal elders in het opvangnetwerk. De begunstigden van de opvang aan wie een beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsmaatregel, genomen op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet werd betekend, krijgen een dergelijke plaats toegewezen. De definitie licht toe wat er specifiek is voor de maatschappelijke begeleiding binnen deze plaatsen: uitleg over de Dublinprocedure, de beroepsmogelijkheden tegen de beslissing tot weigering van verblijf en de wijze waarop de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat kan worden georganiseerd. In de definitie wordt er ook op gewezen dat een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op regelmatige tijdstippen in het centrum aanwezig is. Dit

des Étrangers comme prévu dans le nouvel article 74/25 de la loi sur les étrangers.

La définition de “la place ouverte de retour” suit la même structure que la définition de “la place Dublin”. Il y est précisé qu’elle concerne les bénéficiaires de l’accueil qui se sont vus notifier une décision finale négative dans le cadre de leur procédure de protection internationale, au sens de l’article 1, § 1er, 19° de la loi sur les étrangers, afin de bien les distinguer des places Dublin. La nature de l’accompagnement social y est précisée. Il s’agit pour des collaborateurs spécialisés d’expliquer aux bénéficiaires de l’accueil les conséquences de la décision qui les a définitivement déboutés de leur procédure de protection internationale, les possibilités de retour volontaire, la possibilité d’un retour forcé, les risques auxquels expose la clandestinité ou encore d’explorer avec eux d’autres pistes pour régulariser leur séjour. La définition fait également mention de la présence à intervalles réguliers d’un agent de l’Office des Étrangers au sein de ces places dans le but de faciliter l’accès au trajet d’accompagnement intensif de l’Office des Étrangers comme prévu dans le nouvel article 74/24 de la loi sur les étrangers.

Art. 37

L’article 37 du présent projet de loi insère un nouveau paragraphe 4 dans l’article 12 de la loi accueil.

L’alinéa 1er du nouveau paragraphe 4 fait un principe de la possibilité dont disposait déjà l’Agence de modifier, sur base de l’article 12, § 2, le lieu obligatoire d’inscription du bénéficiaire de l’accueil qui s’est vu notifier une décision de refus de séjour avec mesure de transfert prise sur pied de l’article 51/5, § 4, alinéa 1er, de la loi sur les étrangers ou une décision finale négative dans le cadre de sa procédure de protection internationale.

Cette modification de place a lieu pour permettre au résident de bénéficier d’un accompagnement social adapté à sa situation administrative spécifique, qui est détaillé dans la définition de la place Dublin et de la place ouverte de retour.

Si le bénéficiaire de l’accueil se trouve déjà dans une structure d’accueil au sein de laquelle l’accompagnement

is een manier om de toegang tot de aanklampende begeleiding van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals voorzien in het nieuwe artikel 74/25 van de Vreemdelingenwet te vergemakkelijken.

De definitie van “de open terugkeerplaats” volgt dezelfde structuur als de definitie van “de Dublin-plaats”. Er wordt gespecificeerd dat ze betrekking heeft op de begunstigden van de opvang die in kennis zijn gesteld van een negatieve definitieve beslissing in het kader van hun procedure voor internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 19°, van de Vreemdelingenwet, om ze duidelijk te onderscheiden van de Dublin-plaatsen. De aard van de maatschappelijke begeleiding wordt er verduidelijkt. Gespecialiseerde medewerkers leggen de begunstigden van de opvang uit wat de gevolgen zijn van de beslissing waarbij hun procedure voor internationale bescherming definitief is afgewezen, welke mogelijkheden er zijn voor vrijwillige terugkeer, ze wijzen op de mogelijkheid van een gedwongen terugkeer, ze leggen uit welke risico’s er verbonden zijn aan illegaliteit en zoeken met hen naar andere manieren om hun verblijf te regulariseren. In de definitie wordt er ook op gewezen dat een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op regelmatige tijdstippen in deze plaatsen aanwezig is om de toegang tot de aanklampende begeleiding van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals voorzien in het nieuwe artikel 74/24 van de Vreemdelingenwet te vergemakkelijken.

Art. 37

Artikel 37 van dit wetsontwerp voegt in artikel 12 van de Opvangwet een nieuwe paragraaf 4 in.

In het eerste lid van de nieuwe paragraaf 4 wordt de mogelijkheid waarover het Agentschap reeds beschikte om, op grond van artikel 12, § 2, een wijziging door te voeren van de verplichte plaats van inschrijving van de begunstigde van de opvang aan wie kennis is gegeven van een beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsmaatregel op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, of van een definitieve negatieve beslissing in het kader van zijn procedure voor internationale bescherming, verheven tot een principe.

Deze wijziging van plaats wordt doorgevoerd om de bewoner in staat te stellen maatschappelijke begeleiding te genieten die is aangepast aan zijn specifieke administratieve situatie en die nader wordt omschreven in de definitie van de Dublin-plaats en de open terugkeerplaats.

Indien de begunstigde van de opvang zich reeds in een opvangstructuur bevindt waar de aangepaste

adapté est disponible, le lieu obligatoire d'inscription n'est pas modifié. Il s'agit d'éviter les mouvements inutiles au sein du réseau d'accueil et une charge administrative non nécessaire.

L'alinéa 2 du nouveau paragraphe 4 précise que le bénéficiaire de l'accueil dispose de cinq jours ouvrables pour se rendre dans la place d'accueil désignée. S'il ne s'y rend pas dans ce délai, son droit à l'aide matérielle peut être limité, conformément à l'article 4, § 1er, 1° de la loi accueil.

L'alinéa 3 du nouveau paragraphe 4 prévoit la possibilité de demander une exception à la désignation vers une place Dublin ou une place ouverte de retour et en précise les conditions.

Les dispositions aux points 1° et 2° de l'alinéa 3 prévoient qu'une demande d'exception peut être introduite lorsque le bénéficiaire de l'accueil est dans l'impossibilité de quitter la structure d'accueil, respectivement pour des raisons de santé ou en raison de sa grossesse. Les motifs médicaux présentés à l'appui de la demande font l'objet d'un examen par le médecin-conseil de l'Agence, dont l'avis fonde la décision rendue. Parallèlement à ce qui est prévu par l'article 7 de la loi accueil, la grossesse peut justifier une exception entre le septième mois et la fin du deuxième mois suivant la naissance de l'enfant.

Le point 3° de l'alinéa 3 prévoit la possibilité d'introduire une demande d'exception pour terminer l'année scolaire. Cette dernière possibilité n'est pas ouverte aux bénéficiaires de l'accueil s'étant vu notifier une décision de refus de séjour avec mesure de transfert au sens de l'article 51/5, § 4, alinéa 1er de la loi sur les étrangers. Cela se justifie par la différence de situation administrative des bénéficiaires de l'accueil. Pour les titulaires d'un refus de séjour au sens de l'article 51/5, § 4, alinéa 1er, de la loi sur les étrangers, la procédure va se poursuivre, en principe, dans l'État membre responsable. Dans la lignée des objectifs du règlement Dublin III, le premier but poursuivi est que le demandeur soit au plus vite dans l'État membre où il va poursuivre sa procédure dans les meilleurs délais. C'est dans cet État membre que la scolarité devra être effectuée et il est utile de commencer la scolarité dans cet État membre sans attendre. Dans le cas d'un bénéficiaire de l'accueil qui a reçu une décision finale négative au sens de l'article 1, § 1er, 19° de la loi sur les étrangers, permettre de terminer l'année scolaire entamée apparaît comme une issue constructive, dans la perspective d'un retour dans le pays d'origine et le fait d'avoir pu terminer un

begeleiding beschikbaar is, wordt de verplichte plaats van inschrijving niet gewijzigd. Het is daarbij de bedoeling om onnodige verplaatsingen binnen het opvangnetwerk en een onnodige administratieve werklast te voorkomen.

In het tweede lid van de nieuwe paragraaf 4 wordt gespecificeerd dat de begunstigde van de opvang vijf werkdagen de tijd heeft om zich naar de toegewezen opvangplaats te begeven. Indien hij er niet binnen deze termijn naartoe gaat, kan zijn recht op materiële hulp worden beperkt overeenkomstig artikel 4, § 1, 1°, van de Opvangwet.

Het derde lid van de nieuwe paragraaf 4 voorziet de mogelijkheid om een uitzondering te vragen op de doorverwijzing naar een Dublin-plaats of naar een open terugkeerplaats en specificeert de voorwaarden daarvoor.

In de bepalingen onder punten 1° en 2° van het derde lid is voorzien dat een uitzonderingsverzoek kan worden ingediend wanneer de begunstigde van de opvang de opvangstructuur niet kan verlaten, respectievelijk om gezondheidsredenen of wegens zwangerschap. De medische redenen die worden voorgelegd ter ondersteuning van het verzoek zijn onderworpen aan een onderzoek door de raadgevende arts van het Agentschap, van wie het advies ten grondslag ligt aan de beslissing. Parallel met wat is bepaald in artikel 7 van de Opvangwet kan zwangerschap een uitzondering rechtvaardigen tussen de zevende maand van de zwangerschap en het einde van de tweede maand na de geboorte van het kind.

Punt 3° van het derde lid voorziet in de mogelijkheid om een uitzondering aan te vragen om het schooljaar te voltooien. Deze laatste mogelijkheid staat niet open voor begunstigden van de opvang aan wie een beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsmaatregel in de zin van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de vreemdelingwet is betekend. Dit wordt gerechtvaardigd door het verschillende administratieve statuut van de begunstigden van de opvang. Voor de houders van een weigering van verblijf op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet zal de procedure in principe worden voortgezet in de verantwoordelijke lidstaat. Overeenkomstig de doelstellingen van de Dublin III Verordening is het in de eerste plaats de bedoeling dat de verzoeker zich zo snel mogelijk bevindt in de lidstaat waar hij zijn procedure zo spoedig mogelijk zal voortzetten. Het is in deze lidstaat dat het onderwijs moet plaatsvinden en het is nuttig om onverwijld naar school te gaan in die lidstaat. In het geval van een begunstigde van de opvang die een negatieve definitieve beslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19° van de Vreemdelingenwet heeft ontvangen, lijkt het toestaan van de voltooiing van het begonnen schooljaar een constructieve oplossing, met

niveau scolaire – dans certain cas obtenu un diplôme -pourra constituer un atout non négligeable.

L'alinéa 4 du nouveau paragraphe 4 prévoit que le bénéficiaire de l'accueil peut se maintenir au sein de sa place d'accueil initiale pendant le traitement de sa demande d'exception, parallèlement à ce que la loi prévoit dans d'autres hypothèses, comme la prolongation de l'aide matérielle sur pied de l'article 7 de la loi accueil.

Ce mécanisme de demande d'exception existe déjà en pratique comme le précisent les instructions de l'Agence. Il apparaît utile de l'inclure dans la loi par souci de cohérence et de complétude.

La ministre de l'Intérieur,
des Réformes institutionnelles et
du Renouveau démocratique,

Annelies Verlinden

La secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

Nicole de Moor

het oog op een terugkeer naar het land van herkomst, en het feit dat men een schoolniveau heeft kunnen voltooien – en in sommige gevallen een diploma heeft behaald – kan een belangrijke troef zijn.

In het vierde lid van de nieuwe paragraaf 4 wordt bepaald dat de begunstigde van de opvang in de initiële opvangplaats mag blijven tijdens de behandeling van zijn uitzonderingsverzoek, parallel met wat de wet in andere gevallen bepaalt, zoals de verlenging van materiële hulp op grond van artikel 7 van de Opvangwet.

Dit mechanisme van uitzonderingsverzoeken bestaat reeds in de praktijk, zoals gespecificeerd in de instructies van het Agentschap. Met het oog op samenhang en volledigheid lijkt het nuttig het op te nemen in de wet.

De minister van Binnenlandse Zaken,
Institutionele Hervormingen en
Democratische Vernieuwing,

Annelies Verlinden

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Nicole de Moor

AVANT-PROJET DE LOI

soumis à l'avis du conseil d'état

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers.

CHAPITRE 1ER – Dispositions générales

Article 1er. La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2. La présente loi transpose partiellement:

— la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE;

— la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier;

— la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte).

Art. 3. La présente loi exécute partiellement:

— le règlement (EU) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte);

— le règlement (UE) 2019/1896 du Parlement européen et du Conseil du 13 novembre 2019 relatif au corps européen de garde-frontières et de garde-côtes et abrogeant les règlements (UE) n° 1052/2013 et (UE) 2016/1624.

CHAPITRE 2. – Modifications de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Art. 4. Dans l'article 1er, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, modifié en dernier lieu par les

VOORONTWERP VAN WET

Onderworpen aan het advies van de Raad van state

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

HOOFDSTUK 1. – Algemene bepalingen

Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2. Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van:

— de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;

— de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;

— de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking).

Art. 3. Deze wet voorziet in de gedeeltelijke uitvoering van:

— de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking);

— de Verordening (EU) 2019/1896 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2019 betreffende de Europese grens- en kustwacht en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 1052/2013 en Verordening (EU) 2016/1624.

HOOFDSTUK 2. – Wijzigingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Art. 4. In artikel 1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, laatstelijk

lois du XX XX 2023 et du XX XX 2023, est complété par le 34° et le 35° rédigé comme suit:

"34° centre fermé: le lieu visé à l'article 74/8, §§ 1er et 2, géré par l'Office des étrangers et destiné à l'accueil des étrangers qui font l'objet d'une mesure de maintien administratif.

35° lieu d'hébergement: le lieu visé à l'article 74/8, §§ 1er et 2, géré par l'Office des étrangers, adapté aux besoins des familles avec enfants mineurs, qui peut être quitté dans les conditions déterminées par le Roi, et qui est destiné à l'accueil des familles avec enfants mineurs qui font l'objet d'une mesure de maintien administratif.".

Art. 5. Dans l'article 7 de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 8 mai 2019, l'alinéa 4 est abrogé.

Art. 6. Dans la même loi, il est inséré un article 28/1, rédigé comme suit:

"Art. 28/1. § 1er. Lorsque l'étranger s'oppose à l'exécution d'une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement ou lorsqu'il présente un risque de dangerosité, il peut être procédé à l'exécution forcée de la mesure sous escorte avec la possibilité de recourir à la contrainte.

§ 2. L'escorte visé au paragraphe 1er peut être effectuée par:

1° les membres du cadre opérationnel de la police fédérale qui dans le cadre de leurs fonctions, sont chargés de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

2° les membres du personnel de l'Office des Étrangers qui, dans le cadre de leurs fonctions, sont chargés de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

3° les membres du contingent permanent visé à l'article 54, § 2, du règlement (UE) 2019/1896 du Parlement européen et du Conseil du 13 novembre 2019 relatif au corps européen de garde-frontières et de garde-côtes et abrogeant les règlements (UE) n° 1052/2013 et (UE) 2016/1624, qui, à la demande ou avec l'accord de la Belgique, sont déployés sur le territoire belge.

Lorsque le transfert, le refoulement ou l'éloignement est exécuté par voie aérienne, les escorteurs visés à l'alinéa 1er, 2° et 3°, exécutent leurs missions d'escorte sous l'autorité, la direction et la coordination opérationnelles d'un fonctionnaire de police. Ils sont soumis aux ordres, instructions et directives de ce dernier.

Le Roi détermine les modalités d'engagement par la Police Fédérale des membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'alinéa 1er, 2°, qui exécutent une mission d'escorte conformément à l'alinéa 2.

gewijzigd bij de wetten van Xx XX 2023 en van XX XX 2023, wordt aangevuld met een bepaling onder 34° en 35°, luidende:

"34° gesloten centrum: de plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, §§ 1 en 2, beheerd door de Dienst Vreemdelingenzaken en gericht op de opvang van vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een administratieve vasthoudingsmaatregel.

35° woonunit: de plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, §§ 1 en 2, beheerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen, die onder door de Koning bepaalde voorwaarden mag worden verlaten, en die bestemd is voor de opvang van gezinnen met minderjarige kinderen die het voorwerp uitmaken van een administratieve vasthoudingsmaatregel.".

Art. 5. In artikel 7 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 8 mei 2019, wordt het vierde lid opgeheven.

Art. 6. In dezelfde wet wordt een artikel 28/1 ingevoegd, luidende:

"Art. 28/1. § 1. Wanneer de vreemdeling zich tegen de tenuitvoerlegging van een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel verzet of wanneer hij een risico op gevaar vormt, kan worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de maatregel onder escorte met mogelijkheid tot gebruik van dwang.

§ 2. De in paragraaf 1 bedoelde escorte kan worden uitgevoerd door:

1° de leden van het operationele kader van de federale politie die, in het kader van hun functies, belast zijn met de gedwongen tenuitvoerlegging van overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen;

2° de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, in het kader van hun functies, belast zijn met de gedwongen tenuitvoerlegging van overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen;

3° de leden van het permanent korps bedoeld in artikel 54, § 2, van de Verordening (EU) 2019/1896 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2019 betreffende de Europese grens- en kustwacht en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 1052/2013 en Verordening (EU) 2016/1624, die, op vraag van of met akkoord van België, op Belgisch grondgebied worden ingezet.

Wanneer de overdracht, de terugdrijving of de verwijdering via een luchtweg wordt uitgevoerd, voeren de in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde escorteurs hun begeleidingsopdrachten uit onder het gezag en de operationele leiding en coördinatie van een politieambtenaar. Zij zijn onderworpen aan de bevelen, onderrichtingen en Richtlijnen van deze laatste.

De Koning bepaalt de modaliteiten van inzet door de Federale politie van de in het eerste lid, 2°, bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die een begeleidingsopdracht uitvoeren overeenkomstig het tweede lid.

La possibilité d'exécuter des missions d'escorte visées à l'alinéa 2 par les membres du personnel de l'Office des Etrangers visés à l'alinéa 1er, 2°, cesse de plein droit à partir du 1 janvier 2028. Le Roi prolonge cette date, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Lorsque le transfert, le refoulement ou l›éloignement est exécuté par voie aérienne, les mesures sont prises conformément aux orientations communes d›éloignement par voie aérienne annexées à la décision 2004/573/CE.".

Art. 7. Dans la même loi, il est inséré un article 28/2, rédigé comme suit:

"Art. 28/2. Les membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'article 28/1, § 2, alinéa 1er, 2° qui exécutent une mission d'escorte conformément à l'article 28/1, § 2, alinéa 2, peuvent utiliser la contrainte à l'égard de l'étranger, pour autant qu'ils aient suivi la formation requise à cet effet.

Dans le cadre de l'exécution des missions d'escorte visées à l'alinéa 1er, les membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'article 28/1, § 2, alinéa 1er, 2° sont assimilés aux fonctionnaires de police pour l'application des articles 28, § 1er, 37, 37*bis* et 37*ter* de la loi sur la fonction de police."

Le Roi détermine, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, les modalités et le contenu de la formation visée à l'alinéa 1er.".

Art. 8. Dans la même loi, il est inséré un article 28/3, rédigé comme suit:

"Art. 28/3. Le Roi désigne, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, l›instance chargée d›assurer le contrôle de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement et d›éloignement, et détermine les modalités de ce contrôle.

Cette instance est indépendante des autorités compétentes en matière de transfert, de refoulement et d'éloignement.

Cette instance établit un rapport chronologique de chaque transfert, refoulement ou éloignement qu'il contrôle. Il établit également chaque année un rapport annuel relatif à ses missions de contrôle des retours forcés. Les dispositions détaillées concernant ces rapports et leurs destinataires sont réglées par le Roi par un arrêté délibéré en Conseil des ministres. Le rapport annuel est publié sur le réseau d'information accessible au public de cette instance.".

Art. 9. Dans l'article 44*quater*, alinéa 2, de la même loi, inséré par la loi du 24 février 2017 et modifié par la loi du 8 mai 2019, les modifications suivantes sont apportées:

De mogelijkheid tot het uitvoeren van de in het tweede lid bedoelde begeleidingsopdrachten door de in het eerste lid, 2° bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken, houdt van rechtswege op te bestaan vanaf 1 januari 2028. De Koning verlengt deze datum bij een in Ministerraad overlegd besluit.

§ 3. Wanneer de overdracht, terugdrijving of verwijdering langs een luchtweg wordt uitgevoerd, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht, gevoegd bij beschikking 2004/573/EG.".

Art. 7. In dezelfde wet wordt een artikel 28/2 ingevoegd, luidende:

"Art. 28/2. De in artikel 28/1, § 2, eerste lid, 2° bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die een begeleidingsopdracht uitvoeren overeenkomstig artikel 28/1, § 2, tweede lid, mogen dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, voor zover zij daartoe de nodige opleiding hebben genoten.

In het kader van de uitvoering van de in het eerste lid bedoelde begeleidingsopdrachten worden de in artikel 28/1, § 2, eerste lid, 2°, bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken voor de toepassing van de artikelen 28, § 1, 37, 37*bis* en 37*ter* van de wet op het politieambt gelijkgesteld met politieambtenaren."

De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de modaliteiten en de inhoud van de in het eerste lid bedoelde opleiding.".

Art. 8. In dezelfde wet wordt een artikel 28/3 ingevoegd, luidende:

"Art. 28/3. De Koning duidt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen tenuitvoerlegging van de overdrachts-, terugdrijvings- en verwijderingsmaatregelen, en bepaalt de nadere regels van deze controle.

Deze instantie is onafhankelijk van de autoriteiten bevoegd voor de overdracht, terugdrijving en verwijdering.

Deze instantie stelt van iedere overdracht, terugdrijving of verwijdering die zij controleert een chronologisch verslag op. Eveneens stelt zij ieder jaar een jaarverslag op met betrekking tot haar opdrachten van controle op de gedwongen terugkeer. De nadere bepalingen met betrekking tot deze verslagen en de bestemmelingen ervan worden door de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, geregeld. Het jaarverslag wordt gepubliceerd op het voor het publiek toegankelijk informatienetwerk van deze instantie.".

Art. 9. In artikel 44*quater*, tweede lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 24 februari 2017 en gewijzigd bij de wet van 8 mei 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° dans la première phrase, les mots “le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille peut être contraint” sont remplacés par les mots “le ministre ou son délégué peut contraindre le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille”;

2° la deuxième phrase est abrogée.

Art. 10. Dans l’article 44*quinquies* de la même loi, inséré par la loi du 24 février 2017, les paragraphes 2 et 3 sont abrogés.

Art. 11. Dans l’article 44*sexies* de la même loi, inséré par la loi du 24 février 2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l’alinéa 2, première phrase, les mots “le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille peut être contraint” sont remplacés par les mots “le ministre ou son délégué peut contraindre le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille”;

2° dans l’alinéa 2, la deuxième phrase est abrogée;

3° l’alinéa 3 est abrogé.

Art. 12. Dans l’article 51/5 de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié en dernier lieu par la loi du 21 novembre 2017, le paragraphe 6 est remplacé par ce qui suit:

“§ 6. Lorsque l’étranger, en raison de son emprisonnement ou de sa fuite, ne peut être transféré à l’État responsable dans le délai de six mois, prévu par la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué peut prolonger le délai pour l’exécution du transfert conformément à cette réglementation européenne.

Un étranger a pris la fuite lorsqu’il se soustrait délibérément aux autorités chargées de l’exécution du transfert, afin de faire échec à ce dernier, à condition qu’il ait été informé de ses obligations et des conséquences de s’y soustraire dans une langue qu’il comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu’il la comprend.

Un étranger est présumé avoir pris la fuite conformément à l’alinéa 2, notamment dans les cas suivants:

1° lorsque l’étranger ne s’est pas rendu dans la structure d’accueil qui lui a été désignée conformément à la loi du 12 janvier 2007 sur l’accueil des demandeurs d’asile et de certaines autres catégories d’étrangers, ou l’a abandonné, et qu’il n’a pas fourni par écrit à l’Office des Étrangers l’adresse de sa résidence effective en Belgique dans les trois jours ouvrables. L’Agence fédérale pour l’accueil des demandeurs d’asile informe sans délai l’Office des Étrangers du fait que l’étranger ne s’est pas rendu dans la structure d’accueil qui lui a été désignée ou l’a abandonné;

1° in de eerste zin worden de woorden “kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht” vervangen door de woorden “kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid verplichten”;

2° de tweede zin wordt opgeheven.

Art. 10. In artikel 44*quinquies* van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 24 februari 2017, worden de paragrafen 2 en 3 opgeheven.

Art. 11. In artikel 44*sexies* van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 24 februari 2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid, eerste zin, worden de woorden “kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht” vervangen door de woorden “kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid verplichten”;

2° in het tweede lid wordt de tweede zin opgeheven;

3° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 12. In artikel 51/5 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 21 november 2017, wordt paragraaf 6 vervangen als volgt:

“§ 6. Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving.

Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in volgende gevallen:

1° indien de vreemdeling zich niet heeft begeven naar de opvangstructuur die hem is toegewezen overeenkomstig de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, of deze toegewezen opvangstructuur heeft verlaten, en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het Federaal Agentschap voor Opvang van Asielzoekers informeert zonder verwijl de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat de vreemdeling zich niet naar de toegewezen opvangstructuur heeft begeven of deze heeft verlaten;

2° lorsque, sur la base d'un ou de plusieurs contrôles de résidence, il peut être établi de manière circonstanciée que l'étranger ne réside pas à l'adresse de résidence effective qu'il avait communiqué à l'Office des Étrangers;

3° lorsque l'étranger ne s'est pas présenté aux entretiens planifiés pour le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert et qu'il n'a pas fourni par écrit de motif valable à ce sujet dans les trois jours ouvrables;

4° lorsque l'étranger ne coopère pas à son transfert conformément à l'article 74/23;

5° lorsque l'étranger n'a pas respecté la mesure moins coercitive prise à son encontre conformément au paragraphe 4, alinéa 3;

6° lorsque l'étranger a quitté, sans y être autorisé, le lieu déterminé, tel que visé aux articles 74/8 ou 74/9, où il était maintenu, et n'a pas communiqué à l'Office des Étrangers une adresse de résidence effective en Belgique.".

Art. 13. Dans l'article 51/5/1 de la même loi, inséré par la loi du 8 mai 2019, le paragraphe 4 est remplacé par ce qui suit:

"§ 4. Lorsque l'étranger, en raison de son emprisonnement ou de sa fuite, ne peut être transféré à l'État responsable dans le délai de six mois, prévu par la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué peut prolonger le délai pour l'exécution du transfert conformément à cette réglementation européenne.

Un étranger a pris la fuite lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités chargées de l'exécution du transfert, afin de faire échec à ce dernier, à condition qu'il ait été informé de ses obligations et des conséquences de s'y soustraire dans une langue qu'il comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu'il la comprend.

Un étranger est présumé avoir pris la fuite conformément à l'alinéa 2, notamment dans les cas suivants:

1° lorsque l'étranger ne s'est pas présenté aux entretiens planifiés pour le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert et qu'il n'a pas fourni par écrit de motif valable à ce sujet dans les trois jours ouvrables;

2° lorsque l'étranger ne coopère pas à son transfert conformément à l'article 74/23;

3° lorsque l'étranger n'a pas respecté la mesure moins coercitive prise à son encontre conformément au paragraphe 2, alinéa 3;

4° lorsque l'étranger a quitté, sans y être autorisé, le lieu déterminé, tel que visé aux articles 74/8 ou 74/9, où il était

2° indien op basis van één of meerdere woonstcontroles omstandig kan worden vastgesteld dat de vreemdeling niet verblijft op het adres van effectieve verblijfplaats dat hij had meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor de aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen;

4° indien de vreemdeling niet meewerkt aan zijn overdracht overeenkomstig artikel 74/23;

5° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 4, derde lid, niet heeft gerespecteerd;

6° indien de vreemdeling de welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, waar hij werd vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en geen adres van effectieve verblijfplaats in België heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.".

Art. 13. In artikel 51/5/1 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 8 mei 2019, wordt paragraaf 4 vervangen als volgt:

"§ 4. Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving.

Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in volgende gevallen:

1° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor de aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen;

2° indien de vreemdeling niet meewerkt aan zijn overdracht overeenkomstig artikel 74/23;

3° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 2, derde lid, niet heeft gerespecteerd;

4° indien de vreemdeling de welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, waar hij werd vastgehouden

maintenu, et n'a pas communiqué à l'Office des Étrangers une adresse de résidence effective en Belgique.".

Art. 14. Dans l'article 68 de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 8 mai 2019, les modifications suivantes sont apportées:

1° les mots "7, alinéa 4,", les mots "44*sexies*, alinéa 3, 51/5, § 6, alinéa 2, 51/5/1, § 4, alinéa 2," et les mots "74/6, § 1er, alinéa 8 et 74/17, § 2, alinéa 4," sont abrogés;

2° les mots "74/27, 3°, et 74/28, § 1, 2°," sont insérés entre le mot "73," et les mots "autre que la détention".

Art. 15. Dans l'article 74, alinéa 1er, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 21 novembre 2017, les mots "7, alinéa 6" sont remplacés par les mots "7, alinéa 5".

Art. 16. Dans l'article 74/6, § 1er, de la même loi, inséré par la loi du 6 mai 1993 et remplacé par la loi du 21 novembre 2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, les alinéas 8 et 9 sont abrogés;

2° dans le paragraphe 2, le chiffre "8" est remplacé par le chiffre "7".

Art. 17. L'article 74/8, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par la loi du 19 janvier 2012, est remplacé par ce qui suit:

"§ 2. Le Roi fixe le régime et les règles de fonctionnement applicables au centre fermé où l'étranger peut être maintenu, en application des dispositions visées au § 1er, alinéa 1er.

Le Roi fixe, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, le régime et les règles de fonctionnement applicables au lieu d'hébergement où la famille avec enfants mineurs peut être maintenu, en application des dispositions visées au § 1er, alinéa 1er.".

Art. 18. Dans l'article 74/9 de la même loi, inséré par la loi du 16 novembre 2011, les modifications suivantes sont apportées:

1° les paragraphes 1er et 2 sont remplacés par ce qui suit:

"§ 1er. La famille, composée d'au moins un mineur d'âge, qui a pénétré dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 ou 3, ou dont le séjour a cessé d'être régulier ou est irrégulier, ne peut être maintenue dans un centre fermé.

zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en geen adres van effectieve verblijfplaats in België heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.".

Art. 14. In artikel 68 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 8 mei 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de woorden "7, vierde lid,", de woorden "44*sexies*, derde lid, 51/5, § 6, tweede lid, 51/5/1, § 4, tweede lid," en de woorden "74/6, § 1, achtste lid en 74/17, § 2, vierde lid" worden opgeheven;

2° de woorden "74/27, 3°, en 74/28, § 1, 2°," worden ingevoegd tussen het woord "73," en de woorden "bepaalde veiligheidsmaatregelen".

Art. 15. In artikel 74, eerste lid, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 21 november 2017, worden de worden "7, zesde lid" vervangen door de woorden "7, vijfde lid".

Art. 16. In artikel 74/6, § 1, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en vervangen bij de wet van 21 november 2017, worden volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 worden het achtste en negende lid opgeheven;

2° in paragraaf 2 wordt het woord "achtste" vervangen door het woord "zevende".

Art. 17. Artikel 74/8 , § 2, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, wordt vervangen als volgt:

"§ 2. De Koning bepaalt het regime en de werkingsmaatregelen die toepasbaar zijn op het gesloten centrum waar de vreemdeling kan worden vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

De Koning bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, het regime en de werkingsmaatregelen die toepasbaar zijn op de woonunit waar het gezin met minderjarige kinderen kan worden vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.".

Art. 18. In artikel 74/9 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 16 november 2011, worden volgende wijzigingen aangebracht:

1° de paragrafen 1 en 2 worden vervangen als volgt:

"§ 1. Het gezin, waarvan minstens een van de gezinsleden minderjarig is, dat het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 of 3 gestelde voorwaarden of wiens verblijf heeft opgehouden regelmatig te zijn of wiens verblijf onregelmatig is, kan niet worden vastgehouden in een gesloten centrum

La famille visée à l'alinéa 1er ne peut être maintenue que dans un lieu d'hébergement pour une durée aussi courte que possible.

§ 2. La famille, composée d'au moins un mineur d'âge, qui tente de pénétrer dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 ou 3, ne peut être maintenue dans un centre fermé.

La famille visée à l'alinéa 1er ne peut être maintenue que dans un lieu d'hébergement, assimilé à un lieu déterminé situé aux frontières, pour une durée aussi courte que possible.";

2° dans le paragraphe 3, alinéa 1er, les mots "dans un lieu tel que visé à l'article 74/8, § 2, adapté aux besoins des familles avec enfants" sont remplacés par les mots "dans un lieu d'hébergement";

3° le paragraphe 3, alinéa 4, est remplacé par ce qui suit:

"La famille ne peut être maintenue dans un lieu d'hébergement pour une durée aussi courte que possible, que si elle ne respecte pas les conditions visées à l›alinéa 2, à moins que d›autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement.".

Art. 19. L'article 74/11, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, est complété par les mots ", y compris, le cas échéant, le manque de coopération conformément aux articles 74/22 et 74/23".

Art. 20. Dans l'article 74/14, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l'alinéa 2, les mots "le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint" sont remplacés par les mots "le ministre ou son délégué peut contraindre le ressortissant d'un pays tiers";

2° l'alinéa 3 est abrogé.

Art. 21. Dans l'article 74/15 de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les paragraphes 2 et 3 sont abrogés.

Art. 22. Dans l'article 74/17, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l'alinéa 3, les mots "des mesures préventives peuvent être prises, conformément à l'article 74/14, § 2, alinéa 3" sont remplacés par les mots "le ministre ou son délégué peut contraindre le ressortissant d'un pays tiers à remplir des mesures préventives";

2° l'alinéa 4 est abrogé.

Het in het eerste lid bedoelde gezin kan enkel worden vastgehouden in een woonunit voor een zo kort mogelijke periode.

§ 2. Het gezin, waarvan minstens een van de gezinsleden minderjarig is, dat tracht het Rijk binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 of 3 gestelde voorwaarden, kan niet worden vastgehouden in een gesloten centrum.

Het in het eerste lid bedoelde gezin kan enkel worden vastgehouden in een woonunit, gelijkgesteld met een welbepaalde plaats gesitueerd aan de grens, voor een zo kort mogelijke periode.";

2° in paragraaf 3, eerste lid, worden de woorden "in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, § 2, aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen" vervangen door de woorden "in een woonunit";

3° paragraaf 3, vierde lid, wordt vervangen als volgt:

"Slechts indien het gezin zich niet houdt aan de in het tweede lid bedoelde voorwaarden, kan het worden vastgehouden in een woonunit voor een zo kort mogelijke periode, tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.".

Art. 19. Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet 19 januari 2012, wordt aangevuld met de woorden ", met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23".

Art. 20. In artikel 74/14, § 2, van dezelfde wet, ingevoegd bij wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid worden de woorden "kan de onderdaan van een derde land worden verplicht" vervangen door de woorden"kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten";

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 21. In artikel 74/15 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de paragrafen 2 en 3 opgeheven.

Art. 22. In artikel 74/17, § 2, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het derde lid worden de woorden "kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid" vervangen door de woorden "kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen";

2° het vierde lid wordt opgeheven.

Art. 23. Dans la même loi, il est inséré un Titre III*sexies*, intitulé “Titre III*sexies*. - Obligations de l’étranger dans le cadre du transfert, du refoulement, du retour ou de l’éloignement”.

Art. 24. Dans le même Titre III*sexies*, inséré par l’article 21, il est inséré un Chapitre I, intitulé “Chapitre I. L’obligation de coopérer”.

Art. 25. Dans le Chapitre I, inséré par l’article 22, il est inséré un article 74/22, rédigé comme suit:

“Art. 74/22. § 1er. Tout étranger qui fait l’objet d’une procédure de transfert, de refoulement, de retour ou d’éloignement coopère à son exécution effective avec les autorités compétentes.

Cette obligation de coopérer comprend le fait de:

1° coopérer à son identification et à celle des membres de sa famille qui l’accompagnent, en fournissant les éléments nécessaires à l’établissement ou à la vérification de l’identité, en particulier les éléments relatifs au nom et prénom, à la nationalité, au lieu et à la date de naissance, au(x) pays d’origine et/ou de sa résidence antérieure, les itinéraires de voyage, les documents de voyage et les données biométriques;

2° coopérer à l’obtention des documents de voyage nécessaires pour lui-même et pour les membres de sa famille qui l’accompagnent, le cas échéant en soumettant une demande aux autorités compétentes pour obtenir un document de voyage valable, en fournissant toutes les informations et déclarations nécessaires à l’obtention d’un tel document, en coopérant avec ces autorités, en se présentant en personne à ces autorités et, sur demande, en fournissant la preuve des démarches effectuées afin d’obtenir les documents de voyage;

3° communiquer l’adresse de sa résidence effective et les coordonnées auxquelles il peut être effectivement joint;

4° se présenter en personne aux rendez-vous avec les autorités compétentes pour l’exécution de la mesure;

5° répondre dans les délais impartis aux demandes d’information des autorités compétentes pour l’exécution de la mesure;

6° rester accessible et disponible pendant toute la période nécessaire à l’exécution de la mesure;

7° présenter ou mettre en dépôt les documents d’identité ou de voyage aux autorités compétentes, si cela est demandé;

8° coopérer aux examens médicaux nécessaires à l’exécution de la mesure;

9° transmettre aux autorités compétentes les attestations médicales nécessaires à l’exécution de la mesure.

Art. 23. In dezelfde wet wordt een Titel III*sexies* ingevoegd luidende: “Titel III*sexies*. - Verplichtingen van de vreemdeling in het kader van de overdracht, de terugdrijving, de terugkeer of de verwijdering”.

Art. 24. In dezelfde Titel III*sexies*, ingevoegd bij artikel 21, wordt een Hoofdstuk I ingevoegd, luidende “Hoofdstuk I. De medewerkingsplicht”.

Art. 25. In Hoofdstuk I, ingevoegd bij artikel 22, wordt een artikel 74/22 ingevoegd, luidende:

“Art. 74/22. § 1. Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan.

Deze medewerkingsplicht houdt in:

1° het meewerken aan zijn identificatie en die van zijn vergezellende familieleden door het verstrekken van de elementen die nodig zijn voor de vaststelling of de verificatie van de identiteit, onder meer de elementen betreffende de naam en voornaam, de nationaliteit, de geboorteplaats en -datum, de land(en) van herkomst en/of van eerder verblijf, de reisroutes, de reisdocumenten en de biometrische gegevens;

2° het meewerken aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en zijn vergezellende familieleden, in voorkomend geval door bij de bevoegde autoriteiten een verzoek om een geldig reisdocument te verkrijgen in te dienen, door alle informatie en verklaringen te verstrekken die nodig zijn om een dergelijk document te verkrijgen, door met deze autoriteiten samen te werken, door zich persoonlijk bij deze autoriteiten aan te bieden, en, wanneer daarom wordt verzocht, door het bewijs te leveren van de ondernomen stappen om de reisdocumenten te verkrijgen;

3° het meedelen van het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden;

4° het in persoon verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

5° het tijdig antwoorden op verzoeken om informatie van de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

6° het bereikbaar en beschikbaar blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel;

7° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten bij de bevoegde autoriteiten, indien daarom wordt verzocht;

8° het meewerken aan de medische onderzoeken die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel;

9° het overmaken aan de bevoegde autoriteiten van de medische attesten die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel.

§ 2. L'étranger est informé en temps utile, et au plus tard au moment de la notification de la mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement, de l'obligation de coopérer et des conséquences d'un refus de coopérer. Ces informations sont fournies dans une langue que l'étranger comprend ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend.

Chaque fois que l'étranger est explicitement invité à entreprendre une action spécifique dans le cadre de cet article, il est à nouveau informé de son obligation de coopérer et des conséquences d'un refus de coopérer.".

Art. 26. Dans le Chapitre I, inséré par l'article 22, il est inséré un article 74/23, rédigé comme suit:

"Art. 74/23. § 1er. En vue de l'exécution forcée d'une mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement, un étranger peut être soumis à un examen médical, le cas échéant par la contrainte, pour autant qu'un tel l'examen soit requis afin de déterminer si l'étranger peut voyager sans mettre en danger sa propre santé, celle des autres voyageurs ou celle de la population du pays de destination. L'examen médical obligatoire ne peut être effectué que s'il est nécessaire parce qu'il est imposé comme condition d'entrée ou de transit par le pays de destination ou de transit, ou comme condition de voyage par le transporteur responsable du transport de l'étranger, dans le cadre d'une urgence de santé publique de portée internationale déclarée par l'Organisation mondiale de la santé, et que les attestations médicales disponibles ne sont pas acceptées comme étant suffisantes par le pays de destination ou de transit, ou par le transporteur.

L'étranger est informé au préalable de l'examen médical qui lui sera imposé, de la manière dont il sera effectué, de l'objectif de l'examen, de son éventuel effet sur sa santé et de la possibilité, en cas de refus de coopérer, de procéder à l'examen médical par la contrainte conformément au paragraphe 2. Ces informations sont fournies dans une langue que l'étranger comprend ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend.

L'étranger signe une déclaration dans laquelle il s'engage à coopérer à cet examen médical. Cette déclaration comprend les informations mentionnées à l'alinéa 2. L'étranger a la possibilité, avant de signer la déclaration et en étant séparé du personnel impliqué dans l'examen, de relire les informations fournies.

Sur proposition conjointe du ministre et du ministre de la Santé publique, le Roi détermine, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, les examens médicaux qui peuvent être imposés à l'étranger en application du présent article.

§ 2. Si l›étranger ne se soumet pas volontairement à l›examen médical visé au paragraphe 1er et que l'objectif ne

§ 2. De vreemdeling wordt tijdig en ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel, geïnformeerd over de medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Telkens wanneer de vreemdeling uitdrukkelijk wordt gevraagd een specifieke actie te ondernemen in het kader van dit artikel, wordt hij opnieuw geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking.".

Art. 26. In Hoofdstuk I, ingevoegd bij artikel 22, wordt een artikel 74/23 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/23. § 1. Met het oog op de gedwongen uitvoering van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel kan een vreemdeling worden verplicht een medisch onderzoek te ondergaan, desgevallend met gebruik van dwang, indien het onderzoek noodzakelijk is om vast te stellen of de vreemdeling kan reizen zonder zijn eigen gezondheid, de gezondheid van zijn medereizigers of de gezondheid van de bevolking in het land van bestemming in gevaar te brengen. Het verplicht medisch onderzoek kan enkel worden uitgevoerd indien het noodzakelijk is omdat het is opgelegd als voorwaarde tot binnenkomst of doorreis door het land van bestemming of doorreis, of als reisvoorschrift door de vervoerder die instaat voor het vervoer van de vreemdeling, in het kader van een door de wereldgezondheidsorganisatie uitgeroepen noodsituatie van internationaal belang op het gebied van de volksgezondheid, en voor zover de beschikbare medische attesten niet als toereikend worden aanvaard door het land van bestemming of doorreis of door de vervoerder.

De vreemdeling wordt vooraf geïnformeerd over het medisch onderzoek dat hem zal worden opgelegd, alsmede over de wijze waarop het zal worden uitgevoerd, het doel van het onderzoek, de mogelijke impact ervan op zijn gezondheid en over de mogelijkheid, bij weigering tot medewerking, tot het uitvoeren van het medisch onderzoek met gebruik van dwang overeenkomstig paragraaf 2. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

De vreemdeling ondertekent een verklaring waarin hij zich ertoe verbindt mee te werken aan dit medisch onderzoek. Deze verklaring bevat de in het tweede lid vermelde informatie. De vreemdeling krijgt de mogelijkheid om, voorafgaand aan de ondertekening van de verklaring en afgezonderd van het personeel betrokken bij het onderzoek, de gegeven informatie door te nemen.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Volksgezondheid, bepaalt de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de medische onderzoeken die in toepassing van dit artikel verplicht kunnen worden opgelegd aan de vreemdeling.

§ 2. Indien de vreemdeling zich niet uit eigen beweging aan het in paragraaf 1 bedoelde medisch onderzoek onderwerpt

peut être atteint par des moyens moins coercitifs, l'examen médical peut être effectué par la contrainte.

Le recours à la contrainte lors de l'examen médical est exclu pour les mineurs étrangers. Le recours à la contrainte lors de l'examen médical ne se fait jamais en présence de mineurs étrangers.

Le recours à la contrainte est effectué par le délégué du ministre qui a reçu une formation spécifique à cet effet. Le Roi détermine le contenu de cette formation.

Le recours à la contrainte est soumis aux conditions prévues à l'article 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police. Le recours à la contrainte est adapté à la vulnérabilité de la personne.

Les moyens de contrainte autorisés sont la contrainte physique, la clef de bras et les menottes aux poignets et/ou aux pieds.

Tout recours à la contrainte lors d'un examen médical fait l'objet d'un rapport détaillé sans délai. Le délégué du ministre indique dans le rapport les moyens de contrainte utilisés, la durée du recours à la contrainte et la justification de celle-ci.

§ 3. L›examen médical visé au paragraphe 1er est effectué par du personnel médical qualifié.

Seul l'examen médical le moins invasif est effectué, compte tenu des conditions imposées par le pays de destination ou de transit, ou par le transporteur, et à condition que cet examen soit disponible.

L'examen médical ne peut avoir un caractère vexatoire et est effectué dans le respect de la dignité de l'étranger. Si le personnel médical estime que l'examen est susceptible de mettre en danger la santé de l'étranger, il ne l'effectue pas.".

Art. 27. Dans le même Titre III*sexies*, inséré par l'article 21, il est inséré un Chapitre II, intitulé: "Chapitre II. Le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert.".

Art. 28. Dans le Chapitre II, inséré par l'article 25, il est inséré un article 74/24, rédigé comme suit:

"Art. 74/24. § 1er. L'étranger qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire peut être invité à entamer un trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour.

Le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour vise un suivi individualisé de l'étranger en séjour illégal en vue de parvenir à une perspective d'avenir durable et de mettre fin à son séjour illégal.

en het doel niet met minder dwingende middelen kan worden bereikt, kan het medisch onderzoek met gebruik van dwang worden uitgevoerd.

Het gebruik van dwang bij het uitvoeren van het medisch onderzoek is uitgesloten voor minderjarige vreemdelingen. Het gebruik van dwang bij het uitvoeren van het medisch onderzoek gebeurt nooit in de aanwezigheid van minderjarige vreemdelingen.

Het gebruik van dwang wordt uitgevoerd door de gemachtigde van de minister die hiervoor een specifieke opleiding heeft genoten. De Koning bepaalt de inhoud van deze opleiding.

Het gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt. Het gebruik van dwang is aangepast aan de kwetsbaarheid van de persoon.

De toegelaten dwangmiddelen zijn de fysieke aansporing, de houdgreep en de hand- en/of voetboeien.

Elk gebruik van dwang bij het uitvoeren van een medisch onderzoek, moet onverwijld in een gedetailleerd verslag worden gerapporteerd. De gemachtigde van de minister vermeldt in het verslag de gebruikte dwangmiddelen, de duur van het gebruik van de dwang en de rechtvaardiging daarvoor.

§ 3. Het in paragraaf 1 bedoelde medisch onderzoek wordt uitgevoerd door daartoe medisch geschoold personeel.

Enkel het minst invasieve medisch onderzoek wordt toegepast, rekening houdend met de voorwaarden die door het land van bestemming of doorreis of door de vervoerder zijn opgelegd en voor zover het onderzoek beschikbaar is.

Het medisch onderzoek mag geen tergend karakter hebben en geschiedt met eerbiediging van de waardigheid van de vreemdeling. Indien het medisch personeel van oordeel is dat het onderzoek de gezondheid van de vreemdeling in gevaar kan brengen, voert zij deze niet uit.".

Art. 27. In dezelfde Titel III*sexies*, ingevoegd bij artikel 21, wordt een Hoofdstuk II ingevoegd, luidende: "Hoofdstuk II. De aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure.".

Art. 28. In Hoofdstuk II, ingevoegd bij artikel 25, wordt een artikel 74/24 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/24. § 1. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan worden uitgenodigd om een aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeerprocedure op te starten.

De aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeerprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling in illegaal verblijf met het oog op het bereiken van een duurzaam toekomstperspectief en het beëindigen van zijn illegaal verblijf.

Ce trajet d'accompagnement comprend les étapes suivantes:

1° l'analyse du séjour de l'étranger en Belgique sur la base de sa situation individuelle et, le cas échéant, sur la base de ses précédentes demandes de séjour ou de protection internationale;

2° l'information et le conseil de l'étranger quant à sa situation de séjour en Belgique et, le cas échéant, quant aux procédures administratives et juridiques disponibles;

3° l'évaluation des possibilités de retour de l'étranger;

4° l'identification des obstacles au retour de l'étranger et la recherche de solutions pour y remédier;

5° la planification d'entretiens de suivi avec l'étranger si cela est nécessaire;

6° le cas échéant, la convocation de l'étranger pour lui demander qu'il accomplisse les démarches nécessaires afin qu'il obtienne et qu'il présente les documents requis en vue de son retour ou de son éloignement effectif.

Conformément à l'article 74/22, § 2, alinéa 2, l'étranger est informé lors des entretiens du trajet d'accompagnement de son obligation de coopérer et des actions spécifiques qui lui sont demandées par étape de ce trajet d'accompagnement, ainsi que des conséquences d'un refus de coopération.

§ 2. Afin d›assurer le trajet d'accompagnement intensif visé au paragraphe 1er, le ministre ou son délégué coopère avec les autorités et les organisations de la société civile qui sont compétentes ou chargées du suivi et de l'accompagnement des étrangers en séjour illégal..

§ 3. Si l'étranger introduit une demande de séjour ou une demande de protection internationale pendant le trajet d'accompagnement intensif visé au paragraphe 1er, et qu'il peut, conformément aux dispositions de la présente loi, rester provisoirement sur le territoire dans l›attente d›une décision relative à cette demande, le trajet d'accompagnement intensif est suspendu. Néanmoins, la situation administrative de l›étranger peut continuer à être suivie.

Art. 29. Dans le Chapitre II, inséré par l'article 25, il est inséré un article 74/25, rédigé comme suit:

"Art. 74/25. § 1. L'étranger qui fait l'objet d'une mesure de transfert en vertu des articles 51/5, § 4, alinéa 1er, ou 51/5/1, § 2, alinéa 1er, peut être invité à entamer un trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert.

Le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert vise un suivi individualisé de l'étranger

Dit begeleidingstraject omvat de volgende stappen:

1° het analyseren van het verblijf van de vreemdeling in België op basis van zijn individuele situatie en, in voorkomend geval, op basis van zijn eerdere verblijfsaanvragen of verzoeken om bescherming;

2° het informeren en adviseren van de vreemdeling over zijn verblijfssituatie in België en, in voorkomend geval, over de beschikbare administratieve en juridische procedures;

3° het beoordelen van de terugkeermogelijkheden van de vreemdeling;

4° het identificeren van de obstakels voor de terugkeer van de vreemdeling en het zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen;

5° het plannen van opvolgingsgesprekken met de vreemdeling indien dit noodzakelijk is;

6° in voorkomend geval, het oproepen van de vreemdeling om de nodige stappen te ondernemen om de voor zijn terugkeer of zijn effectieve verwijdering vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.

Overeenkomstig artikel 74/22, § 2, tweede lid, wordt de vreemdeling tijdens de gesprekken in dit begeleidingstraject geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

§ 2. Teneinde de in de paragraaf 1 bedoelde aanklampende begeleiding te verzekeren, werkt de minister of zijn gemachtigde samen met de overheden en middenveldorganisaties die bevoegd zijn of instaan voor de opvolging en begeleiding van vreemdelingen in illegaal verblijf.

§ 3. Indien de vreemdeling tijdens de in paragraaf 1 bedoelde aanklampende begeleiding een verblijfsaanvraag of een verzoek om internationale bescherming indient en hij, overeenkomstig de bepalingen van deze wet, voorlopig op het grondgebied mag verblijven in afwachting van een beslissing inzake deze aanvraag of dit verzoek, wordt de aanklampende begeleiding opgeschort. Niettemin kan de administratieve situatie van de vreemdeling verder worden opgevolgd.

Art. 29. In Hoofdstuk II, ingevoegd bij artikel 25, wordt een artikel 74/25 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/25. § 1. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsmaatregel in toepassing van de artikelen 51/5, § 4, eerste lid, of 51/5/1, § 2, eerste lid, kan worden uitgenodigd om een aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure op te starten.

De aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging

en vue de son transfert effectif vers l'État responsable du traitement de sa demande de protection internationale.

Ce trajet d'accompagnement comprend les étapes suivantes:

1° l'information et le conseil de l'étranger quant à sa situation de séjour en Belgique et, le cas échéant, quant aux procédures administratives et juridiques disponibles;

2° l'identification des obstacles au transfert de l'étranger et la recherche de solutions pour y remédier;

3° la planification d'entretiens de suivi avec l'étranger si cela est nécessaire;

4° le cas échéant, la convocation de l'étranger pour lui demander qu'il accomplisse les démarches nécessaires afin qu'il obtienne et qu'il présente les documents requis en vue de son transfert effectif.

Conformément à l'article 74/22, § 2, alinéa 2, l'étranger est informé lors des entretiens du trajet d'accompagnement de son obligation de coopérer et des actions spécifiques qui lui sont demandées par étape de ce trajet d'accompagnement, ainsi que des conséquences d'un refus de coopération.

§ 2. Si l'étranger ne coopère pas au trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert, il est présumé avoir pris la fuite, conformément aux articles 51/5, § 6 ou 51/5/1, § 4.".

Art. 30. Dans le Chapitre II, inséré par l'article 25, il est inséré un article 74/26, rédigé comme suit:

"Art. 74/26. Si l›étranger ne répond pas aux invitations ou aux demandes d›information du trajet d›accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert visé aux articles 74/24 ou 74/25, le délégué du ministre peut se rendre à l›adresse de résidence effective qu'il a fournie afin de vérifier si l›étranger y réside toujours et de l›informer du trajet d›accompagnement intensif.

Dans les mêmes circonstances, le ministre ou son délégué peut demander au bourgmestre de vérifier si l'étranger réside à l'adresse qu'il a fournie afin d'entamer ou de poursuivre le trajet d'accompagnement intensif.".

Art. 31. Dans le même Titre III*sexies*, inséré par l'article 21, il est inséré un Chapitre III, intitulé: "Chapitre III. Les mesures préventives et les mesures de maintien moins coercitives.".

Art. 32. Dans le Chapitre III, inséré par l'article 29, il est inséré un article 74/27, rédigé comme suit:

"Art. 74/27. Les mesures préventives que le ministre ou son délégué peut imposer à l'étranger en vertu de la présente loi

van de vreemdeling met het oog op zijn effectieve overdracht aan de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dit begeleidingstraject omvat de volgende stappen:

1° het informeren en adviseren van de vreemdeling over zijn verblijfssituatie in België en, in voorkomend geval, over de beschikbare administratieve en juridische procedures;

2° het identificeren van de obstakels voor overdracht van de vreemdeling en het zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen;

3° het plannen van opvolgingsgesprekken met de vreemdeling indien dit noodzakelijk is;

4° in voorkomend geval, het oproepen van de vreemdeling om de nodige stappen te ondernemen om de voor zijn effectieve overdracht vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.

Overeenkomstig artikel 74/22, § 2, tweede lid, wordt de vreemdeling tijdens de gesprekken in dit begeleidingstraject geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

§ 2. Indien de vreemdeling niet meewerkt aan de aanklampende begeleiding in het kader van de overdrachtsprocedure, wordt hij geacht te zijn ondergedoken, in toepassing van artikelen 51/5, § 6 of 51/5/1, § 4.".

Art. 30. In Hoofdstuk II, ingevoegd bij artikel 25, wordt een artikel 74/26 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/26. Indien de vreemdeling nalaat in te gaan op de uitnodigingen of te reageren op verzoeken om informatie van de in artikelen 74/24 of 74/25 bedoelde aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure, kan de gemachtigde van de minister zich naar het opgegeven adres van effectieve verblijfplaats begeven om na te gaan of de vreemdeling daar nog verblijft en hem informeren over de aanklampende begeleiding.

In dezelfde omstandigheden kan de minister of zijn gemachtigde de burgemeester verzoeken na te gaan of de vreemdeling op het opgegeven adres verblijft teneinde de aanklampende begeleiding op te starten of verder te zetten.".

Art. 31. In dezelfde Titel III*sexies*, ingevoegd bij artikel 21, wordt een Hoofdstuk III ingevoegd, luidende: "Hoofdstuk III. De preventieve maatregelen en de minder dwingende maatregelen voor vasthouding".

Art. 32. In Hoofdstuk III, ingevoegd bij artikel 29, wordt een artikel 74/27 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/27. De preventieve maatregelen die de minister of zijn gemachtigde op grond van deze wet aan de vreemdeling

pendant le délai de départ volontaire ou pendant le délai de report temporaire d'éloignement afin d'éviter tout risque de fuite, sont les suivantes:

1° la présentation ou le dépôt des documents d'identité ou de voyage à l'autorité compétente;

2° l'obligation de se présenter à des moments déterminés auprès des services de police ou auprès de l'Office des Étrangers;

3° l'assignation à résidence.".

Art. 33. Dans le Chapitre III, inséré par l'article 29, il est inséré un article 74/28, rédigé comme suit:

"Art. 74/28. § 1er. Les mesures moins coercitives que le ministre ou son délégué peut imposer en vertu de la présente loi comme alternative à la détention, sont les suivantes:

1° l'obligation de se présenter à des moments déterminés auprès des services de police ou auprès de l'Office des Étrangers;

2° l'assignation à résidence.

§ 2. Les mesures moins coercitives visées au paragraphe 1er ne peuvent être imposées, selon le cas, que pour le temps nécessaire à la détermination de l'État responsable de l'examen de la demande de protection internationale, pour le temps nécessaire à l'examen de la demande de protection internationale ou pour le temps nécessaire à l'exécution de la mesure d'éloignement ou de transfert.

§ 3. Sans préjudice des autres dispositions de la présente loi, les mesures moins coercitives visées au paragraphe 1er ne peuvent être imposées que si le ministre ou son délégué considère, sur la base d'un examen individuel de l'ensemble des circonstances, qu'une telle mesure peut encore être efficace pour atteindre, selon le cas, l'objectif visé aux articles 51/5, § 1er, 51/5/1, § 1er ou 74/6, § 1er, ou pour réaliser l'éloignement ou le transfert effectif de l'étranger.

L'évaluation de l'efficacité de la mesure moins coercitive se fait sur la base des circonstances factuelles, en ce compris le manque de coopération de l'étranger. Une mesure privative de liberté peut être prise uniquement si d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives ne peuvent pas être appliquées efficacement.

Une mesure moins coercitive est présumée inefficace, notamment dans les cas suivants:

1° lorsque l'étranger n'a pas respecté une mesure préventive ou une mesure moins coercitive imposée précédemment;

kan opleggen tijdens de termijn van vrijwillig vertrek of tijdens de termijn van tijdelijk uitgestelde verwijdering teneinde elk risico op onderduiken te vermijden, zijn de volgende:

1° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten aan de bevoegde autoriteit;

2° de verplichting zich te melden op bepaalde tijdstippen bij politiediensten of bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats.".

Art. 33. In Hoofdstuk III, ingevoegd bij artikel 29, wordt een artikel 74/28 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/28. § 1. De minder dwingende maatregelen die de minister of zijn gemachtigde op grond van deze wet als alternatief voor detentie kan opleggen, zijn de volgende:

1° de verplichting zich te melden op bepaalde tijdstippen bij politiediensten of bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats.

§ 2. De in paragraaf 1 bedoelde minder dwingende maatregelen kunnen slechts worden opgelegd, naargelang het geval, voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, voor de tijd die noodzakelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming of voor de tijd die noodzakelijk is om de verwijderings- of overdrachtsmaatregel uit te voeren.

§ 3. Onverminderd de andere bepalingen van deze wet kunnen de in paragraaf 1 bedoelde minder dwingende maatregelen slechts worden opgelegd indien de minister of zijn gemachtigde, op grond van een individuele beoordeling van het geheel van omstandigheden, van oordeel is dat een dergelijke maatregel nog doeltreffend is om, naargelang het geval, de doelstelling beoogd in de artikelen 51/5 § 1, 51/5/1, § 1 of 74/6, § 1 te verwezenlijken of om de effectieve verwijdering of overdracht van de vreemdeling te bewerkstelligen.

De beoordeling van de doeltreffendheid van de minder dwingende maatregel gebeurt op basis van de feitelijke omstandigheden, waaronder het gebrek aan medewerking van de vreemdeling. Een maatregel van vrijheidsberoving kan alleen worden genomen wanneer werd geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

Een minder dwingende maatregel wordt geacht niet doeltreffend te zijn, onder meer in volgende gevallen:

1° indien de vreemdeling een eerder opgelegde preventieve maatregel of minder dwingende maatregel niet heeft gerespecteerd;

2° lorsque l'étranger n'a pas rempli son obligation de coopérer prévue aux articles 74/22 et 74/23, ou lorsqu'il n'a pas coopéré au trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert prévu aux articles 74/24 et 74/25;

3° lorsque l'étranger constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale;

4° si l'étranger séjourne illégalement sur le territoire et ne s'est jamais présenté aux autorités compétentes ou n'a jamais accompli les démarches nécessaires pour régler sa situation de séjour.".

Art. 34. L'article 75 de la même loi, modifié par la loi du 26 juin 2000, est remplacé par ce qui suit:

"Art. 75. § 1. Sous réserve de l'article 53, l'étranger qui se présente aux autorités chargées du contrôle aux frontières sans remplir les conditions d'entrée prévues aux articles 2 et 3 et dont l'entrée au Royaume a été refusée ou qui a été arrêté ou intercepté lors du franchissement des frontières extérieures du Royaume sans remplir les conditions d›entrée prévues aux articles 2 et 3 et qui n'a pas été autorisé à entrer dans le Royaume, est puni d›un emprisonnement de huit jours à trois mois et d›une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d›une de ces peines seulement.

§ 2. Sous réserve des articles 53 et 79, l'étranger qui séjourne illégalement dans le Royaume est puni, dans les limites prévues à l'alinéa 2, d›un emprisonnement de huit jours à trois mois et d›une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d›une de ces peines seulement.

L'emprisonnement, visé à l'alinéa 1er, peut être imposé uniquement si l'étranger a déjà fait l'objet d'une mesure de maintien ou d'une mesure moins coercitive ayant pris fin sans qu'il ait pu être procédé à son éloignement et s'il continue, sans motif justifié de non-retour, à séjourner illégalement dans le Royaume.

§ 3. En cas de récidive dans le délai de trois ans d›une des infractions prévues aux paragraphes 1 et 2, ces peines sont portées à un emprisonnement d›un mois à douze mois et à une amende de cent euros à mille euros, ou à une de ces peines seulement."

Art. 35. Dans la même loi, il est inséré un article 75/1 rédigé comme suit:

"Art. 75/1. L'étranger qui a été enjoint de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé et qui se soustrait à cette obligation sans motif valable, est puni d›un emprisonnement de huit jours à trois mois et d›une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d›une de ces peines seulement.

2° indien de vreemdeling niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23, of geen medewerking heeft verleend aan de aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure, zoals voorzien in de artikelen 74/24 en 74/25;

3° indien de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

4° indien de vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft en zich nooit bij de bevoegde overheden heeft aangeboden of de nodige handelingen heeft gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.".

Art. 34. Artikel 75 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 26 juni 2000, wordt vervangen als volgt:

"Art. 75. § 1. Onder voorbehoud van artikel 53, wordt de vreemdeling die zich aanbiedt bij de met grenscontrole belaste overheden zonder te voldoen aan de in de artikelen 2 en 3 bedoelde binnenkomstvoorwaarden en aan wie de toegang tot het Rijk werd geweigerd of die bij het overschrijden van de buitengrenzen van het Rijk is aangehouden of onderschept zonder te voldoen aan de in de artikelen 2 en 3 bedoelde binnenkomstvoorwaarden en die niet gemachtigd werd tot binnenkomst in het Rijk, gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met één van deze straffen alleen.

§ 2. Onder voorbehoud van de artikelen 53 en 79, wordt de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, binnen de in het tweede lid gestelde grenzen, gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met één van deze straffen alleen.

De in het eerste lid bedoelde gevangenisstraf kan enkel worden opgelegd indien aan de vreemdeling reeds een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel is opgelegd die is beëindigd zonder dat hij kon worden verwijderd en hij, zonder geldige reden om niet terug te keren, zijn illegaal verblijf in het Rijk verderzet.

§ 3. In geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar van een van de in de eerste of tweede paragraaf bedoelde misdrijven, worden die straffen gebracht op een gevangenisstraf van een maand tot twaalf maanden en op een geldboete van honderd euro tot duizend euro, of op een van die straffen alleen."

Art. 35. In dezelfde wet wordt een artikel 75/1 ingevoegd, luidende:

"Art. 75/1. De vreemdeling die verplicht werd bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, en die zich zonder geldige reden aan deze verplichting onttrekt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met een van die straffen alleen.

En cas de récidive dans le délai de trois ans de l'infraction prévue à l'alinéa 1er, ces peines sont portées à un emprisonnement d'un mois à douze mois et à une amende de cent euros à mille euros, ou à une de ces peines seulement."

CHAPITRE 3. – Modifications de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers.

Art. 36. L'article 2 de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers, modifié par les lois du 19 janvier 2012 et du 21 novembre 2017, est complété par les 14° et 15° rédigés comme suit:

"14° la place Dublin: la place d›accueil dans une structure d›accueil communautaire, où est assuré un accompagnement social spécifique, adapté à la situation administrative du bénéficiaire de l›accueil qui s'est vu notifier une décision de refus de séjour avec mesure de transfert en application de l'article 51/5, § 4, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Dans une place Dublin, des explications sont notamment données sur la décision déterminant l'État responsable de l'examen de la demande d'asile, les voies de recours disponibles, les modalités et le délai d'exécution du transfert. L'Office des étrangers est présent à intervalles réguliers sur place et fournit au bénéficiaire de l'accueil l'accompagnement tel que visé à l'article 74/25 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;

15° la place ouverte de retour: la place d'accueil dans une structure d'accueil communautaire, où est assuré un accompagnement social spécifique, adapté à la situation administrative du bénéficiaire de l'accueil qui s'est vu notifier une décision finale négative dans le cadre d'une demande de protection internationale au sens de l'article 1er, § 1er, 19° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Dans une place ouverte de retour, des explications sont notamment données sur les conséquences de la décision finale négative et un accompagnement au retour volontaire est proposé. L'Office des étrangers est présent à intervalles réguliers sur place et fournit au bénéficiaire de l'accueil l'accompagnement tel que visé à l'article 74/24 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers."

Art. 37. L'article 12 de la même loi, modifié par la loi du 4 mai 2016, est complété par un paragraphe 4 rédigé comme suit:

"§ 4. Après la notification d'une décision de refus de séjour avec mesure de transfert en application de l›article 51/5, § 4, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ou d'une décision finale négative dans le cadre d'une demande

In geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar van het in het eerste lid bedoelde misdrijf, worden die straffen gebracht op een gevangenisstraf van een maand tot twaalf maanden en op een geldboete van honderd euro tot duizend euro, of op een van die straffen alleen."

HOOFDSTUK 3. – Wijzigingen van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Art. 36. Artikel 2 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012 en 21 november 2017, wordt aangevuld met de bepalingen onder 14° en 15°, luidende:

"14° de Dublin-plaats: de opvangplaats in een collectieve opvangstructuur waar een specifieke maatschappelijke begeleiding wordt verstrekt, aangepast aan de administratieve situatie van de begunstigde van de opvang die in kennis is gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsmaatregel in toepassing van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In een Dublin-plaats wordt er onder meer uitleg verstrekt over de beslissing tot vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, de beschikbare rechtsmiddelen, de modaliteiten en de termijn voor de uitvoering van de overdracht. De Dienst Vreemdelingenzaken is op geregelde tijdstippen aanwezig en verstrekt aan de begunstigde van de opvang de begeleiding in de zin van artikel 74/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

15° de open terugkeerplaats: de opvangplaats in een collectieve opvangstructuur, waar een specifieke maatschappelijke begeleiding wordt verstrekt, aangepast aan de administratieve situatie van de begunstigde van de opvang die in kennis is gesteld van een negatieve definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 19°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In een open terugkeerplaats wordt er onder meer uitleg verstrekt over de gevolgen van de negatieve definitieve beslissing en wordt er begeleiding bij de vrijwillige terugkeer aangeboden. De Dienst Vreemdelingenzaken is op geregelde tijdstippen aanwezig en verstrekt aan de begunstigde van de opvang de begeleiding in de zin van artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Art. 37. Artikel 12 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016, wordt aangevuld met een paragraaf 4, luidende:

"§ 4. Na de kennisgeving van een beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsmaatregel in toepassing van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van een

de protection internationale au sens de l'article 1er, § 1er, 19° de la même loi, l'Agence modifie le lieu obligatoire d'inscription du bénéficiaire de l'accueil, respectivement vers une place Dublin ou une place ouverte de retour, sauf s'il se trouve déjà dans une structure d'accueil comptant de telles places.

Le bénéficiaire de l'accueil doit se rendre à la place désignée dans les cinq jours ouvrables à compter de la notification de la décision modifiant le lieu obligatoire d'inscription.

Dans ce délai de cinq jours ouvrables, le bénéficiaire de l'accueil peut introduire auprès de l'Agence une demande motivée d'exception à la désignation effectuée:

1° pour des raisons médicales certifiées faisant obstacle au changement de structure d'accueil; les raisons sont examinées par le médecin-conseil de l'Agence;

2° en raison de grossesse ou d'accouchement récent, entre le septième mois de la grossesse et la fin du deuxième mois suivant la naissance de l'enfant;

3° en vue de terminer l'année scolaire de ses enfants entre le 1er avril et le 30 juin; ce motif ne peut être invoqué par le bénéficiaire de l'accueil auquel une place Dublin a été désignée.

Le bénéficiaire de l'accueil peut se maintenir dans la structure d'accueil où il se trouve pendant le traitement de cette demande.".

negatieve definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 19° van dezelfde wet, wijzigt het Agentschap de verplichte plaats van inschrijving van de begunstigde van de opvang, respectievelijk naar een Dublin-plaats of een open terugkeerplaats, tenzij hij zich reeds in een opvangstructuur met dergelijke plaatsen bevindt.

De begunstigde van de opvang dient zich binnen de vijf werkdagen vanaf de kennisgeving van de beslissing tot wijziging van de verplichte plaats van inschrijving naar de toegewezen plaats te begeven.

Binnen deze termijn van vijf werkdagen kan de begunstigde van de opvang bij het Agentschap een met redenen omkleed uitzonderingsverzoek inzake de toewijzing indienen:

1° om gestaafde medische redenen die een verandering van opvangstructuur in de weg staan; de redenen worden onderzocht door de raadgevend arts van het Agentschap;

2° om reden van zwangerschap of recente bevalling, tussen de zevende maand van de zwangerschap tot het einde van de tweede maand na de geboorte van het kind;

3° met het oog op het voltooien van het schooljaar tussen 1 april en 30 juni; deze reden kan niet worden ingeroepen door de begunstigde van de opvang aan wie een Dublin-plaats is toegewezen.

De begunstigde van de opvang mag tijdens de behandeling van dit verzoek in de opvangstructuur blijven waar hij zich bevindt.".

Analyse d'impact intégrée

Fiche signalétique

A. Auteur

Membre du Gouvernement compétent

Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration

Contact cellule stratégique

Nom : Vinciane Hoefnagels

E-mail : vinciane.hoefnagels@demoor.fed.be

Téléphone : 0479118410

Administration

Office des Etrangers

Contact administration

Nom : Aïda Makubi Manda

E-mail : Aida.MakubiManda@ibz.fgov.be

Téléphone : 0479118410

B. Projet

Titre de la règlementation

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers.

Description succincte du projet de réglementation en mentionnant l'origine réglementaire (traités, directive, accord de coopération, actualité, …), les objectifs poursuivis et la mise en œuvre.

L'ancrage juridique de la politique de retour proactive - transposition de la Directive 2008/115/CE

Analyses d'impact déjà réalisées :

☐ Oui ■ Non

C. Consultations sur le projet de réglementation

Consultation obligatoire, facultative ou informelle

L'avis de l'Inspection des Finances

L'accord de la Secrétaire d'État au Budget

L'avis du Conseil d'Etat

D. Sources utilisées pour effectuer l'analyse d'impact

Statistiques, documents, institutions et personnes de référence

aucune

Quel est l'impact du projet de réglementation sur ces 21 thèmes ?

1. Lutte contre la pauvreté

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

2. Égalité des chances et cohésion sociale

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

3. Égalité des femmes et des hommes

1. Quelles personnes sont (directement et indirectement) concernées par le projet et quelle est la composition sexuée de ce(s) groupe(s) de personnes ?

■ Des personnes sont concernées. | ☐ Aucune personne n'est concernée.

Décrivez et indiquez le % femmes-hommes :

L'avant-projet de loi concerne tous les étrangers en séjour illégal

2. Identifiez les éventuelles différences entre la situation respective des femmes et des hommes dans la matière relative au projet de réglementation.

L'avant-projet de loi n'a pas d'impact différencié sur les femmes et les hommes.

☐ S'il existe des différences, cochez cette case.

4. Santé

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

5. Emploi

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

6. Modes de consommation et production

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

7. Développement économique

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

8. Investissements

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

9. Recherche et développement

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

10. PME

1. Quelles entreprises sont directement et indirectement concernées ?

☐ Des entreprises (dont des PME) sont concernées. | ■ Aucune entreprise n'est concernée.

Expliquez pourquoi :

aucun impact

11. Charges administratives

☐ Des entreprises/citoyens sont concernés. ■ Les entreprises/citoyens ne sont pas concernés.

12. Énergie

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

13. Mobilité

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

14. Alimentation

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

15. Changements climatiques

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

16. Ressources naturelles

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

17. Air intérieur et extérieur

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

18. Biodiversité

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

19. Nuisances

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

20. Autorités publiques

☐ Impact positif ☐ Impact négatif | ■ Pas d'impact

21. Cohérence des politiques en faveur du développement

1. Identifiez les éventuels impacts directs et indirects du projet sur les pays en développement dans les domaines suivants : sécurité alimentaire, santé et accès aux médicaments, travail décent, commerce local et international, revenus et mobilisations de ressources domestiques (taxation), mobilité des personnes, environnement et changements climatiques (mécanismes de développement propre), paix et sécurité.

☐ Impact sur les pays en développement. | ■ Pas d'imapct sur les pays en développement.

Expliquez pourquoi :

aucun impact

Geïntegreerde impactanalyse

Beschrijvende fiche

A. Auteur

Bevoegd regeringslid

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Contactpersoon beleidscel

Naam : Vinciane Hoefnagels

E-mail : vinciane.hoefnagels@demoor.fed.be

Tel. Nr. : 0479118410

Overheidsdienst

Dienst Vreemdelingenzaken

Contactpersoon overheidsdienst

Naam : Aïda Makubi Manda

E-mail : Aida.MakubiManda@ibz.fgov.be

Tel. Nr. : 0479118410

B. Ontwerp

Titel van de regelgeving

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Korte beschrijving van het ontwerp van regelgeving met vermelding van de oorsprong (verdrag, richtlijn, samenwerkingsakkoord, actualiteit, …), de beoogde doelen van uitvoering.

Wettelijke verankering van het aanklampend terugkeerbeleid - omzetting van Richtlijn 2008/115/EG

Impactanalyses reeds uitgevoerd:

☐ Ja ■ Nee

C. Raadpleging over het ontwerp van regelgeving

Verplichte, facultatieve of informele raadplegingen

Advies van de Inspectie van Financiën

Akkoord van de staatssecretaris voor Begroting

Advies van de Raad van State

D. Bronnen gebruikt om de impactanalyse uit te voeren

Statistieken, referentiedocumenten, organisaties en referentiepersonen

geen

Welke impact heeft het ontwerp van regelgeving op deze 21 thema's?

1. Kansarmoedebestrijding

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact | ☒ Geen impact

2. Gelijke kansen en sociale cohesie

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact | ☒ Geen impact

3. Gelijkheid van vrouwen en mannen

1. Op welke personen heeft het ontwerp (rechtstreeks of onrechtstreeks) een impact en wat is de naar geslacht uitgesplitste samenstelling van deze groep(en) van personen?

☒ Er zijn personen betrokken. | ☐ Personen zijn niet betrokken.

Beschrijf en meld de % vrouwen-mannen aan:

het voorontwerp van wet heeft betrekking op alle vreemdelingen in onwettig verblijf

2. Identificeer de eventuele verschillen in de respectieve situatie van vrouwen en mannen binnen de materie waarop het ontwerp van regelgeving betrekking heeft.

Het voorontwerp van wet heeft geen gedifferentieerde impact op vrouwen en mannen.

☐ Vink dit aan indien er verschillen zijn.

4. Gezondheid

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact | ☒ Geen impact

5. Werkgelegenheid

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact | ☒ Geen impact

6. Consumptie- en productiepatronen

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact | ☒ Geen impact

7. Economische ontwikkeling

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact | ☒ Geen impact

8. Investeringen

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact | ☒ Geen impact

9. Onderzoek en ontwikkeling

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact | ☒ Geen impact

10. Kmo's

1. Welke ondernemingen zijn rechtstreeks of onrechtstreeks betrokken?

☐ Er zijn ondernemingen (inclusief kmo's) betrokken. | ☒ Ondernemingen zijn niet betrokken.

Leg uit waarom:

geen impact

11. Administratieve lasten

☐ Ondernemingen of burgers zijn betrokken. ■ Ondernemingen of burgers zijn niet betrokken.

12. Energie

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ■ Geen impact

13. Mobiliteit

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ■ Geen impact

14. Voeding

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ■ Geen impact

15. Klimaatverandering

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ■ Geen impact

16. Natuurlijke hulpbronnen

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ■ Geen impact

17. Buiten- en binnenlucht

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ■ Geen impact

18. Biodiversiteit

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ■ Geen impact

19. Hinder

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ■ Geen impact

20. Overheid

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ■ Geen impact

21. Beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling

1. Identificeer de eventuele rechtstreekse of onrechtstreekse impact van het ontwerp op de ontwikkelingslanden op het vlak van: voedselveiligheid, gezondheid en toegang tot geneesmiddelen, waardig werk, lokale en internationale handel, inkomens en mobilisering van lokale middelen (taxatie), mobiliteit van personen, leefmilieu en klimaatverandering (mechanismen voor schone ontwikkeling), vrede en veiligheid.

☐ Impact op ontwikkelingslanden. ■ Geen impact op ontwikkelingslanden.

Leg uit waarom:

geen impact

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT N° 73.307/4 DU 8 JUIN 2023

Le 22 mars 2023, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, adjointe à la ministre de l'Intérieur, des Réformes institutionnelles et du Renouveau démocratique à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un avant-projet de loi 'modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers'.

L'avant-projet a été examiné par la quatrième chambre le 17 mai 2023. La chambre était composée de Martine Baguet, président de chambre, Luc Cambier et Bernard Blero, conseillers d'État, et Charles-Henri Van Hove, greffier.

Le rapport a été présenté par Roger Wimmer, premier auditeur.

L'avant-projet a été examiné par la quatrième chambre le 8 juin 2023. La chambre était composée de Martine Baguet, président de chambre, Luc Cambier et Bernard Blero, conseillers d'État, et Charles-Henri Van Hove, greffier.

Le rapport a été présenté par Xavier Miny, auditeur adjoint.

Philippe De Bruycker, appelé en qualité d'expert sur la base de l'article 82 des lois 'sur le Conseil d'État', coordonnées le 12 janvier 1973, a également présenté un rapport.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de Bernard Blero.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 8 juin 2023.

*

Comme la demande d'avis est introduite sur la base de l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 2°, des lois 'sur le Conseil d'État', coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation limite son examen au fondement juridique de l'avant-projet‡, à la compétence de l'auteur de l'acte ainsi qu'à l'accomplissement des formalités préalables, conformément à l'article 84, § 3, des lois coordonnées précitées.

Sur ces trois points, l'avant-projet appelle les observations suivantes.

‡ S'agissant d'un avant-projet de loi, on entend par "fondement juridique" la conformité aux normes supérieures.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE NR. 73.307/4 VAN 8 JUIN 2023

Op 22 maart 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken, Institutionele Hervormingen en Democratische Vernieuwing verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van wet 'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen'.

Het voorontwerp is door de vierde kamer onderzocht op 17 mei 2023. De kamer was samengesteld uit Martine Baguet, kamervoorzitter, Luc Cambier en Bernard Blero, staatsraden, en Charles-Henri Van Hove, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Roger Wimmer, eerste auditeur.

Het voorontwerp is door de vierde kamer onderzocht op 8 juin 2023. De kamer was samengesteld uit Martine Baguet, kamervoorzitter, Luc Cambier en Bernard Blero, staatsraden, en Charles-Henri Van Hove, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Xavier Miny, adjunct-auditeur.

Philippe De Bruycker, die als expert opgeroepen is op grond van artikel 82 van de wetten 'op de Raad van State', gecoördineerde op 12 januari 1973, heeft eveneens verslag uitgebracht.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Bernard Blero.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 8 juin 2023.

*

Aangezien de adviesaanvraag is ingediend op basis van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten 'op de Raad van State', gecoördineerd op 12 januari 1973, beperkt de afdeling Wetgeving overeenkomstig artikel 84, § 3, van de voornoemde gecoördineerde wetten haar onderzoek tot de rechtsgrond van het voorontwerp,‡ de bevoegdheid van de steller van de handeling en de te vervullen voorafgaande vormvereisten.

Wat die drie punten betreft, geeft het voorontwerp aanleiding tot de volgende opmerkingen.

‡ Aangezien het om een voorontwerp van wet gaat, wordt onder "rechtsgrond" de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

Observation préalable

Il ressort de l'article 2 de l'avant-projet que celui-ci a notamment pour objet de transposer partiellement:

– la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 'relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE';

– la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 'relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier'; et

– la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 'établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale'.

Il ressort également de son article 3 que l'avant-projet exécute partiellement le règlement (EU) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 'établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride' ainsi que le règlement (UE) 2019/1896 du Parlement européen et du Conseil du 13 novembre 2019 'relatif au corps européen de garde-frontières et de garde-côtes et abrogeant les règlements (UE) n° 1052/2013 et (UE) 2016/1624'.

Les *Principes de technique législative* établis par la section de législation invitent les auteurs de projets, lors d'une transposition de directive, à établir des tableaux de transposition:

"191. Établissez deux tableaux de transposition.

191.1. Pour contrôler qu'une directive est transposée correctement et complètement, établissez un tableau de correspondance entre les (subdivisions des) articles de la directive et les (subdivisions des) articles de l'acte de transposition que vous rédigez. Mentionnez également dans ce tableau:

a) les (subdivisions des) articles de la directive qui ont éventuellement déjà été transposés, en correspondance avec les actes de droit interne et les (subdivisions des) articles qui ont procédé à cette transposition;

b) les (subdivisions des) articles de la directive qui doivent encore être transposés par une autre autorité.

191.2. Pour pouvoir lire chaque article de l'acte de transposition à la lumière des exigences de la directive, établissez aussi un tableau de correspondance entre les (subdivisions

Voorafgaande opmerking

Blijkens artikel 2 strekt het voorontwerp met name tot de gedeeltelijke omzetting van:

– richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 'betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG';

– richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 'over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven'; en

– richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 'tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming'.

Uit artikel 3 blijkt ook dat het voorontwerp gedeeltelijke uitvoering geeft aan verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 'tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend' en aan verordening (EU) 2019/1896 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2019 'betreffende de Europese grens- en kustwacht en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 1052/2013 en Verordening (EU) 2016/1624'.

In de *Beginselen van de wetgevingstechniek*, opgesteld door de afdeling Wetgeving, wordt de stellers van ontwerpen verzocht om bij de omzetting van richtlijnen omzettingstabellen op te maken:

"191. Maak twee omzettingstabellen op.

191.1. Om te controleren of een richtlijn correct en volledig wordt omgezet, maak een concordantietabel op met de (onderdelen van de) artikelen van de richtlijn en van de er mee overeenstemmende (onderdelen van de) artikelen van de door u opgestelde tekst die in de omzetting voorziet. Vermeld eveneens in deze tabel:

a) de [onderdelen van de] artikelen van de richtlijn die eventueel reeds zijn omgezet, alsmede de overeenstemmende teksten van intern recht en de [onderdelen van de] artikelen waarbij de richtlijn is omgezet;

b) de [onderdelen van de] artikelen van de richtlijn die door een andere instantie nog moeten worden omgezet.

191.2. Om ieder artikel van de tekst die in de omzetting voorziet te kunnen lezen in het licht van de vereisten van de richtlijn, maak eveneens een concordantietabel op met de

des) articles de l'acte de transposition et les (subdivisions des) articles de la directive"[1].

Sur ce point, il est rappelé que la confection de tels tableaux lors de la transposition d'une ou plusieurs directives est gage de la qualité de cette transposition et que leur communication à la section de législation, dès l'envoi de la demande d'avis, facilite l'examen du projet dans les délais impartis[2].

Par ailleurs, ces tableaux sont également très utiles pour l'assemblée législative saisie du projet ainsi que pour les destinataires des règles dès lors qu'ils permettent:

a) à l'assemblée législative de se prononcer en connaissance de cause sur le choix des moyens mis en œuvre par l'auteur du texte pour atteindre le résultat exigé par les directives;

b) d'éviter que l'exercice du droit d'amendement n'excède les limites du pouvoir d'appréciation que le droit européen laisse aux États membres;

c) d'éviter que l'assemblée législative n'envisage de compléter la transposition par l'adoption de dispositions qui existent déjà dans l'ordre juridique interne ou qui relèvent de la compétence d'une autre autorité;

d) aux destinataires des règles législatives de connaitre leur source de droit européen[3].

Ces tableaux seront établis et joints au projet lors de son dépôt au Parlement.

Dans ces conditions, aucune conclusion ne peut être déduite du silence du présent avis sur l'un ou l'autre point concernant la transposition des directives.

(onderdelen van de) artikelen van de tekst die in de omzetting voorziet en de (onderdelen van de) artikelen van de richtlijn".[1]

Dienaangaande wordt eraan herinnerd dat het opmaken van dergelijke tabellen tijdens de omzetting van een of meerdere richtlijnen een waarborg is voor de kwaliteit van die omzetting en dat het onderzoek van het ontwerp binnen de gestelde termijnen wordt vergemakkelijkt indien die tabellen samen met de adviesaanvraag aan de afdeling Wetgeving worden toegezonden.[2]

Die tabellen zijn voorts ook heel nuttig voor de wetgevende vergadering die het ontwerp behandelt, alsook voor degene voor wie die regelgeving bestemd is, aangezien:

a) de wetgevende vergadering zich dan met kennis van zaken kan uitspreken over de keuze van de middelen die de steller van de tekst wenst aan te wenden om het door de richtlijnen vereiste resultaat te verkrijgen;

b) die tabellen ervoor kunnen zorgen dat de uitoefening van het amenderingsrecht de grenzen van de beoordelingsbevoegdheid die het Europees recht aan de lidstaten toekent, niet te buiten gaat;

c) ze eveneens kunnen verhinderen dat de wetgevende vergadering naar aanleiding van de omzetting zou overwegen bepalingen toe te voegen die reeds bestaan in de interne rechtsorde of die tot de bevoegdheid van een andere overheid behoren;

d) degene voor wie de wetgevende regels bestemd zijn, aldus de oorsprong ervan kan nagaan.[3]

Die tabellen moeten worden opgesteld en bij het ontwerp worden gevoegd wanneer dat bij het Parlement wordt ingediend.

In de gegeven omstandigheden kan geen enkele conclusie worden getrokken uit het feit dat het voorliggende advies niets zegt over bepaalde punten betreffende de omzetting van de richtlijnen.

---

1 *Principes de technique législative - Guide de rédaction des textes législatifs et réglementaires*, www.raadvst-consetat.be, onglet "Technique législative".

2 Voir l'avis n° 72.443/4 donné le 14 décembre 2022 sur un avant-projet de décret 'modifiant le Livre II du Code de l'Environnement contenant le Code de l'Eau en ce qui concerne la qualité des eaux destinées à la consommation humaine', *Doc. parl.*, Parl. w., 2022-2023, n° 1202/1.

3 *Principes de technique législative - Guide de rédaction des textes législatifs et réglementaires*, www.raadvst-consetat.be, onglet "Technique législative", spécialement recommandation n° 193.

1 *Beginselen van de wetgevingstechniek - Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, www.raadvst-consetat.be, tab "Wetgevingstechniek".

2 Zie advies 72.443/4 van 14 december 2022 over een voorontwerp van decreet 'modifiant le Livre II du Code de l'Environnement contenant le Code de l'Eau en ce qui concerne la qualité des eaux destinées à la consommation humaine', *Parl.St.* W.Parl. 2022-23, nr. 1202/1.

3 *Beginselen van de wetgevingstechniek - Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, www.raadvst-consetat.be, tab "Wetgevingstechniek", met name aanbeveling 193.

Examen de l'avant-projet

Article 6

Au paragraphe 2, alinéa 4, de l'article 28/1 en projet de la loi du 15 décembre 1980 'sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers', il est prévu que:

"La possibilité d'exécuter des missions d'escorte visées à l'alinéa 2 par les membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'alinéa 1er, 2°, cesse de plein droit à partir du 1 janvier 2028. Le Roi prolonge cette date, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres".

Tel que formulée, la dernière phrase semble contraindre le Roi à prolonger la date du 1er janvier 2028. Une telle disposition manque de cohérence.

Il conviendrait dès lors de remplacer le mot "prolonge" par les mots "peut prolonger" afin d'accorder au Roi la faculté de postposer la date du 1er janvier 2028.

Article 12

À l'article 51/5, § 6, en projet, le mot "emprisonnement" n'est pas adéquat et sera remplacé par le mot "maintien".

La même observation vaut pour l'article 51/5/1, § 4, en projet (article 13 de l'avant-projet).

Article 24

Il convient de remplacer les mots "l'article 21" par les mots "l'article 23".

La même observation vaut pour les articles 27 et 31.

Article 25

Il convient de remplacer les mots "l'article 22" par les mots "l'article 24".

La même observation vaut pour l'article 26.

Article 26

1.1. L'article 74/23 en projet de la loi du 15 décembre 1980 fixe le principe et les modalités d'examens médicaux obligatoires qui peuvent être effectués, en cas de refus de la part de l'étranger concerné, par la voie de contrainte, "pour autant qu'un tel examen soit requis afin de déterminer si l'étranger peut voyager sans mettre en danger sa propre santé, celle

Onderzoek van het voorontwerp

Artikel 6

In paragraaf 2, vierde lid, van het ontworpen artikel 28/1 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' wordt het volgende bepaald:

"De mogelijkheid tot het uitvoeren van de in het tweede lid bedoelde begeleidingsopdrachten door de in het eerste lid, 2° bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken, houdt van rechtswege op te bestaan vanaf 1 januari 2028. De Koning verlengt deze datum bij een in Ministerraad overlegd besluit".

Zoals de laatste zin is geredigeerd, lijkt het alsof de Koning de datum van 1 januari 2028 móet verlengen. Dat is niet logisch.

Het woord "verlengt" dient dan ook te worden vervangen door de woorden "kan (…) verlengen", zodat de Koning de mogelijkheid krijgt om de datum van 1 januari 2028 uit te stellen.

Artikel 12

In het ontworpen artikel 51/5, § 6, is het woord "gevangenzetting" ongeschikt. Het moet worden vervangen door het woord "vasthouding".

Dezelfde opmerking geldt voor het ontworpen artikel 51/5/1, § 4 (artikel 13 van het voorontwerp).

Artikel 24

De woorden "artikel 21" dienen te worden vervangen door de woorden "artikel 23".

Dezelfde opmerking geldt voor de artikelen 27 en 31.

Artikel 25

De woorden "artikel 22" dienen te worden vervangen door de woorden "artikel 24".

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 26.

Artikel 26

1.1. Het ontworpen artikel 74/23 van de wet van 15 december 1980 stelt het principe vast van en stelt de nadere regels vast voor de verplichte medische onderzoeken die, in geval van weigering door de vreemdeling, met gebruik van dwang kunnen worden uitgevoerd "indien het onderzoek noodzakelijk is om vast te stellen of de vreemdeling kan reizen zonder zijn

des autres voyageurs ou celle de la population du pays de destination".

1.2. Le droit à l'intégrité physique et psychique constitue un aspect fondamental du droit au respect de la vie privée. La Cour européenne des droits de l'homme a considéré à ce titre que "le corps d'une personne représente l'aspect le plus intime de la vie privée"[4]. Une atteinte à cette intégrité, même si elle s'avère limitée, comme dans le cas d'un examen médical forcé, peut par conséquent constituer une ingérence dans la vie privée. La Cour a à ce titre jugé dans le cadre de l'affaire *Matter c. Slovaquie* ce qui suit:

"The Court finds that the forcible examination of the applicant in a hospital from 19 August to 2 September 1993 amounted to an interference with his right to respect for his private life as guaranteed by Article 8 § 1. Such interference constitutes a violation of this Article unless it is 'in accordance with the law', pursues an aim or aims that are legitimate under paragraph 2 of Article 8 and can be regarded as 'necessary in a democratic society' to achieve the aim or aims concerned"[5].

1.3. L'auteur de l'avant-projet veillera à expliciter de manière circonstanciée dans l'exposé des motifs en quoi le recours à la contrainte, tel qu'il est organisé et encadré par l'avant-projet, sans qu'un mécanisme de recours préalablement à l'exécution de la mesure soit envisagé et indépendamment, le cas échéant, d'une nécessité thérapeutique propre à l'étranger[6], se concilie avec les droits et libertés consacrés par la Constitution et la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme, en particulier au regard du droit à la vie privée consacré par l'article 22 de la Constitution et par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme.

2. Selon l'article 74/23, paragraphe 2, alinéa 5, en projet, parmi les "moyens de contrainte autorisés" figure "la contrainte physique".

4 Cour eur. D.H., arrêt *Y.F. c. Turquie*, 22 juillet 2003, § 33.

5 Cour eur. D. H., arrêt *Matter c. Slovaquie*, 5 juillet 1999, § 64.

6 Comp. ainsi avec Cour eur. D.H., arrêt *Ciorap c. Moldavie*, 19 juin 2007, § 77: "The Court reiterates that a measure which is of therapeutic necessity from the point of view of established principles of medicine cannot in principle be regarded as inhuman and degrading (see *Jalloh v. Germany* [GC], no. 54810/00, § 69, ECHR 2006-…). The same can be said about force-feeding that is aimed at saving the life of a particular detainee who consciously refuses to take food. The Convention organs must nevertheless satisfy themselves that the medical necessity has been convincingly shown to exist (see *Herczegfalvy v. Austria*, judgment of 24 September 1992, Series A n°. 244, p. 26, § 83). Furthermore, the Court must ascertain that the procedural guarantees for the decision to force-feed are complied with. Moreover, the manner in which the applicant is subjected to force-feeding during the hunger-strike must not trespass the threshold of the minimum level of severity envisaged by the Court's case law under Article 3 of the Convention (*Nevmerzhitsky*, cited above, § 94)".

eigen gezondheid, de gezondheid van zijn medereizigers of de gezondheid van de bevolking in het land van bestemming in gevaar te brengen".

1.2. Het recht op lichamelijke en psychische integriteit vormt een fundamenteel aspect van het recht op eerbiediging van het privéleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in dat verband geoordeeld: "le corps d'une personne représente l'aspect le plus intime de la vie privée".[4] Aantasting van die integriteit, zelfs als ze beperkt blijft zoals in het geval van een gedwongen medisch onderzoek, kan dus een inmenging in het privéleven vormen. In dat verband heeft het Hof in de zaak-*Matter v. Slovakije* het volgende geoordeeld:

"The Court finds that the forcible examination of the applicant in a hospital from 19 August to 2 September 1993 amounted to an interference with his right to respect for his private life as guaranteed by Article 8 § 1. Such interference constitutes a violation of this Article unless it is 'in accordance with the law', pursues an aim or aims that are legitimate under paragraph 2 of Article 8 and can be regarded as 'necessary in a democratic society' to achieve the aim or aims concerned".[5]

1.3. De steller van het voorontwerp moet erop toezien dat in de memorie van toelichting uitdrukkelijk en omstandig wordt uitgelegd hoe het gebruik van dwang, zoals dat door het voorontwerp wordt geregeld en afgebakend zonder dat wordt voorzien in een regeling voor het instellen van een beroep voorafgaand aan de uitvoering van de maatregel, en in voorkomend geval los van het feit of de vreemdeling zelf nood heeft aan een behandeling,[6] te verenigen valt met de rechten en vrijheden die verankerd zijn in de Grondwet en in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, met name ten aanzien van het recht op privéleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

2. Volgens het ontworpen artikel 74/23, § 2, vijfde lid, maakt "de fysieke aansporing" deel uit van de "toegelaten dwangmiddelen".

4 EHRM 22 juli 2003, *Y.F. v. Turkije*, § 33.

5 EHRM 5 juli 1999, *Matter v. Slovakije*, § 64.

6 Vergelijk met EHRM 19 juni 2007, *Ciorap v. Moldavië*, § 77: "The Court reiterates that a measure which is of therapeutic necessity from the point of view of established principles of medicine cannot in principle be regarded as inhuman and degrading (see *Jalloh v. Germany* [GC], no. 54810/00, § 69, ECHR 2006-…). The same can be said about force-feeding that is aimed at saving the life of a particular detainee who consciously refuses to take food. The Convention organs must nevertheless satisfy themselves that the medical necessity has been convincingly shown to exist (see *Herczegfalvy v. Austria*, judgment of 24 September 1992, Series A n°. 244, p. 26, § 83). Furthermore, the Court must ascertain that the procedural guarantees for the decision to force-feed are complied with. Moreover, the manner in which the applicant is subjected to force-feeding during the hunger-strike must not trespass the threshold of the minimum level of severity envisaged by the Court's case law under Article 3 of the Convention (*Nevmerzhitsky*, cited above, § 94)".

La portée de la notion de “contrainte physique”, par rapport aux autres moyens de contrainte mentionnés dans le dispositif, sera clarifiée.

Articles 27, 28 et 33

L’exposé des motifs énonce que l’avant-projet vise à inscrire le trajet d’accompagnement intensif “comme alternative à la détention”.

Toutefois, l’article 74/28 en projet (article 33 de l’avant-projet) ne mentionne pas le trajet d’accompagnement intensif parmi les alternatives à la détention qu’il envisage (l’obligation de se présenter et l’assignation à résidence).

Le trajet d’accompagnement intensif ne constitue pas d’un point de vue juridique une alternative à la détention dès lors qu’il trouve à s’appliquer à des étrangers qu’il n’est pas envisagé de détenir, mais à tous les étrangers faisant l’objet d’une décision de retour, y compris ceux qui envisagent un retour volontaire. Une alternative à la détention concerne les situations dans lesquelles, bien que les conditions pour recourir à la détention soient réunies, une mesure moins coercitive que la détention est privilégiée, en application du principe de proportionnalité. Le trajet d’accompagnement intensif est donc un instrument préventif qui vise à éviter le recours à la détention.

Le commentaire des articles indique que “[l]’objectif de cet accompagnement est de surveiller intensivement l’étranger afin de l’empêcher de rester en séjour illégal en Belgique”.

Selon l’article 74/24, § 1er, alinéa 2, en projet (article 28 de l’avant-projet), “[l]e trajet d’accompagnement intensif dans le cadre d’une procédure de retour vise un suivi individualisé de l’étranger en séjour illégal en vue de parvenir à une perspective d’avenir durable et de mettre fin à son séjour illégal”.

Enfin, l’article 74/24 en projet ne précise pas si le trajet d’accompagnement intensif s’applique uniquement au retour volontaire ou s’il s’applique également au retour forcé.

L’auteur de l’avant-projet veillera à clarifier la définition, la portée et l’objectif du trajet d’accompagnement intensif.

Article 28

1. Dans la phrase liminaire, il convient de remplacer les mots “l’article 25” par les mots “l’article 27”.

La même observation vaut pour les articles 29 et 30.

2. À propos de la “perspective d’avenir durable” mentionnée à l’article 74/24, § 1er, alinéa 2, en projet, le dispositif ne précise pas le lieu où cet “avenir durable” est envisagé. L’exposé des

De strekking van het begrip “fysieke aansporing” moet ten opzichte van de andere dwangmiddelen die het dispositief vermeldt, worden verduidelijkt.

Artikelen 27, 28 en 33

Volgens de memorie van toelichting wil het voorontwerp de aanklampende begeleiding invoeren “als alternatief voor detentie”.

Bij de alternatieven voor detentie die het ontworpen artikel 74/28 (artikel 33 van het voorontwerp) in het vooruitzicht stelt (namelijk de verplichting zich te melden en het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats), wordt de aanklampende begeleiding echter niet genoemd.

Uit juridisch oogpunt vormt aanklampende begeleiding geen alternatief voor detentie, aangezien ze van toepassing is, niet op vreemdelingen die men wil opsluiten, maar op alle vreemdelingen die het voorwerp van een terugkeerbesluit uitmaken, ook diegenen die van plan zijn vrijwillig terug te keren. Een alternatief voor detentie betreft situaties waarin, ook al zijn de voorwaarden voor detentie vervuld, met toepassing van het evenredigheidsbeginsel de voorkeur wordt gegeven aan een minder dwingende maatregel dan detentie. Aanklampende begeleiding is dus een instrument ter preventie van detentie.

Volgens de artikelsgewijze commentaar heeft “[d]eze begeleiding (…) tot doel de vreemdeling intensief op te volgen teneinde te voorkomen dat deze in illegaal verblijf in België blijft”.

Het ontworpen artikel 74/24, § 1, tweede lid (artikel 28 van het voorontwerp) stelt: “De aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeerprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling in illegaal verblijf met het oog op het bereiken van een duurzaam toekomstperspectief en het beëindigen van zijn illegaal verblijf”.

Het ontworpen artikel 74/24 maakt ten slotte niet duidelijk of aanklampende begeleiding enkel geldt voor de vrijwillige terugkeer dan wel ook voor de gedwongen terugkeer.

De steller van het voorontwerp moet ervoor zorgen dat de definitie, de strekking en de bedoeling van de aanklampende begeleiding worden verduidelijkt.

Artikel 28

1. In de inleidende zin dienen de woorden “artikel 25” te worden vervangen door de woorden “artikel 27”.

Dezelfde opmerking geldt voor de artikelen 29 en 30.

2. In verband met het “duurzaam toekomstperspectief” dat in het ontworpen artikel 74/24, § 1, tweede lid, wordt vermeld, wordt in het dispositief niet gepreciseerd waar die “duurzame

motifs indique à cet égard que “[l]a philosophie de ce trajet d’accompagnement est qu’il est dans l’intérêt de tous de trouver une perspective d’avenir durable pour cet étranger, soit dans son pays d’origine, soit en Belgique […], soit dans un autre pays où l’étranger a ou peut avoir un droit de séjour”. L’article 74/24 en projet ne comporte pas ces précisions.

La disposition sera réexaminée et le cas échéant complétée.

3. Dès lors que le trajet d’accompagnement intensif s’inscrit dans une “perspective d’avenir durable”, la question se pose en particulier de savoir pourquoi la réintégration de l’étranger dans son pays d’origine n’est pas spécifiquement abordée. La directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 ‘relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier’ mentionne dans son considérant 7 la notion de “retour durable” et cette notion ainsi que celle de “réintégration durable” dans le pays d’origine sont également évoquées dans le règlement 2021/1147 du Parlement européen et du Conseil du 7 juillet 2021 ‘établissant le Fonds “Asile, migration et intégration”’. La Commission européenne y attache également une grande importance dans sa stratégie européenne sur le retour volontaire et la réintégration du 27 avril 2021.

Le commentaire de l’article gagnerait à être complété sur ce point.

Article 32

Dans la phrase liminaire, il convient de remplacer les mots “l’article 29” par les mots “l’article 31”.

La même observation vaut pour l’article 33.

Article 33

L’article 74/28 en projet n’envisage pas le dépôt des documents d’identité ou de voyage comme une alternative à la détention alors que cette mesure est mentionnée à l’article 74/27 en projet (article 32 de l’avant-projet) parmi les mesures préventives que le ministre ou son délégué peut imposer à l’étranger pendant le délai de départ volontaire ou de report temporaire d’éloignement afin d’éviter tout risque de fuite.

L’auteur de l’avant-projet doit être en mesure de justifier l’absence de mention de cette mesure dans l’article 74/28 en projet.

Article 34

L’article 75, § 1er, en projet, de la loi du 15 décembre 1980 énonce ce qui suit:

toekomst” zou liggen. De memorie van toelichting stelt in dat verband het volgende: “De filosofie van deze aanklampende begeleiding is dat het in ieders belang is dat er voor deze vreemdeling een duurzaam toekomstperspectief wordt gevonden, hetzij in het land van herkomst, hetzij in België (…), hetzij in een ander land waar de vreemdeling een recht op verblijf heeft of kan hebben”. Die preciseringen ontbreken in het ontworpen artikel 74/24.

De bepaling moet opnieuw worden onderzocht en indien nodig aangevuld.

3. Aangezien de aanklampende begeleiding past in het kader van een “duurzaam toekomstperspectief”, rijst met name de vraag waarom de re-integratie van de vreemdeling in zijn land van oorsprong niet specifiek ter sprake komt. Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ vermeldt in overweging 7 het begrip “duurzame terugkeer”. Datzelfde begrip, alsook het begrip “duurzame re-integratie” in het land van oorsprong, komen eveneens voor in verordening 2021/1147 van het Europees Parlement en de Raad van 7 juli 2021 ‘tot oprichting van het Fonds voor asiel, migratie en integratie’. Ook de Europese Commissie hecht daar een groot belang aan in haar EU-strategie inzake vrijwillige terugkeer en re-integratie van 27 april 2021.

De commentaar op het artikel zou dienaangaande moeten worden aangevuld.

Artikel 32

In de inleidende zin dienen de woorden “artikel 29” vervangen te worden door de woorden “artikel 31”.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 33.

Artikel 33

In het ontworpen artikel 74/28 wordt het in bewaring geven van de identiteits- of reisdocumenten niet vermeld als een alternatief voor detentie, terwijl die maatregel in het ontworpen artikel 74/27 (artikel 32 van het voorontwerp) wel vermeld wordt als een van de preventieve maatregelen die de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling kan opleggen tijdens de termijn van vrijwillig vertrek of van tijdelijk uitgestelde verwijdering teneinde elk risico op onderduiken te vermijden.

De steller van het voorontwerp moet de gegronde reden kunnen opgeven waarom die maatregel niet in het ontworpen artikel 74/28 vermeld wordt.

Artikel 34

Het ontworpen artikel 75, § 1, van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"Sous réserve de l'article 53, l'étranger qui se présente aux autorités chargées du contrôle aux frontières sans remplir les conditions d'entrée prévues aux articles 2 et 3 et dont l'entrée au Royaume a été refusée ou qui a été arrêté ou intercepté lors du franchissement des frontières extérieures du Royaume sans remplir les conditions d'entrée prévues aux articles 2 et 3 et qui n'a pas été autorisé à entrer dans le Royaume, est puni d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d'une de ces peines seulement".

Tel que formulé, l'article 75, § 1er, en projet vise notamment à incriminer le fait pour un étranger de se présenter aux autorités chargées du contrôle aux frontières sans remplir les conditions d'entrée et dont l'entrée au Royaume a été refusée. La portée de cette disposition semble par conséquent englober une variété d'hypothèses et de situations dans laquelle l'étranger est éventuellement tout à fait de bonne foi.

Néanmoins, le commentaire de la disposition explique ce suit:

"Le paragraphe 1er porte sur l'incrimination des étrangers aux frontières extérieures pour non-respect des conditions d'entrée. Ce paragraphe vise, d'une part, l'étranger qui se présente au point de passage frontalier aux frontières extérieures, se soumet au contrôle mais dont il s'avère, à l'issue des contrôles, qu'il ne remplit pas les conditions d'entrée, par exemple, parce qu'il a produit des documents faux ou falsifiés, a fait de fausses déclarations, n'était pas muni [du] visa requis, etc. Ce paragraphe vise, d'autre part, aussi le cas de l'étranger qui a été intercepté ou arrêté lors du franchissement des frontières extérieures par les autorités chargées du contrôle aux frontières alors qu'il ne remplissait pas les conditions d'entrée. Il peut s'agir, par exemple, de l'étranger qui cherche à échapper ou à se soustraire aux contrôles qui sont effectués par les gardes-frontières ou encore de l'étranger dont il est établi ou dont il y [a] lieu de penser qu'il a commis d'autres infractions et qui de ce fait est remis aux autorités judiciaires. Dans les deux cas, il n'y a donc pas de séjour illégal puisque l'étranger n'est pas admis sur le territoire du Royaume".

À suivre le commentaire, l'infraction résulte du fait que l'étranger, lorsqu'il se présente au point de passage frontalier, ne remplit pas les conditions, "parce qu'il a produit des documents faux ou falsifiés, a fait de fausses déclarations, n'était pas muni [du] visa requis, etc.". Autrement dit, le fait punissable repose sur la volonté de l'auteur de l'avant-projet d'empêcher et d'incriminer les tromperies ou les falsifications dans ce domaine, et non une simple erreur commise sans intention d'éluder les conditions prévues.

Compte tenu du principe de sécurité juridique, dont le respect s'impose particulièrement lorsqu'il s'agit d'une matière pénale, il conviendrait de revoir la disposition conformément à l'intention de l'auteur de l'avant-projet, telle qu'elle ressort du commentaire, et d'identifier davantage dans l'article les

"Onder voorbehoud van artikel 53, wordt de vreemdeling die zich aanbiedt bij de met grenscontrole belaste overheden zonder te voldoen aan de in de artikelen 2 en 3 bedoelde binnenkomstvoorwaarden en aan wie de toegang tot het Rijk werd geweigerd of die bij het overschrijden van de buitengrenzen van het Rijk is aangehouden of onderschept zonder te voldoen aan de in de artikelen 2 en 3 bedoelde binnenkomstvoorwaarden en die niet gemachtigd werd tot binnenkomst in het Rijk, gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met één van deze straffen alleen."

Zoals het ontworpen artikel 75, § 1, gesteld is, strekt het inzonderheid tot het strafbaar stellen van het feit dat een vreemdeling zich bij de met grenscontrole belaste overheden aanbiedt zonder te voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden terwijl hem de toegang tot het Rijk geweigerd werd. Die bepaling lijkt bijgevolg toepasselijk te zijn op een waaier aan gevallen en situaties waarin de vreemdeling eventueel helemaal te goeder trouw kan zijn.

De commentaar op deze bepaling bevat niettemin de volgende toelichting:

"Paragraaf 1 betreft de strafbaarstelling van vreemdelingen aan de buitengrenzen wegens het niet-voldoen van de binnenkomstvoorwaarden. Deze paragraaf heeft enerzijds betrekking op de vreemdeling die zich bij de grensdoorlaatpost aan de buitengrenzen meldt, zich aan de controle onderwerpt, maar na de controle niet aan de binnenkomstvoorwaarden blijkt te voldoen, bijvoorbeeld omdat hij valse of vervalste documenten heeft voorgelegd, valse verklaringen heeft afgelegd, niet over het vereiste visum beschikte, enz. Deze paragraaf heeft anderzijds ook betrekking op de vreemdeling die bij het overschrijden van de buitengrenzen door de met grenscontrole belaste overheden is onderschept of aangehouden terwijl hij niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldeed. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn bij een vreemdeling die de controles van de grenswachters tracht te ontduiken of te omzeilen, of bij een vreemdeling van wie bekend is of vermoed wordt dat hij andere strafbare feiten heeft gepleegd en die daarom aan de gerechtelijke autoriteiten wordt overgedragen. In beide gevallen is er geen sprake van illegaal verblijf, omdat de vreemdeling niet wordt toegelaten tot het grondgebied van het Rijk."

Volgens de commentaar is de strafbaarheid het gevolg van het feit dat de vreemdeling, bij het zich aanmelden bij de grensdoorlaatpost, niet aan de voorwaarden voldoet, "omdat hij valse of vervalste documenten heeft voorgelegd, valse verklaringen heeft afgelegd, niet over het vereiste visum beschikte, enz.". De strafbaarheid steunt met andere woorden op de wil van de steller van het voorontwerp om bedrog of vervalsingen op dat vlak te verhinderen en strafbaar te stellen, en niet op een gewone vergissing die wordt begaan zonder het oogmerk de gestelde voorwaarden te omzeilen.

Gelet op het rechtszekerheidsbeginsel, dat met name in strafzaken in acht genomen moet worden, zou de bepaling herzien moeten worden overeenkomstig de bedoeling van de steller van het voorontwerp, zoals die uit de commentaar naar voren komt, en zou in het artikel nauwkeuriger bepaald moeten

hypothèses de comportements frauduleux qui entrent dans le champ d'application de l'incrimination envisagée.

Article 35

L'article 75/1, alinéa 1er, en projet de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que:

"L'étranger qui a été enjoint de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé et qui se soustrait à cette obligation sans motif valable, est puni d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d'une de ces peines seulement".

Le commentaire de la disposition précise toutefois que:

"Le nouvel article 75/1 ne s'applique pas aux étrangers qui, dans le cadre d'une procédure de retour, se voient assigner un lieu de résidence à titre de mesure préventive ou de mesure de maintien moins coercitive. Toutefois, les personnes faisant l'objet d'une telle mesure peuvent faire l'objet de poursuites judiciaires pour séjour illégal dans les limites du nouvel article 75, § 2, de la loi".

Compte tenu du principe de sécurité juridique et de la formulation en l'état large de l'article 75/1, alinéa 1er, il convient de traduire cette précision dans le dispositif.

*

Le greffier, *Le président,*

Charles-Henri Van Hove Martine Baguet

worden op welke gevallen van bedrieglijke gedragingen de beoogde strafbaarstelling van toepassing is.

Artikel 35

Het ontworpen artikel 75/1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

"De vreemdeling die verplicht werd bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, en die zich zonder geldige reden aan deze verplichting onttrekt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met een van die straffen alleen."

De commentaar op de bepaling bevat evenwel de volgende precisering:

"Het nieuwe artikel 75/1 is niet van toepassing op vreemdelingen aan wie, in het kader van een terugkeerprocedure, een verplichte verblijfplaats wordt aangewezen als preventieve maatregel of als minder dwingende maatregel voor vasthouding. Personen die het voorwerp uitmaken van een dergelijke maatregel kunnen evenwel strafrechtelijk worden vervolgd wegens illegaal verblijf binnen de marges van het nieuw artikel 75, § 2, van de wet."

Gelet op het rechtszekerheidsbeginsel en op de huidige ruime formulering van artikel 75/1, eerste lid, dient die precisering in het dispositief weergegeven te worden.

*

De griffier, *De voorzitter,*

Charles-Henri Van Hove Martine Baguet

PROJET DE LOI

PHILIPPE,

ROI DES BELGES,

À tous, présents et à venir,

SALUT.

Sur la proposition de la ministre de l'Intérieur, des Réformes institutionnelles et du Renouveau démocratique et de la secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

La ministre de l'Intérieur, des Réformes institutionnelles et du Renouveau démocratique et la secrétaire d'État à l'Asile et la Migration sont chargées de présenter en notre nom à la Chambre des représentants le projet de loi dont la teneur suit:

CHAPITRE 1ER

Dispositions générales

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

La présente loi transpose partiellement:

— la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE;

— la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier;

— la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes

WETSONTWERP

FILIP,

KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,

ONZE GROET.

Op de voordracht van de minister van Binnenlandse Zaken, Institutionele Hervormingen en Democratische Vernieuwing en de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

De minister van Binnenlandse Zaken, Institutionele Hervormingen en Democratische Vernieuwing en de staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn ermee belast in onze naam bij de Kamer van volksvertegenwoordigers het ontwerp van wet in te dienen waarvan de tekst hierna volgt:

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van:

— de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;

— de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;

— de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen

pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte).

Art. 3

La présente loi exécute partiellement:

— le règlement (EU) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte);

— le règlement (UE) 2019/1896 du Parlement européen et du Conseil du 13 novembre 2019 relatif au corps européen de garde-frontières et de garde-côtes et abrogeant les règlements (UE) n° 1052/2013 et (UE) 2016/1624.

CHAPITRE 2

Modifications de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

Art. 4

L'article 1, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, modifié en dernier lieu par les lois du XX XX 2023 et du XX XX 2023, est complété par le 34° et le 35° rédigés comme suit:

"34° centre fermé: le lieu visé à l'article 74/8, §§ 1er et 2, géré par l'Office des Étrangers et destiné à l'accueil des étrangers qui font l'objet d'une mesure de maintien administratif.

35° lieu d'hébergement: le lieu visé à l'article 74/8, §§ 1er et 2, géré par l'Office des Étrangers, adapté aux besoins des familles avec enfants mineurs, qui peut être quitté dans les conditions déterminées par le Roi, et qui est destiné à l'accueil des familles avec enfants mineurs qui font l'objet d'une mesure de maintien administratif.".

voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking).

Art. 3

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke uitvoering van:

— de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking);

— de Verordening (EU) 2019/1896 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2019 betreffende de Europese grens- en kustwacht en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 1052/2013 en Verordening (EU) 2016/1624.

HOOFDSTUK 2

Wijzigingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Art. 4

In artikel 1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, laatstelijk gewijzigd bij de wetten van Xx XX 2023 en van XX XX 2023, wordt aangevuld met een bepaling onder 34° en 35°, luidende:

"34° gesloten centrum: de plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, §§ 1 en 2, beheerd door de Dienst Vreemdelingenzaken en gericht op de opvang van vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een administratieve vasthoudingsmaatregel.

35° woonunit: de plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, §§ 1 en 2, beheerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen, die onder door de Koning bepaalde voorwaarden mag worden verlaten, en die bestemd is voor de opvang van gezinnen met minderjarige kinderen die het voorwerp uitmaken van een administratieve vasthoudingsmaatregel.".

Art. 5

Dans l'article 7 de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 8 mai 2019, l'alinéa 4 est abrogé.

Art. 6

Dans la même loi, il est inséré un article 28/1, rédigé comme suit:

"Art. 28/1. § 1er. Lorsque l'étranger s'oppose à l'exécution d'une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement ou lorsqu'il présente un risque de dangerosité, il peut être procédé à l'exécution forcée de la mesure sous escorte avec la possibilité de recourir à la contrainte.

§ 2. L'escorte visé au paragraphe 1er peut être effectuée par:

1° les membres du cadre opérationnel de la police fédérale qui, dans le cadre de leurs fonctions, sont chargés de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

2° les membres du personnel de l'Office des Étrangers qui, dans le cadre de leurs fonctions, sont chargés de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

3° les membres du contingent permanent visé à l'article 54, § 2, du règlement (UE) 2019/1896 du Parlement européen et du Conseil du 13 novembre 2019 relatif au corps européen de garde-frontières et de garde-côtes et abrogeant les règlements (UE) n° 1052/2013 et (UE) 2016/1624, qui, à la demande ou avec l'accord de la Belgique, sont déployés sur le territoire belge.

Lorsque le transfert, le refoulement ou l'éloignement est exécuté par voie aérienne, les escorteurs visés à l'alinéa 1er, 2° et 3°, exécutent leurs missions d'escorte sous l'autorité, la direction et la coordination opérationnelles d'un fonctionnaire de police. Ils sont soumis aux ordres, instructions et directives de ce dernier.

Le Roi détermine les modalités d'engagement par la Police Fédérale des membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'alinéa 1er, 2°, qui exécutent une mission d'escorte conformément à l'alinéa 2.

La possibilité d'exécuter des missions d'escorte visées à l'alinéa 2 par les membres du personnel de l'Office

Art. 5

In artikel 7 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 8 mei 2019, wordt het vierde lid opgeheven.

Art. 6

In dezelfde wet wordt een artikel 28/1 ingevoegd, luidende:

"Art. 28/1. § 1. Wanneer de vreemdeling zich tegen de tenuitvoerlegging van een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel verzet of wanneer hij een risico op gevaar vormt, kan worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de maatregel onder escorte met mogelijkheid tot gebruik van dwang.

§ 2. De in paragraaf 1 bedoelde escorte kan worden uitgevoerd door:

1° de leden van het operationele kader van de federale politie die, in het kader van hun functies, belast zijn met de gedwongen tenuitvoerlegging van overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen;

2° de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, in het kader van hun functies, belast zijn met de gedwongen tenuitvoerlegging van overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen;

3° de leden van het permanent korps bedoeld in artikel 54, § 2, van de Verordening (EU) 2019/1896 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2019 betreffende de Europese grens- en kustwacht en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 1052/2013 en Verordening (EU) 2016/1624, die, op vraag van of met akkoord van België, op Belgisch grondgebied worden ingezet.

Wanneer de overdracht, de terugdrijving of de verwijdering via een luchtweg wordt uitgevoerd, voeren de in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde escorteurs hun begeleidingsopdrachten uit onder het gezag en de operationele leiding en coördinatie van een politieambtenaar. Zij zijn onderworpen aan de bevelen, onderrichtingen en richtlijnen van deze laatste.

De Koning bepaalt de modaliteiten van inzet door de Federale politie van de in het eerste lid, 2°, bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die een begeleidingsopdracht uitvoeren overeenkomstig het tweede lid.

De mogelijkheid tot het uitvoeren van de in het tweede lid bedoelde begeleidingsopdrachten door de in het

des Étrangers visés à l'alinéa 1er, 2°, cesse de plein droit à partir du 1 janvier 2028. Le Roi peut prolonger cette date, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Lorsque le transfert, le refoulement ou l'éloignement est exécuté par voie aérienne, les mesures sont prises conformément aux orientations communes d'éloignement par voie aérienne annexées à la décision 2004/573/CE.".

Art. 7

Dans la même loi, il est inséré un article 28/2, rédigé comme suit:

"Art. 28/2. Les membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'article 28/1, § 2, alinéa 1er, 2° qui exécutent une mission d'escorte conformément à l'article 28/1, § 2, alinéa 2, peuvent utiliser la contrainte à l'égard de l'étranger, pour autant qu'ils aient suivi la formation requise à cet effet.

Dans le cadre de l'exécution des missions d'escorte visées à l'alinéa 1er, les membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'article 28/1, § 2, alinéa 1er, 2° sont assimilés aux fonctionnaires de police pour l'application des articles 28, § 1er, 37, 37*bis* et 37*ter* de la loi sur la fonction de police."

Le Roi détermine, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, les modalités et le contenu de la formation visée à l'alinéa 1er.".

Art. 8

Dans la même loi, il est inséré un article 28/3, rédigé comme suit:

"Art. 28/3. Le Roi désigne, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, l'instance chargée d'assurer le contrôle de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement et d'éloignement, et détermine les modalités de ce contrôle.

Cette instance est indépendante des autorités compétentes en matière de transfert, de refoulement et d'éloignement.

Cette instance établit un rapport chronologique de chaque transfert, refoulement ou éloignement qu'il contrôle. Il établit également chaque année un rapport annuel relatif à ses missions de contrôle des retours forcés. Les dispositions détaillées concernant ces rapports

eerste lid, 2° bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken, houdt van rechtswege op te bestaan vanaf 1 januari 2028. De Koning kan deze datum verlengen bij een in Ministerraad overlegd besluit.

§ 3. Wanneer de overdracht, terugdrijving of verwijdering langs een luchtweg wordt uitgevoerd, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht, gevoegd bij beschikking 2004/573/EG.".

Art. 7

In dezelfde wet wordt een artikel 28/2 ingevoegd, luidende:

"Art. 28/2. De in artikel 28/1, § 2, eerste lid, 2° bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die een begeleidingsopdracht uitvoeren overeenkomstig artikel 28/1, § 2, tweede lid, mogen dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, voor zover zij daartoe de nodige opleiding hebben genoten.

In het kader van de uitvoering van de in het eerste lid bedoelde begeleidingsopdrachten worden de in artikel 28/1, § 2, eerste lid, 2°, bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken voor de toepassing van de artikelen 28, § 1, 37, 37*bis* en 37*ter* van de wet op het politieambt gelijkgesteld met politieambtenaren."

De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de modaliteiten en de inhoud van de in het eerste lid bedoelde opleiding.".

Art. 8

In dezelfde wet wordt een artikel 28/3 ingevoegd, luidende:

"Art. 28/3. De Koning duidt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen tenuitvoerlegging van de overdrachts-, terugdrijvings- en verwijderingsmaatregelen, en bepaalt de nadere regels van deze controle.

Deze instantie is onafhankelijk van de autoriteiten bevoegd voor de overdracht, terugdrijving en verwijdering.

Deze instantie stelt van iedere overdracht, terugdrijving of verwijdering die zij controleert een chronologisch verslag op. Eveneens stelt zij ieder jaar een jaarverslag op met betrekking tot haar opdrachten van controle op de gedwongen terugkeer. De nadere bepalingen met

et leurs destinataires sont réglées par le Roi par un arrêté délibéré en Conseil des ministres. Le rapport annuel est publié sur le réseau d'information accessible au public de cette instance.".

betrekking tot deze verslagen en de bestemmelingen ervan worden door de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, geregeld. Het jaarverslag wordt gepubliceerd op het voor het publiek toegankelijk informatienetwerk van deze instantie.".

Art. 9

Art. 9

Dans l'article 44*quater*, alinéa 2, de la même loi, inséré par la loi du 24 février 2017 et modifié par la loi du 8 mai 2019, les modifications suivantes sont apportées:

In artikel 44*quater*, tweede lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 24 februari 2017 en gewijzigd bij de wet van 8 mei 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° dans la première phrase, les mots "le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint" sont remplacés par les mots "le ministre ou son délégué peut contraindre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille";

1° in de eerste zin worden de woorden "kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht" vervangen door de woorden "kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid verplichten";

2° la deuxième phrase est abrogée.

2° de tweede zin wordt opgeheven.

Art. 10

Art. 10

Dans l'article 44*quinquies* de la même loi, inséré par la loi du 24 février 2017, les paragraphes 2 et 3 sont abrogés.

In artikel 44*quinquies* van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 24 februari 2017, worden de paragrafen 2 en 3 opgeheven.

Art. 11

Art. 11

Dans l'article 44*sexies* de la même loi, inséré par la loi du 24 février 2017, les modifications suivantes sont apportées:

In artikel 44*sexies* van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 24 februari 2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° dans l'alinéa 2, première phrase, les mots "le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint" sont remplacés par les mots "le ministre ou son délégué peut contraindre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille";

1° in het tweede lid, eerste zin, worden de woorden "kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht" vervangen door de woorden "kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid verplichten";

2° dans l'alinéa 2, la deuxième phrase est abrogée;

2° in het tweede lid wordt de tweede zin opgeheven;

3° l'alinéa 3 est abrogé.

3° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 12

Art. 12

Dans l'article 51/5 de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié en dernier lieu par la loi du 21 novembre 2017, le paragraphe 6 est remplacé par ce qui suit:

In artikel 51/5 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 21 november 2017, wordt paragraaf 6 vervangen als volgt:

"§ 6. Lorsque l'étranger, en raison de son emprisonnement ou de sa fuite, ne peut être transféré à l'État

"§ 6. Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de

responsable dans le délai de six mois, prévu par la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué peut prolonger le délai pour l'exécution du transfert conformément à cette réglementation européenne.

Un étranger a pris la fuite lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités chargées de l'exécution du transfert, afin de faire échec à ce dernier, à condition qu'il ait été informé de ses obligations et des conséquences de s'y soustraire dans une langue qu'il comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu'il la comprend.

Un étranger est présumé avoir pris la fuite conformément à l'alinéa 2, notamment dans les cas suivants:

1° lorsque l'étranger ne s'est pas rendu dans la structure d'accueil qui lui a été désignée conformément à la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers, ou l'a abandonné, et qu'il n'a pas fourni par écrit à l'Office des Étrangers l'adresse de sa résidence effective en Belgique dans les trois jours ouvrables. L'Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile informe sans délai l'Office des Étrangers du fait que l'étranger ne s'est pas rendu dans la structure d'accueil qui lui a été désignée ou l'a abandonné;

2° lorsque, sur la base d'un ou de plusieurs contrôles de résidence, il peut être établi de manière circonstanciée que l'étranger ne réside pas à l'adresse de résidence effective qu'il avait communiqué à l'Office des Étrangers;

3° lorsque l'étranger ne s'est pas présenté aux entretiens planifiés pour le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert tel que visé à l'article 74/25 et qu'il n'a pas fourni par écrit de motif valable à ce sujet dans les trois jours ouvrables;

4° lorsque l'étranger ne coopère pas à son transfert conformément à l'article 74/23;

5° lorsque l'étranger n'a pas respecté la mesure de maintien moins coercitive prise à son encontre conformément au paragraphe 4, alinéa 3;

6° lorsque l'étranger a quitté, sans y être autorisé, le lieu déterminé, tel que visé aux articles 74/8 ou 74/9,

termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving.

Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in volgende gevallen:

1° indien de vreemdeling zich niet heeft begeven naar de opvangstructuur die hem is toegewezen overeenkomstig de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, of deze toegewezen opvangstructuur heeft verlaten, en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het Federaal Agentschap voor Opvang van Asielzoekers informeert zonder verwijl de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat de vreemdeling zich niet naar de toegewezen opvangstructuur heeft begeven of deze heeft verlaten;

2° indien op basis van één of meerdere woonstcontroles omstandig kan worden vastgesteld dat de vreemdeling niet verblijft op het adres van effectieve verblijfplaats dat hij had meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor de aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen;

4° indien de vreemdeling niet meewerkt aan zijn overdracht overeenkomstig artikel 74/23;

5° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 4, derde lid, niet heeft gerespecteerd;

6° indien de vreemdeling de welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, waar hij werd

où il était maintenu, et qu'il n'a pas fourni par écrit à l'Office des Étrangers l'adresse de résidence effective en Belgique dans les trois jours ouvrables.".

Art. 13

Dans l'article 51/5/1 de la même loi, inséré par la loi du 8 mai 2019, le paragraphe 4 est remplacé par ce qui suit:

"§ 4. Lorsque l'étranger, en raison de son emprisonnement ou de sa fuite, ne peut être transféré à l'État responsable dans le délai de six mois, prévu par la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué peut prolonger le délai pour l'exécution du transfert conformément à cette réglementation européenne.

Un étranger a pris la fuite lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités chargées de l'exécution du transfert, afin de faire échec à ce dernier, à condition qu'il ait été informé de ses obligations et des conséquences de s'y soustraire dans une langue qu'il comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu'il la comprend.

Un étranger est présumé avoir pris la fuite conformément à l'alinéa 2, notamment dans les cas suivants:

1° lorsque l'étranger ne s'est pas présenté aux entretiens planifiés pour le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert tel que visé à l'article 74/25 et qu'il n'a pas fourni par écrit de motif valable à ce sujet dans les trois jours ouvrables;

2° lorsque l'étranger ne coopère pas à son transfert conformément à l'article 74/23;

3° lorsque l'étranger n'a pas respecté la mesure de maintien moins coercitive prise à son encontre conformément au paragraphe 2, alinéa 3;

4° lorsque l'étranger a quitté, sans y être autorisé, le lieu déterminé, tel que visé aux articles 74/8 ou 74/9, où il était maintenu, et qu'il n'a pas fourni par écrit à l'Office des Étrangers une adresse de résidence effective en Belgique dans les trois jours ouvrables.".

vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.".

Art. 13

In artikel 51/5/1 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 8 mei 2019, wordt paragraaf 4 vervangen als volgt:

"§ 4. Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving.

Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in volgende gevallen:

1° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor de aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen;

2° indien de vreemdeling niet meewerkt aan zijn overdracht overeenkomstig artikel 74/23;

3° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 2, derde lid, niet heeft gerespecteerd;

4° indien de vreemdeling de welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, waar hij werd vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.".

Art. 14

Dans l'article 68 de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 8 mai 2019, les modifications suivantes sont apportées:

1° les mots "7, alinéa 4,", les mots "44*sexies*, alinéa 3, 51/5, § 6, alinéa 2, 51/5/1, § 4, alinéa 2," et les mots "74/6, § 1er, alinéa 8 et 74/17, § 2, alinéa 4," sont abrogés;

2° les mots "74/27, 3°, et 74/28, § 1, 2°," sont insérés entre le mot "73," et les mots "autre que la détention".

Art. 15

Dans l'article 74, alinéa 1er, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 21 novembre 2017, les mots "7, alinéa 6" sont remplacés par les mots "7, alinéa 5".

Art. 16

Dans l'article 74/6, § 1er, de la même loi, inséré par la loi du 6 mai 1993 et remplacé par la loi du 21 novembre 2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, les alinéas 8 et 9 sont abrogés;

2° dans le paragraphe 2, le chiffre "8" est remplacé par le chiffre "7".

Art. 17

L'article 74/8, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par la loi du 19 janvier 2012, est remplacé par ce qui suit:

"§ 2. Le Roi fixe le régime et les règles de fonctionnement applicables au centre fermé où l'étranger peut être maintenu, en application des dispositions visées au § 1er, alinéa 1er.

Le Roi fixe, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, le régime et les règles de fonctionnement applicables au lieu d'hébergement où la famille avec enfants mineurs peut être maintenu, en application des dispositions visées au § 1er, alinéa 1er.".

Art. 14

In artikel 68 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 8 mei 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de woorden "7, vierde lid,", de woorden "44*sexies*, derde lid, 51/5, § 6, tweede lid, 51/5/1, § 4, tweede lid," en de woorden "74/6, § 1, achtste lid en 74/17, § 2, vierde lid" worden opgeheven;

2° de woorden "74/27, 3°, en 74/28, § 1, 2°," worden ingevoegd tussen het woord "73," en de woorden "bepaalde veiligheidsmaatregelen".

Art. 15

In artikel 74, eerste lid, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 21 november 2017, worden de worden "7, zesde lid" vervangen door de woorden "7, vijfde lid".

Art. 16

In artikel 74/6, § 1, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en vervangen bij de wet van 21 november 2017, worden volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 worden het achtste en negende lid opgeheven;

2° in paragraaf 2 wordt het woord "achtste" vervangen door het woord "zevende".

Art. 17

Artikel 74/8, § 2, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, wordt vervangen als volgt:

"§ 2. De Koning bepaalt het regime en de werkingsmaatregelen die toepasbaar zijn op het gesloten centrum waar de vreemdeling kan worden vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

De Koning bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, het regime en de werkingsmaatregelen die toepasbaar zijn op de woonunit waar het gezin met minderjarige kinderen kan worden vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.".

Art. 18

Dans l'article 74/9 de la même loi, inséré par la loi du 16 novembre 2011, les modifications suivantes sont apportées:

1° les paragraphes 1er et 2 sont remplacés par ce qui suit:

"§ 1er. La famille, composée d'au moins un mineur d'âge, qui a pénétré dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 ou 3, ou dont le séjour a cessé d'être régulier ou est irrégulier, ne peut être maintenue dans un centre fermé.

La famille visée à l'alinéa 1er ne peut être maintenue que dans un lieu d'hébergement pour une durée aussi courte que possible.

§ 2. La famille, composée d'au moins un mineur d'âge, qui tente de pénétrer dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 ou 3, ne peut être maintenue dans un centre fermé.

La famille visée à l'alinéa 1er ne peut être maintenue que dans un lieu d'hébergement, assimilé à un lieu déterminé situé aux frontières, pour une durée aussi courte que possible.";

2° dans le paragraphe 3, alinéa 1er, les mots "dans un lieu tel que visé à l'article 74/8, § 2, adapté aux besoins des familles avec enfants" sont remplacés par les mots "dans un lieu d'hébergement";

3° le paragraphe 3, alinéa 4, est remplacé par ce qui suit:

"La famille ne peut être maintenue dans un lieu d'hébergement pour une durée aussi courte que possible, que si elle ne respecte pas les conditions visées à l'alinéa 2, à moins que d'autres mesures de maintien suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement.".

Art. 19

L'article 74/11, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, est complété par les mots ", y compris, le cas échéant, le manque de coopération conformément aux articles 74/22 et 74/23".

Art. 18

In artikel 74/9 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 16 november 2011, worden volgende wijzigingen aangebracht:

1° de paragrafen 1 en 2 worden vervangen als volgt:

"§ 1. Het gezin, waarvan minstens een van de gezinsleden minderjarig is, dat het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 of 3 gestelde voorwaarden of wiens verblijf heeft opgehouden regelmatig te zijn of wiens verblijf onregelmatig is, kan niet worden vastgehouden in een gesloten centrum

Het in het eerste lid bedoelde gezin kan enkel worden vastgehouden in een woonunit voor een zo kort mogelijke periode.

§ 2. Het gezin, waarvan minstens een van de gezinsleden minderjarig is, dat tracht het Rijk binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 of 3 gestelde voorwaarden, kan niet worden vastgehouden in een gesloten centrum.

Het in het eerste lid bedoelde gezin kan enkel worden vastgehouden in een woonunit, gelijkgesteld met een welbepaalde plaats gesitueerd aan de grens, voor een zo kort mogelijke periode.";

2° in paragraaf 3, eerste lid, worden de woorden "in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, § 2, aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen" vervangen door de woorden "in een woonunit";

3° paragraaf 3, vierde lid, wordt vervangen als volgt:

"Slechts indien het gezin zich niet houdt aan de in het tweede lid bedoelde voorwaarden, kan het worden vastgehouden in een woonunit voor een zo kort mogelijke periode, tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen voor vasthouding doeltreffend kunnen worden toegepast.".

Art. 19

Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet 19 januari 2012, wordt aangevuld met de woorden ", met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23".

Art. 20

Dans l'article 74/14, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l'alinéa 2, les mots "le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint" sont remplacés par les mots "le ministre ou son délégué peut contraindre le ressortissant d'un pays tiers";

2° l'alinéa 3 est abrogé.

Art. 21

Dans l'article 74/15 de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les paragraphes 2 et 3 sont abrogés.

Art. 22

Dans l'article 74/17, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l'alinéa 3, les mots "des mesures préventives peuvent être prises, conformément à l'article 74/14, § 2, alinéa 3" sont remplacés par les mots "le ministre ou son délégué peut contraindre le ressortissant d'un pays tiers à remplir des mesures préventives";

2° l'alinéa 4 est abrogé.

Art. 23

Dans la même loi, il est inséré un Titre III*sexies*, intitulé "Titre III*sexies*. – Obligations de l'étranger dans le cadre du transfert, du refoulement, du retour ou de l'éloignement".

Art. 24

Dans le même Titre III*sexies*, inséré par l'article 23, il est inséré un Chapitre I, intitulé "Chapitre I. L'obligation de coopérer".

Art. 25

Dans le Chapitre I, inséré par l'article 24, il est inséré un article 74/22, rédigé comme suit:

Art. 20

In artikel 74/14, § 2, van dezelfde wet, ingevoegd bij wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid worden de woorden "kan de onderdaan van een derde land worden verplicht" vervangen door de woorden"kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten";

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 21

In artikel 74/15 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de paragrafen 2 en 3 opgeheven.

Art. 22

In artikel 74/17, § 2, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het derde lid worden de woorden "kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid" vervangen door de woorden "kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen";

2° het vierde lid wordt opgeheven.

Art. 23

In dezelfde wet wordt een Titel III*sexies* ingevoegd luidende: "Titel III*sexies*. – Verplichtingen van de vreemdeling in het kader van de overdracht, de terugdrijving, de terugkeer of de verwijdering".

Art. 24

In dezelfde Titel III*sexies*, ingevoegd bij artikel 23, wordt een Hoofdstuk I ingevoegd, luidende "Hoofdstuk I. De medewerkingsplicht".

Art. 25

In Hoofdstuk I, ingevoegd bij artikel 24, wordt een artikel 74/22 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/22. § 1er. Tout étranger qui fait l'objet d'une procédure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement coopère à son exécution effective avec les autorités compétentes.

Cette obligation de coopérer comprend le fait de:

1° coopérer à son identification et à celle des membres de sa famille qui l'accompagnent, en fournissant les éléments nécessaires à l'établissement ou à la vérification de l'identité, en particulier les éléments relatifs au nom et prénom, à la nationalité, au lieu et à la date de naissance, au(x) pays d'origine et/ou de sa résidence antérieure, les itinéraires de voyage, les documents de voyage et les données biométriques;

2° coopérer à l'obtention des documents de voyage nécessaires pour lui-même et pour les membres de sa famille qui l'accompagnent, le cas échéant en soumettant une demande aux autorités compétentes pour obtenir un document de voyage valable, en fournissant toutes les informations et déclarations nécessaires à l'obtention d'un tel document, en coopérant avec ces autorités, en se présentant en personne à ces autorités et, sur demande, en fournissant la preuve des démarches effectuées afin d'obtenir les documents de voyage;

3° communiquer l'adresse de sa résidence effective et les coordonnées auxquelles il peut être effectivement joint;

4° se présenter en personne aux rendez-vous avec les autorités compétentes pour l'exécution de la mesure;

5° répondre dans les délais impartis aux demandes d'information des autorités compétentes pour l'exécution de la mesure;

6° rester accessible et disponible pendant toute la période nécessaire à l'exécution de la mesure;

7° présenter ou mettre en dépôt les documents d'identité ou de voyage aux autorités compétentes, si cela est demandé;

8° coopérer aux examens médicaux nécessaires à l'exécution de la mesure;

9° transmettre aux autorités compétentes les attestations médicales nécessaires à l'exécution de la mesure.

§ 2. L'étranger est informé en temps utile, et au plus tard au moment de la notification de la mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement, de

"Art. 74/22. § 1. Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan.

Deze medewerkingsplicht houdt in:

1° het meewerken aan zijn identificatie en die van zijn vergezellende familieleden door het verstrekken van de elementen die nodig zijn voor de vaststelling of de verificatie van de identiteit, onder meer de elementen betreffende de naam en voornaam, de nationaliteit, de geboorteplaats en -datum, de land(en) van herkomst en/of van eerder verblijf, de reisroutes, de reisdocumenten en de biometrische gegevens;

2° het meewerken aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en zijn vergezellende familieleden, in voorkomend geval door bij de bevoegde autoriteiten een verzoek om een geldig reisdocument te verkrijgen in te dienen, door alle informatie en verklaringen te verstrekken die nodig zijn om een dergelijk document te verkrijgen, door met deze autoriteiten samen te werken, door zich persoonlijk bij deze autoriteiten aan te bieden, en, wanneer daarom wordt verzocht, door het bewijs te leveren van de ondernomen stappen om de reisdocumenten te verkrijgen;

3° het meedelen van het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden;

4° het in persoon verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

5° het tijdig antwoorden op verzoeken om informatie van de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

6° het bereikbaar en beschikbaar blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel;

7° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten bij de bevoegde autoriteiten, indien daarom wordt verzocht;

8° het meewerken aan de medische onderzoeken die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel;

9° het overmaken aan de bevoegde autoriteiten van de medische attesten die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel.

§ 2. De vreemdeling wordt tijdig en ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel,

l'obligation de coopérer et des conséquences d'un refus de coopérer. Ces informations sont fournies dans une langue que l'étranger comprend ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend.

Chaque fois que l'étranger est explicitement invité à entreprendre une action spécifique dans le cadre de cet article, il est à nouveau informé de son obligation de coopérer et des conséquences d'un refus de coopérer.".

Art. 26

Dans le Chapitre I, inséré par l'article 24, il est inséré un article 74/23, rédigé comme suit:

"Art. 74/23. § 1er. En vue de l'exécution forcée d'une mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement, un étranger peut être soumis à un examen médical, le cas échéant par la contrainte, pour autant qu'un tel l'examen soit requis afin de déterminer si l'étranger peut voyager sans mettre en danger sa propre santé, celle des autres voyageurs ou celle de la population du pays de destination. L'examen médical obligatoire ne peut être effectué que s'il est nécessaire parce qu'il est imposé comme condition d'entrée ou de transit par le pays de destination ou de transit, ou comme condition de voyage par le transporteur responsable du transport de l'étranger, dans le cadre d'une urgence de santé publique de portée internationale déclarée par l'Organisation mondiale de la santé, et que les attestations médicales disponibles ne sont pas acceptées comme étant suffisantes par le pays de destination ou de transit, ou par le transporteur.

L'étranger est informé au préalable de l'examen médical qui lui sera imposé, de la manière dont il sera effectué, de l'objectif de l'examen, de son éventuel effet sur sa santé et de la possibilité, en cas de refus de coopérer, de procéder à l'examen médical par la contrainte conformément au paragraphe 2. Ces informations sont fournies dans une langue que l'étranger comprend ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend.

L'étranger signe une déclaration dans laquelle il s'engage à coopérer à cet examen médical. Cette déclaration comprend les informations mentionnées à l'alinéa 2. L'étranger a la possibilité, avant de signer la déclaration

geïnformeerd over de medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Telkens wanneer de vreemdeling uitdrukkelijk wordt gevraagd een specifieke actie te ondernemen in het kader van dit artikel, wordt hij opnieuw geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking.".

Art. 26

In Hoofdstuk I, ingevoegd bij artikel 24, wordt een artikel 74/23 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/23. § 1. Met het oog op de gedwongen uitvoering van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel kan een vreemdeling worden verplicht een medisch onderzoek te ondergaan, desgevallend met gebruik van dwang, indien het onderzoek noodzakelijk is om vast te stellen of de vreemdeling kan reizen zonder zijn eigen gezondheid, de gezondheid van zijn medereizigers of de gezondheid van de bevolking in het land van bestemming in gevaar te brengen. Het verplicht medisch onderzoek kan enkel worden uitgevoerd indien het noodzakelijk is omdat het is opgelegd als voorwaarde tot binnenkomst of doorreis door het land van bestemming of doorreis, of als reisvoorschrift door de vervoerder die instaat voor het vervoer van de vreemdeling, in het kader van een door de Wereldgezondheidsorganisatie uitgeroepen noodsituatie van internationaal belang op het gebied van de volksgezondheid, en voor zover de beschikbare medische attesten niet als toereikend worden aanvaard door het land van bestemming of doorreis of door de vervoerder.

De vreemdeling wordt vooraf geïnformeerd over het medisch onderzoek dat hem zal worden opgelegd, alsmede over de wijze waarop het zal worden uitgevoerd, het doel van het onderzoek, de mogelijke impact ervan op zijn gezondheid en over de mogelijkheid, bij weigering tot medewerking, tot het uitvoeren van het medisch onderzoek met gebruik van dwang overeenkomstig paragraaf 2. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

De vreemdeling ondertekent een verklaring waarin hij zich ertoe verbindt mee te werken aan dit medisch onderzoek. Deze verklaring bevat de in het tweede lid vermelde informatie. De vreemdeling krijgt de mogelijkheid

et en étant séparé du personnel impliqué dans l'examen, de relire les informations fournies.

Sur proposition conjointe du ministre et du ministre de la Santé publique, le Roi détermine, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, les examens médicaux qui peuvent être imposés à l'étranger en application du présent article.

§ 2. Si l'étranger ne se soumet pas volontairement à l'examen médical visé au paragraphe 1er et que l'objectif ne peut être atteint par des moyens moins coercitifs, l'examen médical peut être effectué par la contrainte.

Le recours à la contrainte lors de l'examen médical est exclu pour les mineurs étrangers. Le recours à la contrainte lors de l'examen médical ne se fait jamais en présence de mineurs étrangers.

Le recours à la contrainte est effectué par le délégué du ministre qui a reçu une formation spécifique à cet effet. Le Roi détermine le contenu de cette formation.

Le recours à la contrainte est soumis aux conditions prévues à l'article 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police. Le recours à la contrainte est adapté à la vulnérabilité de la personne.

Les moyens de contrainte autorisés sont la contrainte physique, la clef de bras et les menottes aux poignets et/ou aux pieds.

Tout recours à la contrainte lors d'un examen médical fait l'objet d'un rapport détaillé sans délai. Le délégué du ministre indique dans le rapport les moyens de contrainte utilisés, la durée du recours à la contrainte et la justification de celle-ci.

§ 3. L'examen médical visé au paragraphe 1er est effectué par du personnel médical qualifié.

Seul l'examen médical le moins invasif est effectué, compte tenu des conditions imposées par le pays de destination ou de transit, ou par le transporteur, et à condition qu'un tel examen soit disponible.

L'examen médical ne peut avoir un caractère vexatoire et est effectué dans le respect de la dignité de l'étranger. Si le personnel médical estime que l'examen est

om, voorafgaand aan de ondertekening van de verklaring en afgezonderd van het personeel betrokken bij het onderzoek, de gegeven informatie door te nemen.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Volksgezondheid, bepaalt de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de medische onderzoeken die in toepassing van dit artikel verplicht kunnen worden opgelegd aan de vreemdeling.

§ 2. Indien de vreemdeling zich niet uit eigen beweging aan het in paragraaf 1 bedoelde medisch onderzoek onderwerpt en het doel niet met minder dwingende middelen kan worden bereikt, kan het medisch onderzoek met gebruik van dwang worden uitgevoerd.

Het gebruik van dwang bij het uitvoeren van het medisch onderzoek is uitgesloten voor minderjarige vreemdelingen. Het gebruik van dwang bij het uitvoeren van het medisch onderzoek gebeurt nooit in de aanwezigheid van minderjarige vreemdelingen.

Het gebruik van dwang wordt uitgevoerd door de gemachtigde van de minister die hiervoor een specifieke opleiding heeft genoten. De Koning bepaalt de inhoud van deze opleiding.

Het gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt. Het gebruik van dwang is aangepast aan de kwetsbaarheid van de persoon.

De toegelaten dwangmiddelen zijn de fysieke aansporing, de houdgreep en de hand- en/of voetboeien.

Elk gebruik van dwang bij het uitvoeren van een medisch onderzoek, moet onverwijld in een gedetailleerd verslag worden gerapporteerd. De gemachtigde van de minister vermeldt in het verslag de gebruikte dwangmiddelen, de duur van het gebruik van de dwang en de rechtvaardiging daarvoor.

§ 3. Het in paragraaf 1 bedoelde medisch onderzoek wordt uitgevoerd door daartoe medisch geschoold personeel.

Enkel het minst invasieve medisch onderzoek wordt toegepast, rekening houdend met de voorwaarden die door het land van bestemming of doorreis of door de vervoerder zijn opgelegd en voor zover het onderzoek beschikbaar is.

Het medisch onderzoek mag geen tergend karakter hebben en geschiedt met eerbiediging van de waardigheid van de vreemdeling. Indien het medisch personeel

susceptible de mettre en danger la santé de l'étranger, il ne l'effectue pas.".

Art. 27

Dans le même Titre III*sexies*, inséré par l'article 23, il est inséré un Chapitre II, intitulé: "Chapitre II. Le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert.".

Art. 28

Dans le Chapitre II, inséré par l'article 27, il est inséré un article 74/24, rédigé comme suit:

"Art. 74/24. § 1er. L'étranger qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire sans qu'une mesure de maintien ou une mesure de maintien moins coercitive ne soit imposée, peut être invité à entamer un trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour.

Le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour vise un suivi individualisé de l'étranger en séjour illégal en vue de parvenir à une perspective d'avenir durable soit dans son pays d'origine où dans un autre pays où il a un droit de séjour, soit en Belgique, et de mettre fin à son séjour illégal en Belgique.

Ce trajet d'accompagnement comprend les étapes suivantes:

1° l'analyse du séjour de l'étranger en Belgique sur la base de sa situation individuelle et, le cas échéant, sur la base de ses précédentes demandes de séjour ou de protection internationale;

2° l'information et le conseil de l'étranger quant à sa situation de séjour en Belgique et, le cas échéant, quant aux procédures administratives et juridiques disponibles;

3° l'évaluation des possibilités de retour de l'étranger;

4° l'identification des obstacles au retour de l'étranger et la recherche de solutions pour y remédier;

5° la planification d'entretiens de suivi avec l'étranger si cela est nécessaire;

van oordeel is dat het onderzoek de gezondheid van de vreemdeling in gevaar kan brengen, voert zij deze niet uit.".

Art. 27

In dezelfde Titel III*sexies*, ingevoegd bij artikel 23, wordt een Hoofdstuk II ingevoegd, luidende: "Hoofdstuk II. De aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure.".

Art. 28

In Hoofdstuk II, ingevoegd bij artikel 275, wordt een artikel 74/24 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/24. § 1. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd, kan worden uitgenodigd om een aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeerprocedure op te starten.

De aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeerprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling in illegaal verblijf met het oog op het bereiken van een duurzaam toekomstperspectief hetzij in zijn land van herkomst of een ander land waar hij een verblijfsrecht heeft, hetzij in België, en het beëindigen van zijn illegaal verblijf in België.

Dit begeleidingstraject omvat de volgende stappen:

1° het analyseren van het verblijf van de vreemdeling in België op basis van zijn individuele situatie en, in voorkomend geval, op basis van zijn eerdere verblijfsaanvragen of verzoeken om bescherming;

2° het informeren en adviseren van de vreemdeling over zijn verblijfssituatie in België en, in voorkomend geval, over de beschikbare administratieve en juridische procedures;

3° het beoordelen van de terugkeermogelijkheden van de vreemdeling;

4° het identificeren van de obstakels voor de terugkeer van de vreemdeling en het zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen;

5° het plannen van opvolgingsgesprekken met de vreemdeling indien dit noodzakelijk is;

6° le cas échéant, la convocation de l'étranger pour lui demander qu'il accomplisse les démarches nécessaires afin qu'il obtienne et qu'il présente les documents requis en vue de son retour ou de son éloignement effectif.

Conformément à l'article 74/22, § 2, alinéa 2, l'étranger est informé lors des entretiens du trajet d'accompagnement de son obligation de coopérer et des actions spécifiques qui lui sont demandées à chaque étape de ce trajet d'accompagnement, ainsi que des conséquences d'un refus de coopération.

§ 2. Afin d'assurer le trajet d'accompagnement intensif visé au paragraphe 1er, le ministre ou son délégué coopère avec les autorités et les organisations de la société civile qui sont compétentes ou chargées du suivi et de l'accompagnement des étrangers en séjour illégal..

§ 3. Si l'étranger introduit une demande de séjour ou une demande de protection internationale pendant le trajet d'accompagnement intensif visé au paragraphe 1er, et qu'il peut, conformément aux dispositions de la présente loi, rester provisoirement sur le territoire dans l'attente d'une décision relative à cette demande, le trajet d'accompagnement intensif est suspendu. Néanmoins, la situation administrative de l'étranger peut continuer à être suivie."

Art. 29

Dans le Chapitre II, inséré par l'article 27, il est inséré un article 74/25, rédigé comme suit:

"Art. 74/25. § 1er. L'étranger qui fait l'objet d'une mesure de transfert en vertu des articles 51/5, § 4, alinéa 1er, ou 51/5/1, § 2, alinéa 1er, sans qu'une mesure de maintien ou une mesure de maintien moins coercitive ne soit imposée, peut être invité à entamer un trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert.

Le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert vise un suivi individualisé de l'étranger en vue de son transfert effectif vers l'État responsable du traitement de sa demande de protection internationale.

Ce trajet d'accompagnement comprend les étapes suivantes:

6° in voorkomend geval, het oproepen van de vreemdeling om de nodige stappen te ondernemen om de voor zijn terugkeer of zijn effectieve verwijdering vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.

Overeenkomstig artikel 74/22, § 2, tweede lid, wordt de vreemdeling tijdens de gesprekken in dit begeleidingstraject geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

§ 2. Teneinde de in de paragraaf 1 bedoelde aanklampende begeleiding te verzekeren, werkt de minister of zijn gemachtigde samen met de overheden en middenveldorganisaties die bevoegd zijn of instaan voor de opvolging en begeleiding van vreemdelingen in illegaal verblijf.

§ 3. Indien de vreemdeling tijdens de in paragraaf 1 bedoelde aanklampende begeleiding een verblijfsaanvraag of een verzoek om internationale bescherming indient en hij, overeenkomstig de bepalingen van deze wet, voorlopig op het grondgebied mag verblijven in afwachting van een beslissing inzake deze aanvraag of dit verzoek, wordt de aanklampende begeleiding opgeschort. Niettemin kan de administratieve situatie van de vreemdeling verder worden opgevolgd."

Art. 29

In Hoofdstuk II, ingevoegd bij artikel 27, wordt een artikel 74/25 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/25. § 1. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsmaatregel in toepassing van de artikelen 51/5, § 4, eerste lid, of 51/5/1, § 2, eerste lid, zonder dat een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd, kan worden uitgenodigd om een aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure op te starten.

De aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling met het oog op zijn effectieve overdracht aan de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dit begeleidingstraject omvat de volgende stappen:

1° l'information et le conseil de l'étranger quant à sa situation de séjour en Belgique et, le cas échéant, quant aux procédures administratives et juridiques disponibles;

2° l'identification des obstacles au transfert de l'étranger et la recherche de solutions pour y remédier;

3° la planification d'entretiens de suivi avec l'étranger si cela est nécessaire;

4° le cas échéant, la convocation de l'étranger pour lui demander qu'il accomplisse les démarches nécessaires afin qu'il obtienne et qu'il présente les documents requis en vue de son transfert effectif.

Conformément à l'article 74/22, § 2, alinéa 2, l'étranger est informé lors des entretiens du trajet d'accompagnement de son obligation de coopérer et des actions spécifiques qui lui sont demandées à chaque étape de ce trajet d'accompagnement, ainsi que des conséquences d'un refus de coopération.

§ 2. Si l'étranger ne coopère pas au trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert, il est présumé avoir pris la fuite, conformément aux articles 51/5, § 6 ou 51/5/1, § 4.".

Art. 30

Dans le Chapitre II, inséré par l'article 27, il est inséré un article 74/26, rédigé comme suit:

"Art. 74/26. Si l'étranger ne répond pas aux invitations ou aux demandes d'information du trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert visé aux articles 74/24 ou 74/25, le délégué du ministre peut se rendre à l'adresse de résidence effective qu'il a fournie afin de vérifier si l'étranger y réside toujours et de l'informer du trajet d'accompagnement intensif.

Dans les mêmes circonstances, le ministre ou son délégué peut demander au bourgmestre de vérifier si l'étranger réside à l'adresse qu'il a fournie afin d'entamer ou de poursuivre le trajet d'accompagnement intensif.".

Art. 31

Dans le même Titre III*sexies*, inséré par l'article 23, il est inséré un Chapitre III, intitulé: "Chapitre III. Les

1° het informeren en adviseren van de vreemdeling over zijn verblijfssituatie in België en, in voorkomend geval, over de beschikbare administratieve en juridische procedures;

2° het identificeren van de obstakels voor overdracht van de vreemdeling en het zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen;

3° het plannen van opvolgingsgesprekken met de vreemdeling indien dit noodzakelijk is;

4° in voorkomend geval, het oproepen van de vreemdeling om de nodige stappen te ondernemen om de voor zijn effectieve overdracht vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.

Overeenkomstig artikel 74/22, § 2, tweede lid, wordt de vreemdeling tijdens de gesprekken in dit begeleidingstraject geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

§ 2. Indien de vreemdeling niet meewerkt aan de aanklampende begeleiding in het kader van de overdrachtsprocedure, wordt hij geacht te zijn ondergedoken, in toepassing van artikelen 51/5, § 6 of 51/5/1, § 4.".

Art. 30

In Hoofdstuk II, ingevoegd bij artikel 27, wordt een artikel 74/26 ingevoegd, luidende:

"Art. 74/26. Indien de vreemdeling nalaat in te gaan op de uitnodigingen of te reageren op verzoeken om informatie van de in artikelen 74/24 of 74/25 bedoelde aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure, kan de gemachtigde van de minister zich naar het opgegeven adres van effectieve verblijfplaats begeven om na te gaan of de vreemdeling daar nog verblijft en hem informeren over de aanklampende begeleiding.

In dezelfde omstandigheden kan de minister of zijn gemachtigde de burgemeester verzoeken na te gaan of de vreemdeling op het opgegeven adres verblijft teneinde de aanklampende begeleiding op te starten of verder te zetten.".

Art. 31

In dezelfde Titel III*sexies*, ingevoegd bij artikel 23, wordt een Hoofdstuk III ingevoegd, luidende: "Hoofdstuk III.

mesures préventives et les mesures de maintien moins coercitives.”.

Art. 32

Dans le Chapitre III, inséré par l’article 31, il est inséré un article 74/27, rédigé comme suit:

“Art. 74/27. Les mesures préventives que le ministre ou son délégué peut imposer à l’étranger en vertu de la présente loi pendant le délai de départ volontaire ou pendant le délai de report temporaire d’éloignement afin d’éviter tout risque de fuite, sont les suivantes:

1° la présentation ou le dépôt des documents d’identité ou de voyage à l’autorité compétente;

2° l’obligation de se présenter à des moments déterminés auprès des services de police ou auprès de l’Office des Étrangers;

3° l’assignation à résidence.”.

Art. 33

Dans le Chapitre III, inséré par l’article 31, il est inséré un article 74/28, rédigé comme suit:

“Art. 74/28. § 1er. Les mesures de maintien moins coercitives que le ministre ou son délégué peut imposer en vertu de la présente loi sont les suivantes:

1° l’obligation de se présenter à des moments déterminés auprès des services de police ou auprès de l’Office des Étrangers;

2° l’assignation à résidence.

§ 2. Les mesures de maintien moins coercitives visées au paragraphe 1er ne peuvent être imposées, selon le cas, que pour le temps nécessaire à la détermination de l’État responsable de l’examen de la demande de protection internationale, pour le temps nécessaire à l’examen de la demande de protection internationale ou pour le temps nécessaire à l’exécution de la mesure d’éloignement ou de transfert.

§ 3. Sans préjudice des autres dispositions de la présente loi, les mesures de maintien moins coercitives visées au paragraphe 1er ne peuvent être imposées que si le ministre ou son délégué considère, sur la base d’un examen individuel de l’ensemble des circonstances,

De preventieve maatregelen en de minder dwingende maatregelen voor vasthouding”.

Art. 32

In Hoofdstuk III, ingevoegd bij artikel 31, wordt een artikel 74/27 ingevoegd, luidende:

“Art. 74/27. De preventieve maatregelen die de minister of zijn gemachtigde op grond van deze wet aan de vreemdeling kan opleggen tijdens de termijn van vrijwillig vertrek of tijdens de termijn van tijdelijk uitgestelde verwijdering teneinde elk risico op onderduiken te vermijden, zijn de volgende:

1° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten aan de bevoegde autoriteit;

2° de verplichting zich te melden op bepaalde tijdstippen bij politiediensten of bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats.”.

Art. 33

In Hoofdstuk III, ingevoegd bij artikel 31, wordt een artikel 74/28 ingevoegd, luidende:

“Art. 74/28. § 1. De minder dwingende maatregelen voor vasthouding die de minister of zijn gemachtigde op grond van deze wet kan opleggen, zijn de volgende:

1° de verplichting zich te melden op bepaalde tijdstippen bij politiediensten of bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats.

§ 2. De in paragraaf 1 bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding kunnen slechts worden opgelegd, naargelang het geval, voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, voor de tijd die noodzakelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming of voor de tijd die noodzakelijk is om de verwijderings- of overdrachtsmaatregel uit te voeren.

§ 3. Onverminderd de andere bepalingen van deze wet kunnen de in paragraaf 1 bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding slechts worden opgelegd indien de minister of zijn gemachtigde, op grond van een individuele beoordeling van het geheel

qu'une telle mesure peut encore être efficace pour atteindre, selon le cas, l'objectif visé aux articles 51/5, § 1er, 51/5/1, § 1er ou 74/6, § 1er, ou pour réaliser l'éloignement ou le transfert effectif de l'étranger.

L'évaluation de l'efficacité de la mesure de maintien moins coercitive se fait sur la base des circonstances factuelles, en ce compris le manque de coopération de l'étranger. Une mesure de maintien peut être prise uniquement si d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives ne peuvent pas être appliquées efficacement.

Une mesure de maintien moins coercitive est présumée inefficace, notamment dans les cas suivants:

1° lorsque l'étranger n'a pas respecté une mesure préventive ou une mesure de maintien moins coercitive imposée précédemment;

2° lorsque l'étranger n'a pas rempli son obligation de coopérer prévue aux articles 74/22 et 74/23, ou lorsqu'il n'a pas coopéré au trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert prévu aux articles 74/24 et 74/25;

3° lorsque l'étranger constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale;

4° si l'étranger séjourne illégalement sur le territoire et ne s'est jamais présenté aux autorités compétentes ou n'a jamais accompli les démarches nécessaires pour régler sa situation de séjour.".

Art. 34

L'article 75 de la même loi, modifié par la loi du 26 juin 2000, est remplacé par ce qui suit:

"Art. 75. § 1. Sous réserve de l'article 53, l'étranger qui se présente aux autorités chargées du contrôle aux frontières sans remplir les conditions d'entrée prévues aux articles 2 et 3 et dont l'entrée au Royaume a été refusée ou qui a été arrêté ou intercepté lors du franchissement des frontières extérieures du Royaume sans remplir les conditions d'entrée prévues aux articles 2 et 3 et qui n'a pas été autorisé à entrer dans le Royaume, est puni d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et

van omstandigheden, van oordeel is dat een dergelijke maatregel nog doeltreffend is om, naargelang het geval, de doelstelling beoogd in de artikelen 51/5 § 1, 51/5/1, § 1 of 74/6, § 1 te verwezenlijken of om de effectieve verwijdering of overdracht van de vreemdeling te bewerkstelligen.

De beoordeling van de doeltreffendheid van de minder dwingende maatregel voor vasthouding gebeurt op basis van de feitelijke omstandigheden, waaronder het gebrek aan medewerking van de vreemdeling. Een vasthoudingsmaatregel kan alleen worden genomen wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

Een minder dwingende maatregel voor vasthouding wordt geacht niet doeltreffend te zijn, onder meer in volgende gevallen:

1° indien de vreemdeling een eerder opgelegde preventieve maatregel of minder dwingende maatregel voor vasthouding niet heeft gerespecteerd;

2° indien de vreemdeling niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23, of geen medewerking heeft verleend aan de aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure, zoals voorzien in de artikelen 74/24 en 74/25;

3° indien de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

4° indien de vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft en zich nooit bij de bevoegde overheden heeft aangeboden of de nodige handelingen heeft gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.".

Art. 34

Artikel 75 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 26 juni 2000, wordt vervangen als volgt:

"Art. 75. § 1. Onder voorbehoud van artikel 53, wordt de vreemdeling die zich aanbiedt bij de met grenscontrole belaste overheden zonder te voldoen aan de in de artikelen 2 en 3 bedoelde binnenkomstvoorwaarden en aan wie de binnenkomst in het Rijk werd geweigerd of die bij het overschrijden van de buitengrenzen van het Rijk is aangehouden of onderschept zonder te voldoen aan de in de artikelen 2 en 3 bedoelde binnenkomstvoorwaarden en die niet gemachtigd werd tot binnenkomst in het Rijk,

d'une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d'une de ces peines seulement.

§ 2. Sous réserve des articles 53 et 79, l'étranger qui séjourne illégalement dans le Royaume est puni, dans les limites prévues à l'alinéa 2, d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d'une de ces peines seulement.

L'emprisonnement, visé à l'alinéa 1er, peut être imposé uniquement si l'étranger a déjà fait l'objet d'une mesure de maintien ou d'une mesure de maintien moins coercitive ayant pris fin sans qu'il ait pu être procédé à son éloignement et s'il continue, sans motif justifié de non-retour, à séjourner illégalement dans le Royaume.

§ 3. En cas de récidive dans le délai de trois ans d'une des infractions prévues aux paragraphes 1 et 2, ces peines sont portées à un emprisonnement d'un mois à douze mois et à une amende de cent euros à mille euros, ou à une de ces peines seulement.".

Art. 35

Dans la même loi, il est inséré un article 75/1 rédigé comme suit:

"Art. 75/1. L'étranger qui a été enjoint de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé et qui se soustrait à cette obligation sans motif valable, est puni d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d'une de ces peines seulement.

En cas de récidive dans le délai de trois ans de l'infraction prévue à l'alinéa 1er, ces peines sont portées à un emprisonnement d'un mois à douze mois et à une amende de cent euros à mille euros, ou à une de ces peines seulement.

Le présent article ne s'applique pas à l'étranger auquel, dans le cadre d'une procédure de retour en vertu de la présente loi, une assignation à résidence est désignée comme mesure préventive ou comme mesure de maintien moins coercitive.".

gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met één van deze straffen alleen.

§ 2. Onder voorbehoud van de artikelen 53 en 79, wordt de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, binnen de in het tweede lid gestelde grenzen, gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met één van deze straffen alleen.

De in het eerste lid bedoelde gevangenisstraf kan enkel worden opgelegd indien aan de vreemdeling reeds een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd die is beëindigd zonder dat hij kon worden verwijderd en hij, zonder geldige reden om niet terug te keren, zijn illegaal verblijf in het Rijk verderzet.

§ 3. In geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar van een van de in de eerste of tweede paragraaf bedoelde misdrijven, worden die straffen gebracht op een gevangenisstraf van een maand tot twaalf maanden en op een geldboete van honderd euro tot duizend euro, of op een van die straffen alleen.".

Art. 35

In dezelfde wet wordt een artikel 75/1 ingevoegd, luidende:

"Art. 75/1. De vreemdeling die verplicht werd bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, en die zich zonder geldige reden aan deze verplichting onttrekt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met een van die straffen alleen.

In geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar van het in het eerste lid bedoelde misdrijf, worden die straffen gebracht op een gevangenisstraf van een maand tot twaalf maanden en op een geldboete van honderd euro tot duizend euro, of op een van die straffen alleen.

Dit artikel is niet van toepassing op de vreemdeling aan wie in het kader van een terugkeerprocedure op grond van deze wet een verplichte verblijfplaats wordt aangewezen als preventieve maatregel of als minder dwingende maatregel voor vasthouding.".

CHAPITRE 3

Modifications de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers

Art. 36

L'article 2 de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers, modifié par les lois du 19 janvier 2012 et du 21 novembre 2017, est complété par les 14° et 15° rédigés comme suit:

"14° la place Dublin: la place d'accueil dans une structure d'accueil communautaire, où est assuré un accompagnement social spécifique, adapté à la situation administrative du bénéficiaire de l'accueil qui s'est vu notifier une décision de refus de séjour avec mesure de transfert en application de l'article 51/5, § 4, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Dans une place Dublin, des explications sont notamment données sur la décision déterminant l'État responsable de l'examen de la demande d'asile, les voies de recours disponibles, les modalités et le délai d'exécution du transfert. L'Office des Étrangers est présent à intervalles réguliers sur place et fournit au bénéficiaire de l'accueil l'accompagnement tel que visé à l'article 74/25 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;

15° la place ouverte de retour: la place d'accueil dans une structure d'accueil communautaire, où est assuré un accompagnement social spécifique, adapté à la situation administrative du bénéficiaire de l'accueil qui s'est vu notifier une décision finale négative dans le cadre d'une demande de protection internationale au sens de l'article 1er, § 1er, 19° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Dans une place ouverte de retour, des explications sont notamment données sur les conséquences de la décision finale négative et un accompagnement au retour volontaire est proposé. L'Office des Étrangers est présent à intervalles réguliers sur place et fournit au bénéficiaire de l'accueil l'accompagnement tel que visé à l'article 74/24 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers."

HOOFDSTUK 3

Wijzigingen van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen

Art. 36

Artikel 2 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012 en 21 november 2017, wordt aangevuld met de bepalingen onder 14° en 15°, luidende:

"14° de Dublin-plaats: de opvangplaats in een collectieve opvangstructuur waar een specifieke maatschappelijke begeleiding wordt verstrekt, aangepast aan de administratieve situatie van de begunstigde van de opvang die in kennis is gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsmaatregel in toepassing van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In een Dublin-plaats wordt er onder meer uitleg verstrekt over de beslissing tot vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, de beschikbare rechtsmiddelen, de modaliteiten en de termijn voor de uitvoering van de overdracht. De Dienst Vreemdelingenzaken is op geregelde tijdstippen aanwezig en verstrekt aan de begunstigde van de opvang de begeleiding in de zin van artikel 74/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

15° de open terugkeerplaats: de opvangplaats in een collectieve opvangstructuur, waar een specifieke maatschappelijke begeleiding wordt verstrekt, aangepast aan de administratieve situatie van de begunstigde van de opvang die in kennis is gesteld van een negatieve definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 19°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In een open terugkeerplaats wordt er onder meer uitleg verstrekt over de gevolgen van de negatieve definitieve beslissing en wordt er begeleiding bij de vrijwillige terugkeer aangeboden. De Dienst Vreemdelingenzaken is op geregelde tijdstippen aanwezig en verstrekt aan de begunstigde van de opvang de begeleiding in de zin van artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Art. 37

L'article 12 de la même loi, modifié par la loi du 4 mai 2016, est complété par un paragraphe 4 rédigé comme suit:

"§ 4. Après la notification d'une décision de refus de séjour avec mesure de transfert en application de l'article 51/5, § 4, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ou d'une décision finale négative dans le cadre d'une demande de protection internationale au sens de l'article 1er, § 1er, 19° de la même loi, l'Agence modifie le lieu obligatoire d'inscription du bénéficiaire de l'accueil, respectivement vers une place Dublin ou une place ouverte de retour, sauf s'il se trouve déjà dans une structure d'accueil comptant de telles places.

Le bénéficiaire de l'accueil doit se rendre à la place désignée dans les cinq jours ouvrables à compter de la notification de la décision modifiant le lieu obligatoire d'inscription.

Dans ce délai de cinq jours ouvrables, le bénéficiaire de l'accueil peut introduire auprès de l'Agence une demande motivée d'exception à la désignation effectuée:

1° pour des raisons médicales certifiées faisant obstacle au changement de structure d'accueil; les raisons sont examinées par le médecin-conseil de l'Agence;

2° en raison de grossesse ou d'accouchement récent, entre le septième mois de la grossesse et la fin du deuxième mois suivant la naissance de l'enfant;

3° en vue de terminer l'année scolaire de ses enfants entre le 1er avril et le 30 juin; ce motif ne peut être invoqué par le bénéficiaire de l'accueil auquel une place Dublin a été désignée.

Art. 37

Artikel 12 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016, wordt aangevuld met een paragraaf 4, luidende:

"§ 4. Na de kennisgeving van een beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsmaatregel in toepassing van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van een negatieve definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 19° van dezelfde wet, wijzigt het Agentschap de verplichte plaats van inschrijving van de begunstigde van de opvang, respectievelijk naar een Dublin-plaats of een open terugkeerplaats, tenzij hij zich reeds in een opvangstructuur met dergelijke plaatsen bevindt.

De begunstigde van de opvang dient zich binnen de vijf werkdagen vanaf de kennisgeving van de beslissing tot wijziging van de verplichte plaats van inschrijving naar de toegewezen plaats te begeven.

Binnen deze termijn van vijf werkdagen kan de begunstigde van de opvang bij het Agentschap een met redenen omkleed uitzonderingsverzoek inzake de toewijzing indienen:

1° om gestaafde medische redenen die een verandering van opvangstructuur in de weg staan; de redenen worden onderzocht door de raadgevend arts van het Agentschap;

2° om reden van zwangerschap of recente bevalling, tussen de zevende maand van de zwangerschap tot het einde van de tweede maand na de geboorte van het kind;

3° met het oog op het voltooien van het schooljaar tussen 1 april en 30 juni; deze reden kan niet worden ingeroepen door de begunstigde van de opvang aan wie een Dublin-plaats is toegewezen.

Le bénéficiaire de l'accueil peut se maintenir dans la structure d'accueil où il se trouve pendant le traitement de cette demande.".

Donné à Bruxelles le 13 septembre 2023

PHILIPPE

PAR LE ROI:

La ministre de l'Intérieur,
des Réformes institutionnelles et
du Renouveau démocratique,

Annelies Verlinden

La secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

Nicole de Moor

De begunstigde van de opvang mag tijdens de behandeling van dit verzoek in de opvangstructuur blijven waar hij zich bevindt.".

Gegeven te Brussel op 13 september 2023

FILIP

VAN KONINGSWEGE:

De minister van Binnenlandse Zaken,
Institutionele Hervormingen en
Democratische Vernieuwing,

Annelies Verlinden

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Nicole de Moor

Tableau de correspondance
Concordentietabel

ARTICLE DE LA DIRECTIVE (CE) 2008/115 ARTIKEL VAN RICHTLIJN (EG) 2008/115	ARTICLES DE L'ACTE DE LA TRANSPOSITION ARTIKELEN VAN DE OMZETTINGSAKTE
Art. 7.3	**Art. 32:** art. 74/27 Wet/Loi 15.12.1980
Art. 8.4	**Art. 6:** art. 28/1 Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 7:** art. 28/2 Wet/Loi 15.12.1980
Art. 8.5	**Art. 6:** art. 28/1 Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 7**: art. 28/2 Wet/Loi 15.12.1980
Art. 8.6	**Art. 8:** art. 28/3 Wet/Loi 15.12.1980
Art. 9.3	**Art. 32:** art. 74/27 Wet/Loi 15.12.1980
Art. 11	**Art. 19:** art. 74/11, § 1, Wet/Loi 15.12.1980
Art. 15.1	**Art. 28:** art. 74/24 Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 30:** art. 74/26 Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 33:** art. 74/28 Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 36:** art. 2, 15° Wet/Loi 12.01.2007
Art. 16.1	**Art. 4:** art. 1, § 1, 34° Wet/Loi 15.12.1980
Art. 17.2	**Art. 4:** art. 1, § 1, 35° Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 18:** art. 74/9 Wet/Loi 15.12.1980

ARTICLE DE LA DIRECTIVE (UE) 2013/33 ARTIKEL VAN RICHTLIJN (EU) 2013/33	ARTICLES DE L'ACTE DE LA TRANSPOSITION ARTIKELEN VAN DE OMZETTINGSAKTE
Art. 8.2	**Art. 33:** art. 74/28 Wet/Loi 15.12.1980
Art. 8.4	**Art. 33:** art. 74/28 Wet/Loi 15.12.1980
Art. 10.1	**Art. 4:** art. 1, § 1, 34° Wet/Loi 15.12.1980
Art. 11.2	**Art. 4:** art. 1, § 1, 35° Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 18:** art. 74/9 Wet/Loi 15.12.1980
Art. 11.4	**Art. 4:** art. 1, § 1, 35° Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 18:** art. 74/9 Wet/Loi 15.12.1980

ARTICLE DU REGLEMENT (UE) 2019/1896 ARTIKEL VAN VERORDENING (EU) 2019/1896	ARTICLES DE L'ACTE DE L'EXECUTION ARTIKELEN VAN DE UITVOERINGSAKTE
Art. 54.2	**Art. 6 :** art. 28/1, § 2 Wet/Loi 15.12.1980

ARTICLE DU REGLEMENT (UE) 604/2013 ARTIKEL VAN VERORDENING (EU) 604/2013	ARTICLES DE L'ACTE DE L'EXECUTION ARTIKELEN VAN DE UITVOERINGSAKTE
Art. 28.2	**Art. 29:** art. 74/25 Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 30:** art. 74/26 Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 33:** art. 74/28 Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 36:** art. 2, 14° Wet/Loi 12.01.2007
Art. 29.2	**Art. 12:** art. 51/5, § 6 Wet/Loi 15.12.1980 **Art. 13:** art. 51/5/1, § 4 Wet/Loi 15.12.1980

ARTICLE DE L'ACTE DE LA TRANSPOSITION/DE L'EXECUTION ARTIKEL VAN DE OMZETTINGS/UITVOERINGSAKTE	ARTICLES DES DIRECTIVES/REGLEMENTS ARTIKELEN VAN DE RICHTLIJNEN/VERORDENINGEN
Art. 1	/
Art. 2	/
Art. 3	/
Art. 4	Art. 16.1 en 17.2 RL/D 2008/115 Art. 10.1, 11.2 en 11.4 RL/D 2013/33
Art. 5	/
Art. 6	Art. 8.4 en 8.5 RL/D 2008/115 Art. 54.2 V/R 2019/1896
Art. 7	Art. 8.4 en 8.5 RL/D 2008/115
Art. 8	Art. 8.6 RL/D 2008/115
Art. 9	/
Art. 10	/
Art. 11	/
Art. 12	Art. 29.2 V/R 604/2013
Art. 13	Art. 29.2 V/R 2013/604
Art. 14	/
Art. 15	/
Art. 16	/
Art. 17	/
Art. 18	Art. 17.2 RL/D 2008/115 Art. 11.2 en 11.4 RL/D 2013/33
Art. 19	Art. 11 RL/D 2008/115
Art.20	/
Art. 21	/
Art. 22	/
Art. 23	/
Art. 24	/
Art. 25	/
Art. 26	/
Art. 27	/
Art. 28	Art. 15.1 RL/D 2008/115
Art. 29	Art. 28.2 V/R 604/2013
Art. 30	Art. 15.1 RL/D 2008/115 Art. 28.2 V/R 604/2013
Art. 31	/
Art. 32	Art. 7.3 en Art. 9.3 RL 2008/115
Art. 33	Art. 15.1 RL/D 2008/115; Art. 8.2 en 8.4 RL/D 2013/33; Art. 28.2 V/R 604/2013
Art. 34	/
Art. 35	/
Art. 36	Art. 15.1 RL/D 2008/115 Art. 28.2 V/R 604/2013
Art. 37	/

COORDINATION DES ARTICLES

TEXTE DE BASE	TEXTE ADAPTÉ AU PROJET DE LOI
Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers	
Article 1. § 1er. Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par : 1° étranger : quiconque ne fournit pas la preuve qu'il possède la nationalité belge; 2° le Ministre : le Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences;	**Article 1.** § 1er. Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par : 1° étranger : quiconque ne fournit pas la preuve qu'il possède la nationalité belge; 2° le Ministre : le Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences;
4° séjour illégal : la présence sur le territoire d'un étranger qui ne remplit pas ou ne remplit plus les conditions d'accès au territoire ou de séjour; 5° retour : le fait pour le ressortissant d'un pays tiers de rentrer, que ce soit par obtempération volontaire après avoir fait l'objet d'une décision d'éloignement ou en y étant forcé, dans son pays d'origine ou dans un pays de transit conformément à des accords de réadmission communautaires ou bilatéraux ou dans un autre pays tiers dans lequel le ressortissant concerné décide de retourner volontairement et sur le territoire duquel il est autorisé ou admis au séjour; 6° décision d'éloignement : la décision constatant l'illégalité du séjour d'un étranger et imposant une obligation de retour; 7° éloignement : l'exécution de la décision d'éloignement, à savoir le transfert physique hors du territoire; 8° interdiction d'entrée : la décision qui peut accompagner une décision d'éloignement et qui interdit, pendant une durée déterminée, l'entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, soit sur le territoire de tous les États membres, en ce compris celui du Royaume; 9° départ volontaire : le fait de quitter le territoire dans le délai imparti fixé à cette fin dans la décision d'éloignement ; 10° retour volontaire : retour d'une personne dans son pays d'origine ou dans un pays tiers sur le territoire duquel elle est admise à séjourner, suite à une décision autonome de faire appel à un programme d'assistance au retour mis en place par les autorités du pays d'accueil; 11° risque de fuite : le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de ou de transfert vers l'État responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au § 2; 12° personne vulnérable : les mineurs accompagnés, les mineurs non accompagnés, les personnes handicapées, les personnes âgées, les femmes enceintes, les parents isolés accompagnés d'enfants mineurs et les personnes qui ont été victimes de torture, de viol ou d'une autre forme grave de violence psychologique, physique ou sexuelle; 13° décision 2004/573/CE : la décision du Conseil du 29 avril 2004 relative à l'organisation de vols communs pour l'éloignement, à partir du territoire de deux États membres ou plus, de ressortissants de pays tiers faisant l'objet de mesures d'éloignement sur le territoire de deux États membres ou plus; 14° étranger identifié : tout étranger - titulaire d'un document de voyage valable, d'un passeport valable ou d'une pièce d'identité valable, ou qui a été reconnu comme ressortissant par l'autorité nationale de son pays, qui s'est déclarée prête à délivrer un laissez-passer, ou - qui relève de la catégorie de nationalités pour lesquelles le ministre peut lui-même délivrer un laissez-passer; 15° […] 16° protection internationale : le statut de réfugié et le statut de protection subsidiaire;	4° séjour illégal : la présence sur le territoire d'un étranger qui ne remplit pas ou ne remplit plus les conditions d'accès au territoire ou de séjour; 5° retour : le fait pour le ressortissant d'un pays tiers de rentrer, que ce soit par obtempération volontaire après avoir fait l'objet d'une décision d'éloignement ou en y étant forcé, dans son pays d'origine ou dans un pays de transit conformément à des accords de réadmission communautaires ou bilatéraux ou dans un autre pays tiers dans lequel le ressortissant concerné décide de retourner volontairement et sur le territoire duquel il est autorisé ou admis au séjour; 6° décision d'éloignement : la décision constatant l'illégalité du séjour d'un étranger et imposant une obligation de retour; 7° éloignement : l'exécution de la décision d'éloignement, à savoir le transfert physique hors du territoire; 8° interdiction d'entrée : la décision qui peut accompagner une décision d'éloignement et qui interdit, pendant une durée déterminée, l'entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, soit sur le territoire de tous les États membres, en ce compris celui du Royaume; 9° départ volontaire : le fait de quitter le territoire dans le délai imparti fixé à cette fin dans la décision d'éloignement; 10° retour volontaire : retour d'une personne dans son pays d'origine ou dans un pays tiers sur le territoire duquel elle est admise à séjourner, suite à une décision autonome de faire appel à un programme d'assistance au retour mis en place par les autorités du pays d'accueil; 11° risque de fuite : le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de ou de transfert vers l'État responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au § 2; 12° personne vulnérable : les mineurs accompagnés, les mineurs non accompagnés, les personnes handicapées, les personnes âgées, les femmes enceintes, les parents isolés accompagnés d'enfants mineurs et les personnes qui ont été victimes de torture, de viol ou d'une autre forme grave de violence psychologique, physique ou sexuelle; 13° décision 2004/573/CE : la décision du Conseil du 29 avril 2004 relative à l'organisation de vols communs pour l'éloignement, à partir du territoire de deux États membres ou plus, de ressortissants de pays tiers faisant l'objet de mesures d'éloignement sur le territoire de deux États membres ou plus; 14° étranger identifié : tout étranger - titulaire d'un document de voyage valable, d'un passeport valable ou d'une pièce d'identité valable, ou qui a été reconnu comme ressortissant par l'autorité nationale de son pays, qui s'est déclarée prête à délivrer un laissez-passer, ou - qui relève de la catégorie de nationalités pour lesquelles le ministre peut lui-même délivrer un laissez-passer; 15° […] 16° protection internationale : le statut de réfugié et le statut de protection subsidiaire;

17° SIS: le système d'information Schengen visé par [...]le règlement (UE) 2018/1860 du Parlement européen et du Conseil du 28 novembre 2018 relatif à l'utilisation du système d'information Schengen aux fins du retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et le règlement (UE) 2018/1861 du Parlement européen et du Conseil du 28 novembre 2018 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen (SIS) dans le domaine des vérifications aux frontières, modifiant la convention d'application de l'accord de Schengen et modifiant et abrogeant le règlement (CE) n° 1987/2006;
18° Banque de données Nationale Générale : la banque de données policière visée à l'article 44/7, de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
19° décision finale dans le cadre d'une demande de protection internationale : toute décision établissant si l'étranger se voit accorder le statut de réfugié ou le statut conféré par la protection subsidiaire et qui n'est plus susceptible d'un recours formé dans le cadre du Titre Ibis, que ce recours ait ou n'ait pas pour effet de permettre au demandeur de demeurer sur le territoire en attendant son aboutissement ;
20° demande ultérieure de protection internationale : toute demande ultérieure de protection internationale présentée après qu'une décision finale a été prise sur une demande précédente, en ce compris les décisions prises sur la base de l'article 57/6/5, § 1er, 1 °, 2 °, 3 °, 4 °, 5 °, 7 ° et 8 °;
21° "visa de transit aéroportuaire" : le visa qui est requis en vertu du Code des visa pour passer par la zone internationale de transit des aéroports situés sur le territoire et qui est délivré conformément audit Code;
22° "visa de court séjour" : le visa qui est requis pour transiter ou pour séjourner sur le territoire pendant une durée maximale de nonante jours, en vertu du règlement (UE) 2018/1806 du Parlement européen et du Conseil du 14 novembre 2018 fixant la liste des pays tiers dont les ressortissants sont soumis à l'obligation de visa pour franchir les frontières extérieures des États membres et la liste de ceux dont les ressortissants sont exemptés de cette obligation, et qui est délivré conformément au Code des visas ;
23° "visa de long séjour" : le visa qui, conformément à l'article 18, de la Convention de Schengen, est requis pour séjourner plus de nonante jours sur le territoire et qui permet à son titulaire d'attester qu'il a été autorisé ou admis à séjourner plus de nonante jours sur le territoire, conformément aux dispositions légales et réglementaires applicables ;
24° "Code des visas" : le règlement (CE) n° 810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (code des visas);
25° "Code frontières Schengen" : règlement (UE) 2016/399 du parlement européen et du conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen);
26° "Convention de Schengen" : la convention d'application de l'accord de Schengen du 14 juin 1985 entre les gouvernements des États de l'Union économique Benelux, de la République fédérale d'Allemagne et de la République française relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes;
27° l'accord de coopération du 2 février 2018 : l'accord de coopération du 2 février 2018 entre l'État fédéral, la Région wallonne, la Région flamande, la Région de Bruxelles-Capitale et la Communauté germanophone portant sur la coordination des politiques d'octroi d'autorisations de travail et d'octroi du permis de séjour, ainsi que les normes relatives à l'emploi et au séjour des travailleurs étrangers;
28° l'accord de coopération du 6 décembre 2018 : l'accord de coopération du 6 décembre 2018 entre l'État fédéral, la Région wallonne, la Région flamande, la Région de Bruxelles-

17° SIS: le système d'information Schengen visé par [...] le règlement (UE) 2018/1860 du Parlement européen et du Conseil du 28 novembre 2018 relatif à l'utilisation du système d'information Schengen aux fins du retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et le règlement (UE) 2018/1861 du Parlement européen et du Conseil du 28 novembre 2018 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen (SIS) dans le domaine des vérifications aux frontières, modifiant la convention d'application de l'accord de Schengen et modifiant et abrogeant le règlement (CE) n° 1987/2006;
18° Banque de données Nationale Générale : la banque de données policière visée à l'article 44/7, de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
19° décision finale dans le cadre d'une demande de protection internationale : toute décision établissant si l'étranger se voit accorder le statut de réfugié ou le statut conféré par la protection subsidiaire et qui n'est plus susceptible d'un recours formé dans le cadre du Titre Ibis, que ce recours ait ou n'ait pas pour effet de permettre au demandeur de demeurer sur le territoire en attendant son aboutissement;
20° demande ultérieure de protection internationale : toute demande ultérieure de protection internationale présentée après qu'une décision finale a été prise sur une demande précédente, en ce compris les décisions prises sur la base de l'article 57/6/5, § 1er, 1 °, 2 °, 3 °, 4 °, 5 °, 7 ° et 8 °;
21° "visa de transit aéroportuaire" : le visa qui est requis en vertu du Code des visa pour passer par la zone internationale de transit des aéroports situés sur le territoire et qui est délivré conformément audit Code;
22° "visa de court séjour" : le visa qui est requis pour transiter ou pour séjourner sur le territoire pendant une durée maximale de nonante jours, en vertu du règlement (UE) 2018/1806 du Parlement européen et du Conseil du 14 novembre 2018 fixant la liste des pays tiers dont les ressortissants sont soumis à l'obligation de visa pour franchir les frontières extérieures des États membres et la liste de ceux dont les ressortissants sont exemptés de cette obligation, et qui est délivré conformément au Code des visas ;
23° "visa de long séjour" : le visa qui, conformément à l'article 18, de la Convention de Schengen, est requis pour séjourner plus de nonante jours sur le territoire et qui permet à son titulaire d'attester qu'il a été autorisé ou admis à séjourner plus de nonante jours sur le territoire, conformément aux dispositions légales et réglementaires applicables ;
24° "Code des visas" : le règlement (CE) n° 810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (code des visas);
25° "Code frontières Schengen" : règlement (UE) 2016/399 du parlement européen et du conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen);
26° "Convention de Schengen" : la convention d'application de l'accord de Schengen du 14 juin 1985 entre les gouvernements des États de l'Union économique Benelux, de la République fédérale d'Allemagne et de la République française relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes;
27° l'accord de coopération du 2 février 2018 : l'accord de coopération du 2 février 2018 entre l'État fédéral, la Région wallonne, la Région flamande, la Région de Bruxelles-Capitale et la Communauté germanophone portant sur la coordination des politiques d'octroi d'autorisations de travail et d'octroi du permis de séjour, ainsi que les normes relatives à l'emploi et au séjour des travailleurs étrangers;
28° l'accord de coopération du 6 décembre 2018 : l'accord de coopération du 6 décembre 2018 entre l'État fédéral, la Région wallonne, la Région flamande, la Région de Bruxelles-

Capitale et la Communauté germanophone portant exécution de l'accord de coopération du 2 février 2018 entre l'État fédéral, la Région wallonne, la Région flamande, la Région de Bruxelles-Capitale et la Communauté germanophone portant sur la coordination des politiques d'octroi d'autorisations de travail et d'octroi du permis de séjour, ainsi que les normes relatives à l'emploi et au séjour des travailleurs étrangers ;
29° autorité régionale compétente : l'autorité régionale ou communautaire qui, conformément aux décrets, ordonnances et arrêtés régionaux ou communautaires, a l'occupation des travailleurs étrangers dans ses attributions;
30° l'accord de retrait : l'accord sur le retrait du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord de l'Union européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique (2019/C 384 I/01)
31° bénéficiaire de l'accord de retrait : la personne visée à l'article 10 de l'accord de retrait.
32° EES: le système d'entrée/de sortie prévu dans le règlement (UE) 2017/2226 du Parlement européen et du Conseil du 30 novembre 2017 portant création d'un système d'entrée/de sortie (EES) pour enregistrer les données relatives aux entrées, aux sorties et aux refus d'entrée concernant les ressortissants de pays tiers qui franchissent les frontières extérieures des États membres et portant détermination des conditions d'accès à l'EES à des fins répressives, et modifiant la convention d'application de l'accord de Schengen et les règlements (CE) n° 767/2008 et (UE) n° 1077/2011 (ci-après: règlement (UE) 2017/2226).
[note : inséré par la loi EES, pas encore entrée en vigueur]
[note : 33° autorisation de voyage - définition fournie par le projet de loi Etias].

(…)

Art. 7. Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :
1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;
2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé;
3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;
4° s'il est considéré par le Ministre comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;
5° s'il est signalé aux fins de non-admission et d'interdiction de séjour dans le SIS ou dans la Banque de données Nationale Générale;
6° s'il ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans

Capitale et la Communauté germanophone portant exécution de l'accord de coopération du 2 février 2018 entre l'État fédéral, la Région wallonne, la Région flamande, la Région de Bruxelles-Capitale et la Communauté germanophone portant sur la coordination des politiques d'octroi d'autorisations de travail et d'octroi du permis de séjour, ainsi que les normes relatives à l'emploi et au séjour des travailleurs étrangers ;
29° autorité régionale compétente : l'autorité régionale ou communautaire qui, conformément aux décrets, ordonnances et arrêtés régionaux ou communautaires, a l'occupation des travailleurs étrangers dans ses attributions;
30° l'accord de retrait : l'accord sur le retrait du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord de l'Union européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique (2019/C 384 I/01)
31° bénéficiaire de l'accord de retrait : la personne visée à l'article 10 de l'accord de retrait.
32° EES: le système d'entrée/de sortie prévu dans le règlement (UE) 2017/2226 du Parlement européen et du Conseil du 30 novembre 2017 portant création d'un système d'entrée/de sortie (EES) pour enregistrer les données relatives aux entrées, aux sorties et aux refus d'entrée concernant les ressortissants de pays tiers qui franchissent les frontières extérieures des États membres et portant détermination des conditions d'accès à l'EES à des fins répressives, et modifiant la convention d'application de l'accord de Schengen et les règlements (CE) n° 767/2008 et (UE) n° 1077/2011 (ci-après: règlement (UE) 2017/2226).
[note : inséré par la loi EES, pas encore entrée en vigueur]
[note : 33° autorisation de voyage - définition fournie par le projet de loi Etias].
34° centre fermé : le lieu visé à l'article 74/8, §§ 1er et 2, géré par l'Office des Étrangers et destiné à l'accueil des étrangers qui font l'objet d'une mesure de maintien administratif ;
35° lieu d'hébergement : le lieu visé à l'article 74/8, §§ 1er et 2, géré par l'Office des Étrangers, adapté aux besoins des familles avec enfants mineurs, qui peut être quitté dans les conditions déterminées par le Roi, et qui est destiné à l'accueil des familles avec enfants mineurs qui font l'objet d'une mesure de maintien administratif.

(…)

Art. 7. Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :
1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;
2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé;
3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;
4° s'il est considéré par le Ministre comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;
5° s'il est signalé aux fins de non-admission et d'interdiction de séjour dans le SIS ou dans la Banque de données Nationale Générale;
6° s'il ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans

lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens;
7° s'il est atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi;
8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;
9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les États membres de l'Union européenne et la Belgique, il est remis aux autorités belges par les autorités des États contractants en vue de son éloignement du territoire de ces États;

10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les États membres de l'Union européenne et la Belgique, il doit être remis par les autorités belges aux autorités des États contractants;
11° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée;
12° si l'étranger fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée;
13° si l'étranger fait l'objet d'une décision ayant pour effet de lui refuser le séjour ou de mettre fin à son séjour.

Sous réserve de l'application des dispositions du Titre III*quater*, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés à l'article 74/14, § 3, reconduire l'étranger à la frontière.

À moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, l'étranger peut être maintenu à cette fin, pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, et sans que la durée de maintien ne puisse dépasser deux mois.

Le ministre ou son délégué peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence l'étranger pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.

Le Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre.

Après cinq mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté.

Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale de la détention puisse de ce fait dépasser huit mois.

(…)

lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens;
7° s'il est atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi;
8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;
9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les États membres de l'Union européenne et la Belgique, il est remis aux autorités belges par les autorités des États contractants en vue de son éloignement du territoire de ces États;

10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les États membres de l'Union européenne et la Belgique, il doit être remis par les autorités belges aux autorités des États contractants;
11° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée;
12° si l'étranger fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée;
13° si l'étranger fait l'objet d'une décision ayant pour effet de lui refuser le séjour ou de mettre fin à son séjour.

Sous réserve de l'application des dispositions du Titre III*quater*, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés à l'article 74/14, § 3, reconduire l'étranger à la frontière.

À moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, l'étranger peut être maintenu à cette fin, pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, et sans que la durée de maintien ne puisse dépasser deux mois

[…]

Le Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre.

Après cinq mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté.

Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale de la détention puisse de ce fait dépasser huit mois.

(…)

Art. 28/1. §1er . Lorsque l'étranger s'oppose à l'exécution d'une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement ou lorsqu'il présente un risque de

dangerosité, il peut être procédé à l'exécution forcée de la mesure sous escorte avec la possibilité de recourir à la contrainte.

§ 2. L'escorte visé au paragraphe 1er peut être effectuée par :
1° les membres du cadre opérationnel de la police fédérale qui, dans le cadre de leurs fonctions, sont chargés de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement ou d'éloignement ;
2° les membres du personnel de l'Office des Étrangers qui, dans le cadre de leurs fonctions, sont chargés de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement ou d'éloignement ;
3° les membres du contingent permanent visé à l'article 54, § 2, du règlement (UE) 2019/1896 du Parlement européen et du Conseil du 13 novembre 2019 relatif au corps européen de garde-frontières et de garde-côtes et abrogeant les règlements (UE) n° 1052/2013 et (UE) 2016/1624, qui, à la demande ou avec l'accord de la Belgique, sont déployés sur le territoire belge.

Lorsque le transfert, le refoulement ou l'éloignement est exécuté par voie aérienne, les escorteurs visés à l'alinéa 1er, 2° et 3°, exécutent leurs missions d'escorte sous l'autorité, la direction et la coordination opérationnelles d'un fonctionnaire de police. Ils sont soumis aux ordres, instructions et directives de ce dernier.

Le Roi détermine les modalités d'engagement par la Police Fédérale des membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'alinéa 1er, 2°, qui exécutent une mission d'escorte conformément à l'alinéa 2.

La possibilité d'exécuter des missions d'escorte visées à l'alinéa 2 par les membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'alinéa 1er, 2°, cesse de plein droit à partir du 1 janvier 2028. Le Roi peut prolonger cette date, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Lorsque le transfert, le refoulement ou l'éloignement est exécuté par voie aérienne, les mesures sont prises conformément aux orientations communes d'éloignement par voie aérienne annexées à la décision 2004/573/CE.

Art. 28/2. Les membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'article 28/1, §2, alinéa 1er, 2° qui exécutent une mission d'escorte conformément à l'article 28/1, §2, alinéa 2, peuvent utiliser la contrainte à l'égard de l'étranger, pour autant qu'ils aient suivi la formation requise à cet effet.

Dans le cadre de l'exécution des missions d'escorte visées à l'alinéa 1er, les membres du personnel de l'Office des Étrangers visés à l'article 28/1, §2, alinéa 1er , 2° sont assimilés aux fonctionnaires de police pour l'application des articles 28, §1er, 37, 37bis et 37ter de la loi sur la fonction de police.

Le Roi détermine, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, les modalités et le contenu de la formation visée à l'alinéa 1er.

Art. 28/3. Le Roi désigne, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, l'instance chargée d'assurer le contrôle de l'exécution forcée des mesures de transfert, de refoulement et d'éloignement, et détermine les modalités de ce contrôle.

	Cette instance est indépendante des autorités compétentes en matière de transfert, de refoulement et d'éloignement.
	Cette instance établit un rapport chronologique de chaque transfert, refoulement ou éloignement qu'il contrôle. Il établit également chaque année un rapport annuel relatif à ses missions de contrôle des retours forcés. Les dispositions détaillées concernant ces rapports et leurs destinataires sont réglées par le Roi par un arrêté délibéré en Conseil des ministres. Le rapport annuel est publié sur le réseau d'information accessible au public de cette instance.
(…)	(…)
Art. 44*quater*. Aussi longtemps que le délai visé à l'article 44ter, § 2 court, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille ne peut pas faire l'objet d'un éloignement forcé**.**	**Art. 44*quater*.** Aussi longtemps que le délai visé à l'article 44ter, § 2 court, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille ne peut pas faire l'objet d'un éloignement forcé**.**
Pour éviter tout risque de fuite pendant le délai visé à l'article 44ter, § 2, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi est habilité à déterminer ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.	Pour éviter tout risque de fuite pendant le délai visé à l'article 44ter, § 2, **, le ministre ou son délégué peut contraindre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille** à remplir des mesures préventives. **[…]**
Art.44*quinquies*. § 1er. Le ministre ou son délégué prend toutes les mesures nécessaires pour exécuter l'ordre de quitter le territoire lorsque : 1° aucun délai n'a été octroyé au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille pour quitter le territoire du Royaume; 2° le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille n'a pas quitté le territoire du Royaume dans le délai qui lui était octroyé; 3° avant l'écoulement du délai octroyé pour quitter le territoire du Royaume, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille présente un risque de fuite, n'a pas respecté les mesures préventives imposées ou constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale.	**Art.44*quinquies*.** § 1er. Le ministre ou son délégué prend toutes les mesures nécessaires pour exécuter l'ordre de quitter le territoire lorsque : 1° aucun délai n'a été octroyé au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille pour quitter le territoire du Royaume; 2° le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille n'a pas quitté le territoire du Royaume dans le délai qui lui était octroyé; 3° avant l'écoulement du délai octroyé pour quitter le territoire du Royaume, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille présente un risque de fuite, n'a pas respecté les mesures préventives imposées ou constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale.
§ 2. Lorsque le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille s'oppose à son éloignement ou lorsqu'il présente un risque de dangerosité lors de son éloignement, il est procédé à son retour forcé, le cas échéant avec escorte. Des mesures coercitives peuvent alors être utilisées à son égard dans le respect des articles 1er et 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.	**[…]**
Lorsque l'éloignement est exécuté par voie aérienne, les mesures sont prises conformément aux orientations communes d'éloignement par voie aérienne annexées à la décision 2004/573/CE.	
§ 3. Le Roi désigne par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, l'instance chargée d'assurer le contrôle des retours forcés et détermine les modalités de ce contrôle. Cette instance est indépendante des autorités compétentes en matière d'éloignement.	
Art. 44*sexies*. Lorsque les circonstances propres à chaque cas le justifient, le ministre ou son délégué peut reporter temporairement l'éloignement. Il en informe l'intéressé.	**Art. 44*sexies*.** Lorsque les circonstances propres à chaque cas le justifient, le ministre ou son délégué peut reporter temporairement l'éloignement. Il en informe l'intéressé.
Pour éviter tout risque de fuite, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi est habilité à déterminer ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.	Pour éviter tout risque de fuite, **le ministre ou son délégué peut contraindre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille** à remplir des mesures préventives. **[…]**

Le ministre ou son délégué, peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.

(…)

Art. 51/5. §1er . Dès que l'étranger a introduit à la frontière ou dans le Royaume une première demande de protection internationale ou une demande ultérieure de protection internationale auprès de l'une des autorités désignées par le Roi en exécution de l'article 50, § 3, alinéa 2, en application de la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué procède à la détermination de l'État qui est responsable de l'examen de cette demande.

A cette fin, lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la détermination de l'État qui est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, sans que la durée du maintien ne puisse excéder six semaines.

Nonobstant l'alinéa 1er, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine la demande de protection internationale introduite par un bénéficiaire de la protection temporaire autorisé à ce titre à séjourner dans le Royaume.

Si l'étranger ne donne pas suite à une convocation ou à une demande de renseignements dans les quinze jours de l'envoi de celle-ci, il est présumé avoir renoncé à sa demande de protection internationale.

§ 2. Même si en vertu des critères de la réglementation européenne, liant la Belgique, le traitement de la demande n'incombe pas à la Belgique, le ministre ou son délégué peut à tout moment décider que la Belgique est responsable pour l'examen de la demande. La demande dont le traitement incombe à la Belgique, ou dont elle assume la responsabilité, est examinée conformément aux dispositions de la présente loi.

§ 3. Lorsque la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande de protection internationale, le ministre ou son délégué adresse à l'État responsable une demande de prise en charge ou de reprise en charge de l'étranger, conformément aux conditions fixées dans la réglementation européenne liant la Belgique.

Lorsque, sur la base du paragraphe 1er, alinéa 2, l'étranger est maintenu, cette demande de prise en charge ou de reprise en charge doit être adressée à l'État responsable dans les délais déterminés par la réglementation européenne liant la Belgique. Si le ministre ou son délégué ne respecte pas ces délais, l'étranger ne peut plus être maintenu sur la base de ce motif.

§ 4. Lorsque le demandeur de protection internationale doit être transféré à l'État membre responsable, le ministre ou son délégué lui refuse l'entrée ou le séjour dans le Royaume et l'enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet État avant une date déterminée.

Lorsque le ministre ou son délégué l'estime nécessaire afin de garantir un transfert effectif, il peut faire reconduire sans délai l'étranger à la frontière.

(…)

Art. 51/5. §1er . Dès que l'étranger a introduit à la frontière ou dans le Royaume une première demande de protection internationale ou une demande ultérieure de protection internationale auprès de l'une des autorités désignées par le Roi en exécution de l'article 50, § 3, alinéa 2, en application de la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué procède à la détermination de l'État qui est responsable de l'examen de cette demande.

A cette fin, lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la détermination de l'État qui est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, sans que la durée du maintien ne puisse excéder six semaines.

Nonobstant l'alinéa 1er, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine la demande de protection internationale introduite par un bénéficiaire de la protection temporaire autorisé à ce titre à séjourner dans le Royaume.

Si l'étranger ne donne pas suite à une convocation ou à une demande de renseignements dans les quinze jours de l'envoi de celle-ci, il est présumé avoir renoncé à sa demande de protection internationale.

§ 2. Même si en vertu des critères de la réglementation européenne, liant la Belgique, le traitement de la demande n'incombe pas à la Belgique, le ministre ou son délégué peut à tout moment décider que la Belgique est responsable pour l'examen de la demande. La demande dont le traitement incombe à la Belgique, ou dont elle assume la responsabilité, est examinée conformément aux dispositions de la présente loi.

§ 3. Lorsque la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande de protection internationale, le ministre ou son délégué adresse à l'État responsable une demande de prise en charge ou de reprise en charge de l'étranger, conformément aux conditions fixées dans la réglementation européenne liant la Belgique.

Lorsque, sur la base du paragraphe 1er, alinéa 2, l'étranger est maintenu, cette demande de prise en charge ou de reprise en charge doit être adressée à l'État responsable dans les délais déterminés par la réglementation européenne liant la Belgique. Si le ministre ou son délégué ne respecte pas ces délais, l'étranger ne peut plus être maintenu sur la base de ce motif.

§ 4. Lorsque le demandeur de protection internationale doit être transféré à l'État membre responsable, le ministre ou son délégué lui refuse l'entrée ou le séjour dans le Royaume et l'enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet État avant une date déterminée.

Lorsque le ministre ou son délégué l'estime nécessaire afin de garantir un transfert effectif, il peut faire reconduire sans délai l'étranger à la frontière.

A cette fin, lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la mise en œuvre du transfert vers l'État responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines. Il n'est pas tenu compte de la durée du maintien visé au paragraphe 1er, alinéa 2. Lorsque le transfert n'est pas exécuté dans un délai de six semaines, l'étranger ne peut être maintenu plus longtemps sur cette base. Le délai du maintien est interrompu d'office tant que le recours introduit contre la décision visée à l'alinéa 1er a un effet suspensif.

§ 5. Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il est soumis aux procédures régies par le présent article.

§ 6. Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les mesures de maintien moins coercitives visées au paragraphe 1er, alinéa 2, et au paragraphe 4, alinéa 3.

Sans préjudice de l'alinéa 1er, le ministre ou son délégué peut également assigner un lieu de résidence comme mesure de maintien moins coercitive pour la durée nécessaire pour déterminer l'État responsable de l'examen de la demande de protection internationale et pour la durée nécessaire pour l'exécution du transfert à l'État responsable

Art. 51/5/1. § 1er. Lorsque l'étranger ayant introduit une demande de protection internationale dans un autre État, est en séjour illégal sur le territoire du Royaume et que le ministre

A cette fin, lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la mise en œuvre du transfert vers l'État responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines. Il n'est pas tenu compte de la durée du maintien visé au paragraphe 1er, alinéa 2. Lorsque le transfert n'est pas exécuté dans un délai de six semaines, l'étranger ne peut être maintenu plus longtemps sur cette base. Le délai du maintien est interrompu d'office tant que le recours introduit contre la décision visée à l'alinéa 1er a un effet suspensif.

§ 5. Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il est soumis aux procédures régies par le présent article.

§ 6. Lorsque l'étranger, en raison de son emprisonnement ou de sa fuite, ne peut être transféré à l'État responsable dans le délai de six mois, prévu par la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué peut prolonger le délai pour l'exécution du transfert conformément à cette réglementation européenne.

Un étranger a pris la fuite lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités chargées de l'exécution du transfert, afin de faire échec à ce dernier, à condition qu'il ait été informé de ses obligations et des conséquences de s'y soustraire dans une langue qu'il comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu'il la comprend.

Un étranger est présumé avoir pris la fuite conformément à l'alinéa 2, notamment dans les cas suivants:
1° lorsque l'étranger ne s'est pas rendu dans la structure d'accueil qui lui a été désignée conformément à la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers, ou l'a abandonné, et qu'il n'a pas fourni par écrit à l'Office des Étrangers l'adresse de sa résidence effective en Belgique dans les trois jours ouvrables. L'Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile informe sans délai l'Office des Étrangers du fait que l'étranger ne s'est pas rendu dans la structure d'accueil qui lui a été désignée ou l'a abandonné ;
2° lorsque, sur la base d'un ou de plusieurs contrôles de résidence, il peut être établi de manière circonstanciée que l'étranger ne réside pas à l'adresse de résidence effective qu'il avait communiqué à l'Office des Étrangers;
3° lorsque l'étranger ne s'est pas présenté aux entretiens planifiés pour le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert tel que visé à l'article 74/25 et qu'il n'a pas fourni par écrit de motif valable à ce sujet dans les trois jours ouvrables;
4° lorsque l'étranger ne coopère pas à son transfert conformément à l'article 74/23 ;
5° lorsque l'étranger n'a pas respecté la mesure de maintien moins coercitive prise à son encontre conformément au paragraphe 4, alinéa 3 ;
6° lorsque l'étranger a quitté, sans y être autorisé, le lieu déterminé, tel que visé aux articles 74/8 ou 74/9, où il était maintenu, et qu'il n'a pas fourni par écrit à l'Office des Étrangers l'adresse de résidence effective en Belgique dans les trois jours ouvrables.

Art. 51/5/1. § 1er. Lorsque l'étranger ayant introduit une demande de protection internationale dans un autre État, est en séjour illégal sur le territoire du Royaume et que le ministre

ou son délégué estime qu'un autre État est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, en exécution de la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué adresse à cet État une demande de reprise en charge de l'étranger dans les conditions fixées par cette réglementation européenne.

Lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la détermination de l'État responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines.

Lorsque le ministre ou son délégué n'adresse pas une demande de reprise en charge à l'État responsable dans les délais déterminés par la réglementation européenne liant la Belgique, l'étranger ne peut plus être maintenu sur la base de l'alinéa 2.

§ 2. Lorsque l'étranger doit être transféré à l'État responsable, le ministre ou son délégué prend une décision de transfert et l'enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet État avant une date déterminée.

Lorsque le ministre ou son délégué l'estime nécessaire afin de garantir un transfert effectif, il peut faire reconduire sans délai l'étranger à la frontière.

Lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la mise en œuvre du transfert vers l'État responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines. Le délai du maintien est interrompu d'office tant que le recours introduit contre la décision de transfert visée à l'alinéa 1er a un effet suspensif. Il n'est pas tenu compte de la durée du maintien visé au paragraphe 1er, alinéa 2.

Lorsque le transfert n'est pas exécuté dans le délai visé à l'alinéa 3, l'étranger ne peut plus être maintenu sur la base de ce motif.

§ 3. Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il est soumis aux procédures instituées par le présent article.

Le maintien visé au paragraphe 1er, alinéa 2, et au paragraphe 2, alinéa 3, est d'une durée aussi brève que possible et ne se prolonge pas au-delà du délai raisonnablement nécessaire pour accomplir les procédures administratives requises avec toute la diligence voulue jusqu'à l'exécution du transfert.

§ 4. Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les mesures de maintien moins coercitives visées au paragraphe 1er, alinéa 2, et au paragraphe 2, alinéa 3.

Sans préjudice de l'alinéa 1er, le ministre ou son délégué peut également assigner à résidence comme mesure de maintien moins coercitive pour la durée nécessaire à la détermination de l'État qui est responsable de l'examen de la demande de

ou son délégué estime qu'un autre État est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, en exécution de la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué adresse à cet État une demande de reprise en charge de l'étranger dans les conditions fixées par cette réglementation européenne.

Lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la détermination de l'État responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines.

Lorsque le ministre ou son délégué n'adresse pas une demande de reprise en charge à l'État responsable dans les délais déterminés par la réglementation européenne liant la Belgique, l'étranger ne peut plus être maintenu sur la base de l'alinéa 2.

§ 2. Lorsque l'étranger doit être transféré à l'État responsable, le ministre ou son délégué prend une décision de transfert et l'enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet État avant une date déterminée.

Lorsque le ministre ou son délégué l'estime nécessaire afin de garantir un transfert effectif, il peut faire reconduire sans délai l'étranger à la frontière.

Lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la mise en œuvre du transfert vers l'État responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines. Le délai du maintien est interrompu d'office tant que le recours introduit contre la décision de transfert visée à l'alinéa 1er a un effet suspensif. Il n'est pas tenu compte de la durée du maintien visé au paragraphe 1er, alinéa 2.

Lorsque le transfert n'est pas exécuté dans le délai visé à l'alinéa 3, l'étranger ne peut plus être maintenu sur la base de ce motif.

§ 3. Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il est soumis aux procédures instituées par le présent article.

Le maintien visé au paragraphe 1er, alinéa 2, et au paragraphe 2, alinéa 3, est d'une durée aussi brève que possible et ne se prolonge pas au-delà du délai raisonnablement nécessaire pour accomplir les procédures administratives requises avec toute la diligence voulue jusqu'à l'exécution du transfert.

§ 4. Lorsque l'étranger, en raison de son emprisonnement ou de sa fuite, ne peut être transféré à l'État responsable dans le délai de six mois, prévu par la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué peut prolonger le délai pour l'exécution du transfert conformément à cette réglementation européenne.

Un étranger a pris la fuite lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités chargées de l'exécution du transfert, afin de faire échec à ce dernier, à condition qu'il ait été informé de ses obligations et des conséquences de

protection internationale et à la mise en œuvre du transfert vers l'État responsable.

(…)

Art. 68. L'étranger qui fait l'objet d'une des mesures de sûreté prévues par les articles 7, alinéa 4, 26, 44sexies, alinéa 3, 51/5, § 6, alinéa 2, 51/5/1, § 4, alinéa 2, 57/32, § 2, alinéa 1er, 73, 74/6, § 1er, alinéa 8 et 74/17, § 2, alinéa 4, 74/27, 3°, et 74/28, §1, 2°, autre que la détention, peut, à l'expiration d'une période de six mois, demander au Ministre de lever cette mesure.

L'intéressé peut introduire la même demande de six mois en six mois.

(…)

Art. 74/6. Lorsque, sur la base d'un examen individuel, cela s'avère nécessaire et qu'aucune mesure moins coercitive ne peut être efficacement appliquée, le ministre ou son délégué peut maintenir dans un lieu déterminé dans le Royaume le demandeur de protection internationale :
1° pour établir ou vérifier l'identité ou la nationalité du demandeur; ou
2° pour déterminer les éléments sur lesquels se fonde la demande de protection internationale qui ne pourraient être obtenus si le demandeur n'était pas maintenu, en particulier lorsqu'il y a risque de fuite du demandeur; ou
3° lorsque le demandeur est maintenu dans le cadre d'une procédure de retour, pour préparer le retour et/ou procéder à l'éloignement, et lorsqu'il peut être démontré, sur la base de critères objectifs, tels que le fait que le demandeur a déjà eu la possibilité d'accéder à la procédure d'asile, qu'il existe des motifs raisonnables de penser que l'intéressé a introduit la demande de protection internationale à seule fin de retarder ou d'empêcher l'exécution de la décision de retour; ou
4° lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige.

Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il a présenté une demande de protection internationale.

L'étranger ne peut être maintenu que pour une durée la plus brève possible et tant que les motifs de maintien visés à l'alinéa 1er, sont applicables.

La durée du maintien ne peut excéder deux mois.

s'y soustraire dans une langue qu'il comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu'il la comprend.

Un étranger est présumé avoir pris la fuite conformément à l'alinéa 2, notamment dans les cas suivants:
1° lorsque l'étranger ne s'est pas présenté aux entretiens planifiés pour le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert tel que visé à l'article 74/25 et qu'il n'a pas fourni par écrit de motif valable à ce sujet dans les trois jours ouvrables;
2° lorsque l'étranger ne coopère pas à son transfert conformément à l'article 74/23 ;
3° lorsque l'étranger n'a pas respecté la mesure de maintien moins coercitive prise à son encontre conformément au paragraphe 2, alinéa 3 ;
4° lorsque l'étranger a quitté, sans y être autorisé, le lieu déterminé, tel que visé aux articles 74/8 ou 74/9, où il était maintenu, et qu'il n'a pas fourni par écrit à l'Office des Étrangers une adresse de résidence effective en Belgique dans les trois jours ouvrables.

(…)

Art. 68. L'étranger qui fait l'objet d'une des mesures de sûreté prévues par les articles 26, 57/32, § 2, alinéa 1er, 73, **74/27, 3°, et 74/28, §1, 2°,** autre que la détention, peut, à l'expiration d'une période de six mois, demander au Ministre de lever cette mesure.

L'intéressé peut introduire la même demande de six mois en six mois.

(…)

Art. 74/6. Lorsque, sur la base d'un examen individuel, cela s'avère nécessaire et qu'aucune mesure moins coercitive ne peut être efficacement appliquée, le ministre ou son délégué peut maintenir dans un lieu déterminé dans le Royaume le demandeur de protection internationale :
1° pour établir ou vérifier l'identité ou la nationalité du demandeur; ou
2° pour déterminer les éléments sur lesquels se fonde la demande de protection internationale qui ne pourraient être obtenus si le demandeur n'était pas maintenu, en particulier lorsqu'il y a risque de fuite du demandeur; ou
3° lorsque le demandeur est maintenu dans le cadre d'une procédure de retour, pour préparer le retour et/ou procéder à l'éloignement, et lorsqu'il peut être démontré, sur la base de critères objectifs, tels que le fait que le demandeur a déjà eu la possibilité d'accéder à la procédure d'asile, qu'il existe des motifs raisonnables de penser que l'intéressé a introduit la demande de protection internationale à seule fin de retarder ou d'empêcher l'exécution de la décision de retour; ou
4° lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige.

Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il a présenté une demande de protection internationale.

L'étranger ne peut être maintenu que pour une durée la plus brève possible et tant que les motifs de maintien visés à l'alinéa 1er, sont applicables.

La durée du maintien ne peut excéder deux mois.

Lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige, le ministre ou son délégué peut prolonger le maintien visé à l'alinéa 1er, 4°, pour une période de deux mois.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent peut être prise uniquement par le ministre et le maintien de l'étranger, après l'expiration du délai, peut être prolongé chaque fois d'un mois seulement sans que la durée totale du maintien ne puisse toutefois dépasser six mois.

La durée du maintien est suspendue d'office pendant le délai utilisé pour introduire un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers, tel que visé à l'article 39/57. Si, conformément à l'article 39/76, § 1er, un délai est accordé au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou à la partie requérante ou intervenante afin d'examiner les nouveaux éléments apportés par une des parties ou afin de communiquer ses remarques, la durée du maintien est également suspendue d'office pendant ces délais.

Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les mesures de maintien moins coercitives visées à l'alinéa 1er.

Sans préjudice de l'alinéa précédent, le ministre ou son délégué peut également assigner un lieu de résidence à l'étranger comme mesure de maintien moins coercitive.

§ 2. Une fois que l'étranger visé à l'article 52/3, § 1er, fait l'objet d'une mesure d'éloignement exécutoire, les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et le titre IIIquater s'appliquent.

(…)

Art. 74/8. § 1er. Les dispositions nécessaires peuvent être prises afin d'assurer que l'intéressé ne quitte pas, sans l'autorisation requise, le lieu où il est détenu, mis à la disposition du Gouvernement ou maintenu en application des articles 7, 8bis , § 4, 27, 29, alinéa 2, 44septies, § 1er, 51/5, § 1er, alinéa 2, ou § 4, alinéa 3, 51/5/1, § 1er, alinéa 2, ou § 2, alinéa 3, 57/32, § 2, alinéa 2, 74/5 ou 74/6.

Si un prévenu ou un condamné est un étranger en séjour irrégulier, le ministre compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement d'étrangers ou son délégué est informé par le directeur de l'établissement pénitentiaire de son enfermement dans l'établissement pénitentiaire et ce, dès le début de sa détention. Dès réception de ces informations, le ministre ou son délégué procède à l'identification par les autorités nationales de son pays d'origine. Le ministre ou son délégué est habilité à demander à toute autorité belge de produire tous les documents et renseignements utiles à l'établissement de l'identification. Dès que la procédure d'identification est clôturée, le ministre ou son délégué transmet immédiatement un document au directeur de l'établissement pénitentiaire qui atteste que l'intéressé a été identifié, conformément à l'article 1er, 14°.

Les étrangers qui sont détenus dans un établissement pénitentiaire et qui font l'objet d'une décision d'éloignement exécutoire sont, après avoir satisfait aux peines imposées par les cours et tribunaux, immédiatement éloignés ou transférés vers un lieu relevant de la compétence du ministre en vue de leur éloignement effectif.

Par dérogation à l'article 609 du Code d'instruction criminelle, et seulement si le ministre compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement d'étrangers démontre être dans l'incapacité de procéder immédiatement à l'éloignement ou au transfert, celui qui fait l'objet d'une levée

Lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige, le ministre ou son délégué peut prolonger le maintien visé à l'alinéa 1er, 4°, pour une période de deux mois

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent peut être prise uniquement par le ministre et le maintien de l'étranger, après l'expiration du délai, peut être prolongé chaque fois d'un mois seulement sans que la durée totale du maintien ne puisse toutefois dépasser six mois.

La durée du maintien est suspendue d'office pendant le délai utilisé pour introduire un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers, tel que visé à l'article 39/57. Si, conformément à l'article 39/76, § 1er, un délai est accordé au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou à la partie requérante ou intervenante afin d'examiner les nouveaux éléments apportés par une des parties ou afin de communiquer ses remarques, la durée du maintien est également suspendue d'office pendant ces délais.

[…]

§ 2. Une fois que l'étranger visé à l'article 52/3, § 1er, fait l'objet d'une mesure d'éloignement exécutoire, les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à **7**, et le titre IIIquater s'appliquent.

(…)

Art. 74/8. § 1er. Les dispositions nécessaires peuvent être prises afin d'assurer que l'intéressé ne quitte pas, sans l'autorisation requise, le lieu où il est détenu, mis à la disposition du Gouvernement ou maintenu en application des articles 7, 8bis , § 4, 27, 29, alinéa 2, 44septies, § 1er, 51/5, § 1er, alinéa 2, ou § 4, alinéa 3, 51/5/1, § 1er, alinéa 2, ou § 2, alinéa 3, 57/32, § 2, alinéa 2, 74/5 ou 74/6.

Si un prévenu ou un condamné est un étranger en séjour irrégulier, le ministre compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement d'étrangers ou son délégué est informé par le directeur de l'établissement pénitentiaire de son enfermement dans l'établissement pénitentiaire et ce, dès le début de sa détention. Dès réception de ces informations, le ministre ou son délégué procède à l'identification par les autorités nationales de son pays d'origine. Le ministre ou son délégué est habilité à demander à toute autorité belge de produire tous les documents et renseignements utiles à l'établissement de l'identification. Dès que la procédure d'identification est clôturée, le ministre ou son délégué transmet immédiatement un document au directeur de l'établissement pénitentiaire qui atteste que l'intéressé a été identifié, conformément à l'article 1er, 14°.

Les étrangers qui sont détenus dans un établissement pénitentiaire et qui font l'objet d'une décision d'éloignement exécutoire sont, après avoir satisfait aux peines imposées par les cours et tribunaux, immédiatement éloignés ou transférés vers un lieu relevant de la compétence du ministre en vue de leur éloignement effectif.

Par dérogation à l'article 609 du Code d'instruction criminelle, et seulement si le ministre compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement d'étrangers démontre être dans l'incapacité de procéder immédiatement à l'éloignement ou au transfert, celui qui fait l'objet d'une levée

d'un mandat d'arrêt peut, conformément à une décision d'une autorité compétente et pour autant qu'il fasse l'objet soit d'un arrêté royal d'expulsion exécutoire, soit d'un arrêté ministériel de renvoi exécutoire, soit d'un ordre de quitter le territoire exécutoire avec preuve d'éloignement effectif, être maintenu en détention pour un maximum de sept jours en vue de son éloignement effectif, ou à défaut de cela, de son transfert vers un lieu qui relève de la compétence du ministre en vue de son éloignement effectif.

Cet étranger est isolé des détenus de droit commun.

§ 2. Le Roi peut fixer le régime et les règles de fonctionnement applicables au lieu où l'étranger est détenu, mis à la disposition du Gouvernement ou maintenu, en application des dispositions visées au § 1er, alinéa 1er.

§ 3. Le Roi peut fixer le régime et les règles relatives au transfèrement de l'étranger visé au § 1er.

§ 4. Les étrangers détenus, mis à la disposition du Gouvernement ou maintenus dans les lieux visés au § 1er, peuvent être autorisés à fournir des prestations de travail contre rémunération dans ces lieux.

Le Roi fixe par arrêté délibéré en Conseil des ministres les conditions auxquelles ces prestations sont exécutées et auxquelles il peut être dérogé à cet égard à la loi du 12 avril 1965 concernant la protection de la rémunération des travailleurs, à la loi du 3 juillet 1978 relative aux contrats de travail ainsi qu'à la loi du 30 avril 1999 relative à l'occupation de travailleurs étrangers.

§ 5. L'étranger visé au § 1er peut être soumis à une fouille de sécurité afin de s'assurer qu'il ne porte pas une arme ou un objet dangereux pour sa propre intégrité physique ou celle de tiers, ou pour l'ordre public, dans chacun des cas suivants :

1° lors de son arrivée dans un lieu visé au § 1er;
2° après qu'il ait reçu une visite;
3° préalablement à son transfèrement;
4° à d'autres moments au cours du séjour de l'occupant lorsque cela apparaît nécessaire au maintien de l'ordre ou de la sécurité.

Les pièces où un occupant séjourne ainsi que les endroits où ses affaires personnelles sont rangées peuvent faire l'objet de fouille lorsque c'est nécessaire au maintien de l'ordre ou de la sécurité.

Lors de son arrivée dans un lieu visé au § 1er, la personne rendant visite à un étranger visé au § 1er peut également être soumis à cette fouille de sécurité.

La fouille de sécurité s'effectue par la palpation du corps et des vêtements de la personne fouillée ainsi que par le contrôle de ses bagages. Elle ne peut durer plus longtemps que le temps nécessaire à cette fin. Elle est effectuée par un délégué du ministre du même sexe que la personne fouillée.

Lorsque cela est nécessaire dans l'intérêt de la sécurité, l'occupant peut subir une fouille de ses vêtements par les membres du personnel de sécurité désignés à cet effet par le

d'un mandat d'arrêt peut, conformément à une décision d'une autorité compétente et pour autant qu'il fasse l'objet soit d'un arrêté royal d'expulsion exécutoire, soit d'un arrêté ministériel de renvoi exécutoire, soit d'un ordre de quitter le territoire exécutoire avec preuve d'éloignement effectif, être maintenu en détention pour un maximum de sept jours en vue de son éloignement effectif, ou à défaut de cela, de son transfert vers un lieu qui relève de la compétence du ministre en vue de son éloignement effectif.

Cet étranger est isolé des détenus de droit commun.

§ 2. Le Roi fixe le régime et les règles de fonctionnement applicables au centre fermé où l'étranger peut être maintenu, en application des dispositions visées au § 1er, alinéa 1er.

Le Roi fixe, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, le régime et les règles de fonctionnement applicables au lieu d'hébergement où la famille avec enfants mineurs peut être maintenu, en application des dispositions visées au § 1er, alinéa 1er.

§ 3. Le Roi peut fixer le régime et les règles relatives au transfèrement de l'étranger visé au § 1er.

§ 4. Les étrangers détenus, mis à la disposition du Gouvernement ou maintenus dans les lieux visés au § 1er, peuvent être autorisés à fournir des prestations de travail contre rémunération dans ces lieux.

Le Roi fixe par arrêté délibéré en Conseil des ministres les conditions auxquelles ces prestations sont exécutées et auxquelles il peut être dérogé à cet égard à la loi du 12 avril 1965 concernant la protection de la rémunération des travailleurs, à la loi du 3 juillet 1978 relative aux contrats de travail ainsi qu'à la loi du 30 avril 1999 relative à l'occupation de travailleurs étrangers.

§ 5. L'étranger visé au § 1er peut être soumis à une fouille de sécurité afin de s'assurer qu'il ne porte pas une arme ou un objet dangereux pour sa propre intégrité physique ou celle de tiers, ou pour l'ordre public, dans chacun des cas suivants :

1° lors de son arrivée dans un lieu visé au § 1er;
2° après qu'il ait reçu une visite;
3° préalablement à son transfèrement;
4° à d'autres moments au cours du séjour de l'occupant lorsque cela apparaît nécessaire au maintien de l'ordre ou de la sécurité.

Les pièces où un occupant séjourne ainsi que les endroits où ses affaires personnelles sont rangées peuvent faire l'objet de fouille lorsque c'est nécessaire au maintien de l'ordre ou de la sécurité.

Lors de son arrivée dans un lieu visé au § 1er, la personne rendant visite à un étranger visé au § 1er peut également être soumis à cette fouille de sécurité.

La fouille de sécurité s'effectue par la palpation du corps et des vêtements de la personne fouillée ainsi que par le contrôle de ses bagages. Elle ne peut durer plus longtemps que le temps nécessaire à cette fin. Elle est effectuée par un délégué du ministre du même sexe que la personne fouillée.

Lorsque cela est nécessaire dans l'intérêt de la sécurité, l'occupant peut subir une fouille de ses vêtements par les membres du personnel de sécurité désignés à cet effet par le

directeur du centre, conformément aux notes de service données par celui-ci.

Cette fouille a pour objectif de vérifier si l'occupant est en possession de substances ou d'objets interdits ou dangereux.

La fouille ne peut avoir un caractère vexatoire et se déroule dans le respect de la dignité de l'occupant.

En cas de découverte de substances ou d'objets interdits, ceux-ci sont tenus à la disposition des autorités compétentes en vue d'établir des faits punissables.

§ 6. Le délégué du ministre peut utiliser la contrainte à l'égard de l'étranger visé au § 1er, et dans le cadre de son transfèrement visé au § 3.

Ce recours à la contrainte est soumis aux conditions fixées à l'article 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.

Le Roi détermine les règles relatives à la formation dans le cadre du recours à la contrainte par le délégué du ministre.

Art. 74/9. § 1er. Une famille avec enfants mineurs qui a pénétré dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 ou 3, ou dont le séjour a cessé d'être régulier ou est irrégulier, n'est en principe pas placée dans un lieu tel que visé à l'article 74/8, § 2, à moins que celui-ci ne soit adapté aux besoins des familles avec enfants mineurs.

§ 2. La famille avec enfants mineurs qui tente de pénétrer dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 ou 3 peut, en vue de procéder à l'éloignement, être maintenue dans un lieu déterminé, adapté aux besoins des familles avec enfants mineurs et situé aux frontières, pour une durée aussi courte que possible.

§ 3. La famille visée au § 1er a la possibilité de résider, sous certaines conditions, dans une habitation personnelle, à moins qu'un des membres de la famille se trouve dans l'un des cas prévus à l'article 3, alinéa 1er, 5° à 7°. Si la famille est dans l'impossibilité de résider dans une habitation personnelle, elle se verra attribuer, dans les mêmes conditions, un lieu de résidence dans un lieu tel que visé à l'article 74/8, § 2, adapté aux besoins des familles avec enfants.

Les conditions auxquelles la famille doit satisfaire sont formulées dans une convention conclue entre la famille et l'Office des étrangers.

Le Roi détermine le contenu de cette convention, ainsi que les sanctions applicables en cas de non-respect de la convention.

La famille ne peut être placée dans un lieu tel que visé à l'article 74/8, § 2, pendant une durée limitée que si elle ne respecte pas les conditions visées à l'alinéa 2, à moins que d'autres mesures radicales mais moins contraignantes puissent efficacement être appliquées.

§ 4. La famille visée aux §§ 1er à 3 se voit attribuer un agent de soutien qui l'accompagne, l'informe et la conseille.

directeur du centre, conformément aux notes de service données par celui-ci.

Cette fouille a pour objectif de vérifier si l'occupant est en possession de substances ou d'objets interdits ou dangereux.

La fouille ne peut avoir un caractère vexatoire et se déroule dans le respect de la dignité de l'occupant.

En cas de découverte de substances ou d'objets interdits, ceux-ci sont tenus à la disposition des autorités compétentes en vue d'établir des faits punissables.

§ 6. Le délégué du ministre peut utiliser la contrainte à l'égard de l'étranger visé au § 1er, et dans le cadre de son transfèrement visé au § 3.

Ce recours à la contrainte est soumis aux conditions fixées à l'article 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.

Le Roi détermine les règles relatives à la formation dans le cadre du recours à la contrainte par le délégué du ministre.

Art. 74/9. § 1er. La famille, composée d'au moins un mineur d'âge, qui a pénétré dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 ou 3, ou dont le séjour a cessé d'être régulier ou est irrégulier, ne peut être maintenue dans un centre fermé.

La famille visée à l'alinéa 1er ne peut être maintenue que dans un lieu d'hébergement pour une durée aussi courte que possible.

§ 2. La famille, composée d'au moins un mineur d'âge, qui tente de pénétrer dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 ou 3, ne peut être maintenue dans un centre fermé.

La famille visée à l'alinéa 1er ne peut être maintenue que dans un lieu d'hébergement, assimilé à un lieu déterminé situé aux frontières, pour une durée aussi courte que possible.

§ 3. La famille visée au § 1er a la possibilité de résider, sous certaines conditions, dans une habitation personnelle, à moins qu'un des membres de la famille se trouve dans l'un des cas prévus à l'article 3, alinéa 1er, 5° à 7°. Si la famille est dans l'impossibilité de résider dans une habitation personnelle, elle se verra attribuer, dans les mêmes conditions, un lieu de résidence **dans un lieu d'hébergement.**

Les conditions auxquelles la famille doit satisfaire sont formulées dans une convention conclue entre la famille et l'Office des étrangers.

Le Roi détermine le contenu de cette convention, ainsi que les sanctions applicables en cas de non-respect de la convention.

La famille ne peut être maintenue dans un lieu d'hébergement pour une durée aussi courte que possible, que si elle ne respecte pas les conditions visées à l'alinéa 2, à moins que d'autres mesures de maintien suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement.

§ 4. La famille visée aux §§ 1er à 3 se voit attribuer un agent de soutien qui l'accompagne, l'informe et la conseille.

(…)

Art. 74/11. § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :
1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :
1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;
2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

(…)

Art. 74/14. § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de

(…)

Art. 74/11. § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas**, y compris, le cas échéant, le manque de coopération conformément aux articles 74/22.**

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :
1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :
1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;
2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

(…)

Art. 74/14. § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de

l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :
1° il existe un risque de fuite, ou;
2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;
3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou;
4° (…)
5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;
6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai.

Art. 74/15. § 1er. Le ministre ou son délégué prend toutes les mesures nécessaires pour exécuter la décision d'éloignement :
1° lorsqu'aucun délai n'a été accordé pour quitter le territoire, conformément à l'article 74/14, § 3;

2° après expiration du délai octroyé pour quitter le territoire et avant l'échéance si, pendant ce délai, un des risques mentionnés à l'article 74/14, § 3, 1° à 3°, se produit.

§ 2. Lorsque le ressortissant d'un pays tiers s'oppose à son éloignement ou lorsqu'il présente un risque de dangerosité lors de son éloignement, il est procédé à son retour forcé, le cas échéant avec escorte. Des mesures coercitives peuvent alors être utilisées à son égard dans le respect des articles 1er et 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.

Lorsque l'éloignement est exécuté par voie aérienne, les mesures sont prises conformément aux orientations communes d'éloignement par voie aérienne annexées à la décision 2004/573/CE.

§ 3. Le Roi désigne par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, l'instance chargée d'assurer le contrôle des retours forcés et détermine les modalités de ce contrôle.

Cette instance est indépendante des autorités compétentes en matière d'éloignement.

(…)

Art. 74/17. § 1er. L'éloignement est reporté temporairement si la décision de reconduite ou d'éloignement aux frontières du territoire expose le ressortissant du pays tiers à une violation du principe de non-refoulement.

l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, **le ministre ou son délégué peut contraindre le ressortissant d'un pays tiers** à remplir des mesures préventives.

[…]

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :
1° il existe un risque de fuite, ou;
2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;
3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou;
4° (…)
5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;
6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai.

Art. 74/15. § 1er. Le ministre ou son délégué prend toutes les mesures nécessaires pour exécuter la décision d'éloignement :
1° lorsqu'aucun délai n'a été accordé pour quitter le territoire, conformément à l'article 74/14, § 3;

2° après expiration du délai octroyé pour quitter le territoire et avant l'échéance si, pendant ce délai, un des risques mentionnés à l'article 74/14, § 3, 1° à 3°, se produit.

[…]

(…)

Art. 74/17. § 1er. L'éloignement est reporté temporairement si la décision de reconduite ou d'éloignement aux frontières du territoire expose le ressortissant du pays tiers à une violation du principe de non-refoulement.

Au cas où le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides rend un avis en application de l'article 57/6, alinéa 1er, 9° à 14° indiquant qu'il existe un risque au regard des articles 48/3 et 48/4, l'éloignement ne peut avoir lieu que moyennant une décision motivée et circonstanciée du ministre ou de son délégué démontrant que l'avis du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides n'est plus actuel.

§ 2. L'éloignement peut être reporté temporairement en tenant compte des circonstances propres à chaque cas. Il est ainsi tenu compte :
1° de l'état physique ou mental du ressortissant d'un pays tiers;

2° des motifs d'ordre technique, comme l'absence de moyens de transport ou l'échec de l'éloignement en raison de l'absence d'identification.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que l'exécution de la décision d'éloignement est reportée temporairement.

Pour éviter le risque de fuite, des mesures préventives peuvent être prises, conformément à l'article 74/14, § 2, alinéa 3.

Le ministre ou son délégué, peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence le ressortissant d'un pays tiers pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.

Le ministre ou son délégué informe oralement le ressortissant d'un pays tiers qui est maintenu en vue de son éloignement, que l'exécution de la décision d'éloignement est reportée temporairement.

(…)

Au cas où le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides rend un avis en application de l'article 57/6, alinéa 1er, 9° à 14° indiquant qu'il existe un risque au regard des articles 48/3 et 48/4, l'éloignement ne peut avoir lieu que moyennant une décision motivée et circonstanciée du ministre ou de son délégué démontrant que l'avis du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides n'est plus actuel.

§ 2. L'éloignement peut être reporté temporairement en tenant compte des circonstances propres à chaque cas. Il est ainsi tenu compte :
1° de l'état physique ou mental du ressortissant d'un pays tiers;

2° des motifs d'ordre technique, comme l'absence de moyens de transport ou l'échec de l'éloignement en raison de l'absence d'identification.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que l'exécution de la décision d'éloignement est reportée temporairement.

Pour éviter le risque de fuite, **le ministre ou son délégué peut contraindre le ressortissant d'un pays tiers à remplir des mesures préventives.**

[…]

Le ministre ou son délégué informe oralement le ressortissant d'un pays tiers qui est maintenu en vue de son éloignement, que l'exécution de la décision d'éloignement est reportée temporairement.

(…)

Titre III*sexies*. Obligations de l'étranger dans le cadre du transfert, du refoulement, du retour ou de l'éloignement

Chapitre I. L'obligation de coopérer

Art. 74/22. § 1er. Tout étranger qui fait l'objet d'une procédure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement coopère à son exécution effective avec les autorités compétentes.

Cette obligation de coopérer comprend le fait de :
1° coopérer à son identification et à celle des membres de sa famille qui l'accompagnent, en fournissant les éléments nécessaires à l'établissement ou à la vérification de l'identité, en particulier les éléments relatifs au nom et prénom, à la nationalité, au lieu et à la date de naissance, au(x) pays d'origine et/ou de sa résidence antérieure, les itinéraires de voyage, les documents de voyage et les données biométriques ;
2° coopérer à l'obtention des documents de voyage nécessaires pour lui-même et pour les membres de sa famille qui l'accompagnent, le cas échéant en soumettant une demande aux autorités compétentes pour obtenir un document de voyage valable, en fournissant toutes les informations et déclarations nécessaires à l'obtention d'un tel document, en coopérant avec ces autorités, en se présentant en personne à ces autorités et, sur demande, en fournissant la preuve des démarches effectuées afin d'obtenir les documents de voyage ;
3° communiquer l'adresse de sa résidence effective et les coordonnées auxquelles il peut être effectivement joint ;

4° se présenter en personne aux rendez-vous avec les autorités compétentes pour l'exécution de la mesure ;
5° répondre dans les délais impartis aux demandes d'information des autorités compétentes pour l'exécution de la mesure ;
6° rester accessible et disponible pendant toute la période nécessaire à l'exécution de la mesure ;
7° présenter ou mettre en dépôt les documents d'identité ou de voyage aux autorités compétentes, si cela est demandé ;
8° coopérer aux examens médicaux nécessaires à l'exécution de la mesure;
9° transmettre aux autorités compétentes les attestations médicales nécessaires à l'exécution de la mesure.

§ 2. L'étranger est informé en temps utile, et au plus tard au moment de la notification de la mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement, de l'obligation de coopérer et des conséquences d'un refus de coopérer. Ces informations sont fournies dans une langue que l'étranger comprend ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend.

Chaque fois que l'étranger est explicitement invité à entreprendre une action spécifique dans le cadre de cet article, il est à nouveau informé de son obligation de coopérer et des conséquences d'un refus de coopérer.

Art. 74/23. § 1er. En vue de l'exécution forcée d'une mesure de transfert, de refoulement, de retour ou d'éloignement, un étranger peut être soumis à un examen médical, le cas échéant par la contrainte, pour autant qu'un tel l'examen soit requis afin de déterminer si l'étranger peut voyager sans mettre en danger sa propre santé, celle des autres voyageurs ou celle de la population du pays de destination. L'examen médical obligatoire ne peut être effectué que s'il est nécessaire parce qu'il est imposé comme condition d'entrée ou de transit par le pays de destination ou de transit, ou comme condition de voyage par le transporteur responsable du transport de l'étranger, dans le cadre d'une urgence de santé publique de portée internationale déclarée par l'Organisation mondiale de la santé, et que les attestations médicales disponibles ne sont pas acceptées comme étant suffisantes par le pays de destination ou de transit, ou par le transporteur.

L'étranger est informé au préalable de l'examen médical qui lui sera imposé, de la manière dont il sera effectué, de l'objectif de l'examen, de son éventuel effet sur sa santé et de la possibilité, en cas de refus de coopérer, de procéder à l'examen médical par la contrainte conformément au paragraphe 2. Ces informations sont fournies dans une langue que l'étranger comprend ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend.

L'étranger signe une déclaration dans laquelle il s'engage à coopérer à cet examen médical. Cette déclaration comprend les informations mentionnées à l'alinéa 2. L'étranger a la possibilité, avant de signer la déclaration et en étant séparé du personnel impliqué dans l'examen, de relire les informations fournies.

Sur proposition conjointe du ministre et du ministre de la Santé publique, le Roi détermine, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, les examens médicaux qui peuvent être imposés à l'étranger en application du présent article.

§ 2. Si l'étranger ne se soumet pas volontairement à l'examen médical visé au paragraphe 1er et que l'objectif ne peut être atteint par des moyens moins coercitifs, l'examen médical peut être effectué par la contrainte.

Le recours à la contrainte lors de l'examen médical est exclu pour les mineurs étrangers. Le recours à la contrainte lors de l'examen médical ne se fait jamais en présence de mineurs étrangers.

Le recours à la contrainte est effectué par le délégué du ministre qui a reçu une formation spécifique à cet effet. Le Roi détermine le contenu de cette formation.

Le recours à la contrainte est soumis aux conditions prévues à l'article 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police. Le recours à la contrainte est adapté à la vulnérabilité de la personne.

Les moyens de contrainte autorisés sont la contrainte physique, la clef de bras et les menottes aux poignets et/ou aux pieds.

Tout recours à la contrainte lors d'un examen médical fait l'objet d'un rapport détaillé sans délai. Le délégué du ministre indique dans le rapport les moyens de contrainte utilisés, la durée du recours à la contrainte et la justification de celle-ci.

§ 3. L'examen médical visé au paragraphe 1er est effectué par du personnel médical qualifié.

Seul l'examen médical le moins invasif est effectué, compte tenu des conditions imposées par le pays de destination ou de transit, ou par le transporteur, et à condition qu'un tel examen soit disponible.

L'examen médical ne peut avoir un caractère vexatoire et est effectué dans le respect de la dignité de l'étranger. Si le personnel médical estime que l'examen est susceptible de mettre en danger la santé de l'étranger, il ne l'effectue pas.

<u>Chapitre II. Le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert</u>

Art. 74/24. § 1er. L'étranger qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire sans qu'une mesure de maintien ou une mesure de maintien moins coercitive ne soit imposée, peut être invité à entamer un trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour.

Le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour vise un suivi individualisé de l'étranger en séjour illégal en vue de parvenir à une perspective d'avenir durable soit dans son pays d'origine où dans un autre pays où il a un droit de séjour, soit en Belgique, et de mettre fin à son séjour illégal en Belgique.

Ce trajet d'accompagnement comprend les étapes suivantes:
1° l'analyse du séjour de l'étranger en Belgique sur la base de sa situation individuelle et, le cas échéant, sur la base de ses précédentes demandes de séjour ou de protection internationale;
2° l'information et le conseil de l'étranger quant à sa situation de séjour en Belgique et, le cas échéant, quant

aux procédures administratives et juridiques disponibles ;
3° l'évaluation des possibilités de retour de l'étranger ;
4° l'identification des obstacles au retour de l'étranger et la recherche de solutions pour y remédier ;
5° la planification d'entretiens de suivi avec l'étranger si cela est nécessaire ;
6° le cas échéant, la convocation de l'étranger pour lui demander qu'il accomplisse les démarches nécessaires afin qu'il obtienne et qu'il présente les documents requis en vue de son retour ou de son éloignement effectif.
Conformément à l'article 74/22, §2, alinéa 2, l'étranger est informé lors des entretiens du trajet d'accompagnement de son obligation de coopérer et des actions spécifiques qui lui sont demandées à chaque étape de ce trajet d'accompagnement, ainsi que des conséquences d'un refus de coopération.

§ 2. Afin d'assurer le trajet d'accompagnement intensif visé au paragraphe 1er, le ministre ou son délégué coopère avec les autorités et les organisations de la société civile qui sont compétentes ou chargées du suivi et de l'accompagnement des étrangers en séjour illégal.

§ 3. Si l'étranger introduit une demande de séjour ou une demande de protection internationale pendant le trajet d'accompagnement intensif visé au paragraphe 1er , et qu'il peut, conformément aux dispositions de la présente loi, rester provisoirement sur le territoire dans l'attente d'une décision relative à cette demande, le trajet d'accompagnement intensif est suspendu. Néanmoins, la situation administrative de l'étranger peut continuer à être suivie.

Art. 74/25. L'étranger qui fait l'objet d'une mesure de transfert en vertu des articles 51/5, § 4, alinéa 1er, ou 51/5/1, § 2, alinéa 1er, sans qu'une mesure de maintien ou une mesure de maintien moins coercitive ne soit imposée, peut être invité à entamer un trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert.

Le trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert vise un suivi individualisé de l'étranger en vue de son transfert effectif vers l'État responsable du traitement de sa demande de protection internationale.

Ce trajet d'accompagnement comprend les étapes suivantes:
1° l'information et le conseil de l'étranger quant à sa situation de séjour en Belgique et, le cas échéant, quant aux procédures administratives et juridiques disponibles;
2° l'identification des obstacles au transfert de l'étranger et la recherche de solutions pour y remédier;
3° la planification d'entretiens de suivi avec l'étranger si cela est nécessaire ;
4° le cas échéant, la convocation de l'étranger pour lui demander qu'il accomplisse les démarches nécessaires afin qu'il obtienne et qu'il présente les documents requis en vue de son transfert effectif.

Conformément à l'article 74/22, §2, alinéa 2, l'étranger est informé lors des entretiens du trajet d'accompagnement de son obligation de coopérer et des actions spécifiques qui lui sont demandées à chaque étape de ce trajet d'accompagnement, ainsi que des conséquences d'un refus de coopération.

§ 2. Si l'étranger ne coopère pas au trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de transfert, il est présumé avoir pris la fuite, conformément aux articles 51/5, § 6 ou 51/5/1, § 4.

Art. 74/26. Si l'étranger ne répond pas aux invitations ou aux demandes d'information du trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert visé aux articles 74/24 ou 74/25, le délégué du ministre peut se rendre à l'adresse de résidence effective qu'il a fournie afin de vérifier si l'étranger y réside toujours et de l'informer du trajet d'accompagnement intensif.

Dans les mêmes circonstances, le ministre ou son délégué peut demander au bourgmestre de vérifier si l'étranger réside à l'adresse qu'il a fournie afin d'entamer ou de poursuivre le trajet d'accompagnement intensif.

<u>Chapitre III. Les mesures préventives et les mesures de maintien moins coercitives</u>

Art. 74/27. Les mesures préventives que le ministre ou son délégué peut imposer à l'étranger en vertu de la présente loi pendant le délai de départ volontaire ou pendant le délai de report temporaire d'éloignement afin d'éviter tout risque de fuite, sont les suivantes:
1° la présentation ou le dépôt des documents d'identité ou de voyage à l'autorité compétente ;
2° l'obligation de se présenter à des moments déterminés auprès des services de police ou auprès de l'Office des Étrangers;
3° l'assignation à résidence.

Art. 74/28. § 1er. Les mesures de maintien moins coercitives que le ministre ou son délégué peut imposer en vertu de la présente loi sont les suivantes :
1° l'obligation de se présenter à des moments déterminés auprès des services de police ou auprès de l'Office des Étrangers
2° l'assignation à résidence.

§ 2. Les mesures de maintien moins coercitives visées au paragraphe 1er ne peuvent être imposées, selon le cas, que pour le temps nécessaire à la détermination de l'État responsable de l'examen de la demande de protection internationale, pour le temps nécessaire à l'examen de la demande de protection internationale ou pour le temps nécessaire à l'exécution de la mesure d'éloignement ou de transfert.

§ 3. Sans préjudice des autres dispositions de la présente loi, les mesures de maintien moins coercitives visées au paragraphe 1er ne peuvent être imposées que si le ministre ou son délégué considère, sur la base d'un examen individuel de l'ensemble des circonstances, qu'une telle mesure peut encore être efficace pour atteindre, selon le cas, l'objectif visé aux articles 51/5, § 1er, 51/5/1, § 1er ou 74/6, § 1er, ou pour réaliser l'éloignement ou le transfert effectif de l'étranger.

L'évaluation de l'efficacité de la mesure de maintien moins coercitive se fait sur la base des circonstances factuelles, en ce compris le manque de coopération de l'étranger. Une mesure de maintien peut être prise uniquement si d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives ne peuvent pas être appliquées efficacement.

	Une mesure de maintien moins coercitive est présumée inefficace, notamment dans les cas suivants : **1° lorsque l'étranger n'a pas respecté une mesure préventive ou une mesure de maintien moins coercitive imposée précédemment ;** **2° lorsque l'étranger n'a pas rempli son obligation de coopérer prévue aux articles 74/22 et 74/23, ou lorsqu'il n'a pas coopéré au trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour ou de transfert prévu aux articles 74/24 et 74/25 ;** **3° lorsque l'étranger constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale ;** **4° si l'étranger séjourne illégalement sur le territoire et ne s'est jamais présenté aux autorités compétentes ou n'a jamais accompli les démarches nécessaires pour régler sa situation de séjour.**
Titre IV. Dispositions pénales	**Titre IV. Dispositions pénales**
Art. 75. Sous réserve de l'article 79, l'étranger qui entre ou séjourne illégalement dans le Royaume est puni d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de vingt-six francs à deux cents francs ou d'une de ces peines seulement. (NOTE : lire euros au lieu de francs)	**Art. 75. § 1. Sous réserve de l'article 53, l'étranger qui se présente aux autorités chargées du contrôle aux frontières sans remplir les conditions d'entrée prévues aux articles 2 et 3 et dont l'entrée au Royaume a été refusée ou qui a été arrêté ou intercepté lors du franchissement des frontières extérieures du Royaume sans remplir les conditions d'entrée prévues aux articles 2 et 3 et qui n'a pas été autorisé à entrer dans le Royaume, est puni d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d'une de ces peines seulement.**
Est puni des mêmes peines l'étranger à qui il a été enjoint de quitter des lieux détermines, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé et qui se soustrait à cette obligation sans motif valable.	**§ 2. Sous réserve des articles 53 et 79, l'étranger qui séjourne illégalement dans le Royaume est puni, dans les limites prévues à l'alinéa 2, d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d'une de ces peines seulement.**
En cas de récidive dans le délai de trois ans d'une des infractions prévues aux alinéas 1 et 2, ces peines sont portées à un emprisonnement d'un mois à un an et à une amende de cent francs à mille francs ou à une de ces peines seulement. (NOTE : lire euros au lieu de francs).	**L'emprisonnement, visé à l'alinéa 1er, peut être imposé uniquement si l'étranger a déjà fait l'objet d'une mesure de maintien ou d'une mesure de maintien moins coercitive ayant pris fin sans qu'il ait pu être procédé à son éloignement et s'il continue, sans motif justifié de non-retour, à séjourner illégalement dans le Royaume.** **§ 3. En cas de récidive dans le délai de trois ans d'une des infractions prévues aux paragraphes 1 et 2, ces peines sont portées à un emprisonnement d'un mois à douze mois et à une amende de cent euros à mille euros, ou à une de ces peines seulement.** **Art. 75/1. L'étranger qui a été enjoint de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé et qui se soustrait à cette obligation sans motif valable, est puni d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de vingt-six euros à deux cents euros, ou d'une de ces peines seulement.** **En cas de récidive dans le délai de trois ans de l'infraction prévue à l'alinéa 1er, ces peines sont portées à un emprisonnement d'un mois à douze mois et à une amende de cent euros à mille euros, ou à une de ces peines seulement.** **Le présent article ne s'applique pas à l'étranger auquel, dans le cadre d'une procédure de retour en vertu de la présente loi, une assignation à résidence est désignée comme mesure préventive ou comme mesure de maintien moins coercitive.**

(…) (…)

Loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers et la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'action sociale

(…) (…)

Art. 2. Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par :
1° le demandeur d'asile : l'étranger qui a présenté une demande d'asile, ayant pour objectif soit la reconnaissance du statut de réfugié, soit l'octroi du statut de protection subsidiaire;
2° le bénéficiaire de l'accueil : le demandeur d'asile, tel que défini au 1° ainsi que tout étranger auquel le bénéfice de la présente loi est étendu par l'une de ses dispositions;
3° le mineur : une personne de moins de dix-huit ans;
4° le mineur non accompagné : une personne de moins de dix-huit ans non accompagnée au moment de son entrée sur le territoire du Royaume ou cessant d'être accompagnée postérieurement à celle-ci par une personne exerçant sur lui l'autorité parentale ou la tutelle, en vertu de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé, et se trouvant dans l'une des situations suivantes :
- soit, avoir présenté une demande d'asile au sens du 1°;
- soit, ne pas satisfaire aux conditions d'accès au territoire et de séjour déterminées par les lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;
5° les membres de la famille du demandeur d'asile : dans la mesure où la famille était déjà fondée dans le pays d'origine et s'ils sont présents sur le territoire du Royaume en raison de la demande d'asile :
i) le conjoint du demandeur d'asile, ou son ou sa partenaire non marié(e) avec lequel (laquelle) il a une relation stable;
ii) les enfants mineurs du couple du demandeur d'asile visé au point i) ou du demandeur d'asile, à condition qu'ils soient non mariés, sans discrimination selon qu'ils sont nés du mariage, hors mariage ou qu'ils ont été adoptés.
6° l'aide matérielle : l'aide octroyée par l'Agence ou le partenaire, au sein d'une structure d'accueil, et consistant notamment en l'hébergement, les repas, l'habillement, l'accompagnement médical, social et psychologique et l'octroi d'une allocation journalière. Elle comprend également l'accès à l'aide juridique, l'accès à des services tels que l'interprétariat et des formations ainsi que l'accès à un programme de retour volontaire;
7° le ministre : le ministre qui a l'asile et la migration dans ses attributions, et dont relève l'Agence;
8° l'Agence: l'Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile;
9° le partenaire : la personne morale de droit public ou de droit privé chargée par l'Agence et aux frais de celle-ci, de dispenser l'aide matérielle au bénéficiaire de l'accueil conformément aux dispositions de la présente loi;
10° la structure d'accueil : la structure communautaire ou individuelle au sein de laquelle l'aide matérielle est octroyée au bénéficiaire de l'accueil, qu'elle soit gérée par l'Agence ou un partenaire;
11° le directeur général : le Directeur général de l'Agence;
12° le trajet de retour : le trajet d'accompagnement individuel offert par l'Agence en vue du retour. Le trajet est formalisé dans un document qui est signé par le demandeur d'asile ou par l'étranger en séjour illégal et par les membres de sa famille, et qui mentionne au moins les droits et devoirs du demandeur d'asile et un calendrier concret pour le retour;
13° le retour volontaire : le retour d'une personne vers son pays d'origine ou vers un pays tiers sur le territoire duquel elle est admise ou autorisée au séjour, à la suite d'une décision

Art. 2. Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par :
1° le demandeur d'asile : l'étranger qui a présenté une demande d'asile, ayant pour objectif soit la reconnaissance du statut de réfugié, soit l'octroi du statut de protection subsidiaire;
2° le bénéficiaire de l'accueil : le demandeur d'asile, tel que défini au 1° ainsi que tout étranger auquel le bénéfice de la présente loi est étendu par l'une de ses dispositions;
3° le mineur : une personne de moins de dix-huit ans;
4° le mineur non accompagné : une personne de moins de dix-huit ans non accompagnée au moment de son entrée sur le territoire du Royaume ou cessant d'être accompagnée postérieurement à celle-ci par une personne exerçant sur lui l'autorité parentale ou la tutelle, en vertu de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé, et se trouvant dans l'une des situations suivantes :
- soit, avoir présenté une demande d'asile au sens du 1°;
- soit, ne pas satisfaire aux conditions d'accès au territoire et de séjour déterminées par les lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;
5° les membres de la famille du demandeur d'asile : dans la mesure où la famille était déjà fondée dans le pays d'origine et s'ils sont présents sur le territoire du Royaume en raison de la demande d'asile :
i) le conjoint du demandeur d'asile, ou son ou sa partenaire non marié(e) avec lequel (laquelle) il a une relation stable;
ii) les enfants mineurs du couple du demandeur d'asile visé au point i) ou du demandeur d'asile, à condition qu'ils soient non mariés, sans discrimination selon qu'ils sont nés du mariage, hors mariage ou qu'ils ont été adoptés.
6° l'aide matérielle : l'aide octroyée par l'Agence ou le partenaire, au sein d'une structure d'accueil, et consistant notamment en l'hébergement, les repas, l'habillement, l'accompagnement médical, social et psychologique et l'octroi d'une allocation journalière. Elle comprend également l'accès à l'aide juridique, l'accès à des services tels que l'interprétariat et des formations ainsi que l'accès à un programme de retour volontaire;
7° le ministre : le ministre qui a l'asile et la migration dans ses attributions, et dont relève l'Agence;
8° l'Agence: l'Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile;
9° le partenaire : la personne morale de droit public ou de droit privé chargée par l'Agence et aux frais de celle-ci, de dispenser l'aide matérielle au bénéficiaire de l'accueil conformément aux dispositions de la présente loi;
10° la structure d'accueil : la structure communautaire ou individuelle au sein de laquelle l'aide matérielle est octroyée au bénéficiaire de l'accueil, qu'elle soit gérée par l'Agence ou un partenaire;
11° le directeur général : le Directeur général de l'Agence;
12° le trajet de retour : le trajet d'accompagnement individuel offert par l'Agence en vue du retour. Le trajet est formalisé dans un document qui est signé par le demandeur d'asile ou par l'étranger en séjour illégal et par les membres de sa famille, et qui mentionne au moins les droits et devoirs du demandeur d'asile et un calendrier concret pour le retour;
13° le retour volontaire : le retour d'une personne vers son pays d'origine ou vers un pays tiers sur le territoire duquel elle est admise ou autorisée au séjour, à la suite d'une décision

autonome de faire appel à un programme d'aide au retour élaboré par les autorités du pays d'accueil.

autonome de faire appel à un programme d'aide au retour élaboré par les autorités du pays d'accueil.

14° la place Dublin : la place d'accueil dans une structure d'accueil communautaire, où est assuré un accompagnement social spécifique, adapté à la situation administrative du bénéficiaire de l'accueil qui s'est vu notifier une décision de refus de séjour avec mesure de transfert en application de l'article 51/5, § 4, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Dans une place Dublin, des explications sont notamment données sur la décision déterminant l'État responsable de l'examen de la demande d'asile, les voies de recours disponibles, les modalités et le délai d'exécution du transfert. L'Office des étrangers est présent à intervalles réguliers sur place et fournit au bénéficiaire de l'accueil l'accompagnement tel que visé à l'article 74/25 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

15° la place ouverte de retour : la place d'accueil dans une structure d'accueil communautaire, où est assuré un accompagnement social spécifique, adapté à la situation administrative du bénéficiaire de l'accueil qui s'est vu notifier une décision finale négative dans le cadre d'une demande de protection internationale au sens de l'article 1er, § 1er, 19° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Dans une place ouverte de retour, des explications sont notamment données sur les conséquences de la décision finale négative et un accompagnement au retour volontaire est proposé. L'Office des étrangers est présent à intervalles réguliers sur place et fournit au bénéficiaire de l'accueil l'accompagnement tel que visé à l'article 74/24 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

(…)

(…)

Art. 12. § 1er. Le demandeur d'asile dont le lieu obligatoire d'inscription, désigné en application de l'article 11, § 1er, est une structure d'accueil communautaire peut demander, après y avoir résidé pendant six mois, que ce lieu soit modifié en faveur d'une structure d'accueil individuelle, dans la limite des places disponibles.

Art. 12. § 1er. Le demandeur d'asile dont le lieu obligatoire d'inscription, désigné en application de l'article 11, § 1er, est une structure d'accueil communautaire peut demander, après y avoir résidé pendant six mois, que ce lieu soit modifié en faveur d'une structure d'accueil individuelle, dans la limite des places disponibles.

La modification du lieu obligatoire d'inscription ne peut être demandée si le délai de six mois est atteint après la notification de la décision de rejet du Conseil du Contentieux des Etrangers, à moins que le demandeur d'asile n'ait introduit un recours en cassation administrative qui a fait l'objet d'une ordonnance d'admissibilité, en application de l'article 20, § 3, des lois sur le Conseil d'État coordonnées le 12 janvier 1973.

La modification du lieu obligatoire d'inscription ne peut être demandée si le délai de six mois est atteint après la notification de la décision de rejet du Conseil du Contentieux des Etrangers, à moins que le demandeur d'asile n'ait introduit un recours en cassation administrative qui a fait l'objet d'une ordonnance d'admissibilité, en application de l'article 20, § 3, des lois sur le Conseil d'État coordonnées le 12 janvier 1973

§ 2. En application de l'article 11, § 3, alinéa 3, l'Agence peut d'initiative ou à la requête du partenaire ou du demandeur d'asile, modifier le lieu obligatoire d'inscription désigné en application de l'article 11, § 1er.

§ 2. En application de l'article 11, § 3, alinéa 3, l'Agence peut d'initiative ou à la requête du partenaire ou du demandeur d'asile, modifier le lieu obligatoire d'inscription désigné en application de l'article 11, § 1er.

Lorsque cette modification est envisagée par l'Agence pour des motifs d'unité familiale, l'accord du demandeur d'asile est requis préalablement.

Lorsque cette modification est envisagée par l'Agence pour des motifs d'unité familiale, l'accord du demandeur d'asile est requis préalablement.

Le Roi fixe la procédure relative à la modification visée à l'alinéa 1er.

Le Roi fixe la procédure relative à la modification visée à l'alinéa 1er.

§ 3. Le lieu obligatoire d'inscription, désigné en application de l'article 11, § 1er, peut également être modifié en exécution

§ 3. Le lieu obligatoire d'inscription, désigné en application de l'article 11, § 1er, peut également être modifié en exécution

d'une mesure d'ordre ou d'une sanction prise conformément à l'article 44 ou 45.

(…)

d'une mesure d'ordre ou d'une sanction prise conformément à l'article 44 ou 45.

§ 4. Après la notification d'une décision de refus de séjour avec mesure de transfert en application de l'article 51/5, § 4, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ou d'une décision finale négative dans le cadre d'une demande de protection internationale au sens de l'article 1er, § 1er, 19° de la même loi, l'Agence modifie le lieu obligatoire d'inscription du bénéficiaire de l'accueil, respectivement vers une place Dublin ou une place ouverte de retour, sauf s'il se trouve déjà dans une structure d'accueil comptant de telles places.

Le bénéficiaire de l'accueil doit se rendre à la place désignée dans les cinq jours ouvrables à compter de la notification de la décision modifiant le lieu obligatoire d'inscription.

Dans ce délai de cinq jours ouvrables, le bénéficiaire de l'accueil peut introduire auprès de l'Agence une demande motivée d'exception à la désignation effectuée :
1° pour des raisons médicales certifiées faisant obstacle au changement de structure d'accueil ; les raisons sont examinées par le médecin-conseil de l'Agence ;
2° en raison de grossesse ou d'accouchement récent, entre le septième mois de la grossesse et la fin du deuxième mois suivant la naissance de l'enfant ;
3° en vue de terminer l'année scolaire de ses enfants entre le 1er avril et le 30 juin ; ce motif ne peut être invoqué par le bénéficiaire de l'accueil auquel une place Dublin a été désignée.

Le bénéficiaire de l'accueil peut se maintenir dans la structure d'accueil où il se trouve pendant le traitement de cette demande.

(…)

COÖRDINATIE VAN DE ARTIKELEN

BASISTEKST	TEKST AANGEPAST AAN HET WETSONTWERP
Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.	
Artikel 1. § 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder : 1° vreemdeling : al wie het bewijs niet levert dat hij de Belgische nationaliteit bezit; 2° de Minister : de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; 3° onderdaan van een derde land : eenieder die geen burger van de Unie is en die geen persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengen grenscode; 4° illegaal verblijf : de aanwezigheid op het grondgebied, van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied; 5° terugkeer : het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf; 6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering : de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied; 8° inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt; 9° vrijwillig vertrek : het feit dat het grondgebied wordt verlaten binnen de termijn die daarvoor is vastgesteld in de beslissing tot verwijdering; 10° vrijwillige terugkeer : terugkeer van een persoon naar zijn land van herkomst of een derde land waar hij toegelaten is om te verblijven op het grondgebied, tengevolge van een autonoom genomen beslissing om beroep te doen op een programma voor bijstand aan terugkeer uitgewerkt door de overheid van het gastland; 11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken. 12° kwetsbare persoon : zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan; 13° beschikking 2004/573/EG : de beschikking van de Raad van 29 april 2004 inzake het organiseren van gezamenlijke vluchten voor de verwijdering van onderdanen van derde landen tegen wie individuele verwijderingsmaatregelen zijn genomen van het grondgebied van twee of meer lidstaten; 14° geïdentificeerde vreemdeling : iedere vreemdeling	**Artikel 1.** § 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder : 1° vreemdeling : al wie het bewijs niet levert dat hij de Belgische nationaliteit bezit; 2° de Minister : de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; 3° onderdaan van een derde land : eenieder die geen burger van de Unie is en die geen persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengen grenscode; 4° illegaal verblijf : de aanwezigheid op het grondgebied, van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied; 5° terugkeer : het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf; 6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering : de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied; 8° inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt; 9° vrijwillig vertrek : het feit dat het grondgebied wordt verlaten binnen de termijn die daarvoor is vastgesteld in de beslissing tot verwijdering; 10° vrijwillige terugkeer : terugkeer van een persoon naar zijn land van herkomst of een derde land waar hij toegelaten is om te verblijven op het grondgebied, tengevolge van een autonoom genomen beslissing om beroep te doen op een programma voor bijstand aan terugkeer uitgewerkt door de overheid van het gastland; 11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken. 12° kwetsbare persoon : zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan; 13° beschikking 2004/573/EG : de beschikking van de Raad van 29 april 2004 inzake het organiseren van gezamenlijke vluchten voor de verwijdering van onderdanen van derde landen tegen wie individuele verwijderingsmaatregelen zijn genomen van het grondgebied van twee of meer lidstaten; 14° geïdentificeerde vreemdeling : iedere vreemdeling

- die in het bezit is van een geldig reisdocument, een geldig paspoort of een geldig identiteitsdocument, of
- die werd erkend als onderdaan door de nationale overheid van zijn land, die zich bereid verklaarde een doorlaatbewijs af te leveren, of
- die valt onder de categorie nationaliteiten waarvoor de minister zelf een doorlaatbewijs kan afleveren;

15° [...]

16° internationale bescherming : de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus;

17° SIS: het Schengeninformatiesysteem zoals bedoeld in de Verordening (EU) nr. 2018/1860 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende het gebruik van het Schengeninformatiesysteem voor de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen en de Verordening (EU) nr. 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006;

18° Algemene Nationale Gegevensbank : de politionele gegevensbank bedoeld in artikel 44/7 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

19° definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming : een beslissing of de vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend en waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van Titel Ibis, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoeker op het grondgebied mag blijven in afwachting van het resultaat;

20° volgend verzoek om internationale bescherming : elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°;

21° "luchthaventransitvisum" : het visum dat krachtens de Visumcode vereist is voor een transit door de internationale transitzone van de luchthavens op het grondgebied en dat overeenkomstig de genoemde Code afgegeven wordt;

22° "visum kort verblijf" : het visum dat, krachtens de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, vereist is om gedurende een maximale duur van negentig dagen op het grondgebied door te reizen of erop te verblijven en dat overeenkomstig de Visumcode afgegeven wordt;

23° "visum lang verblijf" : het visum dat overeenkomstig artikel 18 van de Schengenovereenkomst vereist is om meer dan negentig dagen op het grondgebied te verblijven en dat zijn houder in staat stelt om aan te tonen dat hij gemachtigd of toegelaten werd om, in overeenstemming met de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, meer dan negentig dagen op het grondgebied te verblijven;

24° "Visumcode" : de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode);

25° "Schengengrenscode" : Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode);

26° "Schengenovereenkomst" : overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de

- die in het bezit is van een geldig reisdocument, een geldig paspoort of een geldig identiteitsdocument, of
- die werd erkend als onderdaan door de nationale overheid van zijn land, die zich bereid verklaarde een doorlaatbewijs af te leveren, of
- die valt onder de categorie nationaliteiten waarvoor de minister zelf een doorlaatbewijs kan afleveren;

15° [...]

16° internationale bescherming : de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus;

17° SIS: het Schengeninformatiesysteem zoals bedoeld in de Verordening (EU) nr. 2018/1860 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende het gebruik van het Schengeninformatiesysteem voor de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen en de Verordening (EU) nr. 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006;

18° Algemene Nationale Gegevensbank : de politionele gegevensbank bedoeld in artikel 44/7 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

19° definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming : een beslissing of de vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend en waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van Titel Ibis, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoeker op het grondgebied mag blijven in afwachting van het resultaat;

20° volgend verzoek om internationale bescherming : elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°;

21° "luchthaventransitvisum" : het visum dat krachtens de Visumcode vereist is voor een transit door de internationale transitzone van de luchthavens op het grondgebied en dat overeenkomstig de genoemde Code afgegeven wordt;

22° "visum kort verblijf" : het visum dat, krachtens de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, vereist is om gedurende een maximale duur van negentig dagen op het grondgebied door te reizen of erop te verblijven en dat overeenkomstig de Visumcode afgegeven wordt;

23° "visum lang verblijf" : het visum dat overeenkomstig artikel 18 van de Schengenovereenkomst vereist is om meer dan negentig dagen op het grondgebied te verblijven en dat zijn houder in staat stelt om aan te tonen dat hij gemachtigd of toegelaten werd om, in overeenstemming met de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, meer dan negentig dagen op het grondgebied te verblijven;

24° "Visumcode" : de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode);

25° "Schengengrenscode" : Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode);

26° "Schengenovereenkomst" : overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de

Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen;
27° samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 : het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest, de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten;
28° samenwerkingsakkoord van 6 december 2018 : het samenwerkingsakkoord van 6 december 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap houdende uitvoering van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten;
29° bevoegde regionale overheid : de gewest- of gemeenschapsoverheid die, overeenkomstig de gewestelijke of communautaire decreten, Verordeningen en besluiten, bevoegd is voor de tewerkstelling van buitenlandse werknemers;
30° het terugtrekkingsakkoord: het akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (2019/C 384 I/01);
31° begunstigde van het terugtrekkingsakkoord: de persoon bedoeld in artikel 10 van het terugtrekkingsakkoord.
32° EES: het inreis-uitreissysteem zoals bedoeld in Verordening (EU) 2017/2226 van het Europees Parlement en de Raad van 30 november 2017 tot instelling van een inreis-uitreissysteem (EES) voor de registratie van inreis- en uitreisgegevens en van gegevens over weigering van toegang ten aanzien van onderdanen van derde landen die de buitengrenzen overschrijden en tot vaststelling van de voorwaarden voor toegang tot het EES voor rechtshandhavingsdoeleinden en tot wijziging van de overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord en Verordeningen (EG) nr. 767/2008 en (EU) nr. 1077/2011 (hierna: Verordening (EU) 2017/2226). [noot: ingevoegd door EES-wet, nog niet in werking getreden]
[noot: 33° reisautorisatie – definitie voorzien door Etias-wetsontwerp]

(…)

Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn

Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen;
27° samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 : het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest, de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten;
28° samenwerkingsakkoord van 6 december 2018 : het samenwerkingsakkoord van 6 december 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap houdende uitvoering van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten;
29° bevoegde regionale overheid : de gewest- of gemeenschapsoverheid die, overeenkomstig de gewestelijke of communautaire decreten, Verordeningen en besluiten, bevoegd is voor de tewerkstelling van buitenlandse werknemers;
30° het terugtrekkingsakkoord: het akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (2019/C 384 I/01);
31° begunstigde van het terugtrekkingsakkoord: de persoon bedoeld in artikel 10 van het terugtrekkingsakkoord.
32° EES: het inreis-uitreissysteem zoals bedoeld in Verordening (EU) 2017/2226 van het Europees Parlement en de Raad van 30 november 2017 tot instelling van een inreis-uitreissysteem (EES) voor de registratie van inreis- en uitreisgegevens en van gegevens over weigering van toegang ten aanzien van onderdanen van derde landen die de buitengrenzen overschrijden en tot vaststelling van de voorwaarden voor toegang tot het EES voor rechtshandhavingsdoeleinden en tot wijziging van de overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord en Verordeningen (EG) nr. 767/2008 en (EU) nr. 1077/2011 (hierna: Verordening (EU) 2017/2226). [noot: ingevoegd door EES-wet, nog niet in werking getreden]
[noot: 33° reisautorisatie – definitie voorzien door Etias-wetsontwerp]
34° gesloten centrum: de plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, §§ 1 en 2, beheerd door de Dienst Vreemdelingenzaken en gericht op de opvang van vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een administratieve vasthoudingsmaatregel.
35° woonunit: de plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, §§ 1 en 2, beheerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen, die onder door de Koning bepaalde voorwaarden mag worden verlaten, en die bestemd is voor de opvang van gezinnen met minderjarige kinderen die het voorwerp uitmaken van een administratieve vasthoudingsmaatregel.

(…)

Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn

gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;
5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;
6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III*quater*, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;
5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;
6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III*quater*, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.

(…)

[…]

De minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.

(…)

Art. 28/1. § 1. Wanneer de vreemdeling zich tegen de tenuitvoerlegging van een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel verzet of wanneer hij een risico op gevaar vormt, kan worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de maatregel onder escorte met mogelijkheid tot gebruik van dwang.

§ 2. De in paragraaf 1 bedoelde escorte kan worden uitgevoerd door:
1° de leden van het operationele kader van de federale politie die, in het kader van hun functies, belast zijn met de gedwongen tenuitvoerlegging van overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen;
2° de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, in het kader van hun functies, belast zijn met de gedwongen tenuitvoerlegging van overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen;
3° de leden van het permanent korps bedoeld in artikel 54, § 2, van de Verordening (EU) 2019/1896 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2019 betreffende de Europese grens- en kustwacht en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 1052/2013 en Verordening (EU) 2016/1624, die, op vraag van of met akkoord van België, op Belgisch grondgebied worden ingezet.

Wanneer de overdracht, de terugdrijving of de verwijdering via een luchtweg wordt uitgevoerd, voeren de in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde escorteurs hun begeleidingsopdrachten uit onder het gezag en de operationele leiding en coördinatie van een politieambtenaar. Zij zijn onderworpen aan de bevelen, onderrichtingen en richtlijnen van deze laatste.

De Koning bepaalt de modaliteiten van inzet door de Federale politie van de in het eerste lid, 2°, bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die een begeleidingsopdracht uitvoeren overeenkomstig het tweede lid.

	De mogelijkheid tot het uitvoeren van de in het tweede lid bedoelde begeleidingsopdrachten door de in het eerste lid, 2° bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken, houdt van rechtswege op te bestaan vanaf 1 januari 2028. De Koning kan deze datum verlengen bij een in Ministerraad overlegd besluit.
	§ 3. Wanneer de overdracht, terugdrijving of verwijdering langs een luchtweg wordt uitgevoerd, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht, gevoegd bij beschikking 2004/573/EG.
	Art. 28/2. De in artikel 28/1, §2, eerste lid, 2° bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die een begeleidingsopdracht uitvoeren overeenkomstig artikel 28/1, §2, tweede lid, mogen dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, voor zover zij daartoe de nodige opleiding hebben genoten.
	In het kader van de uitvoering van de in het eerste lid bedoelde begeleidingsopdrachten worden de in artikel 28/1, §2, eerste lid, 2°, bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken voor de toepassing van de artikelen 28, §1, 37, 37bis en 37ter van de wet op het politieambt gelijkgesteld met politieambtenaren.
	De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de modaliteiten en de inhoud van de in het eerste lid bedoelde opleiding.
	Art. 28/3. De Koning duidt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen tenuitvoerlegging van de overdrachts-, terugdrijvings- en verwijderingsmaatregelen, en bepaalt de nadere regels van deze controle.
	Deze instantie is onafhankelijk van de autoriteiten bevoegd voor de overdracht, terugdrijving en verwijdering.
	Deze instantie stelt van iedere overdracht, terugdrijving of verwijdering die zij controleert een chronologisch verslag op. Eveneens stelt zij ieder jaar een jaarverslag op met betrekking tot haar opdrachten van controle op de gedwongen terugkeer. De nadere bepalingen met betrekking tot deze verslagen en de bestemmelingen ervan worden door de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, geregeld. Het jaarverslag wordt gepubliceerd op het voor het publiek toegankelijk informatienetwerk van deze instantie.
(…)	(…)
Art. 44*quater*. Zolang de in artikel 44ter, § 2 bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.	**Art. 44*quater*.** Zolang de in artikel 44ter, § 2 bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.
Om elk risico op onderduiken tijdens de in artikel 44ter, § 2 bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.	Om elk risico op onderduiken tijdens de in artikel 44ter, § 2 bedoelde termijn te vermijden, **kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid verplichten** tot het vervullen van preventieve maatregelen. **[…]**
Art. 44*quinquies*. § 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer :	**Art. 44*quinquies*.** § 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer :

1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;
2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;
3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. Wanneer de burger van de Unie of zijn familielid zich verzet tegen zijn verwijdering of een risico op gevaar vormt tijdens zijn verwijdering, wordt er overgegaan tot zijn gedwongen terugkeer, zo nodig onder begeleiding. Er mogen dan dwangmaatregen tegen hem worden gebruikt, met naleving van de artikelen 1 en 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

Wanneer de verwijdering wordt uitgevoerd door de lucht, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de aan Beschikking 2004/573/EG gehechte gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht.

§ 3. De Koning duidt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen terugkeer en bepaalt de nadere regels van deze controle. Deze instantie is onafhankelijk van de overheden bevoegd voor de verwijdering.

Art. 44*sexies*. Wanneer de specifieke omstandigheden van het geval dit rechtvaardigen, kan de minister of zijn gemachtigde de verwijdering tijdelijk uitstellen. Hij deelt dit mee aan de betrokkene.

Om elk risico op onderduiken te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de burger van de Unie of zijn familielid een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

(…)

Art. 51/5. § 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;
2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;
3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

[…]

Art. 44*sexies*. Wanneer de specifieke omstandigheden van het geval dit rechtvaardigen, kan de minister of zijn gemachtigde de verwijdering tijdelijk uitstellen. Hij deelt dit mee aan de betrokkene.

Om elk risico op onderduiken te vermijden, **kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid verplichten** tot het vervullen van preventieve maatregelen. **[…]**

(…)

Art. 51/5. § 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

§ 5. Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij aan de bij dit artikel ingestelde procedures onderworpen is.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

§ 5. Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij aan de bij dit artikel ingestelde procedures onderworpen is.

§ 6. De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de in paragraaf 1, tweede lid, en paragraaf 4, derde lid, bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.
Onverminderd het eerste lid, kan de minister of zijn gemachtigde ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat.

§ 6. Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving.

Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in volgende gevallen:
1° indien de vreemdeling zich niet heeft begeven naar de opvangstructuur die hem is toegewezen overeenkomstig de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, of deze toegewezen opvangstructuur heeft verlaten, en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het Federaal Agentschap voor Opvang van Asielzoekers informeert zonder verwijl de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat de vreemdeling zich niet naar de toegewezen opvangstructuur heeft begeven of deze heeft verlaten;
2° indien op basis van één of meerdere woonstcontroles omstandig kan worden vastgesteld dat de vreemdeling niet verblijft op het adres van effectieve verblijfplaats dat hij had meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken;
3° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor de aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen ;
4° indien de vreemdeling niet meewerkt aan zijn overdracht overeenkomstig artikel 74/23;
5° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 4, derde lid, niet heeft gerespecteerd;
6° indien de vreemdeling de welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, waar hij werd vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Art. 51/5/1. § 1. Wanneer de vreemdeling die in een andere Staat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zich illegaal op het grondgebied van het Rijk ophoudt en de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat een andere Staat, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde onder de voorwaarden bepaald bij deze Europese regelgeving, tot deze Staat een verzoek om de vreemdeling terug te nemen.

Wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en

Art. 51/5/1. § 1. Wanneer de vreemdeling die in een andere Staat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zich illegaal op het grondgebied van het Rijk ophoudt en de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat een andere Staat, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde onder de voorwaarden bepaald bij deze Europese regelgeving, tot deze Staat een verzoek om de vreemdeling terug te nemen.

Wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en

enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is om de verantwoordelijke Staat vast te stellen, zonder dat de duur van deze vasthouding zes weken te boven mag gaan.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een terugnameverzoek niet binnen de termijnen, bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke Staat heeft gericht, kan de vreemdeling niet langer op grond van het tweede lid worden vastgehouden.

§ 2. Wanneer de vreemdeling aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, neemt de minister of zijn gemachtigde een besluit tot overdracht en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke Staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen het in het eerste lid bedoelde besluit tot overdracht opschortende werking heeft. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding.

Wanneer de overdracht niet binnen de in het derde lid bedoelde termijn plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

§ 3. Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij aan de bij dit artikel ingestelde procedures onderworpen is.

De in paragraaf 1, tweede lid, en paragraaf 2, derde lid, bedoelde vasthouding duurt zo kort mogelijk en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht is uitgevoerd.

§ 4. De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de in paragraaf 1, tweede lid, en paragraaf 2, derde lid, bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.
Onverminderd het eerste lid, kan de minister of zijn gemachtigde ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke Staat.

enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is om de verantwoordelijke Staat vast te stellen, zonder dat de duur van deze vasthouding zes weken te boven mag gaan.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een terugnameverzoek niet binnen de termijnen, bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke Staat heeft gericht, kan de vreemdeling niet langer op grond van het tweede lid worden vastgehouden.

§ 2. Wanneer de vreemdeling aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, neemt de minister of zijn gemachtigde een besluit tot overdracht en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke Staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen het in het eerste lid bedoelde besluit tot overdracht opschortende werking heeft. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding.

Wanneer de overdracht niet binnen de in het derde lid bedoelde termijn plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

§ 3. Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij aan de bij dit artikel ingestelde procedures onderworpen is.

De in paragraaf 1, tweede lid, en paragraaf 2, derde lid, bedoelde vasthouding duurt zo kort mogelijk en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht is uitgevoerd.

§ 4. Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving.

Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

	Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in volgende gevallen: **1° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor de aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen;** **2° indien de vreemdeling niet meewerkt aan zijn overdracht overeenkomstig artikel 74/23;** **3° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 2, derde lid, niet heeft gerespecteerd;** **4° indien de vreemdeling de welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, waar hij werd vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.**
(…)	(…)
Art. 68. De vreemdeling die het voorwerp is van een der in de artikelen 7, vierde lid, 26, 44sexies, derde lid, 51/5, § 6, tweede lid, 51/5/1, § 4, tweede lid, 57/32 § 2, eerste lid, 73, 74/6, § 1, achtste lid en 74/17, § 2, vierde lid bepaalde veiligheidsmaatregelen, andere dan de vrijheidsberoving, mag, na verloop van en periode van zes maanden, de Minister verzoeken deze maatregel op te heffen.	**Art. 68.** De vreemdeling die het voorwerp is van een der in de artikelen 26, 57/32 § 2, eerste lid, 73, **74/27, 3°, en 74/28, § 1, 2°** bepaalde veiligheidsmaatregelen, andere dan de vrijheidsberoving, mag, na verloop van en periode van zes maanden, de Minister verzoeken deze maatregel op te heffen.
De betrokkene mag hetzelfde verzoek om de zes maanden indienen.	De betrokkene mag hetzelfde verzoek om de zes maanden indienen.
(…)	(…)
Art. 74. Wanneer de Minister met toepassing van de artikelen 7, zesde lid, 29, derde lid, 44septies, § 1, derde lid, 74/5, § 3, tweede lid, en 74/6, § 1, zesde lid, een beslissing neemt tot verlenging van de opsluiting of vasthouding van de vreemdeling, moet hij binnen vijf werkdagen na de verlenging, bij verzoekschrift de raadkamer adiëren van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen, ten einde een uitspraak te bekomen over de wettigheid van de verlenging.	**Art. 74.** Wanneer de Minister met toepassing van de artikelen **7, vijfde lid**, 29, derde lid, 44septies, § 1, derde lid, 74/5, § 3, tweede lid, en 74/6, § 1, zesde lid, een beslissing neemt tot verlenging van de opsluiting of vasthouding van de vreemdeling, moet hij binnen vijf werkdagen na de verlenging, bij verzoekschrift de raadkamer adiëren van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen, ten einde een uitspraak te bekomen over de wettigheid van de verlenging.
Indien de raadkamer niet binnen de gestelde termijn geadieerd werd, moet de betrokkene in vrijheid gesteld worden.	Indien de raadkamer niet binnen de gestelde termijn geadieerd werd, moet de betrokkene in vrijheid gesteld worden.
Voor het overige wordt er gehandeld overeenkomstig de artikelen 72 en 73.	Voor het overige wordt er gehandeld overeenkomstig de artikelen 72 en 73.
(…)	(…)
Artikel 74/6. § 1. Wanneer het, op basis van een individuele beoordeling, nodig blijkt en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de minister of zijn gemachtigde een verzoeker om internationale bescherming, in een welbepaalde plaats in het Rijk vasthouden : 1° om de identiteit of nationaliteit van de verzoeker vast te stellen of na te gaan; of 2° om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de verzoeker niet vastgehouden zou worden, met name in geval van risico op onderduiken van de verzoeker; of	**Artikel 74/6.** § 1. Wanneer het, op basis van een individuele beoordeling, nodig blijkt en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de minister of zijn gemachtigde een verzoeker om internationale bescherming, in een welbepaalde plaats in het Rijk vasthouden : 1° om de identiteit of nationaliteit van de verzoeker vast te stellen of na te gaan; of 2° om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de verzoeker niet vastgehouden zou worden, met name in geval van risico op onderduiken van de verzoeker; of

3° wanneer de verzoeker ter voorbereiding van de terugkeer en/of ter uitvoering van het verwijderingsproces wordt vastgehouden, en er kan worden aangetoond op basis van objectieve criteria, zoals het feit dat de verzoeker reeds de mogelijkheid van toegang tot de asielprocedure heeft gehad, er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene het verzoek om internationale bescherming louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen;
4° wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereisen.

Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.

De vreemdeling kan slechts worden vastgehouden voor een zo kort mogelijke termijn en slechts zo lang de in het eerste lid genoemde redenen van vasthouding van toepassing zijn.

De duur van de vasthouding mag twee maanden niet te boven gaan.

Wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereist, kan de minister of zijn gemachtigde de in het eerste lid, 4°, bedoelde vasthouding met een periode van twee maanden verlengen.

Na een verlenging kan de in het vorige lid bedoelde beslissing enkel door de minister worden genomen en kan de vasthouding van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn, slechts telkens met één maand verlengd worden, zonder dat de totale duur van de vasthouding daardoor evenwel meer dan zes maanden mag bedragen.

De duur van de vasthouding wordt van rechtswege opgeschort gedurende de aangewende termijn om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals bedoeld in artikel 39/57. Indien overeenkomstig artikel 39/76, § 1, een termijn wordt verleend aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of aan de verzoekende of tussenkomende partij om de door één van de partijen aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken of haar bemerkingen mee te delen, wordt de duur van de vasthouding eveneens van rechtswege opgeschort gedurende deze termijnen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in Ministerraad, de in het eerste lid bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.

Onverminderd het vorige lid, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding.

§ 2. Eenmaal de in artikel 52/3, § 1, bedoelde vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel tot verwijdering, zijn de bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel III*quater*, van toepassing.

(…)

Art. 74/8. § 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 27, 29, tweede lid, 44*septies*, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, of § 4, derde lid, 51/5/1, § 1, tweede lid, of § 2, derde lid, 57/32, § 2,

3° wanneer de verzoeker ter voorbereiding van de terugkeer en/of ter uitvoering van het verwijderingsproces wordt vastgehouden, en er kan worden aangetoond op basis van objectieve criteria, zoals het feit dat de verzoeker reeds de mogelijkheid van toegang tot de asielprocedure heeft gehad, er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene het verzoek om internationale bescherming louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen;
4° wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereisen.

Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.

De vreemdeling kan slechts worden vastgehouden voor een zo kort mogelijke termijn en slechts zo lang de in het eerste lid genoemde redenen van vasthouding van toepassing zijn.

De duur van de vasthouding mag twee maanden niet te boven gaan.

Wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereist, kan de minister of zijn gemachtigde de in het eerste lid, 4°, bedoelde vasthouding met een periode van twee maanden verlengen.

Na een verlenging kan de in het vorige lid bedoelde beslissing enkel door de minister worden genomen en kan de vasthouding van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn, slechts telkens met één maand verlengd worden, zonder dat de totale duur van de vasthouding daardoor evenwel meer dan zes maanden mag bedragen.

De duur van de vasthouding wordt van rechtswege opgeschort gedurende de aangewende termijn om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals bedoeld in artikel 39/57. Indien overeenkomstig artikel 39/76, § 1, een termijn wordt verleend aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of aan de verzoekende of tussenkomende partij om de door één van de partijen aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken of haar bemerkingen mee te delen, wordt de duur van de vasthouding eveneens van rechtswege opgeschort gedurende deze termijnen.

[…]

§ 2. Eenmaal de in artikel 52/3, § 1, bedoelde vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel tot verwijdering, zijn de bepalingen van artikel 7, tweede tot **zevende** lid, en van titel III*quater*, van toepassing.

(…)

Art. 74/8. § 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 27, 29, tweede lid, 44*septies*, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, of § 4, derde lid, 51/5/1, § 1, tweede lid, of § 2, derde lid, 57/32, § 2,

tweede lid, 74/5 of 74/6, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoont dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

§ 2. De Koning kan het regime en de werkingsmaatregelen bepalen die toepasbaar zijn op de plaats waar de vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking van de regering wordt gesteld of wordt vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

§ 3. De Koning kan het regime en de regels bepalen die van toepassing zijn op de overbrenging van vreemdelingen bedoeld in § 1.

§ 4. Aan de vreemdelingen, die zijn opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden in de plaatsen bedoeld in § 1, kan worden toegestaan in deze plaatsen arbeid te verrichten tegen vergoeding.

tweede lid, 74/5 of 74/6, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoont dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

§ 2. De Koning bepaalt het regime en de werkingsmaatregelen die toepasbaar zijn op het gesloten centrum waar de vreemdeling kan worden vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

De Koning bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, het regime en de werkingsmaatregelen die toepasbaar zijn op de woonunit waar het gezin met minderjarige kinderen kan worden vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

§ 3. De Koning kan het regime en de regels bepalen die van toepassing zijn op de overbrenging van vreemdelingen bedoeld in § 1.

§ 4. Aan de vreemdelingen, die zijn opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden in de plaatsen bedoeld in § 1, kan worden toegestaan in deze plaatsen arbeid te verrichten tegen vergoeding.

De Koning bepaalt bij een in de Ministerraad overlegd besluit de voorwaarden waaronder deze arbeid wordt gepresteerd en waaronder daarbij kan worden afgeweken van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

§ 5. Een vreemdeling, bedoeld in § 1, kan onderworpen worden aan een veiligheidsfouillering om er zich van te vergewissen dat hij geen wapen of enig voorwerp draagt dat gevaarlijk is voor de fysieke integriteit van hemzelf of van derden of voor de openbare orde, in elk van de volgende gevallen :
1° bij aankomst van de vreemdeling in een plaats bedoeld in § 1;
2° nadat de vreemdeling bezoek heeft ontvangen;
3° voorafgaand aan de overbrenging van de vreemdeling;
4° op andere momenten in de loop van het verblijf van de bewoner, indien dat noodzakelijk blijkt met het oog op het behoud van de orde of van de veiligheid.

De vertrekken waar een bewoner verblijft, alsook de plaatsen waar zijn persoonlijke bezittingen zijn opgeborgen, kunnen, indien dat noodzakelijk blijkt, doorzocht worden met het oog op het behoud van de orde of van de veiligheid.

Bij zijn aankomst in een plaats, bedoeld in § 1, kan de bezoeker van een vreemdeling, bedoeld in § 1, eveneens onderworpen worden aan deze veiligheidsfouillering.

De veiligheidsfouillering gebeurt door het betasten van het lichaam en de kleding van de gefouilleerde, alsook door de controle van zijn bagage. Zij mag niet langer duren dan de daartoe noodzakelijk tijd. Zij wordt uitgevoerd door een gemachtigde van de minister van hetzelfde geslacht als de gefouilleerde.

De bewoner kan, wanneer dit in het belang van de veiligheid noodzakelijk is, onderworpen worden aan een fouillering van de kledij door de leden van het veiligheidspersoneel die daartoe, door de centrumdirecteur, overeenkomstig de door hem uitgevaardigde dienstnota's, aangewezen zijn.

Deze fouillering heeft tot doel na te gaan of de bewoner in het bezit is van verboden of gevaarlijke stoffen of voorwerpen.

De fouillering mag geen tergend karakter hebben en geschiedt met eerbiediging van de waardigheid van de bewoner.

In geval van ontdekking van verboden stoffen of voorwerpen, worden deze ter beschikking gehouden van de bevoegde overheden met het oog op het vaststellen van de strafbare feiten.

§ 6. De gemachtigde van de minister kan dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, bedoeld in § 1, en in het kader van zijn overbrenging, bedoeld in § 3.

Dit gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

De Koning bepaalt de regels voor de opleiding in het kader van het gebruik van dwang door de gemachtigde van de minister.

Art. 74/9. § 1. Een gezin met minderjarige kinderen dat het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 of

De Koning bepaalt bij een in de Ministerraad overlegd besluit de voorwaarden waaronder deze arbeid wordt gepresteerd en waaronder daarbij kan worden afgeweken van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

§ 5. Een vreemdeling, bedoeld in § 1, kan onderworpen worden aan een veiligheidsfouillering om er zich van te vergewissen dat hij geen wapen of enig voorwerp draagt dat gevaarlijk is voor de fysieke integriteit van hemzelf of van derden of voor de openbare orde, in elk van de volgende gevallen :
1° bij aankomst van de vreemdeling in een plaats bedoeld in § 1;
2° nadat de vreemdeling bezoek heeft ontvangen;
3° voorafgaand aan de overbrenging van de vreemdeling;
4° op andere momenten in de loop van het verblijf van de bewoner, indien dat noodzakelijk blijkt met het oog op het behoud van de orde of van de veiligheid.

De vertrekken waar een bewoner verblijft, alsook de plaatsen waar zijn persoonlijke bezittingen zijn opgeborgen, kunnen, indien dat noodzakelijk blijkt, doorzocht worden met het oog op het behoud van de orde of van de veiligheid.

Bij zijn aankomst in een plaats, bedoeld in § 1, kan de bezoeker van een vreemdeling, bedoeld in § 1, eveneens onderworpen worden aan deze veiligheidsfouillering.

De veiligheidsfouillering gebeurt door het betasten van het lichaam en de kleding van de gefouilleerde, alsook door de controle van zijn bagage. Zij mag niet langer duren dan de daartoe noodzakelijk tijd. Zij wordt uitgevoerd door een gemachtigde van de minister van hetzelfde geslacht als de gefouilleerde.

De bewoner kan, wanneer dit in het belang van de veiligheid noodzakelijk is, onderworpen worden aan een fouillering van de kledij door de leden van het veiligheidspersoneel die daartoe, door de centrumdirecteur, overeenkomstig de door hem uitgevaardigde dienstnota's, aangewezen zijn.

Deze fouillering heeft tot doel na te gaan of de bewoner in het bezit is van verboden of gevaarlijke stoffen of voorwerpen.

De fouillering mag geen tergend karakter hebben en geschiedt met eerbiediging van de waardigheid van de bewoner.

In geval van ontdekking van verboden stoffen of voorwerpen, worden deze ter beschikking gehouden van de bevoegde overheden met het oog op het vaststellen van de strafbare feiten.

§ 6. De gemachtigde van de minister kan dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, bedoeld in § 1, en in het kader van zijn overbrenging, bedoeld in § 3.

Dit gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

De Koning bepaalt de regels voor de opleiding in het kader van het gebruik van dwang door de gemachtigde van de minister.

Art. 74/9. § 1. Het gezin, waarvan minstens een van de gezinsleden minderjarig is, dat het Rijk is binnengekomen

3 gestelde voorwaarden of wiens verblijf heeft opgehouden regelmatig te zijn of wiens verblijf onregelmatig is, wordt in beginsel niet geplaatst in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, § 2, tenzij aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen.

zonder te voldoen aan de in artikelen 2 of 3 gestelde voorwaarden of wiens verblijf heeft opgehouden regelmatig te zijn of wiens verblijf onregelmatig is, kan niet worden vastgehouden in een gesloten centrum.

Het in het eerste lid bedoelde gezin kan enkel worden vastgehouden in een woonunit voor een zo kort mogelijke periode.

§ 2. Het gezin met minderjarige kinderen dat tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de voorwaarden, gesteld in artikel 2 of 3 te voldoen, kan, met het oog op het overgaan tot de verwijdering, voor een zo kort mogelijke periode, worden vastgehouden in een welbepaalde plaats aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen, gelegen in het grensgebied.

§ 2. Het gezin, waarvan minstens een van de gezinsleden minderjarig is, dat tracht het Rijk binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 of 3 gestelde voorwaarden, kan niet worden vastgehouden in een gesloten centrum.

Het in het eerste lid bedoelde gezin kan enkel worden vastgehouden in een woonunit, gelijkgesteld met een welbepaalde plaats gesitueerd aan de grens, voor een zo kort mogelijke periode.

§ 3. Het gezin bedoeld in § 1 krijgt de mogelijkheid om onder bepaalde voorwaarden in een eigen woning te verblijven, tenzij één van de gezinsleden zich bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 5° tot 7°. Indien het gezin in de onmogelijkheid verkeert om in een eigen woning te verblijven, dan zal het onder dezelfde voorwaarden een verblijfplaats toegewezen worden in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, § 2, aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen.

§ 3. Het gezin bedoeld in § 1 krijgt de mogelijkheid om onder bepaalde voorwaarden in een eigen woning te verblijven, tenzij één van de gezinsleden zich bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 5° tot 7°. Indien het gezin in de onmogelijkheid verkeert om in een eigen woning te verblijven, dan zal het onder dezelfde voorwaarden een verblijfplaats toegewezen worden **in een woonunit**.

De voorwaarden waaraan het gezin moet voldoen, worden geformuleerd in een overeenkomst die wordt gesloten tussen het gezin en de Dienst Vreemdelingenzaken.

De voorwaarden waaraan het gezin moet voldoen, worden geformuleerd in een overeenkomst die wordt gesloten tussen het gezin en de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Koning bepaalt de inhoud van deze overeenkomst, alsook de sancties die worden opgelegd indien de overeenkomst niet wordt gerespecteerd.

De Koning bepaalt de inhoud van deze overeenkomst, alsook de sancties die worden opgelegd indien de overeenkomst niet wordt gerespecteerd.

Slechts indien het gezin zich niet houdt aan de voorwaarden bedoeld in het tweede lid, kan het gezin voor een beperkte tijd worden geplaatst in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, § 2, tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Slechts indien het gezin zich niet houdt aan de in het tweede lid bedoelde voorwaarden, kan het worden vastgehouden in een woonunit voor een zo kort mogelijke periode, tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen voor vasthouding doeltreffend kunnen worden toegepast.

§ 4. Het gezin bedoeld in §§ 1 tot 3 krijgt een ondersteunende ambtenaar toegewezen, die hen begeleidt, informeert en adviseert.

§ 4. Het gezin bedoeld in §§ 1 tot 3 krijgt een ondersteunende ambtenaar toegewezen, die hen begeleidt, informeert en adviseert.

(…)

(…)

Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval**, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig artikelen 74/22 en 74/23**.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde

toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9*ter*, 48/3 en 48/4.

(…)

Art. 74/14. § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9*ter*, 48/3 en 48/4.

(…)

Art. 74/14. § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, **kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten** tot het vervullen van preventieve maatregelen.

[…]

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
4° [...]
5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;
6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Art. 74/15. § 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen om de beslissing tot verwijdering uit te voeren :
1° wanneer geen enkele termijn is toegekend om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 74/14, § 3;
2° na het verstrijken van de termijn die is toegekend om het grondgebied te verlaten en vóór de vervaldag, indien tijdens deze termijn een van de risico's vermeld in artikel 74/14, § 3, 1° tot 3°, is ontstaan.

§ 2. Wanneer de onderdaan van een derde land zich tegen zijn verwijdering verzet of een risico op gevaar vormt tijdens zijn verwijdering, wordt overgegaan tot zijn gedwongen terugkeer, in voorkomend geval onder begeleiding. Er mogen dan dwangmaatregelen tegen hem worden gebruikt met eerbiediging van de artikelen 1 en 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

Wanneer de verwijdering langs een luchtweg wordt uitgevoerd, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht, gevoegd bij beschikking 2004/573/EG.

§ 3. De Koning duidt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen terugkeer en bepaalt de nadere regels van deze controle.

Deze instantie is onafhankelijk van de autoriteiten bevoegd voor de verwijdering.

(…)

Art. 74/17. § 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.
In het geval de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen of de Staatlozen een advies verstrekt met toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 9° tot 14°, dat er een risico bestaat met betrekking tot de artikelen 48/3 en 48/4, kan de verwijdering enkel plaatsvinden wanneer de minister of zijn gemachtigde in een met redenen omklede beslissing omstandig aantoont dat het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet langer actueel is.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
4° [...]
5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;
6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Art. 74/15. § 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen om de beslissing tot verwijdering uit te voeren :
1° wanneer geen enkele termijn is toegekend om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 74/14, § 3;
2° na het verstrijken van de termijn die is toegekend om het grondgebied te verlaten en vóór de vervaldag, indien tijdens deze termijn een van de risico's vermeld in artikel 74/14, § 3, 1° tot 3°, is ontstaan.

[…]

(…)

Art. 74/17. § 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.
In het geval de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen of de Staatlozen een advies verstrekt met toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 9° tot 14°, dat er een risico bestaat met betrekking tot de artikelen 48/3 en 48/4, kan de verwijdering enkel plaatsvinden wanneer de minister of zijn gemachtigde in een met redenen omklede beslissing omstandig aantoont dat het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet langer actueel is.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :
1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;
2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.

Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid.

De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.

(…)

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :
1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;
2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.

Om het risico tot onderduiken te vermijden, **kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen**.

[…]

De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.

(…)

Titel III*sexies*. Verplichtingen van de vreemdeling in het kader van de overdracht, de terugdrijving, de terugkeer of de verwijdering.

Hoofdstuk I. De medewerkingsplicht

Art. 74/22. § 1. Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan.

Deze medewerkingsplicht houdt in:
1° het meewerken aan zijn identificatie en die van zijn vergezellende familieleden door het verstrekken van de elementen die nodig zijn voor de vaststelling of de verificatie van de identiteit, onder meer de elementen betreffende de naam en voornaam, de nationaliteit, de geboorteplaats en -datum, de land(en) van herkomst en/of van eerder verblijf, de reisroutes, de reisdocumenten en de biometrische gegevens;
2° het meewerken aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en zijn vergezellende familieleden, in voorkomend geval door bij de bevoegde autoriteiten een verzoek om een geldig reisdocument te verkrijgen in te dienen, door alle informatie en verklaringen te verstrekken die nodig zijn om een dergelijk document te verkrijgen, door met deze autoriteiten samen te werken, door zich persoonlijk bij deze autoriteiten aan te bieden, en, wanneer daarom wordt verzocht, door het bewijs te leveren van de ondernomen stappen om de reisdocumenten te verkrijgen;
3° het meedelen van het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden;
4° het in persoon verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

5° het tijdig antwoorden op verzoeken om informatie van de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;
6° het bereikbaar en beschikbaar blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel;
7° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten bij de bevoegde autoriteiten, indien daarom wordt verzocht;
8° het meewerken aan de medische onderzoeken die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel;
9° het overmaken aan de bevoegde autoriteiten van de medische attesten die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel.

§ 2. De vreemdeling wordt tijdig en ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de overdrachts, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel, geïnformeerd over de medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Telkens wanneer de vreemdeling uitdrukkelijk wordt gevraagd een specifieke actie te ondernemen in het kader van dit artikel, wordt hij opnieuw geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking.

Art. 74/23. § 1. Met het oog op de gedwongen uitvoering van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel kan een vreemdeling worden verplicht een medisch onderzoek te ondergaan, desgevallend met gebruik van dwang, indien het onderzoek noodzakelijk is om vast te stellen of de vreemdeling kan reizen zonder zijn eigen gezondheid, de gezondheid van zijn medereizigers of de gezondheid van de bevolking in het land van bestemming in gevaar te brengen. Het verplicht medisch onderzoek kan enkel worden uitgevoerd indien het noodzakelijk is omdat het is opgelegd als voorwaarde tot binnenkomst of doorreis door het land van bestemming of doorreis, of als reisvoorschrift door de vervoerder die instaat voor het vervoer van de vreemdeling, in het kader van een door de Wereldgezondheidsorganisatie uitgeroepen noodsituatie van internationaal belang op het gebied van de volksgezondheid, en voor zover de beschikbare medische attesten niet als toereikend worden aanvaard door het land van bestemming of doorreis of door de vervoerder.

De vreemdeling wordt vooraf geïnformeerd over het medisch onderzoek dat hem zal worden opgelegd, alsmede over de wijze waarop het zal worden uitgevoerd, het doel van het onderzoek, de mogelijke impact ervan op zijn gezondheid en over de mogelijkheid, bij weigering tot medewerking, tot het uitvoeren van het medisch onderzoek met gebruik van dwang overeenkomstig paragraaf 2. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

De vreemdeling ondertekent een verklaring waarin hij zich ertoe verbindt mee te werken aan dit medisch onderzoek. Deze verklaring bevat de in het tweede lid vermelde informatie. De vreemdeling krijgt de mogelijkheid om, voorafgaand aan de ondertekening van de verklaring en

afgezonderd van het personeel betrokken bij het onderzoek, de gegeven informatie door te nemen.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Volksgezondheid, bepaalt de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de medische onderzoeken die in toepassing van dit artikel verplicht kunnen worden opgelegd aan de vreemdeling.

§ 2. Indien de vreemdeling zich niet uit eigen beweging aan het in paragraaf 1 bedoelde medisch onderzoek onderwerpt en het doel niet met minder dwingende middelen kan worden bereikt, kan het medisch onderzoek met gebruik van dwang worden uitgevoerd.

Het gebruik van dwang bij het uitvoeren van het medisch onderzoek is uitgesloten voor minderjarige vreemdelingen. Het gebruik van dwang bij het uitvoeren van het medisch onderzoek gebeurt nooit in de aanwezigheid van minderjarige vreemdelingen.

Het gebruik van dwang wordt uitgevoerd door de gemachtigde van de minister die hiervoor een specifieke opleiding heeft genoten. De Koning bepaalt de inhoud van deze opleiding.

Het gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt. Het gebruik van dwang is aangepast aan de kwetsbaarheid van de persoon.

De toegelaten dwangmiddelen zijn de fysieke aansporing, de houdgreep en de hand- en/of voetboeien.

Elk gebruik van dwang bij het uitvoeren van een medisch onderzoek, moet onverwijld in een gedetailleerd verslag worden gerapporteerd. De gemachtigde van de minister vermeldt in het verslag de gebruikte dwangmiddelen, de duur van het gebruik van de dwang en de rechtvaardiging daarvoor.

§ 3. Het in paragraaf 1 bedoelde medisch onderzoek wordt uitgevoerd door daartoe medisch geschoold personeel.

Enkel het minst invasieve medisch onderzoek wordt toegepast, rekening houdend met de voorwaarden die door het land van bestemming of doorreis of door de vervoerder zijn opgelegd en voor zover het onderzoek beschikbaar is.

Het medisch onderzoek mag geen tergend karakter hebben en geschiedt met eerbiediging van de waardigheid van de vreemdeling. Indien het medisch personeel van oordeel is dat het onderzoek de gezondheid van de vreemdeling in gevaar kan brengen, voert zij deze niet uit.

<u>Hoofdstuk II. De aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure</u>

Art. 74/24. § 1. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd, kan worden uitgenodigd om een aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeerprocedure op te starten.

De aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeerprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling in illegaal verblijf met het oog op het bereiken van een duurzaam toekomstperspectief hetzij in zijn land van herkomst of een ander land waar hij een verblijfsrecht heeft, hetzij in België, en het beëindigen van zijn illegaal verblijf in België.

Dit begeleidingstraject omvat de volgende stappen:
1° het analyseren van het verblijf van de vreemdeling in België op basis van zijn individuele situatie en, in voorkomend geval, op basis van zijn eerdere verblijfsaanvragen of verzoeken om bescherming;
2° het informeren en adviseren van de vreemdeling over zijn verblijfssituatie in België en, in voorkomend geval, over de beschikbare administratieve en juridische procedures;
3° het beoordelen van de terugkeermogelijkheden van de vreemdeling;
4° het identificeren van de obstakels voor de terugkeer van de vreemdeling en het zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen;
5° het plannen van opvolgingsgesprekken met de vreemdeling indien dit noodzakelijk is;
6° in voorkomend geval, het oproepen van de vreemdeling om de nodige stappen te ondernemen om de voor zijn terugkeer of zijn effectieve verwijdering vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.

Overeenkomstig artikel 74/22, §2, tweede lid, wordt de vreemdeling tijdens de gesprekken in dit begeleidingstraject geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

§ 2. Teneinde de in de paragraaf 1 bedoelde aanklampende begeleiding te verzekeren, werkt de minister of zijn gemachtigde samen met de overheden en middenveldorganisaties die bevoegd zijn of instaan voor de opvolging en begeleiding van vreemdelingen in illegaal verblijf.

§ 3. Indien de vreemdeling tijdens de in paragraaf 1 bedoelde aanklampende begeleiding een verblijfsaanvraag of een verzoek om internationale bescherming indient en hij, overeenkomstig de bepalingen van deze wet, voorlopig op het grondgebied mag verblijven in afwachting van een beslissing inzake deze aanvraag of dit verzoek, wordt de aanklampende begeleiding opgeschort. Niettemin kan de administratieve situatie van de vreemdeling verder worden opgevolgd.

Art. 74/25. § 1. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsmaatregel in toepassing van de artikelen 51/5, § 4, eerste lid, of 51/5/1, § 2, eerste lid, zonder dat een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd, kan worden uitgenodigd om een aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure op te starten.

De aanklampende begeleiding in het kader van een overdrachtsprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling met het oog op zijn effectieve overdracht aan de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dit begeleidingstraject omvat de volgende stappen:
1° het informeren en adviseren van de vreemdeling over zijn verblijfssituatie in België en, in voorkomend geval, over de beschikbare administratieve en juridische procedures;
2° het identificeren van de obstakels voor overdracht van de vreemdeling en het zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen;
3° het plannen van opvolgingsgesprekken met de vreemdeling indien dit noodzakelijk is;
4° in voorkomend geval, het oproepen van de vreemdeling om de nodige stappen te ondernemen om de voor zijn effectieve overdracht vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.

Overeenkomstig artikel 74/22, §2, tweede lid, wordt de vreemdeling tijdens de gesprekken in dit begeleidingstraject geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

§ 2. Indien de vreemdeling niet meewerkt aan de aanklampende begeleiding in het kader van de overdrachtsprocedure, wordt hij geacht te zijn ondergedoken, in toepassing van artikelen 51/5, § 6 of 51/5/1, § 4.

Art. 74/26. Indien de vreemdeling nalaat in te gaan op de uitnodigingen of te reageren op verzoeken om informatie van de in artikelen 74/24 of 74/25 bedoelde aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure, kan de gemachtigde van de minister zich naar het opgegeven adres van effectieve verblijfplaats begeven om na te gaan of de vreemdeling daar nog verblijft en hem informeren over de aanklampende begeleiding.

In dezelfde omstandigheden kan de minister of zijn gemachtigde de burgemeester verzoeken na te gaan of de vreemdeling op het opgegeven adres verblijft teneinde de aanklampende begeleiding op te starten of verder te zetten.

<u>Hoofdstuk III. De preventieve maatregelen en de minder dwingende maatregelen voor vasthouding</u>

Art. 74/27. De preventieve maatregelen die de minister of zijn gemachtigde op grond van deze wet aan de vreemdeling kan opleggen tijdens de termijn van vrijwillig vertrek of tijdens de termijn van tijdelijk uitgestelde verwijdering teneinde elk risico op onderduiken te vermijden, zijn de volgende:
1° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten aan de bevoegde autoriteit;
2° de verplichting zich te melden op bepaalde tijdstippen bij politiediensten of bij de Dienst Vreemdelingenzaken;
3° het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats.

Art. 74/28. § 1. De minder dwingende maatregelen voor vasthouding die de minister of zijn gemachtigde op grond van deze wet kan opleggen, zijn de volgende:
1° de verplichting zich te melden op bepaalde tijdstippen bij politiediensten of bij de Dienst Vreemdelingenzaken;
2° het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats.

§ 2. De in paragraaf 1 bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding kunnen slechts worden opgelegd, naargelang het geval, voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, voor de tijd die noodzakelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming of voor de tijd die noodzakelijk is om de verwijderings- of overdrachtsmaatregel uit te voeren.

§ 3. Onverminderd de andere bepalingen van deze wet kunnen de in paragraaf 1 bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding slechts worden opgelegd indien de minister of zijn gemachtigde, op grond van een individuele beoordeling van het geheel van omstandigheden, van oordeel is dat een dergelijke maatregel nog doeltreffend is om, naargelang het geval, de doelstelling beoogd in de artikelen 51/5 § 1, 51/5/1, § 1 of 74/6, §1 te verwezenlijken of om de effectieve verwijdering of overdracht van de vreemdeling te bewerkstelligen.

De beoordeling van de doeltreffendheid van de minder dwingende maatregel voor vasthouding gebeurt op basis van de feitelijke omstandigheden, waaronder het gebrek aan medewerking van de vreemdeling. Een vasthoudingsmaatregel kan alleen worden genomen wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

Een minder dwingende maatregel voor vasthouding wordt geacht niet doeltreffend te zijn, onder meer in volgende gevallen:
1° indien de vreemdeling een eerder opgelegde preventieve maatregel of minder dwingende maatregel voor vasthouding niet heeft gerespecteerd;
2° indien de vreemdeling niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23, of geen medewerking heeft verleend aan de aanklampende begeleiding in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure, zoals voorzien in de artikelen 74/24 en 74/25;
3° indien de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;
4° indien de vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft en zich nooit bij de bevoegde overheden heeft aangeboden of de nodige handelingen heeft gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

Titel IV. Strafbepalingen

Art. 75. Onder voorbehoud van artikel 79, wordt de vreemdeling die onwettig het Rijk binnenkomt of er verblijft, gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot tweehonderd frank of met een van die straffen alleen. (NOTA : lezen euro in plaats van frank)

Met dezelfde straffen wordt gestraft de vreemdeling die verplicht werd bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, en die zich zonder geldige reden aan deze verplichting onttrekt.

Titel IV. Strafbepalingen

Art. 75. § 1. Onder voorbehoud van artikel 53, wordt de vreemdeling die zich aanbiedt bij de met grenscontrole belaste overheden zonder te voldoen aan de in de artikelen 2 en 3 bedoelde binnenkomstvoorwaarden en aan wie de binnenkomst in het Rijk werd geweigerd of die bij het overschrijden van de buitengrenzen van het Rijk is aangehouden of onderschept zonder te voldoen aan de in de artikelen 2 en 3 bedoelde binnenkomstvoorwaarden en die niet gemachtigd werd tot binnenkomst in het Rijk, gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met één van deze straffen alleen.

In geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar van een van de misdrijven bedoeld in het eerste en het tweede lid, worden die straffen gebracht op gevangenisstraf van een maand tot een jaar en op geldboete van honderd frank, tot duizend frank of op een van die straffen alleen. (NOTA : lezen euro in plaats van frank)

§ 2. Onder voorbehoud van de artikelen 53 en 79, wordt de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, binnen de in het tweede lid gestelde grenzen, gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met één van deze straffen alleen.

De in het eerste lid bedoelde gevangenisstraf kan enkel worden opgelegd indien aan de vreemdeling reeds een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd die is beëindigd zonder dat hij kon worden verwijderd en hij, zonder geldige reden om niet terug te keren, zijn illegaal verblijf in het Rijk verderzet.

§ 3. In geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar van een van de in de eerste of tweede paragraaf bedoelde misdrijven, worden die straffen gebracht op een gevangenisstraf van een maand tot twaalf maanden en op een geldboete van honderd euro tot duizend euro, of op een van die straffen alleen.

Art. 75/1. De vreemdeling die verplicht werd bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, en die zich zonder geldige reden aan deze verplichting onttrekt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderd euro, of met een van die straffen alleen.

In geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar van het in het eerste lid bedoelde misdrijf, worden die straffen gebracht op een gevangenisstraf van een maand tot twaalf maanden en op een geldboete van honderd euro tot duizend euro, of op een van die straffen alleen.

Dit artikel is niet van toepassing op de vreemdeling aan wie in het kader van een terugkeerprocedure op grond van deze wet een verplichte verblijfplaats wordt aangewezen als preventieve maatregel of als minder dwingende maatregel voor vasthouding.

(…) (…)

Wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen

(…) (…)

Art. 2. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :
1° de asielzoeker : de vreemdeling die een asielaanvraag heeft gedaan, hetzij tot erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling, hetzij tot erkenning van het subsidiair beschermingsstatuut;
2° de begunstigde van de opvang : de asielzoeker, zoals bedoeld in 1° en elke vreemdeling aan wie het voordeel van deze wet door één van haar bepalingen toegekend wordt;
3° de minderjarige : een persoon jonger dan achttien jaar;
4° de niet-begeleide minderjarige : een persoon van minder dan achttien jaar oud, die op het ogenblik van de toegang tot het grondgebied van het Rijk niet begeleid is of na het betreden van het grondgebied van het Rijk niet meer begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die in één van de volgende situaties verkeert:

Art. 2. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :
1° de asielzoeker : de vreemdeling die een asielaanvraag heeft gedaan, hetzij tot erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling, hetzij tot erkenning van het subsidiair beschermingsstatuut;
2° de begunstigde van de opvang : de asielzoeker, zoals bedoeld in 1° en elke vreemdeling aan wie het voordeel van deze wet door één van haar bepalingen toegekend wordt;
3° de minderjarige : een persoon jonger dan achttien jaar;
4° de niet-begeleide minderjarige : een persoon van minder dan achttien jaar oud, die op het ogenblik van de toegang tot het grondgebied van het Rijk niet begeleid is of na het betreden van het grondgebied van het Rijk niet meer begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die in één van de volgende situaties verkeert:

- ofwel een aanvraag hebben gedaan in de zin van 1°;
- ofwel niet voldoen aan de voorwaarden inzake toegang tot en verblijf op het grondgebied vastgesteld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

5° de familieleden van de asielzoeker : in de mate dat de familie reeds in het land van oorsprong gesticht werd en indien ze omwille van de asielaanvraag op het grondgebied van het Rijk aanwezig zijn:
i) de echtgenoot van de asielzoeker, of zijn of haar niet gehuwde partner waarmee hij of zij een stabiele relatie heeft;
ii) de minderjarige kinderen van het koppel van de asielzoeker bedoeld in punt i) of van de asielzoeker, op voorwaarde dat ze niet getrouwd zijn, zonder discriminatie naar gelang zij binnen of buiten het huwelijk geboren zijn of dat zij geadopteerd werden.

6° de materiële hulp : de hulp die verleend wordt door het Agentschap of de partner binnen een opvangstructuur en die met name bestaat uit huisvesting, voedsel, kleding, medische, maatschappelijke en psychologische begeleiding en de toekenning van een dagvergoeding. Zij omvat eveneens de toegang tot juridische bijstand, de toegang tot diensten als tolkdiensten of opleidingen, evenals de toegang tot een programma voor vrijwillige terugkeer;
7° de Minister : de Minister die bevoegd is voor Asiel en Migratie onder wie het Agentschap ressorteert;
8° het Agentschap : het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers;
9° de partner : de publiekrechtelijke of privaatrechtelijke rechtspersoon die door en op kosten van het Agentschap belast wordt met het verlenen van materiële hulp aan de begunstigde van de opvang overeenkomstig de bepalingen van deze wet;
10° de opvangstructuur : de collectieve of individuele structuur waarin materiële hulp wordt verschaft aan de begunstigde van de opvang en die door het Agentschap of door een partner beheerd wordt;
11° de directeur-generaal : de Directeur-generaal van het Agentschap;
12° het terugkeertraject : het individueel begeleidingstraject dat aangeboden wordt door het Agentschap met het oog op de terugkeer. Het traject wordt geformaliseerd in een door de asielzoeker of de illegale vreemdeling en zijn gezinsleden ondertekend document, dat op zijn minst de rechten en plichten van de asielzoeker en een concrete timing voor de terugkeer vermeldt;
13° de vrijwillige terugkeer : de terugkeer van een persoon naar zijn land van herkomst of een derde land waar hij toegelaten of gemachtigd is om te verblijven op het grondgebied, tengevolge van een zelfstandig genomen beslissing om beroep te doen op een programma voor bijstand aan terugkeer uitgewerkt door de overheid van het gastland.

- ofwel een aanvraag hebben gedaan in de zin van 1°;
- ofwel niet voldoen aan de voorwaarden inzake toegang tot en verblijf op het grondgebied vastgesteld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

5° de familieleden van de asielzoeker : in de mate dat de familie reeds in het land van oorsprong gesticht werd en indien ze omwille van de asielaanvraag op het grondgebied van het Rijk aanwezig zijn:
i) de echtgenoot van de asielzoeker, of zijn of haar niet gehuwde partner waarmee hij of zij een stabiele relatie heeft;
ii) de minderjarige kinderen van het koppel van de asielzoeker bedoeld in punt i) of van de asielzoeker, op voorwaarde dat ze niet getrouwd zijn, zonder discriminatie naar gelang zij binnen of buiten het huwelijk geboren zijn of dat zij geadopteerd werden.

6° de materiële hulp : de hulp die verleend wordt door het Agentschap of de partner binnen een opvangstructuur en die met name bestaat uit huisvesting, voedsel, kleding, medische, maatschappelijke en psychologische begeleiding en de toekenning van een dagvergoeding. Zij omvat eveneens de toegang tot juridische bijstand, de toegang tot diensten als tolkdiensten of opleidingen, evenals de toegang tot een programma voor vrijwillige terugkeer;
7° de Minister : de Minister die bevoegd is voor Asiel en Migratie onder wie het Agentschap ressorteert;
8° het Agentschap : het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers;
9° de partner : de publiekrechtelijke of privaatrechtelijke rechtspersoon die door en op kosten van het Agentschap belast wordt met het verlenen van materiële hulp aan de begunstigde van de opvang overeenkomstig de bepalingen van deze wet;
10° de opvangstructuur : de collectieve of individuele structuur waarin materiële hulp wordt verschaft aan de begunstigde van de opvang en die door het Agentschap of door een partner beheerd wordt;
11° de directeur-generaal : de Directeur-generaal van het Agentschap;
12° het terugkeertraject : het individueel begeleidingstraject dat aangeboden wordt door het Agentschap met het oog op de terugkeer. Het traject wordt geformaliseerd in een door de asielzoeker of de illegale vreemdeling en zijn gezinsleden ondertekend document, dat op zijn minst de rechten en plichten van de asielzoeker en een concrete timing voor de terugkeer vermeldt;
13° de vrijwillige terugkeer : de terugkeer van een persoon naar zijn land van herkomst of een derde land waar hij toegelaten of gemachtigd is om te verblijven op het grondgebied, tengevolge van een zelfstandig genomen beslissing om beroep te doen op een programma voor bijstand aan terugkeer uitgewerkt door de overheid van het gastland.

14° de Dublin-plaats: de opvangplaats in een collectieve opvangstructuur waar een specifieke maatschappelijke begeleiding wordt verstrekt, aangepast aan de administratieve situatie van de begunstigde van de opvang die in kennis is gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsmaatregel in toepassing van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In een Dublin-plaats wordt er onder meer uitleg verstrekt over de beslissing tot vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, de beschikbare rechtsmiddelen, de modaliteiten en de termijn voor de uitvoering van de overdracht. De Dienst Vreemdelingenzaken is op geregelde tijdstippen aanwezig en verstrekt aan de begunstigde van de opvang de begeleiding in de zin van

	artikel 74/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; **15° de open terugkeerplaats: de opvangplaats in een collectieve opvangstructuur, waar een specifieke maatschappelijke begeleiding wordt verstrekt, aangepast aan de administratieve situatie van de begunstigde van de opvang die in kennis is gesteld van een negatieve definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 19°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In een open terugkeerplaats wordt er onder meer uitleg verstrekt over de gevolgen van de negatieve definitieve beslissing en wordt er begeleiding bij de vrijwillige terugkeer aangeboden. De Dienst Vreemdelingenzaken is op geregelde tijdstippen aanwezig en verstrekt aan de begunstigde van de opvang de begeleiding in de zin van artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.**
(…)	(…)
Art. 12. § 1. De asielzoeker die in toepassing van artikel 11, § 1 een collectieve opvangstructuur toegewezen krijgt als verplichte plaats van inschrijving, kan nadat hij hierin zes maanden verbleven heeft, aanvragen om een individuele opvangstructuur toegewezen te krijgen, binnen de grenzen van de beschikbare plaatsen.	**Art. 12.** § 1. De asielzoeker die in toepassing van artikel 11, § 1 een collectieve opvangstructuur toegewezen krijgt als verplichte plaats van inschrijving, kan nadat hij hierin zes maanden verbleven heeft, aanvragen om een individuele opvangstructuur toegewezen te krijgen, binnen de grenzen van de beschikbare plaatsen.
De wijziging van de verplichte plaats van inschrijving kan niet gevraagd worden indien de termijn van zes maanden bereikt wordt na de betekening van een verwerpingsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tenzij de asielzoeker een administratief cassatieberoep ingediend heeft dat, in toepassing van artikel 20, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973, het voorwerp heeft uitgemaakt van een beschikking van toelaatbaarheid.	De wijziging van de verplichte plaats van inschrijving kan niet gevraagd worden indien de termijn van zes maanden bereikt wordt na de betekening van een verwerpingsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tenzij de asielzoeker een administratief cassatieberoep ingediend heeft dat, in toepassing van artikel 20, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973, het voorwerp heeft uitgemaakt van een beschikking van toelaatbaarheid.
§ 2. In toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, kan het Agentschap op eigen initiatief of op verzoek van de partner of de asielzoeker de in toepassing van artikel 11, § 1, toegewezen verplichte plaats van inschrijving wijzigen.	§ 2. In toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, kan het Agentschap op eigen initiatief of op verzoek van de partner of de asielzoeker de in toepassing van artikel 11, § 1, toegewezen verplichte plaats van inschrijving wijzigen.
Wanneer deze wijziging door het Agentschap omwille van de eenheid van het gezin overwogen wordt, is de instemming van de asielzoeker voorafgaandelijk vereist.	Wanneer deze wijziging door het Agentschap omwille van de eenheid van het gezin overwogen wordt, is de instemming van de asielzoeker voorafgaandelijk vereist.
De Koning bepaalt de procedure betreffende de wijziging bedoeld in het eerste lid.	De Koning bepaalt de procedure betreffende de wijziging bedoeld in het eerste lid.
§ 3. De verplichte plaats van inschrijving in toepassing van artikel 11, § 1, kan ook gewijzigd worden in uitvoering van een ordemaatregel of een sanctie genomen overeenkomstig artikel 44 of 45.	§ 3. De verplichte plaats van inschrijving in toepassing van artikel 11, § 1, kan ook gewijzigd worden in uitvoering van een ordemaatregel of een sanctie genomen overeenkomstig artikel 44 of 45.
	§ 4. Na de kennisgeving van een beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsmaatregel in toepassing van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van een negatieve definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 19° van dezelfde wet, wijzigt het Agentschap de verplichte plaats van inschrijving van de begunstigde van de opvang,

respectievelijk naar een Dublin-plaats of een open terugkeerplaats, tenzij hij zich reeds in een opvangstructuur met dergelijke plaatsen bevindt.

De begunstigde van de opvang dient zich binnen de vijf werkdagen vanaf de kennisgeving van de beslissing tot wijziging van de verplichte plaats van inschrijving naar de toegewezen plaats te begeven.

Binnen deze termijn van vijf werkdagen kan de begunstigde van de opvang bij het Agentschap een met redenen omkleed uitzonderingsverzoek inzake de toewijzing indienen:
1° om gestaafde medische redenen die een verandering van opvangstructuur in de weg staan; de redenen worden onderzocht door de raadgevend arts van het Agentschap;
2° om reden van zwangerschap of recente bevalling, tussen de zevende maand van de zwangerschap tot het einde van de tweede maand na de geboorte van het kind;
3° met het oog op het voltooien van het schooljaar tussen 1 april en 30 juni; deze reden kan niet worden ingeroepen door de begunstigde van de opvang aan wie een Dublin-plaats is toegewezen.

De begunstigde van de opvang mag tijdens de behandeling van dit verzoek in de opvangstructuur blijven waar hij zich bevindt.

(…) (…)

Imprimerie centrale – Centrale drukkerij